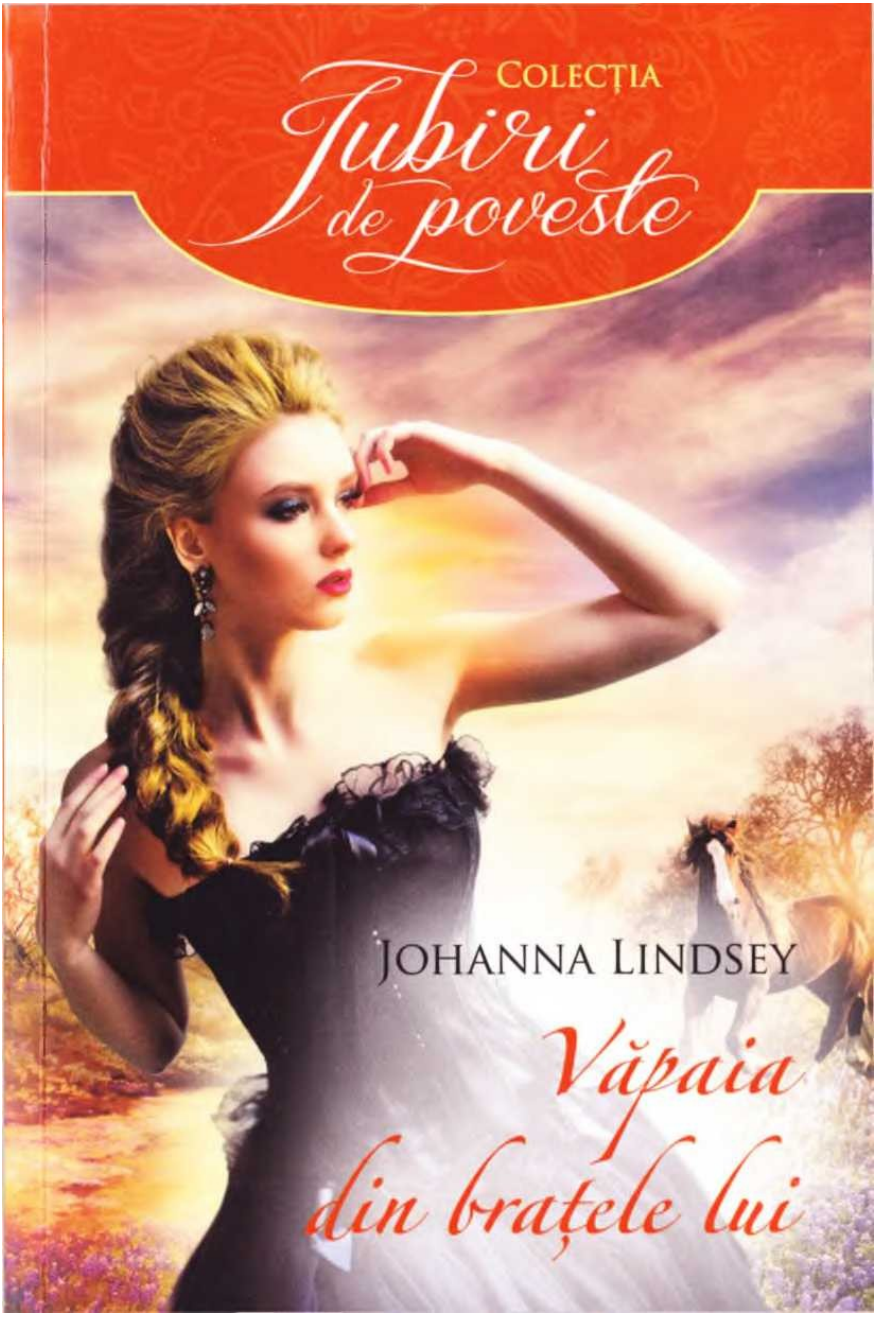
COLECȚIA

Iubiri de poveste

JOHANNA LINDSEY

Văpaia din brațele lui

JOHANNA LINDSEY
VĂPAIA DIN BRAŢELE LUI

***Wildfire in His Arms by* Johanna Lindsey**

Copyright © 2015 Johanna Lindsey
Ediţie publicată pentru prima dată de Gallery Books, o divizie a Simon & Schuster, Inc.
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mira Velcea
Corector: Emilia Achim
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Alina Rogojan/Graal Soft

Capitolul 1

— Credeam că ai părăsit teritoriul, domnule Grant.

Degan coborî privirea către şeriful Ross, care îi zâmbea. Se aplecă în faţă pentru a-şi linişti calul înainte ca acesta să se cabreze. Armăsarului auriu nu îi plăcea să aibă străini atât de aproape de el. Focurile de armă nu îl deranjau, însă străinii da.

— Plec azi. Stau doar cât să mă asigur că nu se trag focuri de armă în biserică.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji în privinţa asta. Conflictul s-a încheiat săptămâna trecută, de îndată ce fericiţii amorezi au acceptat să se însoare. Deci vii la nuntă?

Degan îşi îndreptă privirea spre biserica aflată la capătul străzii.

Cele două familii care îşi uneau destinele în ziua aceea, Callahan şi Warren, se aflau deja înăuntru. Oamenii din oraş încă se revărsau spre biserică pentru a fi martori la fericitul eveniment – şi îl ocoleau larg pe Degan, care stătea călare în mijlocul străzii. Oricât de mult i-ar fi plăcut să facă ceva atât de normal precum participarea la o nuntă, ştia ce efect ar fi avut prezenţa lui. Şi îşi luase deja adio de la toţi.

Prin urmare, clătină din cap la întrebarea şerifului.

— Nu-i cazul să dau emoţii nimănui într-o zi ca aceasta.

Ross chicoti.

— Cred că oamenii de pe aici, din Nashart, te cunosc destul de bine deja…

— Tocmai asta e problema. Că mă cunosc.

Ross roşi uşor. Era neobişnuit pentru un şerif să îl trateze pe Degan cu atâta amabilitate. De regulă, imediat ce un şerif afla cine era, îi cerea să plece din oraşul său. Ross nu o făcuse, cel mai probabil din respect faţă de Zachary Callahan, care îl angajase pe Degan să menţină

pacea până la nunta fiului lui Zachary. Desigur, nu exista nicio garanţie că nunta urma să aibă loc cu adevărat, nu când mireasa din familia Warren fusese crescută în est, înconjurată de lux, şi urma să se mărite cu Hunter Callahan, un cowboy născut şi crescut aici în Nashart, Montana, pe care nu îl întâlnise niciodată. Iar Tiffany Warren făcuse eforturi serioase de a scăpa de căsătoria aranjată. Chiar se prefăcuse a fi menajeră la ferma Callahan pentru a găsi o cale de a pune capăt conflictului dintre cele două familii fără a se sacrifica ea însăşi pe altar.

Degan o plăcuse pe Tiffany de la bun început, pentru că îi amintea de casă, o casă la care nu avea să se întoarcă vreodată, însă ghicise că nu era cu adevărat menajeră. Încercase din răsputeri să nu fie cuminte şi modestă, dar pur şi simplu nu depinsese de ea. Adevărata Tiffany, elegantă şi sofisticată, ieşise constant la suprafaţă, deşi îl făcuse să-şi pună la îndoială intuiţia când se împrietenise cu un purceluş şi făcuse din el animalul ei de companie. Acest gest îl dăduse complet peste cap. Şi îl încântase la nebunie pe Hunter. Nici nu era de mirare că Hunter se îndrăgostise de viitoarea lui soţie chiar înainte de a şti cine era cu adevărat.

Degan fusese angajat pentru a împiedica o baie de sânge între cele două familii aflate în conflict. Şi funcţionase, misiunea lui era îndeplinită. Era timpul să meargă mai departe. Însă pe chipul şerifului începuse să se strecoare aceeaşi expresie pe care o avusese cu câteva zile în urmă, când îşi făcuse curaj să îi ceară lui Degan să îl înlocuiască temporar în funcţie până făcea o călătorie în est să îşi găsească o soţie. Nunţile în oraş păreau să aibă acest efect asupra bărbaţilor celibatari, făcând ca bărbaţii aflaţi în căutarea unei soţii să îşi dorească una cu şi mai multă ardoare. Iar femeile tinere şi fără obligaţii erau greu de găsit în vest.

Degan refuzase oferta şerifului, iar acum îl împiedică

pe Ross să o repete, remarcând:

— Dacă ar fi să devin vreodată şerif, ar trebui să fie undeva unde nu mă cunoaşte nimeni.

— Dar tocmai reputaţia ta e cea care va feri oraşul de necazuri, insistă Ross.

— Nu, reputaţia mea va fi cea care va atrage necazuri. Şi ştii asta sigur, şerifule. Până când tagma pistolarilor nu se stinge de la sine, vor fi întotdeauna mâini iuţi dornice să demonstreze că sunt mai iuţi decât mine. Acum du-te, altfel vei rata ceremonia.

Eu aştept doar să văd mirele şi mireasa ieşind din biserică, apoi plec.

— Ei bine, vei găsi întotdeauna o casă aici dacă ai să vrei, Degan Grant. Şi postul meu, dacă îl vrei şi pe ăla!

Degan aproape zâmbi când şeriful plecă. Nu fusese niciodată tentat să se stabilească într-un loc anume până nu ajunsese în Nashart. Desigur, de regulă nici nu stătea atât de mult într-un singur loc. Şi în mod cert nu era obişnuit să fie tratat ca un membru al familiei, aşa cum fusese tratat de către clanul Callahan. Membrii acestuia îi oferiseră un loc la masa lor şi un dormitor în casa lor. De regulă, cei care îl angajau voiau să îl ştie cât mai departe de familiile lor. Cu siguranţă nu socializau niciodată cu el. Se gândise *într-adevăr* la oferta şerifului, pentru scurt timp, fiindcă îi plăceau cu adevărat oamenii de pe acolo şi avea să-i pară rău să îi lase în urmă. Însă ceea ce tocmai îi spusese şerifului era adevărat. Acum, că problema mineritului din Nashart fusese rezolvată, iar cele două familii învrăjbite urmau să se unească prin căsătorie, Nashart avea să se bucure de pace o vreme, poate chiar pentru totdeauna. Dar situaţia nu ar fi rămas astfel dacă alegea să nu plece.

Mulţi considerau că termenul de „pacificator” era un eufemism pentru un bărbat care putea scoate pistolul mai repede decât oricine altcineva. Şi totuşi, odată scos un

pistol, acesta era un factor de motivaţie puternic. Putea menţine pacea între două grupuri învrăjbite chiar dacă nu se trăgea niciun glonţ din el. Acesta fusese rolul lui Degan în Nashart – de pacificator. Nu fusese nevoit să ucidă pe nimeni şi nu scosese pistolul decât o singură dată, pentru a-i demonstra ceva lui Roy Warren, înainte de a şti că Roy era unul dintre fraţii lui Tiffany.

Un brec avansa pe stradă însoţit de trei bărbaţi călare. Degan venise în oraş împreună cu familia Callahan şi crezuse că familia Warren se afla deja înăuntru, în biserică, dar se părea că nu. Mireasa venea în brec cu părinţii ei, pe capră aflându-se tatăl ei. Fraţii ei veneau ceva mai în spate, pentru a nu acoperi trăsura cu praful stârnit de caii lor.

Frank Warren opri brecul, iar Tiffany se ridică şi îi oferi lui Degan o reverenţă graţioasă.

— Ai întârziat la propria ta nuntă, remarcă Degan.

Tiffany chicoti:

— Mireselor li se permite să întârzie, deşi jur că nu încerc să-l fac pe Hunter să se îngrijoreze că m-am răzgândit. Doar că voiam să arăt perfect pentru el azi, iar asta mi-a luat ceva mai mult decât anticipasem.

— Ai reuşit. Hunter e un bărbat norocos.

Degan chiar îşi invidia prietenul în acel moment. Tiffany era o femeie frumoasă, iar azi arăta superb în eleganta rochie de mireasă luată din est şi cu voalul de dantelă diafan ca borangicul.

— Eşti sigur că nu vrei să ni te alături?

Degan venise până la ferma Warren cu o zi în urmă pentru a-şi lua adio şi îi spusese lui Tiffany că nu avea să fie prezent la nuntă.

— Aştept doar să vă văd ieşind din biserică gata căsătoriţi, apoi o tai spre California.

— Hunter zicea că tatăl lui a încercat să te angajeze din nou, să îl cauţi pe fiul lui, Morgan, cât te afli în Butte,

dar că nu treci pe acolo?

— În Butte mă cunoaşte prea multă lume. Am să optez pentru ruta nordică, trecând prin Helena. Însă Zachary voia să-i trag o sperietură băiatului lui, cât să-l fac să se întoarcă acasă, ceea ce e inutil dacă Morgan încă e cuprins de febra aurului.

— Ei bine, nu pot să spun că nu mă bucur că ţi-ai terminat treaba aici, zise Tiffany zâmbind larg. Ai avut grijă să nu sfârşească nimeni ucis cât timp eu şi Hunter am fost ocupaţi să ne lămurim că suntem făcuţi unul pentru celălalt, iar pentru asta îţi mulţumesc din inimă.

— Şi eu, confirmă Frank Warren.

— Chiar aşa, adăugă Rose, soţia lui. Băieţii mei au recunoscut că le-a fost teamă să…

— Mamă! interveni Roy Warren, jenat.

— Ei bine, păstrarea liniştii pe *toate* fronturile a fost, fără îndoială, o adevărată binecuvântare, încheie Rose.

Frank îşi drese vocea.

— Nu cred că domnul Grant doreşte să fie comparat cu o binecuvântare, draga mea.

— Prostii, pufni Rose. A înţeles la ce m-am referit.

— Trebuie să o luăm din loc, spuse Frank, arătând spre biserică.

Degan aruncă o privire în stradă şi îl văzu pe Zachary Callahan în faţa bisericii, uitându-se neliniştit în jurul lui şi făcându-i semn lui Frank să se grăbească.

Tiffany râse.

— Până la urmă, i-am dat totuşi emoţii lui Hunter – sau poate doar socrului meu! Drum bun să ai, Degan!

Se aşează din nou. Frank puse iarăşi bricul în mişcare, iar cei trei fraţi ai lui Tiffany îl salutară din cap pe Degan când trecură pe lângă el. Apoi Tiffany îi strigă peste umăr:

— Dacă găseşti vreodată o astfel de fericire şi pentru tine, adu-ţi soţia să o cunoaştem şi noi!

Degan aproape izbucni în râs. Doar de la o femeie s-ar

fi putut aştepta să creadă că fericirea unui bărbat depindea de o femeie. Degan ştia că nu avea să afle niciodată dacă era adevărat sau nu, fiindcă femeilor le era teamă de el. Chiar şi lui Tiffany. Şi nu ştia cum să schimbe acest lucru fără a-şi compromite reputaţia, deci nu avea de gând să încerce.

— Hei, domnu', nu reuşeşti să decizi încotro s-o iei?

Degan aruncă o privire în spatele lui şi văzu un străin ducându-şi calul de căpăstru prin centrul oraşului, îndreptându-se spre el. Purta o pelerină de ploaie galbenă, dată în spate pentru a dezvălui pistolul de la şold, un semn destul de grăitor că era pus pe scandal, într-un fel sau altul. Când străinul se apropie de el, Degan văzu că era tânăr şi subţire, iar faţa lui avea o piele atât de fină, încât ar fi putut fi confundat cu o fată.

Degan nu era obligat să răspundă la întrebarea lui batjocoritoare. Ar fi putut să dea pinteni calului şi să plece, pierzând ocazia de a-şi vedea prietenii proaspăt căsătoriţi ieşind din biserică. Dar ştia că băieţii de teapa acestuia nu tolerau să fie ignoraţi.

— Câţi ani ai, puştiule?

— Şapteşpe, nu c-ar fi treaba ta, aşa că nu mă lua cu puştiule. Mă cheamă…

— Nu mă interesează.

Băiatul păru iritat.

— Toată lumea din oraş e la fel de arţăgoasă ca tine?

Arţăgos? Degan arcui o sprânceană întunecată. Fusese numit în multe feluri, dar niciodată astfel. Iar băiatul îşi oprise murgul la puţin peste un metru de calul lui Degan. Era evident că avea mai multe de spus, şi nu era nimeni altcineva în jur cui să îi spună, acum că strada principală era pustie, după ce toţi cei care veniseră la nuntă intraseră în biserică. Doar negustorii cu prăvălii mai erau în oraş, cel puţin jumătate dintre aceştia fiind adunaţi pe la geamuri. Străinii nu treceau prin oraş fără a fi observaţi.

Degan îşi spuse că nu ar fi trebuit să fie atât de bănuitor cu orice străin care se apropia de el, indiferent dacă avea sau nu armă de foc. Erau o mulţime de oameni prietenoşi în vest şi zeci de motive temeinice pentru care un bărbat ar fi putut umbla înarmat. Nu toată lumea era pornită să îşi construiască o reputaţie provocându-i la luptă pe toţi pistolarii rapizi de care auzea.

Aşa că se înmuie puţin şi întrebă:

— Ai nevoie de ajutor la ceva?

— Da, am. Am auzit de la nişte mineri din Butte că Degan Grant locuieşte aici.

— A fost doar în trecere.

— Deci l-am ratat?

— Depinde pentru ce îl cauţi.

— Ce?

— Dacă vrei o confruntare cu el, azi e ziua ta norocoasă. Dacă vrei să îl angajezi, din nou, s-ar putea să fie ziua ta norocoasă. Pentru oricare alt motiv, probabil nu e ziua ta norocoasă. Deci care dintre variante e?

— Deci ştii unde pot să-l găsesc?

— L-ai găsit deja.

Băiatul zâmbi, chiar larg, făcându-l pe Degan să se întrebe pentru o clipă dacă nu cumva intuiţia lui se înşelase. Dar nu.

— În crucea zilei, mâine, chiar aici, spuse băiatul, continuând să afişeze un rânjet încrezător.

Propunerea lui nu necesita nicio lămurire. Crucea zilei era momentul când aveau loc cele mai multe înfruntări cu pistoale, faţă în faţă, un moment al zilei când niciunul dintre adversari nu ar fi fost dezavantajat de lumina orbitoare a soarelui.

Degan ridică privirea pentru a vedea unde se afla soarele înainte de a-i răspunde:

— E suficient de aproape de crucea zilei chiar acum, aşa că, dacă tot e să facem treaba asta, hai s-o facem

acum! Vino şi priponeşte-ţi calul dacă nu vrei să încaseze vreun glonţ rătăcit.

Degan îşi duse calul auriu la cel mai apropiat ţăruş de priponit, înainte de a descăleca şi a arunca frâiele peste acesta. Băiatul îl urmă şi făcu întocmai, astfel că fu surprins când Degan apăru din spatele cailor cu pistolul deja scos.

Acum băiatul îl privi posomorât pe Degan şi îşi îndepărtă încet mâna de pistol:

— Cum te-ai ales cu reputaţia ta dacă trişezi în halul ăsta? îi aruncă el.

— Omorând bărbaţi – nu băieţaşi. Şi nu se cheamă că trişez, ci că îţi salvez viaţa, spuse Degan, luând pistolul băiatului şi golindu-l pe pământ între ei, apoi dându-i-l înapoi. Dar presupun că încă n-ai priceput. Confruntarea va avea loc oricum. Dacă o câştigi tu, poţi să reîncarci şi mai încercăm o dată. Dacă o câştig eu, poţi să pleci în pace şi să te bucuri că încă respiri. Ţi se pare corect?

— Pe toţi dracii, nu. Ce-ai zice s-o facem cum trebuie, în faţa martorilor?

— Uită-te în jurul tău, eşti privit din toate părţile. Iar eu îţi ofer exact ceea ce ai venit să cauţi aici, o şansă de a vedea dacă eşti mai rapid decât mine, însă fără a vărsa sânge în stradă şi fără să te pişi în pantaloni de teamă că vei muri. Ba chiar e un test mult mai bun pentru a vedea cine e mai rapid, dacă te gândeşti mai bine. Vei fi relaxat, fără teamă, fără palme asudate care să te facă, poate, să mânuieşti stângaci pistolul. Şi vei rămâne cu dreptul de a te lăuda dacă ieşi victorios.

Degan îşi scoase jacheta şi o agăţă peste oblâncul şeii. Doar fiindcă trăia în vest, acum nu însemna că trebuia să renunţe la plăcerile mai fine ale vieţii cu care se obişnuise. Ei bine, fusese nevoit să renunţe la unele, dar nu şi la felul în care se îmbrăca. Jacheta lui neagră era fin croită, vesta neagră era de mătase, cămaşa albă – confecţionată din pânză moale. Cizmele negre îi erau

puternic lustruite, cu pinteni nu din tablă, ci din argint adevărat. Iar tocul pistolului îi fusese făcut la comandă.

Ieşi în stradă, îndepărtându-se de intersecţie. Nu voia ca prietenii lui să fie martori la acel moment dacă ieşeau din biserică mai devreme. Băiatul îi urmase exemplul şi îşi lăsase pelerina pe cal, înainte de a lăsa o oarecare distanţă între ei. În continuare părea neliniştit. Degan se întrebă dacă mai făcuse acest lucru vreodată sau era prima lui înfruntare cu pistoale. Mare păcat că astfel de puştani nu învăţau din propriile greşeli şi să se întoarcă acasă. Poate că acesta avea s-o facă după ce terminau.

— Nu ai de gând să-ţi descarci pistolul aşa cum ai făcut cu al meu? întrebă ezitant băiatul.

— Nu. Avem martori, ai uitat? Nu sunt un ucigaş, doar un pistolar rapid. Aşa că demonstrează-mi că ştii cum se face.

Se scurseră alte câteva secunde în care mâna băiatului rămase în aer deasupra armei. Era în continuare speriat, în ciuda asigurărilor lui Degan. Degan văzu degetele băiatului tremurând.

În cele din urmă oftă.

— Îţi ofer un avantaj, acela de a scoate primul arma. Oricând doreşti tu.

— Deci ai de gând să mă laşi să câştig?

— Nu, n-am să te las, spuse Degan, scoţându-şi arma, apoi băgând-o la fel de rapid înapoi în toc. Ai văzut? Acum scoate-o!

Băiatul încercă, dar pistolul lui tot nu apucă să iasă din toc înainte ca al lui Degan să se ivească aţintit spre pieptul lui.

— Ştii, băiete, eu nici nu ratez. Deci am terminat aici?

— Da, domnule, am terminat.

Capitolul 2

— Max, trezeşte-te! Max Dawson!

Ochii negri se deschiseră larg şi clipiră de câteva ori înainte de a observa frumoasa damă de consumaţie care stătea bosumflată lângă pat.

— Nu-i cazul să strigi, Luella, şi mai ales nu să îmi strigi numele complet.

— Îmi pare rău, scumpule, dar nu aş fi nevoită să o fac dacă te-ai trezi mai uşor. E o mare minune că poţi dormi în general în casa asta, la cât se geme şi se icneşte la orele mici ale nopţii.

Max zâmbi larg.

— Câtă vreme faci linişte şi nu te deranjează să împărţi acest pat minunat de moale, orice altceva se aude doar ca şoapta vântului.

— Mare minune că nu ai fost prins dacă dormi aşa adânc.

— Ai avut uşa încuiată, nu-i aşa?

— Da, desigur.

— Şi nu s-a căţărat nimeni vreodată să-ţi intre pe fereastră?

— Doar tu.

— Ei bine, iată deci, am fost în deplină siguranţă şi am avut un pat moale. Ăsta e singurul loc în care *chiar* pot să dorm adânc. În tabăra mea de pe deal mă trezesc la cel mai mic zgomot, chiar şi la ruperea unei rămurele. În plus, nu mă caută nimeni prin părţile astea.

— Atunci de ce mi-ai cerut să te trezesc în zori, înainte ca ajutoarele de şerif să îşi facă rondul de dimineaţă? Că tot veni vorba, asta a fost acum treizeci de minute. Atâta a trecut de când tot încerc să te trezesc…

— La naiba, de ce n-ai zis aşa? Urăsc să fiu în oraş pe lumină…

— Dar dacă nu te caută nimeni…

— Nu mă caută intenţionat, dar afişele cu infractorii daţi în urmărire au ajuns şi până aici în nord. Le smulg atunci când le văd, dar şeriful nu face decât să lipească altele în loc. Probabil a primit un teanc întreg.

Max se strecură din aşternuturi complet îmbrăcat, cu excepţia pălăriei şi a hainei, pe care le luă imediat. Nu îşi scosese nici tocul de pistol. Luella nu era încântată să doarmă lângă un Colt cu ţeava lungă, deşi era obişnuită cu armele de foc şi ţinea un mic pistol de buzunar ascuns în biroul ei, pentru situaţii de urgenţă. Dar era ceva ce o deranja şi mai mult.

— Ai fi putut să te descalţi cel puţin de cizmele alea nenorocite înainte să te duci la culcare, spuse ea, zgâindu-se la ghetele ponosite care tocmai se dăduseră jos din patul ei.

— Nu pot, în caz că trebuie s-o şterg repede, ca acum, spuse Max, deschizând fereastra, ieşind pe acoperişul verandei aflate în faţa bordelului, apoi sărind la pământ.

Luella îl privi de la fereastră. Stând acolo doar în cămaşă de corp, auzi un fluierat de pe cealaltă parte a străzii. Nu încercă să se acopere. În fond, o parte din munca ei consta în a atrage clienţi în bordelul lui Chicago Joe. În Helena existau mult prea multe case de toleranţă, iar concurenţa era acerbă.

Prea multe bordeluri, prea mulţi milionari, prea mulţi mineri, pe toţi dracii, prea mulţi oameni în general. Însă Helena era cel mai populat oraş de pe teritoriul Montana, aşa fusese încă de când se descoperise aur în canionul din apropiere, undeva prin ’64. Optsprezece ani mai târziu, oamenii continuau să se stabilească în Helena chiar dacă majoritatea orăşelelor care apăruseră odată cu descoperirea aurului se transformaseră în aşezări-fantomă.

Chiar şi Virginia City, aflat mult mai la sud, era pe moarte, iar acel oraş se lăudase cu o populaţie de trei sute de mii de oameni în vremurile sale de glorie. Însă Helena, care avea sute de activităţi comerciale, nu se baza exclusiv pe aur pentru prosperitate. Era totodată şi capitala teritoriului şi mai avea şi calea ferată ce se îndrepta într-acolo. Peste încă un an sau doi, avea să ajungă, cel mai probabil, în Helena, ceea ce avea să asigure supravieţuirea oraşului chiar şi după ce se epuizau resursele de aur.

Luella îşi spuse că Helena ar fi fost un loc drăguţ în care să îşi întemeieze o familie dacă şi-ar fi găsit un bărbat care să o vrea. Până în acel moment, primise cereri în căsătorie doar de la mineri, iar minerii nu aveau propriile lor case, nici nu câştigau prea mulţi bani, aşa că nu aveau mijloacele financiare necesare pentru a-şi întemeia familii acolo. De regulă, bărbaţii cu stare nu erau interesaţi să îşi ia o târfă de soţie când se puteau culca oricând cu una în schimbul a câtorva bănuţi.

Luella îi aruncă o privire lui Big Al, bărbatul care o fluierase. Ieşise devreme, măturând veranda tavernei lui de peste drum. Era unul dintre clienţii ei regulaţi şi se purtase întotdeauna cu blândeţe faţă de ea. Luella chiar îl luase în calcul ca potenţial soţ până în noaptea în care o salvase Max şi se îndrăgostise pe loc. Era atât de prostesc din partea ei să cadă pradă acelei emoţii.

Însă, având în vedere că Big Al avea propriul lui teren şi propria afacere – şi era necăsătorit, rămânea totuşi o opţiune. Taverna lui era una dintre multele din oraş care nu îşi închidea niciodată porţile. Nici locul unde activa Luella nu se închidea niciodată. Josephine Airey, sau Chicago Joe, cum o numeau majoritatea, era proprietara acestui bordel şi a altora de acelaşi fel. Era o adevărată moşiereasă, matroana lor, genul de femeie care credea că un bărbat căruia nu i se impunea un orar anume – cel puţin când îşi satisfăcea nevoile amoroase – era un bărbat fericit.

Big Al îi zâmbi obraznic acum – şi nu mai fu atent la ce mătura. Praful zbură spre unul dintre muşteriii lui, care stătea sprijinit de stâlpul verandei, cu o băutură în mână. Bărbatul era îmbrăcat elegant, probabil un om de afaceri, îşi spuse ea, până văzu pistolul de la şoldul lui şi se grăbi să îşi desprindă privirea de la el. Îşi închipui că şi Big Al îl trata cu prudenţă din moment ce îi permitea să bea în faţa verandei. Big Al nu accepta niciodată aşa ceva. Erau ordinele şerifului: nu era permis consumul de băuturi în stradă. Acum Al se grăbi să intre înapoi în tavernă înainte ca bărbatul să observe praful de pe spatele cizmelor lui lustruite.

Luellei nu îi plăceau pistolarii, deşi Dumnezeu îi era martor că se culcase cu mulţi. Pistolarii o înspăimântau fiindcă ei nu apelau la pumni când se enervau; în schimb, scoteau pistoalele. Probabil şi Max făcea la fel, dar Max era diferit. Şi ce ar fi putut să nu îţi placă la Max Dawson?

— Ne vedem săptămâna viitoare, Luella! îi strigă Max.

— Sigur, scumpule, îi răspunse Luella şi îi făcu semn cu mâna, însă Max galopa deja spre ieşirea din oraş.

Luella închise fereastra şi se întoarse în pat. Spera că pistolarul nu o observase şi că nu avea să vină să le facă o vizită.

Capitolul 3

Degan îl privi pe puşti plecând în goană din oraş. Îl urmărise ieşind şi din bordel. Când cineva se grăbea să o tulească pe fereastră în halul acela, de regulă însemna că altcineva avea să apară în scurt timp cu un pistol în mână, începând să tragă, însă acest lucru nu se întâmplase. În schimb, la fereastră apăruse o blondă drăguţă, îmbrăcată doar în lenjerie, pentru a-şi lua bun-rămas.

Scurta scenă fu suficient de bizară ca Degan să observe mai multe detalii decât în mod normal. Nu că nu ar fi fost în permanenţă atent la ceea ce se petrecea în jurul lui. Era, dar de obicei se concentra pe ceea ce intuia că s-ar fi putut dovedi periculos. Haina lungă pe care o purta puştiul peste pantalonii şi cămaşa neagră nu era una tipică, ci una scumpă făcută din piele de căprioară moale. Pălăria cafenie, cu boruri largi, era fie nouă, fie bine îngrijită, fiindcă nu avea urme de deformare. Cizmele maro-deschis ponosite în ultimul hal şi o bandană albă arătau că băiatul era complet lipsit de simţul stilului. Avea ochii de culoare închisă, părul scurt, blond aproape alb, sub pălărie, şi o faţă de copil. Un băieţandru atât de tânăr încât nici nu-i crescuse părul pe faţă încă, şi totuşi purta un pistol la brâu. De ce căutau violenţa la o vârstă atât de fragedă?

Însă acesta părea să iubească viaţa. Degan o văzuse în expresia puştiului când sărise pe cal şi o auzise în râsul ce răsunase în urma lui după ce se îndepărtase în galop. O noapte reuşită cu o femeie atrăgătoare putea avea un astfel de efect, îşi spuse el – sau iubirea tinerească. Apoi mintea îi aduse la suprafaţă unul dintre acele detalii pe care nu le observase decât vag şi, dându-se înapoi, îşi aţinti privirea asupra afişului lipit pe stâlpul de care stătuse sprijinit.

Îl văzuse mai devreme, doar că nu îi acordase atenţie. Oricine ar fi desenat în acel afiş probabil îl cunoştea pe bandit, căci asemănarea cu acesta era teribilă. Un bandit vizitează un bordel aflat peste drum de locul unde se află afişul care anunţă că e dat în urmărire şi că se oferă o recompensă de o mie de dolari pentru prinderea lui? Degan clătină din cap. Băieţii erau mult prea îndrăzneţi în ultima vreme. Însă acest lucru nu îl privea cu nimic. Era dispus să îşi pună forţele în slujba cuiva, dar nu avea de gând să facă treaba şerifului în locul acestuia.

Degan duse paharul gol înapoi în tavernă şi se opri la

bar. Pe singurul muşteriu aflat înăuntru îl lăsase dormind cu capul pe masă şi acesta făcea în continuare acelaşi lucru. Degan nici măcar nu s-ar fi oprit la tavernă dacă nu ar fi călărit toată noaptea pentru a ajunge în Helena, iar taverna nu ar fi fost primul local pe lângă care trecuse şi se afla deschis la o asemenea oră. Îi displăcea să doarmă în sălbăticie şi nu o făcea decât atunci când era la distanţă prea mare între două oraşe. Nu îi plăcea nici să călătorească noaptea, însă noaptea trecută nu fusese îndeajuns de obosit pentru a se opri, iar ispita unui pat şi a unei băi fierbinţi îl motivaseră să îşi continue drumul.

— Vreau o sticlă din cel mai bun whisky al tău, la pachet, şi o cârpă pentru cizmele mele.

Cârpa îi fu împinsă rapid peste bar de barman, care se făcu roşu la faţă. Pentru sticlă fu nevoie de căutări. Când bărbatul se întoarse, îi spuse ezitant:

— Ar trebui să vă avertizez că pe aici există o lege în privinţa băutului în stradă.

— N-aveam de gând să o fac, replică Degan şi plăti, apoi adăugă: Nu consider veranda ta ca fiind în stradă.

— Şi-asta e drept, spuse bărbatul, relaxându-se, acum că Degan nu se arătase ofensat.

— Care-i cel mai bun hotel din oraş?

— Probabil că International. Clădire mare de cărămidă. Greu de ratat dacă o ţineţi tot pe drumul ce intră în oraş. Deci tocmai aţi sosit?

Degan nu răspunse. Îl irita că o singură întrebare din partea lui avea tendinţa de a dezlega limbile, stârnind un potop de întrebări care îi erau apoi adresate lui. Înţelegea că era o reacţie de spaimă a oamenilor intimidaţi care sperau că, atâta timp cât vorbea, nu avea să tragă. Luă sticla şi porni spre uşă.

Barmanul strigă după el:

— Poate discutaţi şi cu şeriful nostru dacă vă căutaţi de lucru, domnule. La el apelează oamenii când au

probleme, dar n-are întotdeauna timp să îi ajute pe toţi, nici cu cele opt ajutoare ale lui. E un oraş mare. Sunt mulţi pe aici cărora le-ar prinde bine un mercenar – dacă asta sunteţi.

Degan îl salută ducându-şi mâna la pălăria cu boruri largi, dar îşi continuă drumul. Nu îşi căuta de lucru încă. Câştigase suficienţi bani în vest cât să se poată retrage pentru următorii zece ani dacă ar fi vrut. Dar pentru a face ce anume? Fusese educat să preia frâiele unui imperiu, dar îi întorsese spatele.

Acest oraş era mult prea mare pentru gustul lui, îşi dădu el seama, continuând să îl străbată. Prefera oraşele mici în care problemele săreau în ochi de departe. Însă se afla aici doar pentru a se bucura de o baie, un pat şi o masă caldă înainte de a-şi continua drumul spre California, care fusese destinaţia lui în momentul în care Zachary Callahan reuşise să dea de el şi îi oferise prea mulţi bani pentru a refuza, doar pentru a menţine pacea timp de câteva săptămâni.

Nu era prima dată când era plătit excesiv. De fapt, aşa se întâmplase de cele mai multe ori. Era unul dintre avantajele de a avea o reputaţie care ajungea oriunde înaintea lui. Celălalt avantaj al acelei reputaţii era faptul că îşi putea face treaba fără vărsare de sânge.

În trecut îl deranjase, ba chiar mult, faptul că îi înspăimânta atât de tare pe oameni. Obişnuia să îi asigure că nu aveau motiv să se teamă de el. Însă acea asigurare nu funcţiona decât până îl vedeau scoţând pistolul. Şi rareori putea să treacă printr-un oraş în care să nu fie nevoit să îl scoată dintr-un motiv sau altul – dacă oamenii descopereau cine era. Aşa că încetase să mai fie sociabil, încetase să mai discute cu oamenii cu care nu era nevoit să o facă, încetase să se mai prezinte. Pe toţi dracii, de multe ori nici nu conta dacă ştiau sau nu cine era. Nu putea nici măcar să intre într-o bancă fără ca toată lumea să se

arunce la podea, crezând că urma un jaf. Ei bine, *acest* lucru era enervant. Poate că era timpul să se întoarcă în est – dar nu acasă.

Degan găsi destul de uşor hotelul International, însă cu siguranţă nu se aşteptase să dea peste cineva cunoscut în holul acestuia.

— Ei, dar ştiu că mă bucur să te văd, Degan Grant!

Degan se crispă, auzindu-şi numele rostit atât de tare.

— Vorbeşte mai încet, spuse el, întorcându-se, dar apoi chiar zâmbi.

Nu îşi făcuse prea mulţi prieteni în vest, însă pe John Hayes îl putea socoti printre aceştia. John avea în jur de patruzeci şi cinci de ani acum, dar Degan îl cunoscuse la scurt timp după ce venise pentru prima dată în vest, cu cinci ani în urmă.

— Ce te aduce atât de departe spre nord, şerifule?

— Sunt şef de poliţie acum, spuse John cu un zâmbet larg.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

— Asta e ceva ce merită felicitări?

— Îmi permite să văd mai mult din ţară decât am crezut vreodată că aş putea să văd, dar nu, nu tânjeam după poziţia asta. Am fost convins să o accept la insistenţele unui prieten vechi care e senator acum. Companiile de cale ferată au făcut presiuni considerabile asupra politicienilor de la Washington pentru a face curat în vest. Acum câţiva ani au angajat detectivi de la Pinkerton pentru a rezolva o parte dintre jafurile asupra trenurilor, dar nu a fost de-ajuns. Acum începe să ia măsuri şi guvernul nostru. Dar ce te aduce în Helena?

— Tocmai am terminat o misiune de menţinere a păcii în teritoriu.

— Deci nu ai de lucru în momentul de faţă?

— Nu.

— Drace, ce uşurare!

Degan fu amuzat.

— În continuare respect legea, John. Chiar credeai că vei fi nevoit să mă arestezi?

— Nu, fireşte că nu. Dar, dacă tot nu eşti ocupat momentan, aş vrea să profit de acea favoare pe care mi-o datorezi.

— Ce favoare?

— Pentru că ţi-am salvat viaţa.

Degan pufni în râs.

— Eram pe vindecate. Nu ar fi fost cazul să mă târăşti la un doctor.

— Erai pe jumătate mort şi încă sângerai, îi aminti John.

John fusese şeriful unui oraş în care Degan fusese împuşcat.

Un trio de spărgători de bănci încercase să fugă din oraş împărţind gloanţe în toate direcţiile după ce se dăduse alarma. Străzile fuseseră pline de oameni în ziua aceea. Degan intervenise pentru a împiedica vărsarea de sânge nevinovat şi sfârşise prin a încasa el însuşi un glonţ rătăcit. Plecase călare din oraş, rănit fiind. John reuşise să îl găsească.

Dacă ar fi fost dispus să recunoască, îşi spuse că poate ar fi murit în ziua aceea dacă şi-ar fi continuat drumul. Rana nu îl duruse prea tare. Deci nu ştiuse că sângera atât de abundent încât lăsase o dâră de sânge în urma lui.

— Recunosc, doctorul tău a făcut treabă bună în a mă coase la loc, spuse Degan. Abia dacă a rămas o cicatrice. De ce favoare ai nevoie?

— Ai grijă, va fi doar ceva temporar. Am nevoie ca măcar trei tâlhari de pe lunga mea listă să fie capturaţi în următoarele câteva luni. Nu numai că mi s-a încredinţat sarcina de a face curat în vest, dar mi s-a mai şi impus să o fac respectând un nenorocit de program.

Degan fu cu adevărat surprins.

— Vrei să faci din mine un vânător de *recompense*? Eu nu sunt copoi.

— Nici nu e nevoie să fii. Cei mai mulţi dintre băieţii ăştia se ascund la vedere în oraşe aglomerate cum e acesta sau în unele prea mici pentru a avea şerifi buni în ele. Plata e bună, iar doi dintre bărbaţii căutaţi au fost văzuţi prin zonă. Un al treilea a fost văzut ultima dată în Wyoming. Dacă preferi, poţi să alegi pe urmele cui să porneşti. După cum ziceam, am o listă lungă.

— Şi de ce nu porneşti tu pe urmele lor?

— Fiindcă mama mea e pe moarte. Am primit telegrama ieri. Ne-am cumpărat deja biletele de poştă pentru a pleca azi.

— Ne-am?

— Sunt aici cu soţia şi cu fiicele mele.

— Nu ştiam că eşti căsătorit.

John rânji şi se umflă în pene.

— Căsătorit şi fericit de aproape zece ani deja. Fetele noastre au şase, respectiv şapte ani, iar Meg a mea e însărcinată din nou. Fiindcă sunt nevoit să călătoresc atât de mult în ultima vreme, de fiecare dată când ştiu că voi sta o vreme într-un loc anume, îmi iau şi familia cu mine. Faptul că acum şi căile ferate se întind mult spre vest face asta posibil. Această călătorie în Virginia ar putea să dureze câteva luni, fiindcă trebuie să lămuresc şi situaţia moştenirii rămase de pe urma mamei mele. Iar pentru asta s-ar putea să plătesc pierzându-mi locul de muncă dacă nu reuşesc în intervalul respectiv să mai tai cel puţin trei bandiţi de pe lista mea.

— Îmi pare rău pentru mama ta.

John încuviinţă din cap.

— Ştiam că e bolnavă, doar că nu ştiam că e atât de grav.

— Presupun că ai încercat deja să îi ceri ajutorul

şerifului local?

— Am vorbit cu el ieri, dar e prea ocupat, ceea ce nu mă surprinde. Pe toţi dracii, cine s-ar aştepta să găsească un oraş *atât* de mare în Montana, care nici măcar nu e stat încă?

— Ăsta e efectul aurului.

— Cu siguranţă aşa e, consimţi John. Deci poţi să mă ajuţi, Degan? Nu am nevoie decât ca în următoarele două luni să reuşesc să capturez trei tâlhari de pe lista de urmăriţi. Dacă termini mai repede de atât, poţi să-ţi continui drumul. Dar va trebui să te fac oficial ajutor de şerif cât timp acţionezi în numele meu.

— Drace, în niciun caz! Dacă fac asta, refuz să port insigna de om al legii.

John zâmbi larg.

— Nu e nevoie să pomeneşti nimănui despre asta dacă simţi că îţi va păta reputaţia. Ar fi doar pentru cazul în care eşti nevoit să demonstrezi că ai autoritate, ceea ce, după cum te cunosc, probabil nu va fi necesar. Şi îţi vor rămâne ţie recompensele care se oferă. Unele dintre ele s-ar putea dovedi mai generoase decât ceea ce obţii în prezent.

— Mă îndoiesc.

— Ei bine, chiar vor fi, odată însumate. Şi nici nu va fi prea greu să îi găseşti pe bărbaţii respectivi. Am strâns o mulţime de informaţii despre aceşti răufăcători, informaţii pe care am să ţi le dau şi care sunt mai multe decât ceea ce apare pe afişele lor – prieteni şi rude cunoscute, toate locurile unde au încălcat legea, eventualii complici pe care e posibil să îi aibă sau dacă acţionează pe cont propriu. Mi-am notat o mulţime de detalii, şi fac asta de câţiva ani deja. Te-aş ruga doar să îmi trimiţi o telegramă în Virginia de fiecare dată când înhaţi câte unul, ca să îmi pot anunţa superiorii că, deşi mă ocup în timpul ăsta şi de problemele de familie, tot nu mă abat de la program.

Degan încuviinţă din cap.

— Câtă vreme superiorii tăi nu pornesc apoi pe urmele mele în încercarea de a mă convinge să îmi continui cariera în domeniul ăsta.

John chicoti.

— Voi avea grijă ca numele tău să nu fie pomenit niciodată.

Capitolul 4

Geanta de piele pe care i-o dăduse John Hayes semăna cu o valiză mică şi subţire, fără mâner, dar avea încuietoare şi cheie. Degan nu o deschise când ajunse în camera de hotel, după ce îşi luă rămas-bun de la John. Se mulţumi să o arunce pe podea lângă coburii lui şi lângă propria valiză. Somnul era primul pe lista lui de priorităţi. Dar, când se întinse pe pat, nu adormi imediat.

Cuvintele „om al legii" şi „vânător de recompense" îi tot alergau prin minte. Niciuna din ocupaţii nu era pe potriva temperamentului său, şi totuşi acceptase misiunea. Fiindcă i-o ceruse un prieten. Nu fiindcă, deşi era ceva ce nu ar fi recunoscut în faţa nimănui, chiar îi plăcea să ajute oamenii. Dădea un oarecare sens rătăcirilor sale. Iar John Hayes era un om bun.

Când se trezi, era mijlocul după-amiezii, prea devreme pentru cină, prea târziu pentru prânz, dar el era flămând. Continuă să ignore geanta de piele a lui John şi coborî, găsind însă sala de mese a hotelului închisă, după cum se aşteptase.

Acelaşi recepţioner din hol care îl ajutase pe Degan să se cazeze îi dădu şi numele restaurantelor din apropiere, deşi nu era sigur dacă erau deschise nici acestea. Expresia posomorâtă a lui Degan îl făcu pe recepţioner să se

grăbească să adauge:

— Dar, dacă aşteptaţi în sala de mese, vă trimit ceva de mâncare.

— Mai bine în camera mea?

— Desigur, domnule. Imediat!

Degan se întoarse sus. Camera lui era plăcut mobilată, mai luxoasă decât la oricare dintre celelalte hoteluri în care se cazase de când venise în vest, aşa că nu-l deranja să petreacă vreo câteva zile acolo dacă era nevoit. Spera că barmanul pe care îl întâlnise în dimineaţa aceea nu era genul pus pe bârfe. Dacă era, şeriful ar fi aflat deja că se afla în oraş. Şi, chiar dacă şeriful nu i-ar fi ştiut numele, acest lucru nu l-ar fi împiedicat să îl caute pe Degan.

Rămase lângă fereastră preţ de câteva minute. Aceasta oferea o vedere panoramică asupra oraşului Helena, care se întindea peste dealurile joase ce încercuiau zona centrală. Străzile, nu puţine la număr, îi aminteau de casă, fiind extrem de aglomerate la acea oră târzie a după-amiezii. Vestul fusese întotdeauna un loc unde oamenii o puteau lua de la zero. Însă o mare parte din regiune nu era încă îndeajuns de sigură pentru colonişti. În scurt timp avea să devină. Misiunea lui John, de a-i înhăţa pe tâlharii care îi prădau pe colonişti, era una importantă. Căile ferate ce se întindeau tot mai mult spre vest aduceau cu ele progresul, un progres real.

Încă aşteptându-şi mâncarea, Degan deschise geanta lui John şi întinse hârtiile pe pat. Numără douăzeci de afişe cu infractori daţi în urmărire. Fiecare dintre acestea era însoţit de una sau două pagini cu notiţe mâzgălite de mână de către John. Pe unul dintre afişe apărea Big Jim Mosley, ceea ce era convenabil. Acum nu mai avea de capturat decât doi tâlhari. Pe Mosley îl putea tăia de pe lista lui John, fiindcă îl omorâse pe individ cu un an în urmă, în Wyoming. Nu ştiuse că Mosley era căutat pentru crimă, însă, cum

individul încercase să îl împuşte pe la spate, nu era surprins. Aparent, şeriful acelui oraş nu reuşise nici să îi confirme identitatea, acesta fiind motivul pentru care Mosley încă era căutat de oamenii legii. Ceea ce îl făcu să se întrebe câţi alţii de pe lista de douăzeci de nume a lui John ar fi putut fi morţi deja. Bărbaţii care încălcau legea nu se puteau aştepta să trăiască până la adânci bătrâneţi.

Max Dawson, tânărul cu faţă de copil, nu era însă mort şi avea să fie uşor de găsit, având în vedere că îl văzuse la bordel în dimineaţa aceea. Kid Cade, un altul de pe listă, era tot un tâlhar cu care Degan se mai întâlnise o dată în Wyoming. Având aproape patruzeci de ani, puştiul nu mai era tocmai puşti şi se ţinuse departe de el, aşa că Degan nu îl considerase pistolar, ci doar hoţ. Notiţele lui John menţionau că individul încercase fără succes să revendice drepturi asupra unui teritoriu, reuşise să jefuiască mai multe poştalioane şi avea la activ un jaf bancar în urma căruia fusese cât pe ce să îşi piardă viaţa după ce încercase să îl ducă singur la bun sfârşit. Reuşise să scape neprins pentru fapta respectivă, precum şi pentru numeroase alte jafuri în care fusese identificat ca autor. Fusese văzut ultima dată în zona oraşului Butte, spre sud-vest, cu câteva luni în urmă.

Degan nu simţi nevoia să citească mai departe. Evitase intenţionat oraşul Butte şi o luase spre nord, spre Helena, din cauza minerilor din Butte care dăduseră de ştire că se afla acolo. Degan nu era încântat de ideea de a face cale întoarsă, dar Cade şi Dawson erau cel mai probabil cei doi urmăriţi despre care John spusese că se aflau în zonă şi cei pe care ar fi putut să-i înhaţe cel mai rapid. Poate avea chiar să reuşească să pornească din nou la drum spre California într-o săptămână sau două.

Dar apoi un alt afiş îi atrase atenţia, singurul în afară de cel cu Max Dawson care oferea o recompensă de o mie de dolari. Notiţele lui John explicau de ce. Charles Bixford,

supranumit Roşcatul Charlie, devenise faimos după ce omorâse trei femei, doi copii şi cincisprezece bărbaţi când aruncase în aer o primărie din Nebraska fiindcă în ea se afla şi soţia lui. Ea fusese una dintre femeile ucise, iar cei doi copii fuseseră ai lui. Însă acel moment reprezentase doar începutul unui lung şir de crime care continuase în Nebraska, apoi în Colorado şi se sfârşise în Utah, unde fusese văzut ultima dată. Bixford nu era cunoscut ca fiind nebun, şi totuşi omorâse oameni nevinovaţi fără niciun motiv aparent. Între timp, omorâse şi un şef de poliţie care încercase să îl aresteze şi îl rănise pe următorul care avusese o încercare similară.

Iar John trebuia să îl prindă pe acest ucigaş? John, care era căsătorit şi avea şi el copii? Ce fel de favoare i-ar fi făcut Degan de fapt dacă nu i-ar fi capturat decât pe cei mai puţin periculoşi răufăcători de pe lista lui? Decise să îi înhaţe pe cei doi care erau în apropiere şi să îl adauge pe Bixford ca bonus înainte de a-şi continua drumul spre California.

Degan era ocupat să pună afişele înapoi în geanta lui John, când se auzi o bătaie în uşă. O deschise, iar un tânăr cu şorţ alb îi întinse speriat un platou cu sendvişuri fistichii şi se îndepărtă în grabă. Era mai multă mâncare decât avea el nevoie, şi nu mâncă decât jumătate din ea. Apoi folosi sala de baie de la capătul holului, după ce îngrijitorul instalat acolo îl asigură că aceasta era curăţată după fiecare utilizare şi îi dădu un prosop curat. Avea şi în cameră o cadă mai mică, pusă în spatele unui paravan, dar aceasta nu era racordată la instalaţiile sanitare şi nu voia să aştepte să i se aducă apă.

O oră mai târziu, îşi înşeua deja calul în grajdul din apropiere, acela fiind momentul în care şeriful din Helena reuşi să dea de el. Un bărbat înalt, şeriful avea un aer încrezător, purtând o carabină în braţe. Şi era curajos dacă venise fără a fi însoţit de vreunul dintre ajutoarele sale care

să îl susţină.

— Nu vrem probleme pe aici, domnule, deci sper că faptul că îţi înşeuezi calul înseamnă că părăseşti frumosul nostru oraş.

Degan nu avu chef să stea şi să dea explicaţii, aşa că se mulţumi să spună:

— Sunt un prieten al ofiţerului Hayes. Cred că îl cunoaşteţi, nu-i aşa?

— Da.

— Ofiţerul mi-a cerut să îl ajut să-şi facă treaba, deci, dacă vă aduc unul sau doi răufăcători pe care să-i închideţi, presupun că veţi avea loc pentru ei?

— Cu siguranţă. Genul ăsta de ajutor e întotdeauna apreciat.

Degan încălecă, îşi duse mâna la pălărie şi ieşi din grajd înainte ca şerifului să îi treacă prin minte să îl întrebe cum îl cheamă. Era posibil ca reputaţia lui să nu fi ajuns chiar până în Helena, dar nu putea să se bazeze pe acest lucru când locuitorii din Nashart şi Butte ştiau că se afla prin zonă. Iar şeriful ar fi înţeles la fel de limpede ca el că numele lui ar fi atras în oraş alţi pistolari dornici de glorie. Indiferent dacă rămânea sau nu acolo, aceştia aveau să vină oricum să îl caute.

Se duse glonţ la bordelul preferat de Dawson. Femeile sumar îmbrăcate care se lăfăiau în salonul încăpător deveniră brusc mai vioaie când intră. Auzi întâmpinări siropoase şi promisiuni murdare. Două dintre ele chiar se îmbrânciră pentru a ajunge mai repede la el. O a treia porni cu pas seducător spre el, până îi observă ţinuta – şi pistolul, moment în care îi întoarse spatele. Expresia ei le alertase probabil şi pe celelalte. Femeile încetară să mai încerce să îi atragă atenţia. Câteva dintre ele ieşiră în grabă din încăpere. Degan era obişnuit cu acea reacţie. Femeile erau mai înspăimântate de el decât bărbaţii şi se străduiau mai puţin să o ascundă, chiar şi femeile de teapa acestora, a

căror companie putea fi cumpărată de oricine. Şi nici nu *îl cunoşteau,* nu ştiau nimic despre el. Însă fusese de-ajuns să îi arunce o privire mai atentă, iar instinctul le făcu să îşi abată privirea.

Matroana, care se afla tot în salon, fu singura excepţie. Era misiunea ei să se asigure că fiecare bărbat care intra pe domeniul ei pleca satisfăcut. Însă chiar şi ea se apropie de Degan neliniştită, deşi nu trădă acest lucru când spuse:

— Nu se întâmplă des să întâlnesc un bărbat care să mă facă să regret că sunt femeie măritată acum. Mi se spune Chicago Joe. De ce aveţi poftă, domnule?

Erau trei blonde în încăpere, dar niciuna nu era la fel de frumoasă precum cea pe nume Luella, pe care o văzuse stând la fereastră în dimineaţa aceea, luându-şi rămas-bun de la Dawson, iar Degan pentru ea venise.

— O caut pe Luella.

— Una dintre favoritele noastre! Matroana îi zâmbi. E sus, dar nu e disponibilă chiar acum. Pot să vă ofer ceva de băut până aşteptaţi sau eventual o alta dintre minunatele noastre...?

Degan nu aşteptă ca ea să termine. Urcă scările. Nu încercă nimeni să îl oprească. Camera Luellei fusese cea din colţ, cu fereastră spre stradă. Uşa nu era încuiată, însă avea un muşteriu. Luella era singura care se afla deocamdată în patul în dezordine. Muşteriul ei încă se dezbrăca pentru a i se alătura. Amândoi ridicară imediat privirea spre Degan când acesta păşi în cameră.

— Vreau doar să schimb câteva vorbe cu doamna, îi spuse Degan bărbatului. Poţi fie să aştepţi în hol după ea, fie să-ţi găseşti o alta dacă nu poţi aştepta. Dar ieşi...

Bărbatul îşi înşfăcase deja cămaşa şi ghetele, şi se năpusti pe lângă Degan ţinându-şi capul plecat. Luella se dădu jos din pat şi se îmbrăcă într-un halat subţire înainte de a se întoarce şi a spune:

— Câteva vorbe, ei? Da’ ştiu că eşti un drăguţ. Dă-ţi jos pistolul, şi-o să ne înţelegem de minune, domnule.

Degan îşi dădu seama că încerca să facă pe viteaza. Era adevărat că femeile deveneau îndrăzneţe cu el odată ce îşi lăsa deoparte pistolul. Dar Luella începuse şi să se apropie încetişor de biroul ei, în care probabil ţinea o armă. Degan avansă în încăpere pentru a o împiedica să facă vreo măgărie.

— Nu am venit pentru farmecele tale, o asigură el. Ai să-mi spui unde se ascunde Max Dawson când nu vine să te vadă pe tine.

Luella clipi surprinsă, apoi îşi strânse brusc sprâncenele laolaltă.

— Ba n-am s-o fac.

— Eşti sigură de asta?

Luella fugi de cealaltă parte a patului, pentru a pune un obstacol între ei. Degan îşi dădu seama că reuşise să o înspăimânte cu tonul lui. Neintenţionat. Ar fi vrut să o facă să se relaxeze, dar aşa ceva nu ar fi servit nicicum scopurilor lui.

Prin urmare, Degan îi spuse clar:

— Dacă trebuie să aştept prin zonă încă o săptămână până când Dawson se va strecura din nou pe fereastra ta, cel mai probabil cineva va sfârşi împuşcat în timpul arestării, mai ales dacă Dawson încearcă să fugă. Afişul nu menţionează dacă este căutat viu sau mort, dar nici nu specifică dacă e obligatoriu să fie viu.

— De unde ştii chiar şi…? O, tu erai bărbatul de peste drum azi-dimineaţă. Dacă îl vrei pe Max, de ce nu l-ai urmărit atunci?

— Atunci nu îl voiam. Acum, da.

Răspunsul lui fu întâmpinat de o tăcere prelungă, apoi Luella întrebă pe un ton dureros de plin de speranţă:

— Şi nu ai să-l împuşti pe Max dacă nu eşti nevoit să o faci?

— Nu, n-am s-o fac – dacă nu sunt nevoit.

Degan bănuise că tânărul Dawson nutrea anumite sentimente faţă de această fată, dar fu surprins că, aparent, acele sentimente erau reciproce – sau, cel puţin, exista ceva mai mult între ei decât dorinţa Luellei de a proteja un muşteriu care o plătea.

Aşa că adăugă:

— Dacă îmi poţi spune încotro a luat-o şi dacă îl pot lua prin surprindere, aproape că îţi pot garanta că nu se va ajunge la vărsare de sânge. Dar, dacă va trebui să îl capturez când vine din nou să te vadă, ar putea să sfârşească zăcând mort la picioarele tale. Oricum ar fi, eu am să-l găsesc. Deci încerci sau nu să îi salvezi viaţa?

Ea se aşeză pe marginea patului, apoi îl privi peste umăr, ca el să poată vedea că plângea. Din politeţe, reuşi să nu pufnească în râs, dar era al naibii de sigur că nu era atât de naiv încât să se lase păcălit de lacrimi ce ar fi putut fi mimate cu uşurinţă. Nu ar fi fost înduioşat de ele nici dacă le-ar fi crezut reale. Trebuia să simţi ceva pentru cineva pentru a fi afectat de lacrimile acelei persoane, iar el nu mai simţise nimic de genul acesta de foarte mult timp.

Fu însă nevoit să aştepte ca ea să îşi depăşească indecizia, să îşi muşte buza de jos de câteva ori şi să îl implore cu frumoşii ei ochi albaştri. Totul în van.

În cele din urmă, Luella înţelese şi chiar lăsă să-i scape un mic sunet de frustrare, înainte de a spune:

— Max a găsit o cocioabă abandonată undeva pe un deal. Vreun miner neghiob a construit-o cu ani în urmă, crezând că va putea să găsească aur de unul singur, departe de canionul în care săpau toţi ceilalţi.

— Şi de unde ştii asta dacă era abandonată?

Ea îl privi mânioasă.

— Nu l-a împuşcat Max pe miner, dacă asta sugerezi. Dar a găsit unelte miniere în ea, găuri săpate peste tot prin împrejurimi, chiar şi un soi de peşteră săpată în pământul

dealului de lângă cocioabă. Max a fost cel care a făcut presupunerea, nu eu.

— Deci tu nu ai fost acolo?

— Nu, eu nu ies niciodată din oraş. Max mi-a pomenit pur şi simplu că a găsit-o după ce ne-am întâlnit luna trecută şi mi-a zis că o va folosi o vreme. Zicea că se vede frumos întregul oraş Helena, aşa că m-am gândit că trebuie să fie undeva mai sus, probabil pe dealurile împădurite de pe drumul spre Big Belt Mountain.

— Însă doar presupui?

— Ei bine, trebuie să existe vânat prin împrejurimi, fiindcă Max ne-a adus o căprioară săptămâna trecută şi o ditamai grămada de iepuri morţi cu o săptămână înainte.

— Aşa plăteşte pentru serviciile tale?

— Nu, o face pur şi simplu fiindcă e bun la suflet.

— Un ucigaş şi spărgător de bănci bun la suflet?

Luella îşi împinse bărbia în faţă.

— Max nu e vinovat de niciuna din aceste acuzaţii.

— Asta e treaba juraţilor să decidă, nu a ta sau a mea, spuse Degan înainte de a ieşi din încăpere.

Capitolul 5

Zachary şi Mary Callahan îşi serveau cafeaua pe veranda din faţă a casei lor de la fermă când observară norul de praf ce venea în direcţia lor.

— Aşteptai vreo vizită în dimineaţa asta? o întrebă Zachary pe soţia sa.

— Nu, răspunse Mary.

— Ei bine, eu nu am prieteni care să vină în vizită în şaretă. Reuşeşti să desluşeşti cine e în ea?

— Nu sunt îndeajuns de aproape, spuse Mary, mijind ochii. Dar par să fie două bonete, deci presupun că vin Rose

Warren şi camerista ei.

— Nu când gărzile lor sunt alţii decât bărbaţii din familia Warren. Le-aş recunoaşte caii. Şi parcă ziceai că Rose a fost în vizită ieri, cât timp eram pe moşie?

— Aşa e, dar Tiffany şi Hunter vor pleca în curând la New York. Iar Rose şi-a făcut o mulţime de griji în privinţa mariajului lor. E de înţeles că vrea să se convingă cu propriii ochi de cât de bine merge.

— Nu a trecut decât o săptămână de la nuntă. Iar cei doi nu ies din dormitor îndeajuns încât să apuce careva să se lămurească de ceva.

Mary chicoti.

— La drept vorbind, mi-aş face şi eu griji dacă ar ieşi. Sau a trecut aşa mult încât nu mai ţii minte cum a fost la început când ne-am luat noi doi?

Zachary se aplecă şi îşi sărută tandru soţia.

— Dacă nu aş avea o fermă de administrat…

Mary râse vesel.

— Am să-ţi amintesc la noapte că ai zis asta.

Aruncând din nou o privire spre norul de praf, Zachary admise:

— Cred că ai dreptate. Văd o pană destul de mare pe una dintre bonetele acelea. Nimeni din oraş, în afară de nora noastră, nu ar purta o asemenea pălărie – poate doar mama ei.

— M-am răzgândit. Nu cred că Rose a apucat să îşi despacheteze bonetele încă. Şi nu le purta niciodată când locuia aici, mai demult. Preferă pălăriile cu boruri largi, la fel ca tine, pentru a-i feri obrajii de soare.

— Atunci mă dau bătută.

— Bun, fiindcă, dacă ai să-ţi mai ţii curiozitatea în frâu încă vreo câteva minute, vei afla exact cine vine să ne vadă, spuse Mary. Însă, când şareta opri în faţa verandei, adăugă, ridicându-se să îşi întâmpine vizitatorii: Sau nu.

Tânăra femeie în mod cert nu era nici din Nashart, nici

din vreun alt orăşel din apropiere, la drept vorbind.

Dacă tânăra nu ar fi fost atât de bogat înveşmântată în mătase bleumarin, părul ei negru şi ochii albaştri, precum şi vârsta ei, pe care Mary i-o estimă în jur de douăzeci şi cinci de ani, ar fi făcut-o pe Mary să creadă că aceasta era adevărata Jennifer Fleming pe care Frank Warren o angajase din Chicago pentru a-i fi menajeră, fata în al cărei rol încercase Tiffany să intre când fusese menajera *lor.* Mary nu îşi putu lua ochii de la hainele elegante ale femeii. Trei rânduri de volane scurte coborau pe fiecare dintre jumătăţile părţii din faţă a jachetei ei, de la umeri la talie, lucrate cu o fineţe deosebită a detaliului, cu nasturi de perle coborând pe mijloc. Un alt rând de volane traversa partea din faţă a fustei în locul unde era drapată în spate pentru a forma o parte din turnura rochiei. Era doar un costum de călătorie, şi totuşi ar fi depăşit prin eleganţă şi cele mai rafinate ţinute de la oricare ceai dansant din Nashart.

Aceasta era o doamnă adevărată, o doamnă bogată, de la oraş, iar acum curiozitatea lui Mary deveni mult mai accentuată decât cea a soţului ei. Astfel de doamne nu veneau în Montana fără un motiv temeinic.

Cea de-a doua femeie era mai în vârstă şi nu la fel de elegant îmbrăcată. Cei doi bărbaţi care le însoţiseră, venind călare de o parte şi de cealaltă a şaretei, nu erau nici ei de prin zonă. Purtând costume de oraş, gambete şi centuri de pistol, aceştia erau cu siguranţă un fel de paznici. Unul din ei descălecă pentru a le ajuta pe femei să coboare din şaretă. Zachary se ridică şi veni până la treapta de sus a scărilor de la verandă, urmat de Mary. Doar tânăra doamnă şi însoţitoarea ei porniră spre verandă.

— Domnul şi doamna Callahan, sper? întrebă tânăra.

— Sunt mulţi de Callahan pe aici şi nu doar o singură doamnă, răspunse Zachary.

Tânăra păru încântată, în pofida răspunsului indirect.

— Înseamnă că am venit unde trebuia. Eu sunt Allison Montgomery. Aceasta este camerista mea, Denise. Am venit tocmai din Chicago, în căutarea logodnicului meu, Degan Grant. Detectivii pe care i-am angajat ca să îl găsească au dat de el la ferma dumneavoastră.

— Aţi ajuns cam târziu, spuse Zachary. Degan a lucrat pentru mine, dar misiunea lui aici s-a încheiat. A plecat săptămâna trecută, după nuntă.

Allison păru consternată.

— S-a… s-a căsătorit?

— Nu el, ci Hunter al nostru, interveni Mary rapid. Dar Degan nu a pomenit niciodată că ar avea o logodnică.

Zachary chiar chicoti.

— Nici nu m-aş fi aşteptat. Individul nu vorbea niciodată despre el însuşi.

Allison oftă.

— Nu pot spune că nu sunt dezamăgită că nu l-am mai prins aici. Ştiţi încotro a luat-o când a plecat?

— Spre vest, dar asta poate însemna oriunde, replică Zachary.

— S-ar putea ca Hunter să ştie mai multe, spuse Mary, apoi adăugă, adresându-se soţului ei: Ce-ar fi să mergi să-l aduci până mă duc eu după nişte cafea? Sunteţi invitată să poftiţi în salon să aşteptaţi, domnişoară Montgomery. Acolo e mai răcoare la această oră a zilei.

— Mulţumesc, sunteţi deosebit de amabilă, răspunse Allison, apoi urcă treptele verandei împreună cu însoţitoarea ei.

Ajuns sus, Zachary bătu la uşa lui Hunter.

— Am nevoie de tine jos, băiete.

— Pleacă, tati, sunt ocupat! ţipă Hunter din încăpere.

Zachary ţipă la rândul său:

— Atunci, dezocupă-te şi ia-ţi şi soţia! Avem…

— Şi Tiffany e ocupată, şi nu am de gând să o întrerup. *Pleacă!*

Zachary îşi lipi urechea de uşă şi auzi un chicot de râs, apoi un geamăt pasional. Îşi dădu ochii peste cap şi izbi din nou în uşă.

— Logodnica lui Degan aşteaptă jos şi vrea să ştie unde l-ar putea găsi. Chiar e ceva ce nu suportă amânare.

Doar o clipă mai târziu, Hunter deschise uşa ţinându-şi cu o mână pantalonii descheiaţi, fără a purta nimic altceva.

— Degan are o logodnică? Nu-mi vine să cred.

— Vino şi convinge-te cu ochii tăi.

Odată îmbrăcaţi, Tiffany şi Hunter coborâră scările aproape în fugă. Se opriră de îndată ce dădură cu ochii de salon şi văzu femeile aşezate pe canapea. Hunter crezuse că tatăl său doar scornise o poveste năstruşnică pentru a-i face să iasă din dormitor, având în vedere că nu prea ieşiseră toată săptămâna. Tiffany ştia că socrul ei nu ar fi glumit în privinţa existenţei unei logodnice a lui Degan, deci nu fu surprinsă la vederea frumoasei tinere care aştepta în încăpere şi se duse să se prezinte.

Hunter se opri să îi ofere lui Mary un zâmbet ruşinos şi un sărut pe obraz înainte ca aceasta să lase jos tava de cafele pe care tocmai o adusese în salon.

— Bună dimineaţa, mamă… E încă dimineaţă?

— Ai şti ce moment al zilei e dacă nu aţi fi decis să vă consumaţi aici luna de miere.

— Călătoria la New York va fi o sesiune frenetică de cumpărături. Vom ajunge şi acolo în cele din urmă.

— Ei bine, poartă-te frumos! Avem oaspeţi.

— Văd şi eu, spuse Hunter, şi merse să se aşeze pe braţul canapelei, lângă soţia sa. Însă nu păru câtuşi de puţin cordial când îşi aţinti privirea asupra lui Allison Montgomery şi spuse: Dacă Degan ar fi avut o logodnică, nu ar fi umblat să-şi vândă serviciile prin tot vestul. Cine eşti, de fapt?

— Hunter! exclamă Tiffany.

Femeia roşi intens acum, conştientă că fusese făcută mincinoasă pe faţă.

— Văd că va trebui să vă explic.

— Da, s-ar putea să fie o idee bună, consimţi Hunter.

Mary turnă cafeaua în ceşti pentru oaspeţii ei, dar cea a lui Allison rămase neatinsă. Tânăra îşi începu povestea:

— Ai dreptate, eu şi Degan nu mai suntem logodiţi, dar am fost cândva, şi, dacă nu ar fi plecat din Chicago, am fi fost căsătoriţi deja. El nu ştie că l-am iertat.

— Pentru ce anume să îl ierţi? întrebă Tiffany.

Ochii lui Allison înotară în lacrimi, dar clipi pentru a şi le stăpâni.

— Am fost prieteni din copilărie şi foarte îndrăgostiţi. Dar Degan şi-a permis ceva mai mult decât să flirteze cu o altă tânără în seara dineului nostru de logodnă. Eu nu l-am învinovăţit. Nu eram căsătoriţi încă şi, ei bine, înţeleg că astfel de lucruri se mai întâmplă. Dar părinţii mei nu s-au arătat la fel de înţelegători. M-au forţat să rup logodna. Eu nu voiam să o fac, dar nu puteam să îi sfidez. Am sperat că părinţii mei se vor îmbuna şi că eu şi Degan ne vom împăca, dar el a plecat din Chicago înainte ca părinţii mei să apuce să se răzgândească.

Adoptând un ton mai prietenos acum, Hunter o întrebă:

— De ce ai aşteptat atât de mult până să porneşti în căutarea lui Degan pentru a repara lucrurile?

— Toată lumea mi-a spus să îi las un an sau doi să îşi facă de cap, că se va întoarce, dar au trecut cinci ani! Am încercat să îl uit. Am lăsat alţi bărbaţi să mă curteze, am încercat să mă îndrăgostesc de ei, dar pur şi simplu nu am reuşit să mi-l scot din minte pe Degan. Noi doi am fost hărăziţi de soartă unul pentru celălalt. Trebuie doar să îi amintesc acest lucru şi să îi spun că încă îl iubesc şi că îl iert.

— Nu l-aş fi luat niciodată pe Degan drept un şmecher

de oraş, remarcă Zachary.

— Eu am ghicit, spuse Tiffany cu un rânjet.

— Voi vă recunoaşteţi între voi, Roşcato, îşi tachină imediat Hunter soţia.

— Ştie vreunul din voi încotro a luat-o Degan? îi întrebă Allison pe tinerii căsătoriţi. Acum nu îl caut doar pentru mine. Tatăl lui e bolnav. Degan *trebuie* să se întoarcă acasă.

— A pornit spre California trecând prin Helena, pe drumul de nord, zise Tiffany.

— Dar e posibil să se oprească oriunde pe drum şi probabil o va face, adăugă Hunter. E un pistolar în căutare de muncă, în fond.

— Aşa am auzit şi eu, spuse Allison şi zâmbi călduros. Vă mulţumesc foarte mult. Dacă mă grăbesc, poate reuşesc să îl ajung din urmă înainte să părăsească teritoriul.

— N-aş fi ghicit niciodată că inima frântă e motivul pentru care Degan a venit în vest, spuse Hunter de îndată ce Allison Montgomery plecă.

— Eu nu pot nicidecum să mi-l imaginez *pe el* cu inima frântă, spuse Tiffany.

Hunter ridică dintr-o sprânceană spre ea.

— Credeam că ai încetat să te mai temi în halul acesta de el.

— Am încetat, dar, sincer, *tu* poţi să ţi-l imaginezi pe Degan Grant suferind după o dragoste pierdută?

— Nu, dar mi-a plăcut Degan – mult. Dacă fata aia de la oraş îl poate face fericit, sper să îl ajungă din urmă. Şi, dacă tot veni vorba de ajuns din urmă, hai să ne întrecem până sus.

Capitolul 6

Degan avu nevoie de patru zile şi cinci seri pentru a găsi o cocioabă pe dealuri. Nu avusese încredere că Luella îl pusese pe calea cea bună. Pădurea din direcţia lanţului Big Belt era prea departe de Helena, la o întreagă zi călare şi presupunând cel mai probabil traversarea fluviului Missouri pentru a ajunge la ea. Chiar dacă era posibil să existe vreun feribot undeva pe cursul fluviului, se îndoia că un răufăcător precum Max Dawson ar fi fost dispus să petreacă aproape o oră în compania operatorului de feribot, care ar fi putut să îl identifice şi să îl anunţe pe şerif de fiecare dată când Dawson o vizita pe Luella. Iar Degan nu avea de gând să piardă timpul căutând un feribot. Prefera să aştepte toată săptămâna în oraş, până când Dawson venea din nou în vizită, înainte să îşi îndrepte căutările în direcţia aceea. Dar existau şi în Helena zone împădurite care erau mai aproape de oraş, deci putea să îl caute pe Dawson acolo peste zi şi să se întoarcă la hotel noaptea. Cele două dinspre sud-est şi sud-vest erau destul de întinse, acesta fiind motivul pentru care căutarea îi luase atât de mult.

Apoi doi prospectori din două zone de exploatări pe lângă care trecuse menţionaseră un perimetru revendicat ceva mai sus, pe un deal anume, acela fiind locul spre care îşi îndreptase căutările în acea zi. Însă începuse să se îndoiască şi de acea informaţie – până dădu peste două colibe din buşteni şi o casă din cherestea, ascunse printre copaci, dincolo de care găsi, în cele din urmă, ceea ce era în mod evident o cocioabă în vârful dealului. Fiind deja întuneric bine, ar fi ratat-o şi s-ar fi întors în oraş dacă nu ar fi surprins pentru o clipă scânteierea lunii pe acoperişul de tablă. Apropiindu-se de cocioabă, văzu o lumină slabă răzbind prin crăpăturile dintre scândurile ce serveau drept pereţi. Să existe oare înăuntru o vatră sau un coş de jar portabil? Nu putea să-şi dea seama până nu mergea mai aproape, ceea ce şi făcu.

Cocioaba, încropită din lăzi de lemn rupte, scânduri de diferite lungimi şi alte resturi de lemn, abia dacă era suficient de mare cât să încapă în ea un pat mic şi eventual o masă şi un scaun. Cu siguranţă nu avea să ţină frigul la distanţă odată ce venea iarna, la cât de multe crăpături aveau pereţii. Dar în lunile mai calde putea cel puţin să te ferească de ploaie. Şi era, cu siguranţă, o opţiune mai bună decât a dormi sub cerul liber.

Era cât pe ce să nu observe peştera menţionată de Luella, aflată la capătul unei cărări uşor în pantă, deoarece se afla în umbra copacilor, la circa zece metri de cocioabă. Începu prin a o verifica pe aceea. Părea a fi nu mai mult decât o gaură săpată în coasta mai abruptă a dealului. Înăuntru era întuneric beznă. Ar fi fost iritat să constate că acolo dormea Dawson. Nu-şi putea imagina ce fusese în capul minerului despre care se presupunea că ar fi săpat-o. Încercase să dea la o parte pământul, apoi să sape până ajungea la rocă, când nici măcar nu era sigur dacă exista rocă sub acel deal?

Scoase o cutie de chibrituri din buzunarul jachetei şi aprinse unul, plecându-şi capul şi intrând în peşteră. Nu era foarte adâncă, doar cât să încapă în ea un cal, peste noapte. Animalul întoarse capul şi îl privi, dar nu scoase niciun sunet, aşa că Degan se retrase din văgăună şi se întoarse pe cărarea ce ducea la cocioabă.

Ocoli construcţia şi găsi intrarea. Zona fusese curăţată de copaci şi de tufişuri. Văzu rămăşiţele unui foc de tabără, o tigaie lăsată pe un ciur de sârmă, focul stins peste noapte. Pe pământ lângă acestea se afla o şa. Nu fu surprins. Cocioaba ascundea probabil focul de ochii oricui aflat în aval. Era evident că minerul fusese hotărât să păstreze secretul asupra acelui loc.

Degan se apropie prudent de intrare. Dacă existase vreodată o uşă, aceasta dispăruse deja. Cocioaba abia dacă era la fel de înaltă ca el. Intrarea însă nu. Fu nevoit să se

aplece din nou pentru a vedea înăuntru.

Lumina provenea de la un felinar aflat pe podea, dar era atât de slabă, încât ar fi putut fi la fel de bine stins. Chiar şi aşa, reuşi să îl vadă pe Dawson dormind pe podea.

Deci Luella chiar încercase să îl pună pe o pistă falsă. Iubirea tânără, în acest caz, îşi spuse el, era al naibii de iritantă.

Se scursese aproape o oră de când Degan găsise cocioaba. Îşi lăsase calul la poalele dealului, pentru a nu scoate niciun sunet care să poată fi auzit. Şi avansase foarte încet, având grijă să nu calce pe rămurele, acesta fiind motivul pentru care îi luase atât de mult. Erau multe crenguţe pe jos. Însă, în momentul în care păşi în cocioabă, podeaua scârţâi, lucru inevitabil, din moment ce era făcută din resturi de la lăzi.

Dawson îl auzi, dar dormise pe burtă, astfel că, deşi se întinse după pistol, tot ar fi trebuit să se întoarcă pentru a trage. Înainte să se întâmple acest lucru, Degan spuse:

— Spatele tău e o ţintă uşoară, nu că mi-aş rata vreodată ţintele atunci când trag. Şi nu încerca să faci ceea ce te gândeai să încerci. Nu durează decât o secundă să mori, puştiule.

— Pot cel puţin să mă întorc?

— Nu cu pistolul în mână. Lasă-l jos, cu grijă, şi prinde-ţi degetele în spatele capului.

Poate că băiatul ar fi făcut întocmai, dar nu suficient de repede. Era evident că încă lua în calcul şi opţiuni care să nu includă închisoarea. Aşa că Degan veni în faţă şi călcă pe încheietura dreaptă a lui Dawson, până când pistolul alunecă dintre degetele băiatului într-un torent de înjurături ce i se revărsa de pe buze.

— Norocul tău că nu îmi ies niciodată din fire, spuse Degan nepăsător, luând pistolul cu ţeavă lungă şi băgându-l la centură înainte de a se da înapoi. Dar pot să mă enervez când sunt obosit, iar în noaptea asta sunt al naibii de

obosit, aşa că poate ar fi mai bine să nu îmi pui răbdarea la încercare din nou – şi tot nu-ţi văd degetele în spatele capului.

Max începuse să-şi scuture mâna pentru a se asigura că nu îi rupsese încheietura, dar acum se grăbi să îl asculte şi îşi prinse mâinile la ceafă. Puştiul probabil continua să înjure, dar ceea ce ajungea la urechile lui Degan nu mai era decât un şir de bolboroseli, şi chiar nu îi păsa. Lăsă jos sulul de frânghie subţire pe care îl avusese petrecut peste umăr şi aruncă rapid o privire prin restul încăperii. Nu se afla nimic în ea în afară de felinar, doi coburi cu o puşcă sprijinită de perete între ei şi pălăria cafenie atârnată într-un cui pe perete. Puştiul era complet îmbrăcat, exceptând haina, pe care o făcuse sul şi o pusese sub cap drept pernă.

— Dormi pe o grămadă de frunze? Serios? întrebă Degan cu un oarecare amuzament.

— Ar fi trebuit să mă instalez ca în propria casă în cocioaba asta şubredă? Nu intenţionam să stau mai mult de câteva zile.

— Şi totuşi, ai stat mai mult. De ce nu ţi-ai luat pur şi simplu o cameră în oraş, ca să te poţi bucura de un oarecare confort? Helena e un oraş îndeajuns de mare pentru a putea să te ascunzi în el.

— Nu şi când faţa mea apare pe atât de multe afişe din locuri publice.

— Deci tu eşti Max Dawson? Mersi că ai lămurit asta atât de rapid.

— Ei, fir-ar să fie! Nu erai sigur?

— Eram destul de sigur, dar nu prea ai lumină aici, nu-i aşa?

Degan rezolvă situaţia lăsându-se pe vine pentru a vedea dacă putea să obţină mai multă lumină de la felinarul vechi. Reuşi să facă lumina puţin mai intensă.

— Nu mai are prea mult combustibil, îl avertiză Dawson.

— Vom supravieţui dacă se stinge. Poţi să te ridici acum.

Max făcu întocmai şi îşi şterse frunzele de pe partea din faţă a cămăşii înainte de a-şi îndoi gâtul pentru a-şi încheia vesta de piele. În afară de vestă, purta exact aceleaşi haine pe care i le văzuse Degan cu patru zile în urmă, inclusiv bandana albă. Doar că arăta ca şi cum s-ar fi tăvălit în noroi între timp. Ei bine, plouase cu o zi în urmă, din câte îşi amintea, deci poate că băiatul alunecase. Noroiul era întărit pe unul din obrajii lui, întinzându-se pe una din mâneci şi pe ambii genunchi. Avea puţin noroi chiar şi în părul blond-cenuşiu, făcându-l să se strângă în ţepi din loc în loc.

Observând lungimea neuniformă a părului băiatului, Degan îl întrebă:

— Unde e cuţitul cu care ţi-ai măcelărit părul?

— Nu-l mai am.

— Dacă mă obligi să te întreb din nou, va trebui să te dezbrac ca să-l găsesc, spuse Degan.

Max scoase cuţitul din cizmă şi îl aruncă furios la picioarele lui Degan înainte de a ridica privirea cu o expresie încruntată. Dar încruntarea dispăru, iar ochii lui întunecaţi se făcură mari şi rotunzi, însă nu de frică. Frica era uşor de recunoscut, dar la fel şi surpriza – şi exact aceasta era emoţia apărută acum pe chipul puştiului.

— N-am mai văzut niciodată un vânător de recompense îmbrăcat ca tine, spuse Max şi coborî din nou privirea.

Degan băgă cuţitul în propria lui cizmă înainte de a spune:

— Eu nu sunt vânător de recompense.

— Nici om al legii îmbrăcat aşa preţios n-am mai văzut până acum.

— Nu sunt nici om al legii, doar îi fac o favoare unuia.

— Şi nu ţi-ai putut alege alt moment să fii atât de al

naibii de generos? îi aruncă Max.

Degan se trezi râzând. Doamne, chiar era obosit dacă lăsase să îi scape aşa ceva. În profesia lui, nu îşi putea permite să trădeze vreo emoţie. Un zâmbet putea fi înşelător. Un hohot de râs putea să risipească teama când el nu o voia risipită. O expresie mânioasă putea determina pe cineva deja speriat să scoată pistolul. Iar Dawson nu păruse temător încă, doar mânios. Pe de altă parte, Dawson era un puşti, părea să nu aibă mai mult de cincisprezece sau şaisprezece ani. Băieţii atât de tineri puteau fi nerezonabil de îndrăzneţi. Iar acesta de faţă se zgâia din nou la el, făcând ochi mari de surprindere, din cauza acelui hohot de râs.

Degan lovi cu piciorul în sulul de frânghie, împingându-l spre Dawson.

— Leagă-ţi capătul în jurul gleznelor. Dacă e prea larg legat, probabil n-o să-ţi placă să îl strâng eu.

O altă străfulgerare de mânie trecu peste chipul lui, făcându-l să strângă din buze, apoi băiatul începu, încet şi cu atenţie, să lege nodul. Degan era prea obosit pentru a insista. De îndată ce Dawson era legat fedeleş, avea să tragă un pui de somn.

— De ce ai stat atât de aproape de Helena, puştiule? Din cauza fetei?

— Care fată? întrebă Dawson fără a ridica privirea.

— Sunt mai multe în oraş pe care le vizitezi?

Max încercă să se ridice, dar nu reuşi, acum că picioarele îi erau deja legate.

— Dacă o răneşti pe Luella…

— Arăt eu ca un bărbat care ar răni o femeie?

— Ba bine că nu!

— Chiar dacă pot să aflu ceea ce vreau să ştiu fără să mă străduiesc prea tare?

— Fiindcă arăţi periculos? pufni Max. Faptul că arăţi aşa nu prea înseamnă mare lucru pe aici.

Degan ridică din umeri.

— N-am făcut decât să discut cu ea. Nu mi-a spus prea multe. De fapt, a încercat să mă inducă în eroare în privinţa locului în care să te caut.

Dawson rânji la aceste cuvinte.

— E o prietenă bună – şi ştie că sunt nevinovat.

— Ba nu ştie aşa ceva, ci pur şi simplu crede ceea ce îi spui tu.

— Dar sunt nevinovat.

Degan nu auzi nici urmă de înverşunare în tonul băiatului, doar o notă de tristeţe, care i se păru bizară. Dar apoi bănui că probabil aşa reuşise băiatul să o convingă şi pe Luella – şi pe oricine altcineva l-ar fi putut recunoaşte – că nu era vinovat. N-avea decât să interpreteze rolul atunci când apărea în faţa juraţilor.

— Nevinovăţia nu apare în afişele prin care eşti dat în urmărire. Să înţeleg că dama de care te-ai îndrăgostit e singurul motiv pentru care ai stat pe aici atâta timp sau intenţionai să mai jefuieşti vreo bancă de prin zonă?

— O luasem spre Canada, dar, când am auzit că acolo se vorbeşte mai mult franceza, m-am răzgândit. Ştiu spaniolă, dar nu şi franceză. Poate ar trebui să merg în Mexic, mai degrabă.

— De mers vei merge la puşcărie. Te-ai prins de asta, nu?

— Nu-s prost, sclifositule, mârâi Dawson.

Ceea ce rămânea sub semnul întrebării. Pentru a încălca legea era nevoie de o doză de prostie – sau de disperare. Cel puţin în cazul bărbaţilor. Dar băieţi ca acesta puteau să o facă şi pur şi simplu pentru amuzament, fiindcă erau prea tineri şi nesocotiţi ca să se gândească la consecinţe. Max Dawson avea să afle în sfârşit acest lucru.

— Ridică-te în genunchi!

— De ce?

Degan nu îi răspunse, doar aşteptă. Nu îi stătea în fire

să vorbească atât de mult. Niciodată. În ultimii ani, cea mai recentă persoană cu care vorbise mai mult fusese Tiffany Warren, când aceasta fusese deghizată în menajeră în casa familiei Callahan.

Însă Tiffany îi amintise de atât de multe lucruri la care renunţase. Şi avusese o grămadă de întrebări, în pofida neliniştii pe care i-o stârnea, deci fusese dificil să evite discuţiile cu ea.

Însă Dawson îi stârnise o oarecare curiozitate încă din clipa în care îl văzuse fugind pe geamul bordelului în Helena, atât de plin de exuberanţă şi de râsete. Un răufăcător fericit. Pe de altă parte, Degan îşi spuse că iubirea tânără putea explica o astfel de contradicţie.

În cele din urmă, băiatul se ridică în genunchi. Degan îngenunche în spatele lui pentru a testa nodul care fusese legat, apoi înfăşură frânghia în jurul picioarelor lui Dawson de alte câteva ori.

— Mâinile acum.

Câteva minute mai târziu, Dawson era legat fedeleş, frânghia întinzându-se de la picioare la mâini, petrecută de câteva ori în jurul gâtului şi legată în final tot peste picioare.

— Ai habar cât e de inconfortabilă poziţia asta? ţipă Max furios când Degan îl împinse într-o parte pentru a putea să se întindă.

— N-aş putea pretinde că ştiu. Dar eu nu încalc legea, nu mă las luat prin surprindere şi al naibii să fiu dacă m-ai prinde ţipând ca o fetiţă. Aşa că taci dracului, Dawson!

— Nu mă duci să mă predai acum?

— Dimineaţă, răspunse Degan. Am dormit prea puţin în ultimele patru zile, de când am început să-ţi caut pielea ticăloasă.

Degan luă puşca băiatului înainte de a ieşi din cocioabă pentru a-şi aduce calul şi a-l lega acolo peste noapte. Animalul avea să îl avertizeze dacă se apropia

cineva, deşi nu se aştepta să apară nimeni. Dacă Luella ar fi ştiut unde se ascundea Dawson, ar fi venit de mult să îl avertizeze.

Intrând din nou în cocioabă, Degan văzu că băiatul era exact unde îl lăsase, culcat pe burtă în patul de frunze, deşi îşi ridicase picioarele cât de mult putuse pentru a mai slăbi strânsoarea frânghiei în jurul gâtului. Spera că puştiul nu avea să se stranguleze înainte să adoarmă. Nu era în pericol de aşa ceva dacă rămânea nemişcat, deci nu avea cum să slăbească legăturile. Se aşeză şi se sprijini atent cu spatele de perete, temându-se că întreaga cocioabă ar putea să-i cadă în cap dacă se lăsa prea în forţă. Dar adormi în câteva momente.

Capitolul 7

Îl trezi scârţâitul uşor al lemnului. Degan deschise ochii şi îl văzu pe Dawson furişându-se în vârful picioarelor pe uşă, ducând în mână coburii, îmbrăcat în haină şi cu pălăria pusă. Faptul că Degan uitase să verifice grămada de frunze pe care răufăcătorul o folosise drept saltea demonstra cât de obosit fusese după ce îşi legase prizonierul. O grămadă de lucruri ar fi putut fi ascunse sub ea. Evident, şi un alt cuţit.

— Eu nu aş face asta în locul tău, mârâi el.

Băiatul însă o făcu, zbughind-o pe uşă. Degan înjură şi porni în goană după el, aproape împiedicându-se de coburii care fuseseră aruncaţi chiar în faţa uşii. Nu scoase pistolul, deşi ţinta se vedea clar în lumina lunii. Nu împuşcase niciodată un om pe la spate şi nu intenţiona să înceapă atunci. Şi avea impresia că Dawson era în acel moment prea disperat pentru a se opri la ameninţarea unui pistol, chiar dacă trăgea spre el.

Băiatul nu porni spre cal. Ar fi irosit prea mult timp întorcând calul în peştera strâmtă în care era ascuns. Alerga pur şi simplu la vale, încercând să îşi recapete libertatea, ţâşnind în zigzag printre copaci, probabil sperând că avea să dispară din raza vizuală a lui Degan, ca apoi să se poată întoarce şi să-şi ia calul. Poate că i-ar fi ieşit. Avea destui copaci în spatele cărora să se ascundă. Dar puştiul era scund, iar Degan avea picioare lungi.

Înşfăcă bine haina lungă din piele de căprioară care fâlfâia în spatele băiatului şi smuci de ea. Mişcarea ar fi trebuit să îl oprească, însă Dawson îşi scoase braţele din haină, lăsând-o în mâinile lui Degan şi continuând să fugă. Degan îl aruncă deoparte şi îl ajunse din nou din urmă. De data aceasta puse mâna pe vesta lui Dawson, dar al naibii puşti repetă figura, scoţându-şi braţele şi din aceasta, astfel că Degan rămase doar cu haina tare de piele – şi cu sunetul hohotelor de râs ale puştiului alunecând până la el. Deci Dawson îşi plănuise mişcarea, descheind nasturii în timp ce fugea? Incredibil! Întreaga poveste începea să pară o farsă făcută pe seama lui Degan.

Nu mai alergase niciodată în felul acesta după cineva încă din copilărie, când se jucase cu fraţii lui mai mici. De când venise în vest, nu mai întâlnise niciodată o situaţie în care să fie nevoit să *alerge* după cineva. Iar pistolul lui ar fi putut să pună capăt acelei prostii, dar tot nu îl scoase. Însă nici nu avea de gând să cadă din nou în cursa lui Dawson, când puştiul probabil că deja îşi descheia şi cămaşa, pentru a-i scăpa şi a treia oară.

— Dă-te bătut, sclifositule! ţipă Max fără a privi înapoi. N-ai să mă prinzi!

Degan se aruncă peste băiat şi îl trânti la pământ. Probabil îl lăsă pentru o clipă fără suflare, având în vedere diferenţa de greutate dintre ei. Puştiul era atât de nemişcat acum, încât îşi spuse că poate chiar îşi pierduse cunoştinţa. Sau punea la cale vreun alt vicleşug? Degan se săturase de

jocuri copilăreşti.

Pălăria cafenie a lui Dawson se rostogolise la vale când căzuseră împreună la pământ. Degan se ridică de pe băiat, încleştându-şi mâna în părul blond şi ţepos, şi îl ridică pe Max în picioare. Puştiul se săltă fluturându-şi pumnii. Degan îl împinse înapoi la pământ şi, lăsându-se într-un genunchi, îl ţintui acolo, căutând cuţitul pe care puştiul îl folosise pentru a-şi tăia frânghiile. Băiatul i se opunea lovindu-l cu pumnii şi cu genunchii. Pumnii nu ajungeau la faţa lui Degan şi aproape că nu îi simţea când îl izbeau în piept, dar genunchii ce îl împungeau în coaste deveneau enervanţi. Apoi Max schimbă tactica şi încercă doar să îndepărteze mâna lui Degan de pe abdomenul lui, însă nici acest lucru nu îi ieşi.

— Aş fi putut să-ţi tai beregata în timp ce dormeai, dar nu am făcut-o! mârâi Max spre el.

— Ai două puncte de la mine, puştiule.

— În schimbul vieţii tale? Asta valorează o sută de puncte, după părerea mea!

— Nu mă interesează.

Cuţitul nu se afla la brâul băiatului, deci probabil era într-una din cizme. Degan îşi spuse că ar fi putut fie să îi dea una băiatului cât să îl facă să leşine, apoi să îl ducă înapoi la cocioabă pentru a căuta cuţitul, fie să rişte să se aleagă cu o cizmă în faţă dacă i le scotea pe loc. Având în vedere câte probleme îi făcuse Dawson, optă pentru o lovitură care să îl lase lat o vreme, iar poziţia îi permitea să îi dea una cu mâna liberă, în timp ce cu cealaltă încă îl ţintuia pe Dawson la pământ.

Însă Max ghici traiectoria pumnului şi, cu ultimele puteri, se strădui să îl evite, încercând să se întoarcă pe o parte şi să îşi acopere capul cu ambele braţe. Odată cu mişcarea lui bruscă, palma lui Degan alunecă în sus câţiva centimetri şi dădu peste ceva moale.

Ceea ce îl făcu să sară rapid în picioare.

— Ce naiba…?

Puştiul stătea în continuare ghemuit pe pământ – ca o fată. O, pe toţi dracii, nu. Probabil Dawson avea prins pe piept un săculeţ cu bani sau orice altceva care să explice ceea ce simţise. În niciun caz *nu* avea de a face cu o nenorocită de fată.

— Ridică-te, mârâi Degan.

Puştiul o făcu, aruncându-i o privire circumspectă. Degan îşi încleştă degetele peste ceafa lui Max şi, ţinându-l în faţa lui atât de departe cât îi permitea braţul, urcară înapoi dealul. Nu strânse hainele aruncate când trecură pe lângă ele. Gândurile lui erau la I imita unei furii turbate, ceea ce era al naibii de derutant, având în vedere că nu mai fusese atât de mânios de ani buni.

Îl îmbrânci pe Max în cocioabă înainte de a-i da drumul. Felinarul încă ardea. Iar ochii întunecaţi ai lui Max reflectau teamă acum. Drace, era şi cazul.

— Uite ce o să se întâmple acum, spuse Degan pe un ton jos. Ai să-ţi dezbraci cămaşa.

— Asta s-o crezi tu!

Max se retrase din faţa lui Degan până se opri în perete.

— Dacă trebuie să o fac eu, rămâi fără nasturi la cămaşă. Dacă e singura cămaşă pe care o ai, cu atât mai rău. Nu mă interesezi tu, ci doar ceea ce se află sub cămaşa ta.

— Şi ce dacă am o pereche? Nu e nevoie să îi vezi odată ce deja i-ai pipăit!

— Gata cu prefăcătoriile din partea ta, puştiule, şi cu presupunerile din partea mea. Arată-mi, altfel o să mă uit singur. Ai de ales.

Degan văzu o scânteiere de albastru în ochii întunecaţi ce îl priveau cu un soi de mânie ucigaşă. Poate că ar fi fost surprins de culoarea frumoasă dacă nu ar fi fost atât de furios şi de frustrat el însuşi. Dacă Max era fată, ce

dracu’ avea să facă în privinţa ei?

Cămaşa fu descheiată foarte lent. Dacă privirea ei nu ar fi fost în continuare la fel de mânioasă, ar fi crezut că încerca să îl aţâţe. Max trase într-o parte o margine a cămăşii negre, dezvăluind un sân. Nu era mare, dar era satisfăcător de rotund şi incredibil de frumos în ochii lui, ceea ce îi atrase atenţia că fusese un neghiob să se lipsească de compania unei femei pentru atâta vreme. Max dădu să îşi dezgolească şi celălalt sân. Probabil se zgâise prea insistent la ea. Dacă la început nu încercase să îl seducă, acum o făcea. Ar fi trebuit să profite de ceea ce îi oferea, să îi arate ce se întâmpla când te jucai cu focul. Nu că ea ar fi obţinut ceea ce urmărea dintr-o astfel de manevră.

Îi întoarse spatele.

— Acoperă-te.

Fără a şti dacă o făcuse sau nu, ea se năpusti pe spatele lui, izbindu-l cu ambii pumni înainte de a ţipa:

— Eşti fericit acum, javră de om? Asta nu schimbă naibii nimic, ştii prea bine!

Dar chiar aşa era? se întrebă Degan. Poate că nu. Max Dawson, femeie, era totuşi o răufăcătoare dată în urmărire pentru crimă şi jefuirea unei bănci. Ce ar fi făcut John Hayes în astfel de circumstanţe? Şi-ar fi făcut treaba, desigur, anume de a înhăţa persoana şi de a o duce în arest, ca un tribunal să poată decide apoi dacă era sau nu vinovată.

Pumnii ce se izbeau în spatele lui nu îl făcură să se clintească, dar, cum oricum bloca singura ieşire a cocioabei, nu se întoarse să o înfrunte. Avea să-i lase timp să îşi încheie cămaşa şi să-şi ia şi el răgazul de a uita ce se ascundea în spatele acelei cămăşi. Când se întoarse în cele din urmă, Max se plimba agitată dintr-un capăt în celălalt, străbătând modestul spaţiu de vreo trei metri al cocioabei, izbind cu piciorul în frânghiile tăiate şi în grămada de frunze, singurele două lucruri din acea parte a cocioabei în

care putea să dea cu piciorul.

Felinarul se afla în colţul din faţă, în dreapta lui Degan, iar sulul de frânghie în stânga lui, dar Max nu se apropie de ele. Se ţinea departe de el acum, atât de departe pe cât putea. Era bine că îşi adusese un sul lung de frânghie. Avea să fie nevoit să folosească şi restul acum.

— Dă-ţi jos cizmele, îi spuse el.

Ea se opri şi îi aruncă o nouă privire mânioasă înainte de a se trânti la podea, întinzându-se spre una din cizme.

— Sigur! De ce nu? Nu pute deja suficient în cocioaba asta?

Două cuţite căzură la podea când îşi scoase prima cizmă. Un al treilea căzu odată cu cea de-a doua cizmă. Degan clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Ştia că unul dintre acele cuţite fusese ascuns sub frunze. Nu ar fi avut cum să ajungă să bage mâna în cizme cât fusese legată. Era evident că îşi luase mai multe măsuri de precauţie, având la ea atâtea arme.

Coborî privirea spre picioarele ei şi văzu o pereche de şosete gri, ponosite şi pline de găuri. Se întrebă dacă se descălţa vreodată de bunăvoie. Şi se întrebă dacă se spăla vreodată. Dar îşi spuse că probabil că da, din moment ce nu mirosea urât. Însă era evident că nu se mai spălase din ziua precedentă, când plouase.

Faţa ei mânjită cu noroi era ca o mască – şi nu una frumoasă. Ştia oare cum arăta? Avea măcar o oglindă?

Desluşi cele două rotunjimi de sub cămaşa ei, acum că ştia să le caute. Vesta tare de piele pe care obişnuia să o poarte îndeplinea rolul de corset, aplatizând şi ascunzând ceea ce se afla sub ea. Dar tot îi venea greu să creadă că dincolo de acel exterior aspru şi plin de noroi se afla o femeie. Îşi lăsă privirea să o cutreiere din cap până în picioare. Cămaşa neagră şi largă era băgată în pantaloni negri largi, lăsându-i talia şi şoldurile nedefinite. Alesese hainele potrivite pentru a-şi ascunde silueta feminină. Nu ar

fi crezut niciodată că Max Dawson era femeie dacă nu i-ar fi văzut sânii superbi.

Luă cele trei cuţite şi le aruncă afară înainte de a-i spune:

— Poţi să te încalţi înapoi cu cizmele, dar rămâi unde eşti.

— Ai o inimă de aur, sclifositule, îi aruncă ea usturător.

Degan luă una dintre bucăţile de frânghie de pe podea, suficient de lungă pentru a-i lega mâinile la spate. Nu se mai putea îndura să o lege din nou fedeleş, dar ştia că, dacă se mulţumea să îi lege mâinile, nu ar fi fost suficient pentru a o împiedica să încerce din nou să fugă. Aşa că luă restul de frânghie şi o petrecu în jurul trunchiului şi al braţelor ei pentru a-i imobiliza braţele pe lângă corp. Apoi o trase până la peretele din spate şi o aşeză astfel încât să se poată sprijini de acesta.

— Îmi retrag cuvintele, mârâi ea. N-ai inimă deloc.

— Taci, spuse el sec. Ori aşa, ori te leg de un copac afară.

— Prefer copacul dacă asta înseamnă să nu fiu nevoită să mă aflu în aceeaşi încăpere cu tine.

— Nu ţi-am dat de ales.

Dădu să se aşeze lângă ea pentru a putea termina imobilizarea ei cu frânghie, dar se răzgândi. Dacă îşi lega gleznele de ale ei, aveau să stea aşezaţi unul lângă celălalt şi, odată ce adormea, era posibil ca Max să ajungă să se sprijine de el şi să lase o parte din noroiul uscat de pe ea pe jacheta lui. Ieşi să îşi ia plosca de apă. Mai întâi îi oferi ei o înghiţitură, pe care ea o acceptă fără tragere de inimă, apoi îi dădu jos bandana albă de la gât şi o udă bine. Max încercă să evite bucata de material când se apropie de faţa ei, dar neavând spaţiu de manevră, căzu pe o parte. Degan o trase înapoi pentru a termina ceea ce începuse.

— Să ştii că o să am nevoie să mi-o dai înapoi înainte

să mă duci în arest.

El ridică bandana pentru a-i arăta cât era de murdară.

— Trebuie spălată mai întâi.

— Nu mă interesează cum arată, insistă ea. Am nevoie de ea pentru un scop anume şi nu pentru a-mi proteja faţa în timpul furtunilor de nisip.

— Îmi pot imagina.

— Ba nu poţi. O folosesc ca să acopăr faptul că nu am nodul la gât, aşa ca la tine.

— Da, am priceput deja asta. Iar nodul acela se numeşte mărul lui Adam.

— De parcă îmi pasă cum se numeşte? Doar pune-mi bandana înapoi în jurul gâtului.

— Poţi face asta dimineaţă, după ce se uscă.

Atârnă bucata de material în cuiul din perete. Când se întoarse să se aşeze lângă ea, se opri. Se străduise din răsputeri să nu se uite la ceea ce curăţase, dar acum i-ar fi fost greu să o mai ignore. Nu se mustră singur că nu observase mai repede. Întâlnise prea mulţi băieţandrii cu pielea fină, ajunşi târziu la maturitate, ca faţa ei de fetiţă să îi trezească suspiciuni, chiar şi dacă nu ar fi fost atât de murdară. Ei bine, poate că nu era chiar aşa. Acum, că noroiul şi mizeria fuseseră curăţate, Max Dawson era puţin cam prea frumoasă.

Capitolul 8

Max deschise ochii şi îi închise pe dată la loc. Nu intenţionase să adoarmă. Îşi dorise o ultimă şansă de a fugi, nu că i-ar mai fi rămas alte opţiuni în afară de a se foi până scăpa de sub frânghie şi de a pune mâna pe unul dintre cuţitele aruncate afară de cel care o luase prizonieră. Bărbatul nu se trezise mai devreme, când aproape ieşise pe

uşă. Dacă nu ar fi fost nenorocitele acelea de scânduri scârţâitoare prinse doar foarte puţin între ele, ar fi fost liberă acum, gonind spre Mexic, în şaua lui Noble, care ar fi galopat din toate puterile pentru ea. *Ştiuse* că ar fi trebuit să arunce acele scânduri când se instalase acolo, dar se săturase teribil să doarmă pe pământ.

Îi era foarte dor de căsuţa pe care o găsise în Colorado. Acolo se instalase atât de confortabil în prima iarnă pe care o petrecuse ca fugar, încât rămăsese prin zonă până în toamnă şi ar mai fi stat şi mai mult dacă nu s-ar fi întors proprietarul. Şi de casă îi era dor. Era plecată de aproape doi ani, şi, după ce apăruseră afişele prin care era dată în urmărire, începuse să creadă că nu avea să se mai poată întoarce vreodată. Dar acest bărbat sclifosit avea de gând să o trimită înapoi în Texas. Pentru a se legăna în ştreang. Şi cine naiba mai era şi el, îmbrăcat ca un cartofor şmecher de la oraş? Complet în negru în afară de o cămaşă albă ce părea mai moale decât tot ceea ce avusese ea vreodată.

Era un bărbat chipeş, poate puţin *prea* chipeş. Înalt şi cu umerii laţi. Hainele îi veneau perfect, ca şi cum ar fi fost croite anume pentru el. Nu avea nici barbă, nici mustaţă, însă în dimineaţa aceea îi apăruse pe faţă o umbră întunecată de barbă. Părul negru şi ondulat nu era lung, dar nu era nici cu adevărat scurt. Ochii lui gri erau impenetrabili. Dar îl auzise râzând o dată, înainte de a se stăpâni, şi îl văzuse de câteva ori încruntându-se; în rest însă, nu dăduse niciun semn că ar fi avut emoţii, ca oamenii normali. Însă avea cea mai frumoasă centură şi toc de pistol pe care le văzuse vreodată. Cu gravură de argint? Cine îşi împopoţona centura de pistoale în asemenea hal, în afară de cazul în care voia să se fălească?

Singurii bărbaţi pe care îi văzuse îmbrăcaţi oarecum similar lui fuseseră proaspăt sosiţi din est, însă novicii nu îşi purtau pistolul aşa cum o făcea el, ca şi cum ar fi ştiut să îl

folosească. Acest bărbat era prea preţios şi prea competent, iar când se încrunta părea de-a dreptul înspăimântător. Dar era prea furioasă că fusese prinsă pentru a-l trata cu prudenţă.

Bărbatul încă dormea lângă ea, cu spatele sprijinit de perete şi cu picioarele uşor îndoite. Când încercă să se ridice, văzu şi de ce. La naiba! Îşi legase picioarele de ale ei – probabil o făcuse din clipa în care ea adormise. Picioarele ei erau întinse. El nu se putea întinde fără a o trage de lângă perete. Şi s-ar fi trezit în clipa în care ea ar fi încercat să se mişte. Sau nu? Se plânsese de oboseală noaptea trecută. Judecând după lumina care se strecura prin uşa deschisă, soarele de-abia răsărise, deci nu prea apucase să-şi recupereze din somn.

Se aplecă în faţă pentru a vedea dacă ar fi putut să-şi scoată cu grijă piciorul din cizma pe care bărbatul o legase cu frânghie. Dar frânghia era legată strâns. O simţea efectiv apăsându-se prin piele peste glezna ei.

— Câţi ani ai, Max?

Ea tresări uşor, surprinsă de sunetul vocii lui.

— În ce lună suntem?

El pufni, ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă că nu ştia. Max scrâşni din dinţi, frustrată că se trezise deja. Se alesese praful de opţiunile ei, în afară de a-l convinge cumva să-i dea drumul. Dar nu era sigură că putea să înceteze să mai mârâie la el suficient cât să facă aşa ceva. Bărbatul se dovedea mai bun decât ea la fiecare pas. Nimeni nu îi mai făcuse aşa ceva vreodată, nici măcar bătrânul ticălos Carl Bingham, care o vârâse în buclucul acesta murind când nu ar fi trebuit să moară.

Tot nu ştia cum se întâmplase întreaga poveste. Nu cunoscuse pe nimeni în care să poată avea suficientă încredere cât să o ajute să corespondeze cu bunica ei, nu până când ajunsese în Helena.

După ce se împrietenise cu Luella, îi scrisese într-un

sfârşit bunicii ei şi îi ceruse să trimită răspunsul pe adresa Luellei, care avea să-i dea scrisoarea lui Max. Se aştepta ca Luella să primească răspunsul bunicii ei cât de curând. Dar acum nu avea să mai ajungă la ea, din cauza *lui!*

Era atât de frustrată, încât ar fi vrut să ţipe, şi mult prea furioasă chiar şi pentru a-l privi pe bărbatul care o capturase, dar, cum el nu mai spusese nimic de când o întrebase vârsta şi nici nu se mişcase încă, Max se lăsă pe spate şi îi spuse:

— Dacă e iulie, socot că am douăzeci de ani. Dacă nu, atunci o să-i am curând. N-am de ce să ţin socoteala zilelor, doar a anotimpurilor. Şi nu am mai văzut un ziar de anul trecut. Aşa că fă bine şi păstrează-ţi scepticismul pentru tine, sclifositule!

— Arunci câte un cuvânt precum „scepticism" şi totuşi măcelăreşti limba. Unde ai crescut?

— În Texas, şi, dacă mă trimiţi înapoi acolo, va fi pentru a muri. Va supravieţui conştiinţa ta ştiind asta?

— Nu sunt sigur că am aşa ceva.

Se aplecă în faţă şi îşi dezlegă picioarele de ale ei, apoi se ridică. Cum Max încă avea mâinile legate la spate şi o bucată de frânghie petrecută în jurul braţelor şi al trunchiului, ea nu se putea ridica, nu fără a se foi mult, aşa că rămase nemişcată. Bărbatul luă bandana de pe perete şi i-o aruncă în poală, dându-i de înţeles că avea să îi dezlege mâinile pentru a putea să şi-o pună la loc. Însă nu o făcu. În schimb, ieşi.

Max se ridică şi ea cât de repede putu şi se duse la uşă. Bărbatul nu se vedea pe nicăieri. Dar nici cuţitele ei. Calul lui era acolo, dar îi dăduse jos şaua peste noapte, deci nu putea să urce în spinarea animalului fără a-şi elibera mâinile mai întâi. Şi încă avea sulul de frânghie înfăşurat în jurul ei. Încercă să întindă frânghia din dreptul încheieturilor pentru a-şi scoate o mână prin ea.

— De ce ţi-ai luat acest nume, Max Dawson?

Ea oftă dezamăgită. Plecase doar să se uşureze.

— Nu mi-am luat nimic. Am primit numele ăsta după tatăl meu, Maxwell Dawson, având în vedere că am fost primul copil născut şi nu exista nicio garanţie că avea să i se nască şi un fiu, deşi asta s-a întâmplat câţiva ani mai târziu. Numele meu e de fapt Maxine, dar familia mi-a spus întotdeauna Max, iar locuitorii din Bingham Hills, unde locuiam noi, nu mă ştiau decât ca Max, deci aşa îmi explic eu de ce ăsta e numele care a fost pus pe afişele prin care sunt dată în urmărire.

— Şi de asta te şi îmbraci în băiat? Nu te-ai gândit, măcar o dată că, dacă ai purta o rochie, ţi-ai ascunde mai bine identitatea decât în orice văgăună în care te-ai piti?

— Da, m-am gândit la asta, recunoscu ea. Dar în caz că nu ţi-e limpede, e mult mai periculos pentru o femeie să fie singură prin părţile astea decât un bărbat independent, dar care seamănă cu un răufăcător. În plus, nimeni nu ia în serios o fată care poartă un pistol. Iar mie îmi place să îmi port pistolul. Îl mânuiesc al naibii de bine, să ştii. Ai noroc că al tău era deja scos.

— Dar cum se explică părul tău? În afiş apari având părul scurt.

— Mi l-am tuns scurt cu mult înainte să plec din Texas, dar bunica mi l-a tăiat mai bine decât mine. S-a gândit că o să mă facă mai puţin atrăgătoare, ca să nu îmi mai tot dea târcoale băieţii din oraş. Dar nu a ţinut figura.

El încuviinţă din cap, ca şi cum ar fi fost de acord că părul scurt nu o făcuse cu nimic mai puţin atrăgătoare în ochii bărbaţilor.

Era un blestem să aibă un chip ca al ei când îşi dorea să nu fie observată. Însă, de când plecase de acasă, luându-şi cu ea hainele fratelui ei în locul propriilor haine, de regulă fusese de ajuns să poarte o pălărie cu borul larg, să aibă faţa în permanenţă mânjită cu mizerii şi să se prezinte drept Max ca oamenii să o ia drept un băiat

drăgălaş. Nici măcar Luella nu ghicise, şi fusese nevoită să îi spună când se întâlniseră a doua oară.

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, bărbatul care o capturase o întrebă:

— Ţinând cont de circumstanţe, cum ai ajuns să cunoşti pe cineva precum Luella?

Max catadicsi să rânjească.

— Evident că nu pe calea obişnuită. Am salvat-o în noaptea când am trecut pentru prima dată prin Helena. Ea nu pleacă de regulă de la bordel, cel puţin nu noaptea şi nu singură, dar una dintre fete se îmbolnăvise. Luella fusese trimisă să aducă un doctor, şi un trio de haimanale puse pe scandal şi-au spus că pot să-şi facă poftele cu ea pe o alee din dos. Eu mă ţinusem departe de strada principală, furişându-mă prin spatele clădirilor. Altfel probabil că nu aş fi auzit-o strigând.

Bărbatul arcui dintr-o sprânceană.

— Ai pus pe fugă trei bărbaţi? Sau i-ai împuşcat?

Ea pufni în râs.

— N-a fost nevoie să trag niciun foc. Poate că arăt ca un puşti, dar sunt la fel de periculos ca oricine odată ce scot pistolul. Haimanalele şi-au luat tălpăşiţa, iar eu am condus-o pe Luella înapoi la bordel. Era prima oară când mă aflam într-unul, aşa că am fost suficient de curioasă cât să o urmez în camera ei când m-a invitat să urc. Nu ştiam că voia să mă răsplătească în modul ei obişnuit. Acum, că privesc retrospectiv, a fost chiar amuzant cât de repede am şters-o de acolo.

— Deci ea nu ştie că eşti fată?

— O, ştie acum şi îmi păstrează secretul, dar în noaptea aceea nu ştia. M-am simţit prost însă că am părăsit-o fără nicio explicaţie, aşa că m-am dus înapoi în vizită, spre sfârşitul aceleiaşi săptămâni, după ce am descoperit cocioaba asta. I-am spus cine eram cu adevărat. Era seara ei liberă, şi am povestit toată noaptea. În viaţa

mea nu mi-am mai făcut un prieten atât de rapid. Pe toţi dracii, ea e *singurul* prieten pe care mi l-am făcut de când am plecat de acasă. Şi, o dată pe săptămână, când are o seară liberă, mă lasă să dorm în patul ei. Da’ ştiu că mi-e dor de un pat moale, încheie Max cu un rânjet.

Bărbatul se postă direct în faţa ei, dându-i impresia că se apleca ameninţător peste ea. Max era înaltă pentru o femeie, având un metru şaptezeci şi cinci, ceea ce o ajuta să se dea drept băiat, însă bărbatul tot avea cu vreo cincisprezece centimetri mai mult decât ea în înălţime. Dar nu avea de gând să îi dea satisfacţia de a ridica ochii spre el, aşa că se dădu înapoi şi reintră în cocioabă.

Bărbatul o urmă şi luă bandana care îi căzuse din poală când se ridicase. Max îi întoarse spatele, ca acesta să îi poată tăia frânghia din jurul mâinilor. Însă el nu o făcu. În schimb, îi petrecu bandana în jurul gâtului şi i-o legă personal, ceea ce o făcu să scrâşnească din nou din dinţi. Avea de gând să îi abandoneze vesta şi haina acolo? Nu putea să le îmbrace la loc câtă vreme avea mâinile şi braţele legate astfel.

— Cum se face că pe afiş nu se specifică faptul că eşti femeie?

Max ridică din umeri, însă era posibil ca el să nu fi observat, stând atât de aproape de ea, aşa că spuse:

— Afişul acela provine din Bingham Hills, Texas. Locuitorii de acolo sunt cei care vor să pună mâna pe mine. Poate şi-au dat seama că, dacă ar oferi atâta bănet pentru o femeie, ar pune pe urmele mele şi alte persoane, nu doar vânători de recompense şi oameni ai legii, dacă înţelegi la ce mă refer. E doar presupunerea mea, ţine cont! Dar mă bucur că au omis acest mic detaliu, indiferent de motiv – altfel poate că aş fi fost nevoită să ucid cu adevărat pe cineva.

— Aşa încerci tu să mă convingi că nu ai omorât pe nimeni – încă? întrebă el, stând în continuare în spatele ei.

— A ţinut?

Bărbatul era teribil de curios în privinţa ei în dimineaţa aceasta, însă nu se obosi să îi răspundă. În schimb, întrebă:

— Ce fel de mâncare ai la îndemână?

Max se îndepărtă de el înainte de a-i răspunde:

— Nimic. Obişnuiam să îmi vânez mâncarea după necesităţi.

— Ai supravieţuit aici mâncând doar carne?

Părea flămând. Încercarea ei disperată şi impulsivă de a-l seduce cu trupul ei în noaptea precedentă nu funcţionase, ceea ce nu era surprinzător, având în vedere cât de murdară şi de furioasă fusese. Şi slavă Domnului că nu îi reuşise, fiindcă nu se gândise deloc la ce s-ar fi întâmplat mai departe. Dar acum era vorba despre mâncare! Bunicii ei îi plăcea să spună că drumul spre inima unui bărbat trecea prin stomacul acestuia. Avea chiar şi câteva mirodenii rămase în coburi, pe care le-ar fi putut folosi pentru a-i pregăti ceva special.

Se întoarse şi îi zâmbi ezitant.

— Nu e tocmai sigur pentru mine să merg în oraş la cumpărături după orice altceva. Dar pot să vânez ceva pentru noi doi dacă ţi-e foame. Mie sigur mi-e.

— Tu şi puşca ta v-aţi despărţit de tot, se mulţumi bărbatul să spună.

Max se întoarse la scrâşnit din dinţi. *Nu* avea să mai încerce niciodată să se pună bine cu el, mai ales când era evident că nu exista nimic bun în el. Avea să fie nevoită să găsească o altă cale de a evada în timp ce era transportată în Texas pentru judecată. Asta dacă avea să i se ofere o judecată. Acuzată de uciderea îndrăgitului fondator al oraşului Bingham Hills, care fusese totodată şi primarul acestuia şi susţinuse financiar jumătate din oraş, respectiv deţinuse cea mai mare parte din el, probabil că nu, nu avea să i se ofere o judecată. Aveau să o trimită direct pe

eşafod. Şi nici măcar nu îl împuşcase pe nenorocit.

Capitolul 9

Incredibil! Max clocotea de furie. Bărbatul îndrăznise să o târască în urma lui trăgând-o de nenorocita aceea de frânghie a lui, ca şi cum ar fi fost un animal! Strânsese mai tare bucata înfăşurată în jurul ei, apoi îi făcuse nod şi prinsese capătul în pumnul lui. Îi luă mai întâi calul, aducându-l şontâcăind până lângă cocioabă, apoi o trase la vale după el, să îi recupereze haina şi vesta.

Pălăria ei nu se vedea pe nicăieri, şi, după doar cinci minute, renunţă să o mai caute. Max deveni livid. Ar fi trebuit să îi strângă lucrurile noaptea trecută, nu să aştepte până când pălăria îi fusese dusă de vânt!

— Cum îţi zice, sclifositule? scrâşni ea în timp ce urcară înapoi dealul. Vreau să ştiu pe cine să ucid după ce scap.

— Degan Grant, răspunse el, fără a privi în urmă.

Max aproape se înecă.

— Sfinte Sisoe, pistolarul?

El nu îi confirmă, nu îi răspunse deloc, dar cine ar fi folosit acel nume fără a fi nevoit? Oamenii pretindeau că era cel mai rapid pistolar din câţi existau, dar îşi aminti singură că astfel de zvonuri rareori erau adevărate. Ea era rapidă, cel mai probabil mai rapidă decât el. I-ar fi plăcut o şansă de a i-o demonstra.

Ajungând înapoi la cocioabă, lângă groapa în care fusese făcut focul, bărbatul tot nu o dezlegă, ba nici măcar nu dădu drumul la frânghie cât timp îşi înşeuă calul, astfel că Max fu uşor smucită în timpul ăsta. Nu putu face nimic altceva decât să stea acolo şi să îl privească. Nu era o sarcină complet neplăcută. Cu picioarele lui lungi, trunchiul

solid şi zvelt şi muşchi ce se reliefau sub materialul jachetei în timp ce lucra, Degan Grant era frumos alcătuit. Poate puţin prea frumos. Nici nu era de mirare că impulsul ei fusese să încerce să îl seducă pentru a-şi recâştiga libertatea. Poate că nu ar fi deranjat-o, până la urmă, dacă ar fi reuşit. Ar fi meritat târgul – virginitatea în schimbul vieţii ei? Nu era încă pregătită să facă acel târg.

Se întrebă dacă avea câte o drăguţă prin fiecare oraş prin care trecea. Acel gând caraghios o făcu să zâmbească larg, fiindcă, dacă nu era cine pretindea a fi, ar fi putut foarte bine să fie adevărat. Dar, dacă într-adevăr era faimosul pistolar Degan Grant, atunci aşa ceva nu ar fi putut fi adevărat decât dacă îşi păstra identitatea secretă. Ce femeie şi-ar fi dorit un bărbat hărăzit unei morţi premature? Sau unul atât de periculos precum se zvonea că ar fi fost acesta? Ei bine, putea înţelege de ce o femeie ar fi fost atrasă de un bărbat atât de chipeş, dar nu putea înţelege de ce ar fi vrut o femeie să se îndrăgostească de el. Era ceea ce bunica ei numea un hoţ de inimi.

— Găseşti ceva amuzant în situaţia ta? o întrebă bărbatul.

— Pe toţi dracii, nu. Dar sunt de felul meu veselă. Uneori chiar râd şi când sunt singură, dacă îmi trece ceva amuzant pe aici. Dădu să îşi ciocănească uşor capul. În schimb, scoase un sunet de frustrare, uitând, chiar dacă pentru scurtă vreme, că nu îşi putea mişca mâinile. Dar nu vei petrece suficient timp în compania mea cât să observi, slavă zeilor îndurători.

— Deci încă te gândeşti că poţi evada?

Tonul lui era amuzat, chiar dacă expresia nu.

— Mă gândesc că Helena e la mai puţin de o oră distanţă, se răsti ea.

— Aşa e. Atunci, ce te-a făcut să rânjeşti?

Max era suficient de iritată cât să-i spună adevărul:

— Numele tău şi gândul că probabil ţi-e greu să pui

mâna pe o femeie odată ce aude cine eşti.

— Nu e nevoie să-mi audă numele când duhnesc a moarte de la o poştă, spuse el pe un ton neutru.

— Serios? E suficient să te vadă şi o iau la fugă? Ei, la asta nu m-aş fi aşteptat.

— De ce nu?

— Fiindcă pe mine nu asta m-ar pune pe fugă. Tu, sclifositule, eşti o condamnare la moarte plutind deasupra capului meu. Ăsta e un motiv mai mult decât suficient pentru mine să nu vreau să te mai văd.

Bărbatul începu să desfacă frânghia ce îi imobiliza braţele, încolăcind-o din nou într-un sul pe măsură ce o desfăcea. Apoi o întoarse, presupuse ea, pentru a-i putea tăia legătura de la încheieturi, însă el nu o făcu. În schimb, stătu şi dezlegă fără grabă frânghia de pe mâinile ei. Pentru a o putea refolosi? Al naibii bărbat, se gândise la toate, nu-i aşa?

— Ai nevoie să te uşurezi înainte să plecăm?

Ea clipi.

— Chiar m-ai lăsa să mă duc singură în tufe?

— Nu.

Era convinsă că avea să-şi macine complet dinţii tot scrâşnind din ei cât timp se afla în compania lui.

— Nici nu mă aşteptam, mârâi ea. Atunci, dacă e totuna pentru tine, am să mă piş în pantaloni. E mai bine decât să te ştiu stând lângă mine pentru aşa ceva.

— Poţi folosi cocioaba. Nu o să te mai întorci pe aici, deci nu contează.

Max fu surprinsă. Se ascundea oare un gentleman în spatele acelei aparenţe periculoase? Însă nu îi lăsă răgaz să se răzgândească. Scuturându-şi braţele pentru a şi le dezmorţi, se trezi aproape cu lacrimi în ochi. Intră în grabă în cocioabă, în timp ce bărbatul îl înşeuă pe Noble pentru ea. Calul ei castaniu nu era sperios. Noble îi aruncă o singură privire peste umăr lui Degan înainte de a-l ignora.

Când ieşi din nou, Max îşi văzu haina şi vesta drapate peste şaua calului lui Degan. Uşurată să îşi recupereze hainele, se duse să le îmbrace, dar calul lui încercă să o muşte când se apropie. Instinctul ei fu să-i dea un pumn în bot, dar probabil că sclifositului nu i-ar fi plăcut aşa ceva, chiar dacă nu îl lovea tare. Aşa că se apropie de capul animalului şi îi murmură cuvinte liniştitoare şi îl răsfăţă cu mângâieri tandre, până reuşi să îşi ia înapoi hainele.

Îşi puse vesta şi îi încheie nasturii, apoi îşi îmbrăcă haina. De regulă, nu îşi purta haina pe timpul verii. Nu avea nevoie de o haină atât de călduroasă. Nu îl lua pe ea decât atunci când urma să se afle în preajma altor persoane, iar acum avea să fie plimbată ca la paradă prin oraş. Cu cât avea mai multe haine care să îi acopere sânii, cu atât mai bine. Oricum se simţea goală fără pistolul ei în teacă, fiindcă îl purtase atâta vreme. Chiar şi un pistol descărcat putea opri brusc pe cineva. Însă Degan nu avea să i-l dea înapoi.

Apropiindu-se de calul ei, îl văzu pe Degan stând lângă baracă. Râse. Stătuse cu propriul lui pistol aţintit asupra ei în tot acest timp.

— Nu aveam de gând să fug pe calul tău.

— Nici nu te-ar fi lăsat.

— Vrei să punem rămăşag?

El o ignoră şi spuse:

— Dacă ai ceva ascuns pe aici, acum ar fi momentul să îmi spui.

— N-am nimic care să merite să fie ascuns.

Din obişnuinţă, luă tigaia rece şi ciurul de sârmă din vatra focului, pentru a le băga la loc în coburi, care se aflau deja pe calul ei. Apoi îşi dădu seama că nu avea să mai gătească acolo unde mergea. Enormitatea a ceea ce urma să se întâmple în următoarea oră o izbi cu forţă. Temniţă, apoi o cuşcă în care avea să fie cărată tocmai până în Texas, pentru a fi spânzurată drept pedeapsă pentru o

crimă pe care nu o comisese. Văzuse o căruţă de transportare pentru prizonieri pe drumul spre Utah. Cuşca era cu adevărat minusculă.

Se întoarse şi îl privi pe bărbatul care o capturase, simţindu-se mai disperată ca niciodată.

— Nu face asta! Nu ai nevoie de recompensă, ştii bine. Eliberează-mă imediat!

Pistolul lui era în continuare aţintit asupra ei, evident din cauză că nu era legată şi stătea lângă propriul ei cal.

— Chiar dacă până acum ai reuşit să eviţi vânătorii de recompense, acum ai pe urmele tale un şef de poliţie. Eu te-am găsit uşor, şi nu sunt specializat în urmăriri. Ofiţerul Hayes este.

— Dar sunt nevinovată!

— Atunci ar trebui să fii bucuroasă că vei avea o zi la tribunal pentru a o dovedi.

— Nu va avea loc nicio judecată, nu dacă Carl Bingham chiar a murit.

— Dacă?

Max închise brusc gura. Când vorbea cu el, era ca şi cum ar fi vorbit cu un măgar... Şi cum ar fi putut să îi explice că era posibil ca un bărbat ucis să nu fie, totuşi, mort? Degan nu avea să creadă aşa ceva la fel cum nu ar fi crezut că era nevinovată. Se gândi că oricum lui nu îi păsa. Ea era doar o recompensă generoasă în ochii lui şi un mijloc de a-şi plăti favoarea pe care i-o datora prietenului său, şeful de poliţie:

— În regulă, am să vin cuminte cu tine dacă eşti dispus să îmi faci o favoare.

— Deja ţi-am făcut o favoare, îi aminti el. Nu te-am împuşcat.

— Ei bine, dacă punem la socoteală faptul că eşti încă în viaţă, nici eu nu ţi-am tăiat beregata noaptea trecută. Dar ai să încasezi o sumă caraghios de mare în schimbul meu, aşa că ai putea cel puţin să îmi faci o mică favoare

mai întâi.

Stoarse câteva lacrimi pentru a-şi face rugămintea mai convingătoare, însă el se mulţumi să ridice dintr-o sprânceană neagră.

— Nu te obosi, lacrimile nu au niciun efect asupra mea.

Nu se arăta însă dezgustat de tentativa ei de a-l manipula. Nici amuzat. Era oare chiar atât de mort pe dinăuntru, din cauza profesiei sale, încât îşi pierduse capacitatea de a mai simţi ceva? Ea nu, iar acum rânji pentru a i-o arăta.

— Ei, *asta da,* uşurare. Şi eu le detest. Trebuia să încerc însă, înţelegi.

— Desigur.

— Dar uite cum stă treaba, continuă ea. Au trecut aproape doi ani de când am plecat de acasă şi nu am mai avut nicio veste de la familia mea de atunci. Nici nu am putut să îi anunţ că sunt în viaţă. Singura dată când m-am furişat înapoi, erau ajutoare de şerif la noi acasă, aşa că nu m-am putut apropia suficient cât să vorbesc cu bunica mea. Ba chiar am aşteptat în pădure, sperând ca fratele meu să meargă la vânătoare, însă, în locul lui au apărut alţi bărbaţi din oraş, aşa că nu am putut să stau prea mult pe acolo, mai ales că era posibil ca Johnny să nu treacă deloc prin zonă. Lui nu i-a plăcut niciodată vânătoarea aşa cum îmi place mie. Nu puteam risca nici să trimit în Bingham Hills o scrisoare cu numele meu pe ea, nici să primesc vreuna, şi nu am cunoscut pe nimeni în care să pot avea suficientă încredere cât să-i cer să facă asta pentru mine – până acum.

Continuând să ţină pistolul aţintit asupra ei cu o mână, bărbatul îndepărtă rapid piedica de la picioarele calului ei cu cealaltă mână.

— Eu nu rămân în acelaşi loc suficient timp cât să primesc scrisori şi probabil nici tu nu te vei afla în Helena

suficient cât să primeşti una. Încalecă, adăugă el, luând frâiele calului ei.

— Nu sugeram ca *tu* să faci asta. Luella e prima prietenă pe care mi-am făcut-o de când am plecat din Texas. Am crezut că va avea deja răspunsul bunicii mele atunci când am vizitat-o acum câteva zile. Nu îl avea, dar e posibil să îl aibă acum. Putem cel puţin să ne oprim pe la ea să vedem dacă a primit acea scrisoare pentru mine – şi să îmi dai ocazia de a-mi lua adio de la ea?

El nu spuse da, dar nu spuse nici nu, aşa că Max îşi ţinu gura când începură să coboare dealul. Era surprinsă că nu o legase din nou pentru întoarcerea în oraş şi că era convins că a ţine frâiele calului ei era de-ajuns pentru a o păstra în spatele lui. Poate că era, dar ea încă se gândea la soluţii pentru a trece peste această măsură de siguranţă. Dacă dădea pinteni calului ei şi pornea în galop pentru a trece pe lângă el, frâiele i-ar fi fost smulse din mână – asta dacă încă le mai ţinea. Era posibil să le fi legat de oblâncul şeii lui. Nu-şi putea da seama, având în faţă spatele lui lat. Desigur, spatele *ei* ar fi fost uşor de ţintit. Sau poate ar fi tras în calul ei.

Ca şi cum Noble ar fi putut să îi citească gândurile, se aplecă în faţă pentru a-l mângâia pe grumaz şi a-i şopti:

— Nu-ţi face griji, nu voi face nimic care să atragă nişte gloanţe asupra noastră.

Deşi nu s-ar fi supărat să abată o ploaie de gloanţe asupra lui Degan.

Acesta îi prinsese puşca de şaua ei, probabil fiindcă nu avea inel de prindere pe propria lui şa. Pistolarii nu se complicau cu puşti, şi ar fi pus rămăşag pe calul ei că Degan Grant nu fusese niciodată nevoit să vâneze ceva de mâncare. Probabil se oprea să mănânce în fiecare oraş în care ajungea, în timp ce ea era nevoită să evite majoritatea oraşelor. Era atât de sigură că puşca îi fusese descărcată, încât nici măcar nu se obosi să verifice. Însă se lăsă cu grijă

pe spate pentru a pipăi coburul în care îşi ţinea muniţia de rezervă. Mâna ei nu găsi nimic. Chiar şi la acest lucru se gândise! Dar ar fi putut să se apropie călare suficient cât să-i dea una peste cap cu puşca…

— Ia-ţi pălăria şi fii atentă! Nu am de gând să te ucid, dar nu m-ar deranja câtuşi de puţin să-ţi trag un glonţ în picior dacă încerci din nou să fugi.

Max coborî privirea spre pământ şi văzu pălăria zăcând acolo între ei. Ea nu o căutase, dar el probabil că da. Şi-o luă repede şi încălecă din nou. Aproape ieşiseră din zona dealurilor. Soarele deja se ridicase deasupra lanţului Big Belt înspre est, iar ei îi era foame. Se întrebă cât avea să fie nevoită să aştepte până să primească de mâncare în temniţă.

Fir-ar să fie! Reuşise atât de bine să evite oamenii, în afară de fermierii cu care făcuse târguri, oferindu-le vânat proaspăt pentru a căpăta în schimb legume, mirodenii şi muniţie. Poate că Degan îşi închipuia că nu mânca decât carne şi fructe de pădure, dar nu era aşa. Ştia să se descurce pe cont propriu, dar nu îi era întotdeauna la fel de uşor să facă faţă singurătăţii inevitabile asociate stilului ei de viaţă. Acesta era motivul pentru care lăsase garda jos în Helena. Fiindcă fusese atât de fericită să îşi facă o prietenă. Şi rămăsese acolo mai mult decât ar fi trebuit.

Degan intră cu ea în oraş pe acelaşi drum pe care îl folosea şi ea de obicei. Era chiar posibil să treacă pe lângă bordelul Luellei. Poate… încercă să nu îşi facă speranţe prea mari. Dar, dacă trecea pe acolo şi nu se oprea, era hotărâtă să sară din şa. Poate că Degan nici nu avea să observe înainte ca ea să apuce să intre pe uşa bordelului.

Însă el opri, descălecă şi legă cei doi cai de stâlpul de la intrare. Nevenindu-i să creadă, Max descălecă încet, prea încet. El o apucă de umărul hainei şi o îmbrânci prin uşa de la intrare a bordelului. Max porni spre scări, dar aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Degan încă aşteptând lângă

uşă. Îl fixă cu o expresie întrebătoare.

El dădu din cap spre ea.

— Cinci minute, puştiule. Dacă mă faci să regret favoarea asta, n-o să-ţi placă.

Chiar avea de gând să o aştepte în salon? Extaziată, Max urcă în goană scările. Salvarea era la doar câţiva paşi distanţă.

Capitolul 10

Max nu închise încet uşa de la camera Luellei. Intenţionase să o facă, dar se năpustise prea repede înăuntru. Dar măcar zgomotul nu o trezi pe Luella. Se rostogoli în pat, dădu să zâmbească, dar sfârşi prin a căsca ochii mari.

— Ce s-a întâmplat? Tu de obicei nu…

— Trebuie să-ţi împrumut pistolul, o întrerupse Max.

Luella arătă din cap spre birou.

— În sertarul de sus, dar al tău unde e?

— A fost capturat – când am fost capturată şi eu. Cineva s-a furişat şi m-a luat prin surprindere, şi nu am decât un minut să scap de aici, altfel mă duce la închisoare.

— O, Doamne, pistolarul? Te-a găsit?

— Da.

— Dar eu l-am trimis spre Big Belt! Eram sigură că va sta acolo câteva săptămâni, căutându-te, şi astfel aş fi avut timp să te avertizez când ai fi venit din nou în vizită săptămâna viitoare.

— Bănuiesc că nu a avut încredere în tine la fel cum nu are nici în mine, spuse Max, îndesându-şi pistolul micuţ în buzunar.

Luella sărise din pat şi deschisese alte câteva sertare.

— Lasă-mă cel puţin să îţi dau un rând de haine. Eşti

dezastru.

Max chicoti, imaginându-se plecând călare îmbrăcată în ţinutele sumare ale prietenei ei.

— Nu avem timp, Lue, decât pentru asta.

O prinse pe Luella într-o îmbrăţişare scurtă, care se transformă însă într-una lungă. Avea să-i fie teribil de dor de fata aceasta. Şi avea să izbucnească în lacrimi într-o clipă dacă nu o ştergea de acolo. Strângând-o pentru ultima dată în braţe, se întoarse şi porni spre fereastră.

— Să nu faci vreo prostie, Max. Pistolarul ăla arăta mult prea periculos.

— Ar trebui să fie totul OK dacă mă mişc repede. Am să-ţi aduc pistolul înapoi când pot, după ce voi fi sigură că a plecat din zonă.

Ieşise pe jumătate pe fereastră, când Luella îi strigă:

— Stai! Ţi-a sosit asta ieri.

Luella luă scrisoarea de pe noptieră şi i-o aduse în fugă. Max o îndesă în buzunarul hainei cu un rânjet larg.

— Mulţumesc. Dacă veştile sunt bune, poate chiar am să mă pot întoarce acasă acum.

— O să-mi fie dor de tine, şopti Luella tristă, dar Max deja aluneca pe acoperişul verandei.

Coborî pe partea pe care fugea de obicei, atârnă în aer o clipă, apoi sări la pământ. Şi încremeni. Degan stătea între ea şi cai, la nici treizeci de centimetri distanţă. Ultima ei nenorocită de şansă de a fugi de el, iar el nu se putuse abţine să nu o verifice *din nou*?

— Nu te bucura în… Duse mâna la pistolul din buzunar, până observă că al lui era scos deja, aşa că încheie. Sau dă-i bătaie, bucură-te! Doar spune-mi, *cum* ai ştiut?

— Dacă te-ai fi gândit puţin înainte să te arunci cu capul înainte, ai avea deja răspunsul. Îţi închipui că i-am luat la întrebări pe toţi cei din oraş pentru a afla ce bordel vizitezi şi de la care fereastră îţi place să pleci?

— M-ai văzut?! ţipă ea. Atunci de ce nu m-ai oprit acum câteva zile?

— Fiindcă ofiţerul Hayes nu apelase încă la mine pentru favoarea pe care i-o datorez. Atunci nu am văzut decât un puşti fericit plecând de la o… prietenă.

Ruşinea se adăugă celorlalte emoţii furioase ce clocoteau în ea.

— Şi de ce m-ai mai lăsat atunci să urc singură? Doar ca să mă testezi?

— Cred că aş fi dezamăgit acum dacă aşa ar fi stat lucrurile.

— Asta e o glumă? De parcă ai fi capabil să simţi ceva. Spune-mi că nu ai fi făcut acelaşi lucru în situaţia mea! Haide, spune-mi!

— Să ies pe o fereastră de la etaj nu ar fi fost prima mea opţiune, dar, pe de altă parte, eu am la dispoziţie alte mijloace pe care tu nu le ai.

— Da, ei bine, era singura mea opţiune.

— Te-ai ales cu favoarea pe care mi-ai cerut-o. Ce-ar fi să ne oprim la asta? Dar ai ieşit cu mai mult decât ai intrat. Ai să-mi dai arma pe care ai primit-o de la prietena ta, oricare ar fi ea.

— N-am primit nimic, spuse ea şi se dădu un pas înapoi.

— Prost obicei ai de a minţi.

O prinse de haină şi băgă mâna în buzunar. Ea îl izbi cu ambii pumni. Dar Degan tot puse mâna pe pistolul mic, precum şi pe lenjeria pe care Luella se pare că i-o îndesase în buzunar în timpul îmbrăţişării de rămas-bun. Max nu roşi când Degan îndesă totul în buzunarul său. În schimb, îndreptă un pumn spre obrazul lui, apoi înjură, convinsă că se lovise mai rău la mână decât îl lovise pe el. Dar probabil gestul ei fu ultima picătură pentru el, căci o luă şi o aruncă pe un umăr.

Max fu atât de surprinsă, încât rămase mută. Pentru o

clipă. Dar apoi ţipă, se zvârcoli, dădu din mâini şi din picioare şi îl izbi în spate, însă loviturile ei nu păreau să îl deranjeze, aşa că se dădu bătută şi îşi folosi mâinile pentru a-şi ţine pălăria să nu cadă.

— Dacă te tot zbaţi, o să-şi dea seama toată lumea că eşti fată, îl auzi spunând, pe acea voce profundă şi enervant de seacă a lui.

— De parcă asta ar mai conta acum!

— Ei bine, atunci ai să arăţi pur şi simplu ca o neghioabă, nu-i aşa? răspunse el.

Max se potoli. Degan probabil prinsese frâiele cailor, căci îi auzi urmându-l cât timp o purtă pe stradă preţ de ceea ce părură a fi două, poate chiar trei cvartale umilitoare. Şi, de fiecare dată când încerca să se ridice pentru a vedea unde mergeau, el o scutura pe umăr, făcând-o să-şi piardă răsuflarea şi dorinţa de a încerca din nou. De parcă nu ar fi ştiut încotro mergea. Nu era tocmai sigură unde se afla biroul şerifului, dar nu-i venea să creadă că avea de gând să o ducă până acolo exact aşa.

Degan intră într-o clădire. Max auzi oameni vorbind. Apoi se făcu brusc linişte. Degan o puse jos în faţa lui, lăsând-o să alunece încet peste corpul lui, puţin prea încet. Brusc, deveni conştientă de el ca bărbat, nu doar ca adversar. Îi simţi în întregime pieptul musculos frecându-se de al ei, ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat, îi mirosi părul şi gâtul – şi fu profund derutată de acea apropiere dintre ei. Nu era obişnuită să se afle atât de aproape de un bărbat.

Icni când simţi mâinile lui Degan trecând uşor peste dosul ei, apoi pe partea din spate a taliei ei. Atingerea lui fu atât de intimă, încât stomacul efectiv îi tresări, iar respiraţia i se acceleră. Apoi îşi dădu seama ce făcuse. O căutase de arme!

— Ai fi putut să întrebi pur şi simplu, spuse ea, când picioarele ei atinseră într-un sfârşit podeaua.

— Întrebatul nu merge cu tine, răspunse el şi o

îmbrânci uşor în spate.

Ţinându-şi răsuflarea, Max fu convinsă că avea să cadă în fund, însă ateriză pe scaunul spre care o împinsese. Pufni ţâfnoasă până aruncă o privire în jurul ei şi îşi dădu seama că se aflau într-un restaurant. Nouă persoane se aflau acolo, luând micul dejun. Acestea îşi reluară conversaţiile, iar Max observă că se străduiau să nu se uite la Degan. Trei dintre ei chiar se ridicară şi ieşiră în grabă din localul cu o singură încăpere. Alţi câţiva se zgâiau la ea. O, sigur, nu era nimic de temut *la ea.*

Îşi trase scaunul la masă şi întrebă obraznică:

— Faci cinste? Că eu sunt lefteră.

Degan nu se aşezase încă.

— Descalţă-ţi cizmele.

— Din nou?!

— Ai avut dreptate, a fost o greşeală să te las să mergi singură în camera prietenei tale.

— Jur…

— Am stabilit deja că obişnuieşti să minţi. Tocmai ai făcut-o din nou când ai zis că eşti lefteră. Am văzut banii din coburul tău.

— Nu sunt ai mei. Aş putea să mor de foame şi tot n-aş cheltui banii ăia.

— Eşti cam dramatică, replică el sec, apoi arătă din cap spre picioarele ei. Descalţă-te, scuturăţi cizmele, apoi încalţă-le la loc. Nu mănânci până nu faci asta.

Ea bombăni câte ceva în barbă, dar îşi împinse scaunul în spate şi făcu întocmai ce îi poruncise Degan. Era la drept vorbind uluită că avea de gând să o hrănească înainte de a o preda şerifului. Îşi spuse că ar fi trebui să-i fie recunoscătoare, dar nu prea reuşea să îl privească altfel decât ca pe cel mai negru coşmar al ei, iar unui coşmar nu îi mulţumeai pentru că te tortura.

Când îşi trase înapoi scaunul la masă, Degan veni în spatele ei şi îi scoase pălăria. Max dădu să protesteze, dar îl

văzu şi pe el scoţându-şi pălăria neagră şi ducându-le pe amândouă pe cuierul din colţul lor. „Gentlemanul” din el ieşea din nou la iveală. Bunica ei zburase întotdeauna pălăria fratelui ei mai mic înainte de a-l lăsa pe Johnny să se aşeze la masa de seară. Max ştia că fratele ei o ţinea pe cap doar pentru a o scoate din sărite pe buni. Doamne, cât îi era de dor de amândoi. Erau tot ce îi mai rămăsese drept familie.

Băgă mâna după scrisoarea din buzunarul ei. Dar, oricât de nerăbdătoare ar fi fost să afle ce îi scrisese bunica, era o chestiune prea personală pentru a o citi în faţa acelui pistolar cu inimă rece. Ar fi putut să o facă să plângă, să verse lacrimi adevărate. Şi *nu* avea de gând să îl lase pe bărbatul acela să vadă că uneori putea fi… moale.

Degan îşi trecu o mână prin părul negru înainte de a se întoarce la masă. Max nu se obosi să facă la fel. Ştia că pentru părul ei nu mai exista nicio salvare. Nici măcar pieptene nu mai avea. Al ei se rupsese cu mult timp în urmă şi nu avusese ocazia să îl înlocuiască.

Degan tot nu se aşezase.

— Îţi iau şi haina.

— Ba asta în niciun…

— E cald aici, remarcă el. Şi nu mai e nevoie să ascunzi ce eşti. Sau nu te-ai gândit la asta încă?

Având în vedere ce senzaţii îi stârnise recent, lăsând-o să alunece în jos peste corpul lui, îl repezi:

— Ba trebuie, iar *tu* nu te mai gândi la mine aşa.

— Cum anume?

— Ca şi cum aş fi fată.

El nu spuse nimic, însă îşi dădu ochii peste cap. Cel puţin Max era sigură că ar fi făcut-o dacă s-ar fi putut înmuia atât cât să arate ce simţea. Însă nu insistă pe acest subiect şi se aşeză în dreapta ei, în scaunul orientat spre ambele uşi ale încăperii. Era prudent oriunde se afla? Sau pur şi simplu se aştepta mereu la probleme? Probabil a

doua variantă, având în vedere că fiecare fibră din fiinţa lui îi trăda profesia de pistolar.

Degan chemă un chelner şi comandă pentru amândoi fără a o întreba ce voia. Nu îi păsa. Trecuse atât de mult timp de când stătuse jos într-un restaurant, încât ar fi fost fericită cu orice li s-ar fi servit.

— Spune-mi de ce crezi că eşti nevinovată.

Max încremeni şi se zgâi la el. Îi dăduse deja de înţeles că nu ar fi contat dacă era sau nu nevinovată, că treaba lui era doar de a o captura, nu de a-i decide soarta. Atunci ce îl făcea să o întrebe aşa ceva, când oricum nu credea nimic din ceea ce îi spunea?

Capitolul 11

— Te joci cu mine, sclifositule? Ştim amândoi că nu-ţi pasă nici cât negru sub unghie ce anume m-a împins pe drumul ăsta.

Max închise ferm gura după aceste cuvinte. Dacă educaţia lui Degan îi impunea să poarte o conversaţie de complezenţă când stătea la masă, putea să găsească un alt subiect cu care să o hărţuiască.

— Asta ai de gând să spui şi în faţa juraţilor, la judecată, domnişoară Dawson?

— Nu-mi spune aşa, şuieră ea spre el. Şi ţi-am zis, nu va exista nicio judecată. Oamenii din oraş vor doar să pună mâna pe mine ca să mă poată spânzura.

— De ce?

— Deoarece Carl Bingham, bărbatul pe care sunt acuzată că l-am ucis, a fost fondatorul oraşului Bingham Hills, proprietarul acestuia, primarul acestuia şi cel mai bun prieten al tuturor – mai puţin al meu. Însă, cum el era proprietarul caselor în care locuiau toţi sau aproape toţi cei

din oraş, şi încă un proprietar binevoitor, toată lumea îl iubea. De fapt, chiar şi eu îl admiram cândva. Era nevoie de curaj pentru a întemeia un oraş atât de departe de oricare altele şi despărţit de cel mai apropiat fort cale de peste o zi călare, în speranţa că avea apoi să se umple pur şi simplu de oameni. Desigur, Carl a dat de veste în est şi nu a dat faliment aşteptând să apară oamenii. Era deja bogat când a ajuns în Texas, deci nu căuta să se îmbogăţească – sau poate că da, având în vedere că tot extindea oraşul. Era interesat să lase o moştenire în urma lui, un oraş paşnic, autosuficient, într-un loc care nu se bucurase până atunci de prea multă pace. Majoritatea oamenilor consideră că a reuşit.

— Şi atunci de ce l-ai ucis?

Max îi aruncă o privire tăioasă.

— Vrei să auzi povestea sau nu? Degan nu răspunse, iar privirea lui se dovedi chiar mai tăioasă decât a ei, aşa că Max continuă bosumflată: Viaţa mea a fost frumoasă în Bingham Hills cât am crescut. Aveam mulţi prieteni, băieţii şi fetele cu care mergeam la şcoală, şi ne distram vânând, pescuind şi călărind. Îmi plăcea chiar şi cercul nostru de cusut, deşi mă descurcam oribil cu acul, dar mai mult bârfeam decât coseam şi râdeam mult. Însă totul s-a schimbat când am împlinit şaisprezece ani, fiindcă băieţii din oraş nu mă mai lăsau în pace. Mă împlinisem deja şi aveam părul lung şi blond. Ţi-am spus de ce l-am tuns, dar nu prea m-a ajutat să îmi ascund celelalte calităţi… Privirea lui coborî spre vesta ei, făcând să-i apară o uşoară roşeaţă în obraji. Fiindcă buni insista să mă îmbrac frumos, în fuste şi bluze, mai puţin atunci când vânam. Băieţii îmi acordau atât de multă atenţie, încât prietenele mele au devenit geloase şi au încetat să îmi mai vorbească. Buni le arăta mătura la băieţi în repetate rânduri, iar fratele meu Johnny obişnuia să se ascundă în tufe şi să tragă cu praştia în ei. Nici măcar asta nu i-a împiedicat să îmi dea târcoale.

— Deci nu ai purtat întotdeauna pistol?

— Dumnezeule, nu. Nici nu aş fi visat să port un Colt peste fuste – atunci. Chicoti pentru o clipă. Eu rămăsesem vânătorul în familie, după ce tatăl meu şi-a luat tălpăşiţa şi nu s-a mai întors. Nu umblam niciodată cu puşca prin oraş, dar am început să port un pistol mic în buzunarul fustei când Bingham junior a devenit mai agresiv decât restul băieţilor şi a început să facă diverse comentarii şi avansuri necuviincioase la adresa mea, după ce am împlinit şaisprezece ani.

— Primarul?

— Nu, fiul lui, Evan. În copilărie, mergeam la pescuit cu el şi cu prietenul lui cel mai bun, Tom, până în ziua când Evan s-a lăudat că într-o bună zi mă voi mărita cu el fiindcă aşa a zis tatăl lui. Eu nu credeam că primarul ar fi zis aşa ceva, dar, după acel episod, i-am evitat pe Evan şi pe prietenii lui. Apoi a început să mă ceară în căsătorie. În anul acela, cred că m-a cerut de vreo opt ori. Eu nu i-aş fi răspuns afirmativ chiar dacă nu i-aş fi făcut curte în acel moment tânărului recent apărut în oraş.

— Ce anume făceai?

Ea îl fixă cu privirea.

— Chiar trebuie să îţi explic ce înseamnă a curta?

— Mă gândesc că poate că da.

— Nu mă refer că i-aş fi cerut lui Billy Johnston să se căsătorească cu mine, dacă la asta te gândeşti. Sunt îndrăzneaţă, dar nu în felul ăla. Doar l-am lăsat să vadă că eram interesată, îmi păstram zâmbetele doar pentru el, genul ăsta. Însă Billy a plecat din Bingham Hills înainte să împlinesc şaptesprezece ani, apoi a venit maiorul însuşi şi m-a cerut de nevastă pentru el. Probabil nu ar fi trebuit să râd la cererea bătrânului ţap.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

— Dar cât era de bătrân, mai exact, individul ăsta?

— Pe toţi dracii, e mai în vârstă decât bunica mea cu

vreo zece ani. Chiar şi ea a râs când i-am povestit. Carl l-a avut pe Evan la o vârstă foarte înaintată. Se zvoneşte că ar fi încercat patru neveste, în efortul lui de a obţine un copil, până a reuşit în cele din urmă. Dar, după ce l-am refuzat, probabil s-a gândit că, dacă mă compromite, buni va insista să ne căsătorim.

— A funcţionat?

— Am zis că aşa a crezut el, nu că ar fi şi reuşit. Dar în mod cert a încercat, ticălosul. L-a pus pe şerif, care era marioneta lui, să mă aducă acasă la el într-o zi, spre sfârşitul dimineţii. Ba chiar se descotorosise de majoritatea servitorilor pe ziua respectivă, în afară de bucătăreasa lui pe jumătate surdă, care nu m-ar fi auzit ţipând. Nici nu aş fi ştiut că bucătăreasa se afla în casă dacă nu mi-ar fi spus Carl că pot să rămân la masă după ce terminăm şi că prânzul avea să fie servit în curând. Dar, după ce m-am luptat puţin cu el pe canapea, am reuşit să îmi scot pistolul din buzunar, pentru a-l face să dea înapoi. Ba chiar i l-am îndesat în burtă, ca să vadă cât de serioasă eram.

— Deci l-ai împuşcat totuşi?

— Nu, dar a naibii să fiu dacă nu aş fi făcut-o. S-a dovedit că fratele meu, Johnny, îl văzuse pe şerif ducându-mă acasă la Bingham şi ne urmărise. Johnny a aşteptat până a plecat şeriful, apoi a început să se uite prin ferestre. Printr-una dintre ele l-a văzut pe Carl încercând să mă siluiască. Dar nu a murit nimeni în ziua aceea. Cel puţin Carl era încă în viaţă când am plecat eu. Şi nici măcar nu l-am împuşcat eu, ci fratele meu, prin fereastra deschisă, încercând să mă protejeze. Dar Carl a coborât privirea şi a văzut sânge – şi a leşinat ca o fată. Aşa că probabil a crezut că eu l-am împuşcat. Asta speram şi eu să creadă. Nu aveam de gând să-l las să ceară ca fratele meu să fie arestat pentru fapta lui bună. Mi-am luat tălpăşiţa, ca vina să cadă pe capul meu.

— Ceea ce, evident, a funcţionat, remarcă Degan.

— Da, vina pentru o rană superficială în umărul lui, doar atâta fiind, ba chiar sângerând prea puţin. Am verificat, doar ca să mă asigur că nu urma să sângereze până la moarte înainte să îl găsească cineva. Intenţionam doar să îi las lui Carl ceva timp să se răcorească în privinţa întregului incident şi să îşi vină în fire, eventual să se însoare cu vreo altă tânără şi să nu mă învinovăţească pentru că am încercat să mă apăr. Dar el sau fiul lui au trimis o poteră după mine. Mi-a luat câteva luni până am reuşit să scap de ei. Carl plătea bine când îşi dorea ceva cu multă ardoare. Dar, până să se sfârşească anul, am dat peste un vânător de recompense care mi-a arătat afişul pe care scria „urmărit pentru crimă”.

— Şi cum ai scăpat din situaţia aia?

Chelnerul le puse micul dejun pe masă, aşa că Max nu răspunse. Nu îşi putea lua ochii de la farfuriile pline ochi cu batoane fine cu fulgi de ovăz şi cârnaţi şi de la coşul plin cu felii de pâine dospită prăjită şi cu tot felul de produse de patiserie pufoase. Era prea flămândă pentru a nu începe să mănânce imediat, golindu-şi pe jumătate farfuria înainte de a apuca să spună:

— Eram deja înarmată cu un pistol cu şase gloanţe, dar vânătorul de recompense m-a obligat să îmi arunc arma. Aşa că l-am convins că se înşelase arătându-i că sunt fată.

— La fel cum mi-ai arătat şi mie?

Obrajii i se înroşiră. *Ştia* că îi simţise sânii când fusese pe punctul de a-i da un pumn în faţă, noaptea trecută. Nu avusese nevoie să îi arate ea. Era inundată de fierbinţeală şi roşea de fiecare dată când se gândea la acel moment şi la felul instinctiv şi seducător în care îşi dezgolise sânii în faţa lui. Era atât de ruşinos. Acesta fiind motivul pentru care se încruntă mânioasă spre Degan când spuse:

— Nu, a fost suficient să flirtez puţin cu individul şi să îmi dau jos vesta, ca el să vadă că nu încercam să îl

păcălesc. *Vesta,* nu cămaşa. Apoi l-am invitat politicos să dispară naibii din tabăra mea. M-am asigurat că nu mă urmărea când am plecat.

— Iar minţi.

Max se lăsă pe spate pufnind.

— De ce oare aş minţi în privinţa a ceva ce nu am fost obligată să-ţi spun?

— Faptul că i-ai arătat că eşti fată nu avea cum să facă un vânător de recompense să se răzgândească, nu atunci când asemănarea cu afişul e atât de bună.

Ea rânji obraznic.

— Chiar e, nu-i aşa? Cel puţin pe afişul ăsta nou. Dar toată povestea cu vânătorul de recompense a avut loc cu mai bine de un an în urmă, iar afişul pe care îl avea el nu era nici pe departe la fel de detaliat. Schiţa arăta ca orice alt băiat imatur de optsprezece ani. Dar, chiar şi după ce am văzut afişul cu recompensa pentru vânător, tot nu mi-a venit să cred că într-adevăr Carl murise de la acea rană superficială pe care i-o făcuse Johnny.

— Rănile se pot infecta.

— Da, ştiu, dar Carl ar fi fost îngrijit de cei mai buni doctori din oraş. Indiferent dacă e mort sau viu, acum nu mai pot să mă întorc acasă, fiindcă mă vor spânzura, fără îndoială.

— Iar între timp te-ai apucat de jefuit bănci ca să te descurci? remarcă Degan.

— Ei, *aia* a fost o glumă proastă, bombăni ea pufnind în râs. Îmi făcusem bagajele şi eram gata să plec în ziua aceea. M-am oprit pe la bancă să îmi scot propriii bani, toţi cei şaizeci şi patru de dolari pe care îi câştigasem vânzând carne în oraş oricui dorea. În Bingham Hills nu exista decât o singură bancă. Care era tot proprietatea lui Carl, desigur. Wilson Cox o administra pentru el. Era prea mică pentru mai mult de un angajat, aşa că, atunci când Wilson lua o pauză pentru a servi prânzul acolo, nu mai era nimeni care

să îi ajute pe clienţi. Însă nu se obosea să închidă banca. Cel mai probabil, se gândea că toată lumea din oraş ştia că nu avea de ce să vină la bancă la orele amiezii. Dar eu de unde să ştiu asta? Eu nu mergeam des la bancă. Am intrat şi mi-am cerut banii. Wilson a refuzat să mă ajute. Ne-am certat. El a rămas neînduplecat. Avea de gând să mă oblige să stau acolo şi să aştept o jumătate de oră, chiar dacă el era în faţa sertarului cu bani!

— Aşa că ai jefuit banca.

— *Ba nu am făcut-o!* Dar mi-am scos pistolul şi i-am spus lui Wilson că se poate opri din mâncat două minute cât să-mi dea banii. El i-a îndesat într-un sac pe care mi l-a aruncat în braţe enervat. De parcă pe mine nu m-ar fi înfuriat atitudinea lui ţâfnoasă! De-abia o săptămână mai târziu, când am golit sacul, am găsit în el cu o sută trei dolari mai mult. Nu a fost în stare să îmi dea doar ceea ce i-am cerut, nu. În graba lui, mi-a pus banii într-un sac în care se aflau deja banii altcuiva. Greşeala a fost din partea lui, probabil fiindcă voia doar să mă vadă plecată odată, ca să se poată întoarce la prânzul lui.

— Ăştia sunt banii din coburul tău pe care refuzi să îi cheltuieşti?

— Da, şi am să-i dau înapoi, până la ultimul dolar nenorocit – într-o bună zi.

— Ai avut dreptate. E de râsul lumii – dacă într-adevăr aşa s-a întâmplat.

— Aşa a fost, deci tu de ce nu râzi?

El nu răspunse. Evident, nu credea nimic din tot ce îi spusese. Nu că ar fi contat dacă ar fi crezut. Îi zisese deja foarte clar că treaba lui nu era de a-i decide soarta, ci doar de a o da pe mâna oamenilor legii, pentru a putea fi judecată de alţii.

El se ridică şi luă ambele pălării.

— E timpul să mergem!

Max nu se clinti. Acum era acum. Şeriful nu se putea

afla la mai mult de una sau două cvartale distanţă. Chiar ar fi fost Degan în stare să o împuşte acolo, de faţă cu martori, dacă mai încerca o dată să fugă?

Capitolul 12

— Indiferent la ce te gândeşti, copile, renunţă! Da, am să îţi trag un glonţ în picior şi da, am s-o fac chiar aici – în caz că te întrebai.

— Deci mai nou poţi şi să citeşti gândurile? mârâi Max spre Degan.

Acesta aruncă nişte bani pe masă şi arătă din cap spre uşa de la intrare.

— Ne oprim pe la hotelul meu mai întâi, aşa că ce-ar fi să stai cuminte ca să nu fiu nevoit să te port din nou pe umăr până ajungem acolo.

Încă un răgaz? Max se ridică, dădu să pornească spre uşă, dar, cum nu avea chef să mai fie smucită, se opri să îl aştepte pe Degan, moment în care acesta se ciocni de ea, fiindcă fusese deja foarte aproape de ea. Max auzi un oftat iritat. O, Doamne, chiar reuşea să îl enerveze? Emoţiile lui *puteau* fi răscolite? Ar fi rânjit dacă nu s-ar fi gândit că individul urma să o arunce în temniţă în acea zi. Ce mare scofală era pentru ea să ştie că era vulnerabil la înţepături dacă oricum aveau să se despartă în curând?!

Degan nu o puse să încalece, mulţumindu-se să ia frâiele cailor înainte de a porni cu ea pe stradă. Era mai aglomerat la acea oră târzie a dimineţii, în special cu mineri, dar mai erau şi oameni de afaceri şi cowboy ce treceau călare. Căruţe cu mărfuri erau descărcate în faţa prăvăliilor, iar femei cu braţele îngreunate de coşuri îşi făceau cumpărăturile de dimineaţă. Aruncând o privire în jurul ei, Max observă că ea nu atrăgea deloc atenţia, însă

Degan cu siguranţă da. Oamenii îl studiau pe furiş. Puse pe seama naturii umane faptul că oamenii erau aşa curioşi în privinţa cuiva atât de ameninţător ca Degan.

Acesta se opri la un grajd în cvartalul următor şi plăti ca ambii cai să fie ţesălaţi şi hrăniţi. Chiar dacă acest lucru nu avea să dureze prea mult, Max tot îl privi ca pe o altă amânare pentru ea. Fu încântată, până îşi dădu seama că temniţa trebuia să fie foarte aproape. De fapt, era posibil să nu îşi mai vadă vreodată calul. Niciodată. Îmbrăţişă grumazul lui Noble pentru uit ima dată şi îi şopti scuze în cazul că se dovedea că avea dreptate. Trecuseră prin multe împreună. O salvase dintr-o mulţime de situaţii-limită.

La naiba, nu voia să-şi ia adio de la el!

— Crezi că îl vor lăsa pe Noble să vină cu mine chiar dacă…?

— Pe cine?

— Pe calul meu, îi explică Max.

— Drăguţ nume.

— I l-am dat ca să-l încurajez. Apoi adăugă în şoaptă, ca Noble să nu o audă: Era o idee cam stângaci când era mai tânăr. Dar îl vor lăsa să mă urmeze chiar dacă pe mine mă vor băga în cuşca aia care îţi rupe spatele, ca să mă ducă în Texas?

Drept răspuns, Degan îi întinse coburii, dar se opri să o fixeze cu privirea, probabil fiindcă tonul ei fusese unul plin deopotrivă de speranţă şi de mâhnire. Chiar dacă ea nu încerca niciodată să îşi ascundă emoţiile şi spunea clar şi răspicat ce simţea, privirea lui Degan rămase la fel de impenetrabilă ca întotdeauna.

— Cred că te referi la cuştile de transport pentru prizonieri. Tu încă nu ai fost condamnată.

— Atunci, cum mă vor duce în Texas?

El ridică din umeri şi îşi aruncă în spate propriii coburi.

— Cu trenul, diligenţa sau călare, presupun eu. Două dintre aceste mijloace de transport permit să fii dusă

purtând cătuşe. Eşti îngrijorată?

— Îmi făceam griji pentru spatele meu, da. Va fi frânt până la capătul unui asemenea drum lung. În cuştile alea nu te poţi ridica în picioare, să ştii.

Din nou, el nu spuse nimic, poate pentru că pur şi simplu nu îi păsa. De ce i-ar fi păsat? Nu însemna nimic pentru el în afară de bani în buzunar – şi încă o sumă a naibii de generoasă. Azi avea să îl facă bogat, dacă nu cumva era deja.

Hotelul lui era peste drum de grajduri. Când intră în el, fu ca şi cum ar fi păşit într-o altă lume. Brusc, se trezi înconjurată de canapele şi scaune moi, din catifea, mese sculptate cu vaze preţioase pe ele, tablouri uriaşe, podele de marmură strălucitoare, candelabre aprinse! Max se uită în jurul ei, făcând ochii mari, în timp ce Degan o trase spre ghişeul din hol. Crezuse că avea să îl facă bogat cu banii din recompensă, dar fără îndoială era deja bogat dacă îşi permitea să stea într-un hotel elegant ca acesta.

— Domnule Grant, spuse recepţionerul pe un ton politicos. V-a sosit o telegramă.

Bărbatul o privi pe Max cu puţin prea multă curiozitate după ce îi dădu lui Degan bucata de hârtie. Ea se întrebă dacă văzuse afişele prin oraş sau dacă era pur şi simplu prea înţepat şi politicos pentru a-i pune întrebări lui Degan în privinţa cowboy-ului ponosit şi murdar care îl însoţea. Se afla îndeajuns de aproape de Degan pentru a putea citi telegrama odată cu el. Era de la un detectiv din brigada Pinkerton care îi solicita o întâlnire în după-amiaza următoare pentru a discuta o problemă confidenţială.

— Prieten de-al tău? întrebă ea, bătând cu degetul în hârtie.

— Nu, probabil are legătură cu treaba pe care o fac pentru ofiţerul Hayes. Mi-a zis că brigada Pinkerton investighează jafurile din trenuri, spuse el, apoi adăugă pe un ton aproape iritat: Nu ar fi trebuit să le spună

superiorilor lui că îl înlocuiesc temporar, cât e plecat. Se pare că totuşi a făcut-o.

Ea zâmbi larg.

— Sau poate îşi imaginează că ai devenit un…

El îi aruncă o privire atât de tăioasă, încât ea nu mai termină ce avea de spus, recunoscând în schimb:

— În regulă, a fost o glumă proastă. În plus, companiile de cale ferată ar da faliment dacă ai începe *tu* să jefuieşti… Cum privirea lui deveni atât de întunecată, de data aceasta Max tresări. Acum o să tac.

Fu surprinsă când îl auzi cerând să îi fie adusă apă fierbinte în cameră, însă nu comentă nimic pe această temă. Când vorbea cu el, reuşea să se enerveze chiar mai tare decât când nu vorbea. Şi o făcuse mult prea mult. Bănuia că pălăvrăgea de teamă. Degan chiar o neliniştea puţin, însă doar fiindcă nu reuşea să îl înţeleagă. Cu majoritatea oamenilor, aveai suficiente indicii care să te avertizeze ce ar fi putut să facă. Cu Degan Grant, pur şi simplu erai luat prin surprindere.

Însă, când urcară spre camera lui, începu să se întrebe în privinţa acelei ape fierbinţi. Avea de gând să facă o baie *înainte* de a o duce la închisoare? Aşa ceva ar fi fost în mod cert bizar. Sau chiar atât de pretenţios era? La drept vorbind, la cât arăta de îngrijit, nu ar fi fost surprinsă să descopere că era genul care simţea nevoia să facă baie în fiecare zi şi probabil sărise peste o zi sau două cât o căutase pe ea pe dealuri. Deci poate că simţea că efectiv nu mai putea aştepta nicio clipă până să se spele. Şi-ar fi dorit ca Degan să i-o spună, ca să poată râde de el.

Şi ea *fusese* aşa cândva. Acum nu mai avea acest lux şi se obişnuise cu mizeria. Dar, când se apropiară de camera lui de la etaj, nu îi mai veni să râdă. De fapt, începu să se simtă neliniştită. Chiar avea de gând să se dezbrace în faţa ei? Dar dacă îi cerea să îl spele pe spate? Ar fi însemnat să fie nevoită să îşi pună mâinile pe corpul lui

solid, puternic şi fabulos! Nu putea, refuza să o facă. Fusese suficient de derutată când el o pusese jos în tavernă, lăsându-i corpul să alunece peste al lui. Ce-o fi fost în capul lui dacă voia să facă baie cu ea în încăpere?

Max încremeni când Degan deschise uşa. Acum ar fi fost momentul să fugă, însă el, ca şi cum i-ar fi ghicit gândurile, îşi puse mâna pe spatele ei şi o îmbrânci uşor înăuntru. Era o cameră frumoasă, dar acest lucru nu era surprinzător având în vedere că se afla într-unul dintre cele mai mari hoteluri pe care Max le văzuse vreodată. Un pat mare cu o superbă cuvertură de brocart roşu-închis, două scaune tapiţate într-un material trandafiriu, cu o măsuţă joasă între ele, o mică masă de scris, un dulap mare şi un covor moale la picioare. Dacă nu ar fi văzut valiza lui Degan în încăpere, ar fi crezut că abia acum intra în ea pentru prima oară, atât era de curat şi de ordonat totul. Îşi puse jos coburii şi se apropie de una din cele două ferestre. Amândouă dădeau spre stradă şi nu aveau acoperiş de verandă sub ele, pentru a avea pe ce să sară. La naiba!

Întorcându-se, îl privi pe Degan smulgând de pe pat aşternuturi ce păreau curate. Traversă încăperea şi le aruncă făcute mototol în holul din faţa uşii. Max ridică dintr-o sprânceană spre el când se întoarse, însă Degan nu era interesat să îi ofere vreo explicaţie. Lăsă uşa deschisă totuşi. Dacă ar fi reuşit să ajungă mai spre mijlocul camerei şi ar fi putut să ţâşnească în fugă spre ea…

Apoi sosi apa, patru găleţi cărate de doi bărbaţi tineri care le goliră în cada din spatele unui paravan din colţ. Se mişcaseră repede, observă Max. Dar nu terminaseră. Câteva minute mai târziu, se întoarseră cu alte patru găleţi. Se gândi că sursa de apă trebuia să fie undeva mai aproape, nu la parter. Lăsară o găleată de apă pentru clătit, apoi îl întrebară pe Degan dacă mai avea nevoie de ceva. Acesta clătină din cap şi închise uşa în urma lor, apoi îşi îndreptă spre ea întreaga atenţie.

— Dezbracă-te!

— S-o crezi tu, spuse ea şi îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu ţi-am dat de ales.

Inima ei începu să bubuie de spaimă când Degan se dezlipi de lângă uşă. Voia ca ea să facă o baie înainte să se culce cu ea! Acesta era motivul pentru care îndepărtase aşternuturile, ca să nu rămână urme pe pat după ce…

Ţâşni disperată spre uşă, însă îi simţi braţul încolăcindu-i-se ferm în jurul taliei înainte să ajungă acolo. Se răsuci pe călcâie şi dădu să îl lovească, dar căzu pe spate pe pat când el o îmbrânci uşor.

— Dacă nu-ţi dai jos hainele, am să te ajut eu să te dezbraci, dar, cum ai da-o, tot dezbrăcată vei sfârşi.

Cu ochii ei albaştri măriţi de spaimă, Max îl privi încuind uşa, dându-şi jos jacheta şi punând-o atent pe un scaun, apoi pornind spre pat.

Capitolul 13

Max nu avea decât câteva clipe pentru a-şi decide soarta – dacă reuşea să îşi stăpânească panica îndeajuns cât să poată gândi. Era evident că Degan o dorea, deci de ce nu ar fi putut manipula acest lucru în avantajul ei şi să facă un târg cu el, oferindu-i virginitatea în schimbul libertăţii? Traversă în grabă patul şi se ridică în picioare pe cealaltă parte, pentru a mai câştiga câteva secunde. Putea să o facă fără ca el să-şi dea seama de cât era de înspăimântată? Trebuia cel puţin să încerce.

Inspiră adânc.

— Pot să mă dezbrac şi singură, spuse ea cu un zâmbet cochet şi, împingându-şi un şold în faţă, începu să îşi descheie cămaşa.

Degan ridică dintr-o sprânceană spre ea.

— Ai de gând să încerci asta din nou?

Max încremeni şi îşi simţi obrajii inundaţi de roşeaţă. Fu atât de ruşinată la gândul că îi interpretase greşit intenţiile, încât rămase efectiv fără replică.

— Baia e pentru tine, continuă el, ca şi cum nu ar fi observat cât de ruşinată era. Poţi să te dezbraci în spatele paravanului.

Toate acestea pentru o baie pe care ar fi fost încântată să o facă? Dar Degan avea, fără îndoială, un motiv – şi nu cel pe care îl bănuise ea în mod greşit.

— De ce vrei să mă spăl? Ţi-e teamă că nu îţi vei primi recompensa dacă mă predai murdară?

— Te-ai uitat într-o oglindă? se mulţumi el să spună.

Max ştia cât era de murdară, dar nu avea de gând să roşească din nou. Ridică bărbia cu o expresie de încăpăţânare întipărită pe chip.

— Nu fac baie cu tine în încăpere.

Degan dădu să ocolească patul. Max se rostogoli din nou pe saltea şi fugi spre paravanul din colţ. Apoi scrâşni din dinţi când îl auzi spunând:

— Aruncă-ţi hainele aici înainte să intri în cadă.

Îşi trase cizmele, se aplecă pe după paravan şi le azvârli spre el. Doar una din ele îl lovi în pieptul lat. Dar o surprinse încruntarea lui înainte de a se ascunde din nou în spatele paravanului.

— Poate ar trebui să te percheziţionez din nou, să nu ai arme.

— Ba nu! Nu trebuie!

În viaţa ei nu se dezbrăcase atât de rapid, aruncând fiecare articol de îmbrăcăminte peste paravan, chiar şi chiloţii, şosetele şi curelele. Nu avea de gând să îi ofere un pretext pentru a veni acolo să verifice dacă făcuse întocmai cum îi poruncise el. Trecuse mai bine de un an de când îşi permisese să plătească pentru o cameră de hotel, pentru a

putea să facă o baie decentă. *Nu* avea de gând să i se mai împotrivească lui Degan pentru această baie, când ar fi trebuit chiar să îi mulţumească – dacă nu l-ar fi urât atât de tare. De fapt, nu îl ura deloc, ura doar faptul că o prinsese şi că acest lucru avea să însemne condamnarea ei la moarte.

Lângă cada mică se afla o masă scundă şi îngustă, pe care se aflau prosoape şi borcane cu săpun cremă. Săpunurile de casă grosolane nu aveau ce să caute în acel hotel elegant. Desfăcu unul dintre prosoape pentru a vedea cât de mare era şi pufni în râs. Era moale, dar nu îndeajuns de mare cât să îl înfăşoare în jurul ei.

Auzi uşa închizându-se, apoi zgomotul distinct al unei chei răsucindu-se în broască. Aruncă o privire pe după paravan. Degan chiar o lăsase singură în cameră. Dar, când studie camera, văzu că luase totul cu el, coburii lor, hainele ei, chiar şi valiza lui, nelăsându-i nimic altceva în afară de câteva prosoape minuscule cu care să se acopere. Dar, şi mai important, nu îi lăsase nimic de care să se poată folosi pentru a-şi confecţiona o frânghie improvizată care să o ajute să fugă pe fereastră.

Iar acum ştia de ce îndepărtase şi aşternuturile de pat perfect curate.

Îşi luase toate măsurile de precauţie, ca şi cum nu era prima dată când făcea aşa ceva, deşi îi spusese că nu era vânător de recompense. Era pur şi simplu prea al naibii de deştept, pregătindu-se pentru toate posibilităţile. Şi chiar şi pentru ea ar fi fost prea de tot să alerge prin oraş goală puşcă, chiar dacă ar fi reuşit să se strecoare cu grijă pe pervaz până la o fereastră deschisă. Pe de altă parte, probabil ar fi căzut şi ar fi murit încercând, deci nu avea de gând să o facă.

În schimb, se băgă în cadă şi se cufundă în apă cu un zâmbet visător. În unele perioade, când fusese tot pe fugă, se scurseseră săptămâni întregi până să găsească un ochi

de apă decent în care să se poată îmbăia. În dealurile din împrejurimile cocioabei ei se aflau câteva iazuri de unde îşi luase apă pentru ea şi pentru calul ei, dar nu erau îndeajuns de izolate pentru a face baie în ele, aşa că se dusese călare la lacul cel mare din est, o dată la câteva zile, pentru a face baie şi a-şi spăla hainele. Dar nu fusese o experienţă de îmbăiere ideală, cu atât mai puţin cu cât fusese nevoită să se întoarcă la cocioabă udă leoarcă.

Se frecă bine din cap până în picioare. Nici nu mai ţinea minte când fusese ultima dată când se simţise atât de curată. Şi capul ei! Săpunul pe care îl căra cu ea reuşea să le cureţe pe ea şi hainele ei, dar îi irita scalpul ceva teribil, aşa că încetase să îşi mai săpunească părul cu mult timp în urmă. Însă simplul fapt de a-şi băga capul în apă când făcea baie nu prea îi oferea senzaţia de păr curat. Nu ca acum. Era deja aproape complet uscat, şi cea mai mica scuturare din cap îi făcea părul să i se unduiască în jurul feţei. Ba chiar se ridică să îl privească unduindu-se în oglinda ovală de deasupra măsuţei de bărbierit. Şi râse.

Simţea chiar o oarecare bunăvoinţă faţă de Degan pentru acest dar pe care i-l oferise. Doar puţin – în regulă, poate că doar nu era furioasă pe el în acel moment, deşi rămânea circumspectă.

— Ai adormit acolo? întrebă Degan.

Auzind aceste cuvinte – şi zgomotul coburilor ei alunecând pe podea spre ea –, Max redeveni conştientă de realitatea cruntă a situaţiei ei, de faptul că era timpul să plece… la închisoare.

Max întoarse capul spre vocea lui Degan.

— Nu, doar îmi aşteptam hainele. Dar când văzu că bagajele ei nu reuşiseră să ajungă chiar până dincolo de paravan, până la ea, îşi dădu seama că Degan ar fi putut încerca să remedieze situaţia şi se grăbi să ţipe: Le iau eu!

Ieşi din cadă, se uscă în mare grabă şi întinse doar un braţ dincolo de paravan pentru a-şi trage coburii până la

ea. Scoţându-şi singurul set de haine, îşi văzu furoul la fundul sacului. Era moale, fin lucrat şi delicat, aşa că nu îl purta prea des, dar, în cazul în care coburii aveau să-i fie confiscaţi la puşcărie, voia să aibă măcar pe ea cele mai bune haine.

— Am uitat de astea, îl auzi pe Degan spunând, înainte ca lenjeria de corp dăruită de Luella să apară în zbor peste paravan.

De-abia reuşi să le prindă înainte să aterizeze în cada cu apă. Uitase că Degan îi luase din buzunarul hainei şi altceva în afară de micul pistol. Max îmbrăcă pantalonaşii bufanţi, însă se îmbujoră, căci Degan văzuse cât de mătăsoşi erau, ba chiar pusese mâna pe ei.

Termină cu îmbrăcatul şi ieşi din colţul rezervat pentru baie, ducându-şi bagajele şi o pereche curată de şosete. Ochii lui Degan o urmăriră. Nu era nevoită să îl privească pentru a simţi acest lucru. Celelalte haine fuseseră întinse pe patul fără aşternuturi, iar cizmele ei se aflau pe podea lângă pat. Îşi luă cizmele şi se duse la un scaun, să le încalţe. Nu ar fi vrut nici în ruptul capului să se aşeze pe pat. Simpla lui vedere îi amintea ce caraghioasă fusese când încercase din nou să îl seducă. Individul era indiferent la farmecele ei. Prea bine. Ar fi preferat oricum să evadeze şi să-i dea cu tifla – după ce pleca.

Capitolul 14

— Nu mai arată chiar atât de urât ciopârţit acum.

Max roşi uşor. Comentariul lui Degan despre părul ei demonstra că o privise atent şi încă o făcea. Însă se inspiră din exemplul lui şi nu îi răspunse.

Evitase intenţionat să se uite la el cât timp traversase încăperea. Dar acum ridică privirea spre el şi îl văzu pliind

paravanul şi sprijinindu-l de perete. Ceea ce i se păru ciudat, până când Degan se opri în faţa mesei de bărbierit de lângă cadă. Părul îi era ud, deci, aparent, făcuse baie.

Dar încă nu se bărbierise. Max îşi dădu seama că îndepărtase paravanul ca să vadă bine restul încăperii – şi pe ea – până îşi termina ritualul de îngrijire.

Se apropie relaxată de uşă cât timp Degan era ocupat în colţ. Trebuia să verifice. Când încercă să răsucească atent mânerul şi nu reuşi, oftă. O încuiase din nou. Era sigură că Degan văzuse ceea ce tocmai făcuse, dar nu comentă nimic.

Se învârti pentru scurtă vreme prin mijlocul camerei, înainte de a ceda impulsului de a-l privi bărbierindu-se. Individul chiar era un exemplar excelent. Dar exista întotdeauna un echilibru, căci nimeni nu era perfect. El era prea chipeş, dar şi prea periculos.

— Obişnuiam să fac asta pentru tatăl meu înainte să-şi ia tălpăşiţa, spuse Max. Îi plăcea să aibă toată faţa netedă, mai puţin mustaţa, la care ţinea mult. Mă descurc destul de bine la asta. Vrei să îţi arăt?

Hohotul lui de râs fu spontan, dar fu totodată atât de scurt, încât Max se întrebă dacă îl auzise cu adevărat. Apoi îşi dădu seama că acesta era felul lui de a-i spune ce părere avea de ideea ca ea să se apropie cu briciul de gâtlejul lui. Însă pe Max o interesă mai mult faptul că râsese, chiar dacă fusese doar un râs batjocoritor, când în mod evident nu ar fi vrut să o facă.

— Nu te simţi în largul tău când râzi, aşa-i? speculă ea.

Nu se aşteptase cu adevărat la un răspuns, deoarece Degan părea să se concentreze asupra bărbieritului, nu asupra ei, însă primi unul:

— Profesia mea interzice emoţiile.

— Fiindcă ucizi oameni? ghici ea.

— Vine un moment când eşti destul de rapid la scos

pistolul cât să nu mai fii nevoit să ucizi. Pe de altă parte, am pierdut şirul tuturor bărbaţilor pe care am fost nevoit să îi rănesc, însă de regulă nu mor din asta.

— Înseamnă că nu ai omorât niciodată pe nimeni, nici măcar în legitimă apărare?

— N-am spus asta.

Şi nici nu mai zise nimic altceva legat de acest subiect. Fireşte că era un ucigaş. Acest lucru răzbătea din fiecare fibră a fiinţei lui. Max îl privi în tăcere preţ de încă un minut. Acum Degan devenise deosebit de lent şi de metodic în a-şi rade începutul de barbă de pe faţă, poate pentru că *într-adevăr* îi strica ea concentrarea. Zâmbi larg. Ar fi putut să-l bărbierească mai rapid şi fără cea mai mică tăietură.

— Deci cu ce te ocupi, de fapt, în afară de a te vârî în înfruntări cu pistoale? îl întrebă ea apoi.

— Accept slujbe la care se dovedeşte util talentul meu specific.

— Eşti mercenar? Şi nu ai acceptat niciodată o misiune de a ucide pe cineva?

— Asta nu ar fi o misiune, ci o crimă.

Ea arcui o sprânceană.

— Şi chiar faci diferenţa? E bine de ştiut.

El nu comentă nimic, aşa că Max îl lăsă să termine ceea ce avea de făcut. Oricum voia să îşi ia din săpunul acela care îi plăcuse atât de mult înainte de a părăsi camera, aşa că scotoci prin bagajele ei, care se aflau în spatele lui lângă cadă, căutându-şi săculeţul de piele. Când îl găsi, îi goli conţinutul în cada de baie.

Degan se întorsese să o privească, probabil fiindcă nu putea sta liniştit ştiind-o atât de aproape de spatele lui.

— De ce te descotoroseşti acolo?

— Praf de aur, răspunse ea, luând unul dintre borcanele cu săpun şi turnând cu grijă săpunul cremos în săculeţul ei. Am obţinut puţin în tavă când am trecut prima

dată pe aici.

— Preferi să ai săpun în loc de aur?

— Praful ăla nu valorează probabil mare lucru. Săpunul ăsta e mai preţios – pentru mine.

— De ce nu ai luat pur şi simplul unul dintre borcane?

— Ar fi însemnat să fur.

— Dar dacă iei săpunul nu furi?

— Bineînţeles că nu. De unde să ştie ei că nu l-ai folosit pe tot pe corpul ăla mare şi fabulos al tău?

— Poate fiindcă am folosit sala de baie de la capătul holului, iar îngrijitorul ştie asta.

— Oh. Ei, înseamnă că o să-ţi ia câţiva bănuţi în plus. Ce-i făcut e bun făcut, spuse ea şi îndesă micul sac înapoi în coburul ei. Dar apoi se încruntă. Dar o să-mi dea voie să fac baie în închisoare?

Degan se întorsese deja înapoi spre oglinda ovală.

— Habar nu am. Nu am avut niciodată ocazia să văd interiorul unei celule.

Bineînţeles că nu. Probabil ar fi împuşcat pe oricare şerif dacă ar fi încercat să îl aresteze. Se îndepărtă de el şi se duse direct la haina ei. Din moment ce Degan era ocupat cu altceva, ar fi fost o ocazie potrivită pentru a citi scrisoarea bunicii. Scoase plicul din buzunarul hainei şi îl rupse. Ochii i se umplură de lacrimi când văzu scrisul bunicii ei.

Scumpa mea Max,

Mi-am făcut atâtea griji pentru tine! Sunt copleşită de bucurie să primesc veşti de la tine şi să aflu că eşti bine. Îmi imaginez că ultimele douăzeci de luni au fost mult mai grele pentru tine decât au fost pentru mine şi pentru Johnny. Ne lipseşti atât de mult. Eu sunt suferindă. Te rog să te întorci acasă! În ciuda tragediei care te-a făcut să fugi, ştiu că vei fi judecată corect dacă te întorci de

bunăvoie acasă şi le explici…

Max îşi simţi inima făcându-i-se cât un purice. Ce voia să spună bunica ei prin „sunt suferindă”? Şi când pomenea despre „tragedie” se referea la moartea lui Carl?

— Găseşti o geantă în valiza mea. Cuvintele lui Degan îi întrerupseră gândurile. Scoate-o şi spune-mi dacă îl cunoşti pe vreunul dintre bărbaţii din afişele cu infractorii daţi în urmărire care se află în ea.

Trăgându-şi nasul pentru a-şi ascunde lacrimile de privirea lui Degan, Max îndesă scrisoarea şi plicul înapoi în buzunarul hainei. Avea s-o termine de citit când rămânea singură în închisoare. Se întoarse şi deschise valiza. Scoţând geanta subţire din piele, îşi văzu Coltul dedesubt şi îl luă şi pe acesta.

— Te deranjează dacă îl port? îl întrebă ea peste umăr, ridicând pistolul în aer. Mă simt dezechilibrată fără greutatea pistolului la şoldul meu drept.

— Nu mă deranjează.

— Dar l-ai golit.

— Tot e o armă grea.

Max se schimonosi. Chiar *trebuia* să se gândească la toate. Îndesă pistolul înapoi în valiză şi duse geanta din piele pe scaun, apoi o deschise. Scoase teancul de hârtii din ea şi îl răsfoi.

După o clipă, aruncă din nou o privire spre Degan şi întrebă:

— Şi de ce mă uit la astea?

— Trebuie să predau trei dintre acei răufăcători înainte ca şeful de poliţie să se întoarcă în Montana.

— Intenţionezi să ne prinzi pe toţi înainte de a ne preda? Mie îmi convine, spuse ea cu un rânjet.

Degan nu răspunse. Fireşte. Ajunse la propriul ei afiş şi citi pagina de observaţii prinsă de el.

— Aici zice că n-am deloc şcoală, remarcă ea

posomorându-se. Asta e o minciună.

— Este probabil doar o presupunere bazată pe pronunţia ta cumplită.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

— Ştii că mă doare fix în cot de nu-ţi place cum vorbesc.

— De asta mi-am dat seama deja.

Max observă o uşoară curbare a buzelor lui. Nu îşi putu da seama dacă era un zâmbet. Probabil că nu. Dar în mod cert observase o oarecare ironie în tonul lui.

— Şi scrie şi că nu am decât cincisprezece ani. Informaţia asta nu a venit din Texas. Probabil prietenul tău a obţinut-o de la vreunul dintre fermierii de pe aici cu care am făcut diverse târguri.

— Asta e posibil, având în vedere că ştia că te afli prin zonă.

Citi cu voce tare:

— „Max Dawson e mai periculos decât pare.” Ei, asta chiar e amuzant.

— Dar corect, spuse Degan, frecţionându-şi locul de pe piept unde îl lovise cizma ei.

Max îşi dădu ochii peste cap şi termină de studiat afişele. Pe doi dintre acei bărbaţi îi întâlnise întâmplător în călătoriile ei. Despre alţi trei doar auzise. Doar unul singur avea o recompensă ia fel de mare ca a ei, Charles Bixford, un ucigaş care spulberase cincisprezece oameni şi care mai era cunoscut şi drept Roşcatul Charley. O înfurie gândul că era comparată într-un fel cu un bărbat atât de crud şi de periculos. Nu avea logică, chiar dacă rana provocată de glonţ l-ar fi ucis într-adevăr pe Carl. Ce îi făcea pe locuitorii din Bingham Hills să îşi dorească atât de arzător să pună mâna pe ea? Şi de ce îi spunea bunica să se întoarcă acasă dacă exista o recompensă atât de mare pusă pe capul ei?

— Prin urmare eu cu ce mă aleg dacă te ajut? întrebă ea pe un ton posac.

— Nu am decis încă.

Ce naiba voia să zică? Bineînţeles că nu i-ar fi răspuns, chiar dacă l-ar fi întrebat, aşa că nu îl întrebă. Dar nici nu avea de gând să îl ajute, când era evident că o arunca direct în braţele morţii. Aşa că îndesă afişele înapoi în geantă, pe care o azvârli lângă valiza lui. Apoi îşi încrucişă braţele, provocându-l să îi ceară din nou ajutorul pentru a putea să îi râdă în faţă.

Max nu apucă să râdă de el. Degan probabil înţelese că nu avea de gând să îl ajute, judecând după felul încăpăţânat în care îşi împinse bărbia înainte, aşa că nu mai aduse vorba despre afişe. Se mulţumi să îşi strângă trusa de bărbierit, îşi luă lucrurile şi haina, apoi spuse:

— Să mergem!

Max începea să deteste acele două cuvinte. Dar nu se clinti, ci îi întinse mâna.

— Dă-mi haina mai întâi.

— Nu, spuse el şi îşi aruncă haina lungă peste umăr. Eşti curată. Hai să avem grijă să rămâi aşa o vreme! Cum ea tot nu se clinti, adăugă: Nu e nevoie să ascunzi că eşti femeie câtă vreme te afli cu mine. În plus, vesta ta reuşeşte să facă asta destul de bine.

Max detesta când el avea dreptate. Şeriful urma să afle într-un fel sau altul că era femeie, deci nu avea rost să mai lupte pentru o cauză pierdută.

Cedă, dar, cum Degan părea hotărât să părăsească definitiv hotelul, avu curiozitatea de a-l întreba:

— Ai uitat de întâlnirea ta de mâine cu detectivul ăla?

— Programul meu nu e dictat de oameni pe care nu îi cunosc. Dacă e important, detectivul mă va ajunge din urmă. Dacă nu, înseamnă că nu a fost important.

— Tu chiar faci totul după bunul-plac sau deloc, nu?

Degan nu îi răspunse, dar nici nu o scoase direct din hotel. Şi de data aceasta se opri la recepţie în hol. Iar ea profită de ultima ei şansă de a fugi, aruncându-şi lucrurile şi

ţâşnind pe uşă câtă vreme Degan îşi plătea cazarea şi, eventual, lăsa un mesaj pentru acel detectiv. Se aşteptă să simtă durerea înţepătoare a unui glonţ din clipă în clipă. Poate că fusese deja împuşcată şi pur şi simplu nu auzise sau nu simţise nimic fiindcă inima îi bubuia atât de sălbatic în urechi. Dar nu o opri nimic, aşa că alergă mai departe.

Erau sute, dacă nu chiar mii de locuri în acel oraş anume în care ar fi putut să se ascundă până la lăsarea întunericului. Alese singurul loc în care Degan nu ar fi căutat-o, propriul lui hotel.

Pornind în goană spre partea din spate a uriaşei clădiri, se asigură că Degan nu era pe urmele ei, apoi se furişă pe intrarea de serviciu. Se opri pentru o clipă pentru a-şi trage sufletul şi a-şi calma bătăile înnebunite ale inimii, apoi zâmbi larg. Reuşise! Se dovedise mai vicleană decât el!

— Eşti prea previzibilă, spuse Degan din spatele ei.

— Nu m-ai văzut intrând aici! îl acuză ea fără a se întoarce.

— Nici n-a fost nevoie. Ştiam că nu vei fugi fără săpunul tău.

Cumva, pistolarul tocmai făcuse o glumă? Ghici că lui situaţia i se părea amuzantă, ceea ce o făcu să îi sară ţandăra. Fără a-i răspunde, se răsuci pe călcâie şi îşi înfipse violent coatele în el, apoi dădu să îl lovească unde durea mai tare. Din păcate, Degan pară acea lovitură, cea care i-ar fi permis să îşi ia din nou tălpăşiţa. Şi, petrecându-şi un braţ de oţel în jurul umerilor ei, o duse înapoi prin hotel. Max ştia că nu ar fi avut cum să scape de sub strânsoarea lui, dar încercă oricum, zbătându-se până ajunseră în hol.

Îşi spuse că ar fi trebuit să fie recunoscătoare că nu îi făcuse cadou acel glonţ pe care i-l promisese. Desigur, nu se aflase efectiv într-o poziţie în care să îi permită să tragă. Sau da? Poate că o văzuse înainte de a dispărea după colţul clădirii, ghicind astfel că intrase înapoi în hotel. Rezistase

impulsului de a trage în ea? Nu prea conta, având în vedere că o prinsese oricum. Din nou.

Degan îi dădu drumul când se opri iarăşi la recepţie, însă ochii lui o urmăriră când se duse să îşi ridice coburii, care se aflau tot în mijlocul holului, unde îi lăsase. Max măsură din priviri distanţa dintre ea şi Degan, apoi se uită spre uşă. Fu prima care o observă pe doamna frumoasă care intră în hol. Cu părul negru strâns în bucle şi cârlionţi şi o adorabilă pălărioară cocoţată în vârful coafurii. Straturi peste straturi de mătase şi dantelă, cu o jachetă trasă în spate pentru a forma o turnură în spatele ei. Era îmbrăcată suficient de elegant cât să meargă la un bal. Max nu mai văzuse niciodată pe nimeni ca ea.

Tânăra se opri brusc când îl observă pe Degan, ochii ei albaştri devenind deodată cât se poate de mari. Max începea să se obişnuiască să vadă acea reacţie stârnită de el. Probabil că doamna avea să iasă în grabă pe uşă…

— Degan? spuse tânăra. Degan Grant? În sfârşit te-am găsit, dragul meu!

Capitolul 15

Lui Degan nu îi veni să-şi creadă ochilor. Era o nebunie! Allison Montgomery în Helena? Fusese atât de sigur că nu avea să o mai vadă niciodată, şi totuşi iat-o acolo, arătând la fel de frumoasă cum şi-o amintea. Fu năpădit de amintiri vechi, bune şi rele. Dar cea cu impactul cel mai puternic fu ultima lui amintire despre ea, căci aceea îl bântuise cel mai mult timp. Alungă acea amintire şi în clipa aceea, Degan îşi dădu seama că Max dispăruse.

Traversă în fugă strada până la grajdul unde lăsase caii. Sperase să o prindă înşeuându-şi calul, dar ar fi trebuit să ştie că nu avea să fie atât de proastă. Nu ar fi riscat să

piardă timpul, ştiind că el nu putea fi distras prea mult timp, şi într-adevăr chiar aşa se întâmplă. Însă apariţia lui Allison Montgomery îl şocase, ceea ce fusese de-ajuns ca Max să se furişeze neobservată.

Îi spuse grăjdarului să păzească animalul lui Max cu preţul vieţii şi îi dădu ceva bani în plus pentru a se asigura că nu avea să fie furat. Max şi-ar fi dorit să plece din oraş, aşa că în cele din urmă s-ar fi întors să încerce să îl ia. Nu ar fi furat un altul. Femeia refuza să cheltuiască bani care nu îi aparţineau, aşa că în mod cert nici nu avea să fure un cal. Dar ar fi putut convinge vreun bărbat să îi dea voie să călărească în şa cu el.

Gândul îl înfurie pe Degan, dar acea mânie păli în faţa a ceea ce simţi când Allison intră în grajd. Nu ar fi avut ce să caute în Helena. El venise în vest tocmai pentru a se asigura că drumurile lor nu aveau să se mai intersecteze vreodată. Fu năpădit din nou de alte amintiri. „Gândeşte-te la Max”, îşi spuse. Max, ucigaşă sau nu, era ca o gură de aer proaspăt în comparaţie cu trecutul lui. Şi unde naiba s-ar fi putut ascunde până aştepta ca el să renunţe la a o mai căuta?

— Îmi întorci pur şi simplu spatele fără să îmi adresezi un cuvânt? spuse Allison, nevenindu-i să creadă. *Chiar aşa,* Degan?

El o făcu din nou, întorcând spatele şi ei, şi amintirilor. Trebuia să caute în bordelul Luellei. Era alegerea evidentă în materie de locuri în care ar fi putut Max să se ascundă – poate puţin prea evidentă. Nu se aştepta cu adevărat să o găsească acolo, dar tot trebuia să verifice.

— Degan, să nu îndrăzneşti!

Degan se răsuci pe călcâie când ajunse la uşa grajdului.

— Nu ştiu ce cauţi aici şi nu-mi pasă. Întoarce-te acasă, Allison!

— Sunt aici pentru tine.

— Atunci, ţi-ai pierdut vremea.

— Am fost prieteni înainte de a fi iubiţi, spuse ea. Şi încă sunt logodnica ta.

— Asta s-o crezi tu.

— Nu se poate să fii în continuare supărat pe mine pentru noaptea aia. După toţi aceşti ani în care te-am aşteptat să te întorci acasă?

— M-ai aşteptat credincioasă? Asta va fi următoarea ta minciună?

— Te-am căutat! Am angajat nenumăraţi detectivi. Singurele veşti pe care mi le-au dat au fost zvonuri caraghioase cum că ai fi devenit un fel de puşcaş şi că ai căpătat obiceiul de a ucide oameni. Complet absurd. Nu-ţi pot spune câţi astfel de detectivi am concediat pentru o asemenea incompetenţă.

— Nu aşa i se spune pe aici.

— Chiar nu mă interesează cum vrei să-i spui. Niciunul dintre noi nu a crezut aşa ceva, desigur. Ei bine, fratele tău a crezut-o. Lui Flint i s-a părut amuzant, chiar ironic, gândul că te-ai fi apucat să porţi pistol, când tu ai detestat întotdeauna armele de foc. A insistat că asta confirmă intenţiile tale de a nu te mai întoarce niciodată. Dar eu nu l-am crezut.

Tonul ei devenise mult prea triumfător.

— Am să-ţi muşc momeala. Cum ai reuşit totuşi să ajungi aici?

— Un prieten mi-a sugerat că probabil îmi îndreptasem căutările în direcţia greşită. M-a trimis către agenţia Pinkers… ăăă… Pinkerers.

— Pinkerton?

— Da, acolo. Şi au oameni peste tot în ţară, se pare. Bărbatul amabil care m-a ajutat şi-a petrecut pur şi simplu câteva zile trimiţând telegrame către asociaţii lui. După o săptămână, m-a informat că te puteam găsi în micuţul oraş Nashart din acest teritoriu rustic. Când am ajuns în Nashart,

am aflat că deja…

Degan o întrerupse:

— El e cel care mi-a trimis o telegramă pentru a-mi solicita o întâlnire mâine? Unul dintre agenţii tăi Pinkerton?

— Da, dar asta doar pentru a te reţine să nu pleci din oraşul acesta înainte să ajung eu, şi nici n-am fost foarte sigură că voi ajunge. A fost o călătorie chinuitoare. Dar am aflat de la familia Callahan că intenţionai să îţi continui drumul spre vest în direcţia asta, aşa că am sperat că voi reuşi să te prind din urmă. Şi iată-ne aici!

Era ultima dată când Degan avea să îşi mai împărtăşească intenţiile, indiferent cu cine ar fi avut de-a face, prieten sau nu.

— Ţi-am mai spus, Allison, dar presupun că trebuie să îţi repet. Ţi-ai pierdut timpul venind aici.

— Dar te-am găsit! exclamă ea. Şi nu doar pentru mine. *Trebuie* să te întorci acasă, cât timp mai există acasă cineva pentru care să te întorci. Flint e…

El o întrerupse aspru:

— Nu vreau să ştiu. Nu mă interesează nimic din ceea ce se întâmplă acolo. Când am tăiat acele legături, am făcut-o pentru totdeauna.

Ea păru oripilată.

— Doar nu vorbeşti serios.

— Ba da.

Degan îi văzu privirea alunecând peste el, oprindu-se la centura unde purta pistolul.

— Te-ai schimbat.

— Tu nu.

— *Cândva,* ascultai de glasul raţiunii.

— Cândva, făceam multe lucruri, eram în multe feluri: fiu ascultător, frate iubitor… logodnic devotat. Dar tu mi-ai răpit toate astea, nu-i aşa?

— Nu ar fi trebuit să pleci!

— Ah, nu? Vrei să ştii ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi

rămas?

Se apropie încet de ea şi îşi puse mâinile pe umerii ei. Ea îşi încolăci de îndată braţele în jurul lui şi ridică uşor capul, crezând, evident, că voia să o sărute. Degan o îmbrânci în spate. Orice ar fi intenţionat să facă, gândurile mai raţionale reuşiră să se impună, şi îi întoarse pur şi simplu spatele.

Auzi un foc de armă când ajunse la uşa grajdului, iar un glonţ lovi peretele de lângă el, prea aproape pentru a fi fost unul rătăcit. Cu pistolul în mână, studie scena de afară, în timp ce restul oamenilor se împrăştiară, căutând să se pună la adăpost.

O ambuscadă în plină zi? Părea ceva tipic pentru Jacob Reed, iar Reed îl căuta de câţiva ani deja. Individul era atât de hotărât să răzbune moartea fratelui său, de care se făcea vinovat Degan, încât era dispus să moară în acest scop.

Allison auzise şi ea împuşcătura şi veni în grabă lângă el. Degan o prinse de umăr şi o împinse în spatele zidului.

— Stai jos până nu încasezi un glonţ!

— Şi tu? Locul ăsta e îngrozitor! Asta nu s-ar fi întâmplat în Chicago, unde *ar trebui* să fii acum.

Degan o ignoră şi continuă să îl caute pe cel care trăsese. Acoperişurile de pe cealaltă parte a străzii păreau goale, dar existau unele locuri care ar fi putut servi drept ascunzători. Şi erau şi destul de multe ferestre deschise pe celălalt trotuar, în special la hotel.

Dar cel care trăsese s-ar fi putut afla oriunde. Sau poate fusese un foc ratat, un accident pe care nu îl revendica nimeni, de ruşine. Ieşi din grajd pentru a testa acea teorie, pregătit pentru orice mişcare, dar nu se întâmplă nimic. Dacă cineva voia să îl ucidă, probabil nu era dispus să încerce când Degan era pregătit. Şi îşi irosise destul timp, când ar fi trebuit să o caute pe Max.

Allison fu suficient de deşteaptă cât să nu vină după

el de data aceasta. Ceea ce nu însemna însă că putea să şi-o scoată din minte. Era în continuare mai mult decât surprins să o vadă în Helena. Ce o determinase pe Allison, o membră de marcă a societăţii din Chicago, să bată atâta drum ca să îl caute? Nu ar fi trebuit s-o lase să îi spună atât de multe – sau poate ar fi trebuit să îşi controleze mânia şi să o lase să spună mai mult. La ce se referise când îi ceruse să se întoarcă acasă cât timp mai găsea pe cineva acolo? Era Flint pe punctul de a ruina familia fiindcă nu ştia să gestioneze banii? Însemna acest lucru că tatăl lui murise? Dacă aceasta era vestea adusă de Allison, nu avea de gând să o lase să vadă dacă îl afecta sau nu. Nu era sigur dacă l-ar fi afectat. Când plecase de acasă, se aşteptase să nu îşi mai vadă niciodată familia şi să nu primească veşti de la membrii ei.

Nu îl interesase ce avea să se întâmple cu ei. Nu numai că tăiase toate legăturile, dar şi aruncase naibii resturile de frânghie.

Înainte de a se duce la bordelul favorit al lui Max, făcu un ocol pentru a trimite o telegramă unei vechi cunoştinţe din Chicago.

Insigna lui John se dovedi utilă la bordel, împiedicând orice eventuale proteste ale matroanei, dacă aceasta s-ar fi împotrivit ca bordelul să îi fie percheziţionat. Îi luă câteva ore, fiindcă îşi făcu treaba temeinic. Verifică fiecare încăpere, uitându-se sub fiecare pat, în fiecare cufăr, dulap de vase şi de haine, speriind câţiva clienţi şi multe dintre femeile care erau în diverse grade de dezbrăcare sau erau ocupate să se îmbrace. Dar avusese dreptate. Max fusese prea deşteaptă pentru a se întoarce în primul loc în care ar fi căutat-o. Atunci unde naiba se ascundea?

Înainte de a începe să caute prin taverne, cafenele şi alei dosnice, se întoarse la oficiul telegrafic, de unde îşi luă răspunsul la telegramă. Nici tatăl lui, nici fratele lui nu muriseră, şi amândoi se ocupau cu aceleaşi lucruri ca în

urmă cu cinci ani. Indiferent ce punea la cale Allison Montgomery, ţinea doar de ea, şi nu de familia lui – sau cel puţin nu implica şi familia lui într-un mod care să conteze pentru el.

Degan îşi petrecu restul zilei căutând-o pe Max. Frustrarea îi crescu treptat, căci nimeni nu o văzuse fugind din hotel, nimeni nu o văzuse intrând în vreo tavernă sau ţâşnind pe vreo alee. Cum era posibil aşa ceva? Încetă să mai arate afişul cu imaginea ei când doi indivizi dezagreabili îl auziră întâmplător discutând cu proprietarul unui grajd aflat la cinci cvartale distanţă de cel pe care îl folosea el. Bărbaţii îi mulţumiră pentru informaţia că era posibil ca Max Dawson să se afle prin împrejurimi, fiindcă în mod cert ar fi avut pe ce să cheltuiască o mie de dolari. Nu îi plăcea ideea ca Max să fie capturată de altcineva. Era prizoniera lui.

Când se întoarse la hotel în noaptea aceea, nu mai dădu peste Allison, însă îi văzu câinii de pază aşezaţi în hol şi privindu-l. Călătorea însoţită de două astfel de gărzi, bărbaţi masivi şi înarmaţi. Nu catadicsi să îi mai acorde apoi niciun alt gând întunecat.

În dimineaţa următoare, Degan se trezi devreme pentru a căuta în cealaltă parte a oraşului. Nimeni dintre cei cu care vorbi nu îl văzuse pe Max Dawson, dar toţi părură încântaţi de ideea că un răufăcător pe capul căruia se pusese o recompensă atât de mare fusese văzut prin oraş şi îl asigurară că aveau să înceapă şi ei să îl caute pe Max Dawson. La începutul după-amiezii, se duse călare până la cea mai apropiată tabără de mineri, pentru a-i lua şi pe aceştia la întrebări. Şi primi acelaşi răspuns: nimeni nu văzuse nici urmă de Max Dawson. Se duse chiar şi până la cocioabă, gândindu-se că poate convinsese pe cineva să o ducă până acolo. Însă aceasta era goală.

Când se întoarse la hotel, câinii de pază ai lui Allison erau în continuare plantaţi în hol. Recepţionerul de la

intrare îi întinse un bilet, însă Degan îl rupse când văzu că era de la Allison. În timp ce îşi luă cina în cameră, conchise că Max reuşise cumva să fugă rapid din oraş. Era suficient de descurcăreaţă cât să fi reuşit şi fără a-şi lua calul. Detesta să recunoască acest lucru, dar era dezamăgit. Chiar dacă încă nu hotărâse cum să procedeze în privinţa ei, începuse să îi facă plăcere compania ei. Se străduia atât de tare să fie băieţoasă, dar, când dăduse praful de aur pe săpun cremos, se dovedise atât de feminină.

Nu avea nici urmă de viclenie cochetă în toată fiinţa ei, preferând o îndrăzneală scandaloasă în locul acesteia. Prima ei încercare de a-l seduce fusese caraghioasă, deşi el se simţise tentat. Nu avea cum să ocolească adevărul – era atras de ea. Bravada ei ţâfnoasă şi mânia ce se aprindea în ea fulgerător de repede şi pe care nu părea să ştie cum să o controleze erau amuzante. Era furtunoasă – şi adorabilă. O, era mult mai mult de atât. După ce se spălase, devenise mult prea frumoasă pentru liniştea lui sufletească, de aceea ar fi trebuit să se bucure că nu reuşea să o găsească. Şi totuşi, nu se bucura.

Scoase geanta lui John şi începu să răsfoiască afişele cu răufăcători. Se săturase să piardă vremea în Helena. Trebuia să înceapă să facă progrese ca să acorde favoarea promisă.

Plecă de la hotel devreme şi îşi luă calul. Se zgâi la animalul castaniu al lui Max preţ de nu minut prelung. Aproape că decise să îl ia cu el. Dar Max reuşise să scape de el. Se dovedise mai bună decât el. Nu avea de gând să o forţeze să rămână captivă acolo doar din pură răutate – dacă încă se afla în Helena. Îi lăsă acolo şi haina, precum şi şaua. Max făcea eforturi mari de a ascunde cine era cu adevărat sub haina aceea. Degan înţelegea asta. Făcuse şi el acelaşi lucru, doar că folosise un pistol.

Îşi luase un sac de mâncare de la hotel, îndeajuns cât să îi ajungă pentru câteva zile, dar mai avea nevoie de ceva

înainte de a pleca din oraş: o sticlă de whisky. Nu era obişnuit să urmărească răufăcători, nici să se abată de la calea bătută, dar era posibil ca, în căutarea lui Kid Cade, să fie nevoit să doarmă o noapte sau două sub cerul liber. Şi, chiar dacă zilele începuseră să devină inconfortabil de fierbinţi, nopţile încă puteau fi cam reci, iar o duşcă sau două de whisky ar fi putut alunga frigul. Aşa că pomi direct spre singura tavernă care ştia că avea să fie deschisă şi dimineaţa, cea a lui Big Al.

Înainte de a intra în tavernă, aruncă din nou o privire spre bordelul de peste drum. Ferestrele erau toate deschise, dar clădirea era cufundată în tăcere, fetele dormind probabil până târziu. Doi bărbaţi ieşiră împleticindu-se pe uşă, după ce, aparent, îşi petrecuseră noaptea acolo. În loc să pornească spre casă, ei traversară strada spre tavernă, părând a fi prinşi într-o dispută amicală.

Degan îi ignoră şi intră să îşi plătească sticla, dar la ieşire făcu o scurtă pauză când îi auzi pe bărbaţi certându-se cine avea să fie primul care să o încerce pe noua fată de la bordelul lui Chicago Joe. Se întoarse spre unul din bărbaţi şi îl întrebă:

— Când a apărut fata cea nouă?

— Acum două zile, domnule. Deja s-a făcut o coadă lungă la ea, iar noi suntem în capul listei.

— Aţi văzut-o?

— Nu a văzut-o nimeni încă, dar matroana susţine că e cea mai frumuşică târfuliţă blondă din câte s-au văzut vreodată în Montana.

Degan ieşi din tavernă, îşi puse bine sticla de whisky şi îşi duse calul pe cealaltă parte a străzii. Chicago Joe, matroana bordelului, se afla în salon. Se întrebă dacă femeia dormea vreodată. Era aşezată pe o canapea, cu o ceaşcă de cafea în mână, flancată de două dintre fetele ei, în ţinută de dimineaţă, care consta pur şi simplu din lenjeria

lor sumară, prea puţin acoperită de halatele descheiate.

Joe îi zâmbi. La fel şi una din fete, studiindu-l din cap până în picioare. Degan ştia că familiaritatea avea de regulă darul de a linişti oamenii, iar el trecuse deja de trei ori pe la acel bordel, în căutarea lui Max – fără a ucide pe nimeni. Deci femeile nu îl mai priveau ca pe o ameninţare atât de mare. Totodată, acum păreau să îl considere un om al legii.

— Încep să cred că vă place la noi, domnule şerif, toarse matroana. O vizită de plăcere, de data aceasta, sau tot cu treburi?

— Asta depinde.

— De ce anume?

— Dacă noua ta fată e dorită de braţul legii sau doar de clienţii tăi.

Joe râse şi îi făcu apoi cu ochiul.

— Dulceaţa aia e cât se poate de inocentă. Dacă e vinovată de ceva… e faptul de a fi prea frumoasă.

— O iau pentru toată ziua.

— Încă nu e gata. Mai are de învăţat.

— Atunci, am s-o învăţ eu câte ceva. Nu sunt dispus să aştept.

Matroana se încruntă uşor, ca şi cum ar fi vrut să mai spună ceva, dar se răzgândi şi ridică din umeri, arătând din cap spre scări.

— Cum doriţi. A doua uşă la dreapta. Dar să nu vă plângeţi dacă nu sunteţi satisfăcut.

Capitolul 16

— Chiar ai nevoie să înveţi, nu-i aşa, scumpo? Ăla trebuie tras în jos, nu în sus.

Max renunţă la eforturile de a trage bustierul de satin

roşu ceva mai sus şi îi aruncă o privire lui Candy, care stătea sprijinită în cadrul uşii, făcându-şi vânt cu o pană roz lungă. Candy adora rozul.

Întreaga ei garderobă era roz. Fusta scurtă cu volane pe care o purta Max în acel moment era a lui Candy. Bustierul roşu îi aparţinea lui Scarlet.

Fetele de la bordelul lui Chicago Joe erau ca o familie mare. Râdeau, se tachinau şi se ciorovăiau, dar ţineau una la cealaltă. Şi se considerau norocoase. Atmosfera nu era la fel de plăcută în toate bordelurile. Unele stăteau să plesnească de certuri între fete şi de concurenţă acerbă, dar Luella o asigurase pe Max că astfel de lucruri nu se întâmplau şi aici. Toate fetele o primiseră bucuroase şi multe insistaseră să îi împrumute din hainele lor până câştiga suficient pentru a-şi cumpăra propriile ţinute.

Lui Max îi făcu plăcere să probeze hainele. Nu purtase niciodată culori atât de intense sau rochii cu tivul atât de înalt şi decolteul adânc, nici lenjerie de corp care să îi scoată în evidenţă rotunjimile. Toate acestea o făceau să arate ca o persoană complet diferită, atât de diferită faţă de cine era cu adevărat, încât nu se putu abţine să nu râdă – de ea însăşi. Multe dintre haine erau fie prea strâmte, fie prea largi, fie prea scurte; prea puţine dintre ele îi veneau cu adevărat. Dar îşi aminti că nu trebuia să le poarte decât pentru câteva zile.

Fetele nu veneau în vizită doar pentru a-i aduce câte ceva de îmbrăcat. Treceau pe la ea şi pentru a-i oferi sfaturi despre cum să se poarte cu un bărbat şi să îi ofere plăcere.

— Nu îi enerva, o avertizase Scarlet în cadrul unei astfel de sesiuni. Ocazional, asta se poate dovedi interesant, dar de regulă nu va fi.

— Şi fă-le complimente! adăugase o fată scundă şi plinuţă pe nume Sue Annie. Bărbaţilor le place să se simtă speciali, chiar dacă nu e adevărat.

Însă Candy pufnise în râs.

— Asta se poate întoarce împotriva ta, deci nu te îndepărta niciodată prea mult de adevăr.

Max roşise. Şi de câteva ori lăsase să îi scape pe negândite:

— Serios?

Luella încercase să le alunge pe fete din camera lui Max, insistând că avea să o înveţe ea pe Max tainele meseriei. Dar celelalte fete doar încercau să se facă utile, neştiind că Max nu făcea decât să folosească bordelul drept ascunzătoare. Aşa că nu prea putea să le ceară să o lase în pace.

Nu aşa şi-ar fi dorit Max să se ascundă aici când se furişase în bordel după ce fugise de Degan. Se temuse că atenţia lui nu avea să fie suficient timp distrasă de acea femeie frumoasă care îl numise dragul ei. Dar probabil aşa se întâmplase. Max reuşise să se strecoare din nou din hotel, însă de data aceasta luase o jachetă din garderoba angajaţilor, pentru a nu arăta la fel când începea Degan să o caute. Ţinându-şi capul plecat şi umblând tot pe alei dosnice, pentru a nu fi văzută de nimeni, se dusese glonţ la bordel şi intrase pe uşa din dos, apoi urcase în fugă scările din spate, ajungând în camera Luellei.

Însă fusese panicată, convinsă că Degan urma să apară din clipă în clipă, căutând-o, dar avusese nevoie să ceară bani împrumut de la Luella pentru a putea să fugă din oraş. Apoi Luella începuse să o dezbrace, spunându-i că avea un plan: Max avea să se ascundă exact acolo unde ajutorul de şerif nu s-ar fi aşteptat niciodată să o găsească – printre fetele lui Chicago Joe. Max ştiuse că era o opţiune riscantă. Dar la fel de riscant ar fi fost orice altceva ar fi încercat pentru a-l evita pe Degan, până pleca din oraş.

Luella chemase alte câteva dintre fete pentru a le face cunoştinţă cu Max, fără a le spune planul ei. Şi sincronizase totul perfect, fiindcă, în clipa în care îl auzise pe Degan venind spre camera ei, aruncase o rochie cu

volane peste capul lui Max, făcând-o să arate ca şi cum ar fi fost pe punctul de a se îmbrăca, iar trucul funcţionase. Degan nu văzuse decât picioarele lui Max! Şi nici măcar nu o observase pe Luella ascunzându-se în spatele fetelor care o înconjuraseră pe Max, deci probabil crezuse că tocmai Luella era cea pe care o ajutau. Şi, după ce se uitase în dulapul ei de haine, plecase să verifice o altă cameră. Când Degan părăsise în cele din urmă bordelul, Luella o îmbrăcase complet pe Max şi i-o prezentase lui Chicago Joe ca fiind o prietenă de demult care voia să intre în breaslă. Matroana fusese mai mult decât încântată să o primească şi chiar acceptase să îi lase lui Max câteva zile de pregătire înainte de a o pune la treabă, oferindu-i una dintre camerele suplimentare.

Cum pe Max o îngrijora atât de tare nevoia de a se feri de Degan şi de braţul legii în general, i se părea derutant când fetele intrau în camera ei fără a bate la uşă, cum tocmai o făcuse şi Candy.

— Joe nu o să mai aştepte mult, o avertiză Candy. Are deja o grămadă de bărbaţi care stau la rând pentru tine.

Max păli.

— Dar nu am ajuns aici decât de două zile.

Candy chicoti şi, apropiindu-se veselă, îi trase în jos bustierul roşu.

— Uite, aşa e mai bine. Şi nu e nevoie de câteva zile ca să înveţi cum să faci un bărbat fericit. Nu ştiu ce-a fost în capul Luellei de a sugerat să aştepţi atât.

Max dorise să aştepte atât. Voia să fie al naibii de sigură că Degan plecase înainte să fugă şi ea din oraş. Poate că ar fi trebuit să plece în noaptea aceea, înainte ca matroana să o dea în vileag şi să trimită un bărbat la ea. Dar era un gând intimidant. Avea să fie nevoită să plece pe jos – şi fără nicio armă. Chiar dacă Noble, calul ei, ar fi fost încă în oraş, nu îndrăznea să încerce să meargă după el, nu când era posibil ca Degan să fi lăsat pe cineva să îl

păzească, sperând ca Max să se întoarcă după cal. Naiba să-l ia pe Degan Grant!

De îndată ce Candy plecă, Max coborî privirea spre sânii ei pentru a vedea ce anume considerase fata a fi „mai bine” şi pufni în râs. Aproape că i se vedeau sfârcurile! Trase din nou de material în sus, iritată că tot nu urca prea mult. După părerea ei, ar fi fost mai bine să lase puţin loc imaginaţiei, pentru a stârni cu atât mai tare poftele unui bărbat, dar nu, aceste fete considerau că afişarea ostentativă a mărfurilor era cea mai bună modalitate de a atrage un bărbat.

— Nu face asta pentru mine.

Max inspiră icnit. Ar fi recunoscut acea voce oriunde. Ridică privirea pentru a vedea cât era de furios, apoi inspiră cu un oftat.

Momentul în care îl văzuse pe Degan rămas mut de surprindere în faţa acelei doamne elegante la hotel fusese unul nepreţuit. Chicotise în sinea ei de fiecare dată când şi-l amintise, fiindcă datorită acelui moment era liberă. Dar nu îi mai veni să chicotească acum, deşi Degan arăta din nou, în mod cert, cât se poate de surprins – de ceea ce purta ea. Şi o studie încet, cu totul, trecându-şi privirea peste picioarele ei lungi, în cea mai mare parte dezgolite, căci fusta scurtă nu-i ajungea decât până la jumătatea coapselor. Peste braţele şi umerii complet goi. Şi peste sânii pe jumătate dezgoliţi. Max avusese parte de momente repetate de jenă în ultimele două zile, când fetele o tachinaseră şi vorbiseră atât de deschis despre sex, dar nimic din toate cele întâmplate nu se compara cu ceea ce simţea acum.

Astfel că obrajii ei nu se încinseră doar de furie că fusese prinsă din nou. Dar fără îndoială era mânios şi el, pentru că ea fugise şi reuşise să se ţină departe timp de două zile, chiar acolo, în oraş. Doar că nu îşi trăda mânia fiindcă era prea ocupat să o dezbrace din priviri. Dacă nu ar

fi fost vorba despre *Degan,* ar fi putut jura că tocmai îi stârnise impulsuri senzuale.

Îşi încrucişă braţele peste piept.

— Nu ar fi trebuit să te întorci aici.

— Să mă întorc? spuse el, intrând încet în încăpere.

Max ar fi rânjit dacă nu ar fi fost atât de furioasă pe el.

— Ai trecut chiar pe lângă mine acum câteva zile, când verificai bordelul.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Unde erai ascunsă?

Nu ar fi trebuit să îi spună. Dacă ar fi simţit oricât de puţină curiozitate, poate şi-ar fi ieşit din minţi încercând să ghicească. Dar nu simţea, aşa că Max îl lămuri:

— Aveam o rochie pe deasupra capului. Nu mi-ai văzut decât picioarele.

Degan coborî privirea spre picioarele ei lungi şi spuse:

— Nu ştiam că picioarele tale sunt atât de frumoase. Ai noroc că nu îţi erau expuşi şi sânii goi, fiindcă nu am uitat cum arată.

Max nu ştia cum să se descurce şi cu furia, şi cu ruşinea în acelaşi timp, aşa că renunţă să îşi mai acopere sânii suficient cât să îndrepte un pumn spre el. Ceea ce nu-i ieşi prea bine. Degan o prinse. Ea se zbătu în braţele lui, încă sperând să reuşească să îi dea un pumn decent dacă putea crea puţin spaţiu între ei, dar nici acest lucru nu îi reuşi. Iar apoi căzură împreună pe pat – sau el o împinse astfel încât ea să cadă acolo, iar el se lăsă pur şi simplu peste ea; Max nu fu sigură de ce anume se întâmplase. Dar se grăbi să îşi încrucişeze din nou braţele peste piept – atrăgând imediat privirea lui în acea direcţie.

— Nu-mi ascunde marfa pentru care plătesc, spuse el.

Max icni. Chiar credea că se afla aici pentru *aşa ceva*? Se grăbi să îi spună:

— Dacă vrei o femeie, găseşti mai încolo pe hol o

jumătate de duzină.

— Şi dacă te vreau doar pe tine?

Cuvintele lui o învăluiră ca o briză caldă. I-ar fi fost prea uşor să îl primească în braţele ei pe acest bărbat. Dar el refuza să facă un târg! Max încercase acest lucru încă din noaptea când fusese capturată, însă el nu se arătase interesat. Fusese pregătită să ajungă la o înţelegere şi cu o zi în urmă, dar tot ce îşi dorise el fusese să o pună să facă baie, pentru a nu fi murdară când i-o preda şerifului!

Dar putea fi şi ea la fel de clară.

— Ghinion!

Se împinse de sub el pentru a se ridica de pe pat. Degan îi dădu voie, dar, înainte să apuce să se întoarcă, Degan ajunse în spatele ei, mişcându-şi degetele pe abdomenul ei într-un gest circular, lent şi senzual, trăgând-o înapoi la pieptul lui.

— Ridică braţele şi pune-ţi mâinile la ceafă, îi porunci el.

— Mă arestezi? întrebă ea.

— Mai târziu. În momentul de faţă, vreau acces deplin la… farmecele tale.

Înainte ca Max să poată trece peste şocul produs de acele cuvinte, mâinile lui se strecurară în sus peste sânii ei şi se opriră acolo, strângându-i uşor. Apoi o făcu din nou. O, Doamne! Spirale de fierbinţeală o săgetară până în miezul fiinţei ei, imobilizând-o pentru o clipă. Chiar şi genunchii i se înmuiară. Şi fu nevoită să inspire adânc de câteva ori. Avu nevoie de fiecare fărâmă de voinţă cu care era înzestrată pentru a se întoarce, făcându-l să înceteze acele mângâieri, însă, când ridică privirea spre ochii lui şi văzu pasiunea din ei, nu reuşi decât să se excite şi mai tare. Se dădu în spate, împletic indu-se, şi se întoarse pentru a nu mai vedea senzualitatea brută din privirea lui. Nici de data asta el nu o împiedică. Dar apoi spuse:

— Deci te pregăteşti, dar încă nu exersezi pe bărbaţi?

Max auzi umorul din tonul lui. Degan *voise* ca ea să îl audă. Nu făcuse decât să o tachineze? Sau îi lua în râs alegerea în materie de ascunzătoare?

Cel mai probabil a doua variantă, căci Degan adăugă:

— Aşa te ascunzi? Lăsând-o pe matroană să dea de ştire că are în meniu o blondă nouă şi frumoasă?

Max se întoarse să îl privească furioasă.

— Nu trebuia să facă asta!

— De ce nu? E benefic pentru mersul afacerii. Dar, dacă aş fi crezut cu adevărat că vrei să te apuci de prostituţie, te-aş fi întins peste genunchi şi te-aş fi bătut la fund până îţi suna apa în cap.

Ei, *acesta* era Degan cel pe care îl cunoştea, rece şi crud.

— *Asta* nu e una dintre opţiunile tale – vreodată.

— Decizia nu îţi aparţine, Maxie. Dar acum e timpul să plecăm. Poţi să te îmbraci în hainele tale sau te scot de aici aşa cum eşti acum. Chiar nu îmi pasă ce porţi.

— Mă schimb, bombăni ea. Doar ieşi pentru un minut.

— Nicio şansă. Ai fereastră şi uşă aici. Nu ieşi pe niciuna din ele fără mine.

Max făcuse o scurtă pauză de la scrâşnitul din dinţi în timpul cât fusese departe de Degan. Dar acum îşi reluă ticul. Nu era niciun paravan în camera mică, în spatele căruia să se poată retrage pentru a se schimba. Era un bordel. Aici nu ascundea nimeni nimic. Dar refuza să se expună în faţa lui Degan.

Deschise furioasă dulapul mic şi, luându-şi pălăria, şi-o trânti pe cap. Îi venea să ţipe. Fusese *atât* de aproape de a scăpa de închisoare. Ba chiar hotărâse să plece din oraş. Ar fi fugit în acea seară.

Se întrebă dacă un ţipăt i-ar fi determinat pe cei doi bătăuşi ai lui Chicago Joe să urce şi să îl pună la punct pe Degan. Aceştia se aflau întotdeauna la bordel, pentru a menţine pacea. Şi ar fi putut să se furişeze din nou cât timp

Degan era ocupat cu ei – nu, s-ar fi mulţumit să îi împuşte, şi ar fi făcut-o rapid.

Stând cu spatele spre Degan, îşi băgă picioarele în crăcii pantalonilor şi îi trase până sus înainte de a desface fusta minusculă, lăsând-o să cadă pe podea.

— Te superi dacă o împrumut eu?

Max recunoscu vocea lui Scarlet şi, preţ de o clipă foarte scurtă, crezu că fata se referea de fapt la Degan. Dar, când aruncă o privire, văzu că Scarlet deja se aplecase să ridice fusta roz, deşi ochii ei îl admirau pe Degan, chiar şi când îi şopti lui Max:

— Bravo! Când termini cu el, trimite-l în camera mea!

Max protestă:

— Nu e clientul meu!

Însă Scarlet se mulţumi să chicotească şi ieşi veselă din cameră, cu fusta în mână, cu ochii *în continuare* aţintiţi asupra lui Degan. Max se strădui să nu scrâşnească din nou din dinţi şi termină cu îmbrăcatul, luându-şi cămaşa peste bustieră, apoi desfăcând haina roşie şi strâmtă şi lăsând-o şi pe aceasta să cadă la podea, înainte de a-şi încheia nasturii de la cămaşă şi a o băga în pantaloni. Restul decurse rapid, acum că era complet acoperită. Îşi luă coburii şi se întoarse spre Degan.

— Ei, asta a fost dezamăgitor, spuse el luându-i bagajele.

O tachina din nou? Dar, îmbrăcată în propriile haine, se simţea din nou în largul ei şi nu avea de gând să se lase dusă la închisoare fără să i se împotrivească.

Însă apoi Luella se năpusti brusc în cameră şi, precum o cloşcă, se băgă între Degan şi Max şi începu să ţipe la el:

— Cum poţi să faci asta? Nu e o infractoare! Nu poţi s-o laşi să atârne în ştreang când e nevinovată!

Expresia lui impenetrabilă nu se schimbă, motiv pentru care Luella îşi spuse că probabil îşi pierdea vremea cu el. O prinse pe Max, o îmbrăţişă şi începu să plângă, atât

de zgomotos, încât atrase şi alte câteva fete în cameră. Max încercă să o aline pe Luella, dar era şi ea în pragul lacrimilor, dându-şi seama că nu avea să îşi mai vadă niciodată prietena. Iar lacrimile se dovediră contagioase, căci şi celelalte fete izbucniră în plâns.

Degan se arătă destul de exasperat şi o prinse pe Max de braţ, smulgând-o de lângă Luella şi scoţând-o din cameră. Dar toate femeile o urmară, plângând şi mai tare. Apoi Max o auzi pe Luella strigând:

— Să nu îndrăzneşti să-i faci rău!

Degan nu se opri, dar spuse pe un ton ameninţător:

— Nu-ţi face griji! Domnişoara Dawson va primi exact ceea ce merită.

Capitolul 17

— Mergem în Butte, îi spuse Degan la ureche.

Mergem? Erau la un cvartal distanţă de bordel. Max încetă pe dată să se mai zbată, dar a naibii să fie dacă pricepea ce punea Degan la cale. Şi *de ce* nu putuse să-i spună mai repede acest lucru? De exemplu, cu două zile în urmă, când plecaseră din camera lui de hotel? Lipsa asta de comunicare avea să îi atragă *lui* sfârşitul într-o bună zi.

Şi nu făcuse doar să îi dea speranţe pentru a o determina să nu se mai zbată. Merseră direct la grajd, pentru a-i lua calul. Însă nu îi lăsă decât o clipă să îl îmbrăţişeze pe Noble şi să se bucure că îl revedea, apoi îi prinse mâinile şi le legă din nou cu o frânghie. Max fu surprinsă că aşteptase atât de mult până să o lege. Odată ce reuşise să fugă de el, ştia că acum nu avea să mai îndrăznească să o scape din ochi. Reuşi oricum să încalece singură şi, ţinând din nou frâiele calului ei, Degan o scoase din oraş pe drumul de sud, cel care se întindea tocmai până

în Utah şi care era folosit pentru a transporta mărfuri în teritoriul Montana din vestul îndepărtat.

Max aşteptă până când Helena rămase mult în urma lor înainte de a-şi dezlănţui curiozitatea şi de a-l lua la întrebări:

— Tu şi şeriful de acolo nu prea vă înţelegeţi? Aşa că mă duci la un altul?

— Ajungem în Butte până diseară.

— Dar e la peste o sută şaizeci de kilometri de aici!

— Poate jumătate din distanţa aia, plus minus câţiva kilometri. Dacă ai fi citit notiţele şefului de poliţie, ai fi ştiut că Butte e oraşul în preajma căruia a fost văzut ultima dată Kid Cade.

— Deci *chiar* ai de gând să ne prinzi pe toţi trei înainte de a-l preda pe vreunul dintre noi?

Degan nu îi răspunse la acea întrebare, însă, îşi dădu ea seama, nu îi răspunsese nici la celelalte două. Dacă frâiele ar fi fost în mâinile ei, s-ar fi oprit pe dată. Dar nu avea acel lux. Şi începea să înţeleagă că orice discuţie cu el era nu doar o sursă de iritare, ci şi un efort nejustificat. Aşa că încetă şi se bucură de faptul că, indiferent de motiv, nu se afla încă într-o celulă de închisoare.

Degan purtase caii într-un pas ce varia între galop mărunt, puţin trap enervant şi din când în când mers la pas, aşa că reuşeau să avanseze cu viteză fără a obosi animalele, iar Degan nu îi scoase de pe drum pentru a se odihni decât pe la mijlocul după-amiezii. Stomacul ei chiorăise întruna în ultima oră, dar Max continuase să îşi ţină gura şi intenţiona să facă acelaşi lucru şi pe mai departe, până ajungea *el* să o întrebe ceva, ca *ea* să poată avea plăcerea de a nu-i răspunde. Dar cele mai atente planuri…

Degan îi duse pe o colină mică pe care creşteau numeroşi copaci umbroşi, precum şi din cei cu flori şi tufişuri presărate în jur. Drumul nu era atât de departe

încât să nu îl poată vedea când priveau în urmă. Până în acel moment, trecuseră doar pe lângă o mână de călăreţi, majoritatea mergând sau venind spre taberele de mineri aflate la sud de Helena, câteva căruţe cu coviltir, o căruţă trasă de boi şi, dincolo de tabere, câţiva cowboy care aduceau mai mult a haimanale şi care ieşiseră de pe drum pentru a-l ocoli pe Degan. Max îi privi şi pufni în râs. Degan nu păru să observe.

După ce Degan îi dezlegă mâinile, Max descălecă şi îşi dezmorţi picioarele plimbându-se în cercuri în jurul colinei, ca nu cumva Degan să creadă că se pregătea să o ia la fugă. În părţile însorite, pământul era acoperit de lupin violet şi de margarete galbene.

Max văzu o diligenţă trecând în goană pe drumul de sub ei. Din fericire, ea şi Degan reuşiseră să evite la limită să fie învăluiţi în norul de praf stârnit de aceasta. Se întrebă cine erau pasagerii din trăsură. Era una dintre cele mai importante rute pentru coloniştii care intrau pe teritoriu. Diligenţă făcea drumul între Virginia City, în sud, şi Fort Benton, pe fluviul Missouri, în nord. Cu mai puţin de o oră în urmă, trecuseră pe lângă micul orăşel Boulder, o aşezare care se dezvoltase în jurul uneia dintre staţiile de poştă. Boulder marcase jumătatea distanţei până în Butte, deci încă era posibil să ajungă până la lăsarea întunericului, având în vedere că soarele nu apunea decât în jur de ora nouă în acea perioadă a anului.

Degan începu să dezlege un sac de pe şa. Max poate s-ar fi oferit să meargă să vâneze ceva de mâncare dacă nu ar fi fost în continuare hotărâtă să nu îi mai vorbească. Simţi mirosul de pâine proaspătă înainte ca Degan să o scoată din sac. O rupse în două şi îi aruncă şi ei jumătate. Apoi scoase o roată de caş şi o rupse şi pe aceea în două.

— *Nu* arunca aia! spuse ea, apropiindu-se pentru a i-o lua din mână.

Aşteptă să vadă dacă avea să mai scoată ceva din

sac, dar Degan începu să mănânce, aşa că Max se aşeză sub un stejar mare, sprijinindu-se cu spatele de trunchi, şi îi urmă exemplul. Era o mâncare simplă, şi totuşi avea un gust atât de bun. Rareori i se ivea ocazia să mănânce pâine şi caş, de aceea savură fiecare îmbucătură.

Degan termină de mâncat înaintea ei şi deschise geanta de piele a prietenului său, scoţând toate afişele. Veni lângă copacul de care stătea ea sprijinită şi se aşeză lângă ea. Umerii aproape li se atingeau, dar Max nu se clinti.

Cu stomacul plin şi adormită de sunetul păsărilor care ciripeau şi al albinelor care zumzăiau, Max uită pentru o clipă că jurase să păstreze tăcerea. Aruncând o privire spre hârtiile din mâinile lui, îl întrebă:

— Ce încerci să-ţi dai seama?

— Ţi-am zis că am nevoie de trei dintre voi până să pot considera că mi-am plătit datoria faţă de John şi să îmi văd de ale mele.

Max decise că s-ar fi putut dovedi avantajos pentru ea dacă Degan avea de ales între alţi răufăcători, în caz că reuşea totuşi să îl convingă cumva să nu o includă printre cei trei, aşa că reveni asupra hotărârii ei de mai devreme de a nu-l ajuta şi îi luă hârtiile din mână.

Răsfoindu-le, scoase un afiş.

— Individul ăsta se ascunde în Colorado. Am petrecut suficient timp în statul ăla cât să îl văd de mai multe ori în decursul a opt luni. De fiecare dată era însoţit de o fetiţă. Mie mi s-a părut un bărbat familist, nu un jefuitor de bănci.

— Aparenţele pot să înşele.

Max îndreptă spre el o privire scârbită, ştiind prea bine că remarca se referea la ea, însă Degan se uita la afişul pe care îl indicase ea, nu la ea, aşa că îi arătă un alt afiş.

— Individul ăsta Bixford, căruia i se spune Roşcatul Charley… am auzit oamenii vorbind despre el de câteva ori

cu teamă. Stilul lui de a ucide, aruncând în aer clădiri şi tot ce se află în ele, îl face imprevizibil, şi de asta oamenii speră să fie prins înainte să ajungă prin împrejurimi.

— O metodă neobişnuită de a ucide.

Cum acesta fu singurul comentariu al lui Degan despre sălbaticul proscris, Max scoase un alt afiş pentru a i-l arăta.

— Bun, *acesta* chiar a împărţit tabăra cu mine la începutul primăverii, când îmi croiam încet drum prin Wyoming. M-am oprit înainte să se întunece pentru a-mi vâna ceva pentru cină şi aveam pe foc un iepure şi doi păstrăvi, fapt ce l-a atras spre mine.

— Pescuieşti?

— Nu cu metoda obişnuită – sau cel puţin nu de când am plecat de acasă. Purtam cu mine o mică plasă de pescuit, până când, într-o noapte, am fost nevoită să îmi abandonez fulgerător tabăra şi am lăsat-o în urmă. Dar în ziua aceea încă mai aveam plasa şi mergeam pe lângă un pârâu plin ochi cu peşti. Oricum, individul arăta flămând – şi probabil chiar era –, având în vedere că ne aflam atât de departe de orice oraş, iar eu aveam mai mult decât suficient să împart şi cu alţii. Nu ştiam că e căutat de lege. Nu i-am recunoscut numele când mi l-a spus. Părea destul de inofensiv şi călătorea singur.

— Deci obişnuieşti să primeşti în casa ta orice vagabond peste care dai întâmplător?

Max detectă o notă de dezaprobare în tonul lui. Era evident că nu ştia ce însemna să fii nevoit să eviţi civilizaţia, să se scurgă luni întregi în care să nu vezi sau să nu vorbeşti cu nimeni altcineva.

— În niciun caz. Dar, după cum ai ghicit, poate, îmi place să vorbesc, şi trecuseră secole de când nu mai vorbisem cu nimeni în afară de mine însămi sau de Noble, iar Noble nu prea îmi răspunde, aşa că am făcut o excepţie. Nu am dormit în noaptea aceea. Nu am *chiar* atâta

încredere. Dar el şi-a luat tălpăşiţa dimineaţă, iar eu am mai rămas o zi în tabără, pentru a recupera din somn.

— Presupun că ai aflat ceva despre el din moment ce mi l-ai menţionat?

— În notiţele alea scrie că ultima dată a fost văzut în Arizona, dar el mi-a spus că şi-a petrecut iarna în Montana, tratându-se de un episod de febră a aurului. Într-adevăr, a venit dinspre nord şi a luat-o spre sud când a plecat. Dar zicea că se duce acasă, în Kansas, că acolo avea un frate care deţinea o fermă. Poate te interesează să adaugi şi asta la notiţele prietenului tău – doar dacă nu cumva crezi că te mint şi în privinţa asta.

Degan nici nu îi confirmă, nici nu negă, doar o întrebă:

— Mai e ceva?

— Da. Willie Nolan şi banda lui nu mai dau lovituri pe căile ferate din Kansas. În ultima vreme, el şi băieţii lui preferă linia companiei Northern Pacific, din teritoriul Dakota, puţin mai la est de aici.

Degan luă afişul din mâinile ei.

— Serios?

— Asta ţi se pare interesant?

— O prietenă de-a mea a fost jefuită în trenul acela în timp ce se îndrepta spre Nashart, chiar anul acesta.

Prietenă? Deci într-adevăr avea prietene în toate oraşele, aşa cum bănuise ea? Gândul o irită, deşi nu înţelegea prea bine de ce. Bineînţeles că nu avea nevoie de motive pentru a fi enervată pe Degan Grant. I-ar fi fost mai greu să găsească un motiv pentru a *nu* se simţi iritată de el.

Dar, când Degan aduse vorba despre prietenele lui, îi aminti lui Max despre cea care, fără să ştie, o ajutase să fugă.

— Cine e doamna aceea elegantă care s-a bucurat atât de mult să te vadă în Helena?

Degan catadicsi în sfârşit să o privească, dar Max îşi

dori să nu o fi făcut. Aproape că putea simţi răceala bruscă emanând dinspre el.

— Nimeni important.

— Serios?

Degan nu avea de gând să îi explice. În schimb, o întrebă:

— De unde ştii că banda lui Nolan se află în Dakota?

— Să nu îndrăzneşti să-mi arunci în cârcă jaful asupra acelui tren, mârâi ea.

— A fost o întrebare simplă, Max.

Acum o considera ţâfnoasă? Pufni înainte de a spune:

— Am auzit câţiva mineri vorbind despre asta când m-am dus la una dintre taberele din Helena, să fac un târg cu ei pentru nişte petrol lampant. Unul dintre ei venise în Montana pe linia Northern Pacific şi fusese nevoit să îndure unul dintre acele jafuri. Cum în trecut locuise în Kansas, i-a recunoscut pe doi dintre jefuitori ca fiind membri ai bandei lui Nolan.

— Will Nolan este cel căutat de oamenii legii. L-a văzut minerul respectiv şi pe el în timpul jafului?

— Habar nu am. Doar l-am auzit spunându-i prietenului său, care părăsea teritoriul, că, dacă merge cu trenul, să nu ia nimic pe care nu ar vrea să-l piardă sau să folosească o altă rută. Şi ăsta e motivul pentru care s-a lansat apoi într-o poveste lungă despre cum a fost jefuit în tren şi cine a făcut-o.

Auziră amândoi potera năpustindu-se pe drum dinspre nord aproape în aceeaşi clipă. Aici se sfârşea amânarea execuţiei pentru ea. Probabil că unul dintre ajutoarele de şerif o recunoscuse când ieşiseră din Helena.

— Nu face o faţă aşa lungă, spuse Degan, ridicându-se. Nu după tine vin.

— De unde ştii?

— Recunosc armăsarul acela alb. Jacob Reed călăreşte unul identic.

— Nu am auzit niciodată de el. Cine e?

— L-am împuşcat pe fratele lui acum câţiva ani. A fost o luptă dreaptă. Jacob chiar a fost de faţă şi a văzut şi el, dar e hotărât să mă ucidă pentru asta. A încercat în aceeaşi zi, a pornit după mine călare pe armăsarul acela.

— Şi totuşi e încă în viaţă?

Degan ridică din umeri.

— Era înnebunit de durere. Nu aveam de gând să îl ucid pentru asta. Câteva răni, am sperat eu, aveau să-l trezească la realitate, însă singurul efect a fost că s-a întors în oraş după un doctor. Am aflat anul trecut că de atunci mă tot caută.

— Şi pare să se apropie, din câte îmi dau seama. Sau poate nu pe tine te urmăreşte azi.

— Eu nu m-aş baza pe asta. Am stat în Montana mult prea mult timp, şi multă lume o ştie. Iar cineva a tras spre mine în Helena. M-am gândit că se putea să fi fost Reed. Treci în spatele copacului, spuse el, ducând caii puţin mai jos pe cealaltă parte a colinei. Aş prefera să nu am de-a face cu Jacob şi cu prietenii lui cât timp te am pe tine sub supraveghere.

— Ţi-e teamă să nu încasez vreun glonţ rătăcit?

— Nu, mi-e teamă că va trebui să trag în tine când vei profita de faptul că mi-e distrasă atenţia pentru a încerca să fugi.

Max chicoti.

— Fireşte că aş fugi. Dar aş fi putut să-ţi rezolv problema cu Reed dacă nu mi-ai fi golit din coburi toate gloanţele de puşcă. Aş fi putut să-i nimeresc pe toţi cinci pe măsură ce treceau pe lângă mine.

— Deci eşti o ucigaşă?

Cumva păruse dezamăgit? *El?* Max pufni.

— Nimeresc exact ceea ce ţintesc, iar câte o rană făcută fiecăruia dintre ei i-ar fi trimis înapoi în Boulder în căutarea celui mai apropiat doctor.

— Sau ar fi stârnit un schimb de focuri care ar fi putut să se întindă până la lăsarea întunericului.

Ar fi fost şi aceasta o posibilitate dacă nu ar fi tras astfel încât să îi rănească grav, aşa că Max admise că avea dreptate şi schimbă subiectul:

— E o cărare pe aici prin apropiere care ne va duce peste dealuri direct spre sud. Sunt câteva lacuri de mărime adecvată în zona aia.

— Cum se face că ştii atât de multe despre partea vestică a teritoriului? Credeam că ai ajuns aici venind prin Wyoming.

— Aşa e, dar ne aflăm la doar câteva ore călare de cocioaba pe care o foloseam. Nu puteam să risc să intru în Helena mai mult de o dată pe săptămână, aşa că îmi ocupam timpul explorând. E util să ştii pe unde se află vâlcele, râuri mari şi lacuri. S-ar putea să ne ia cam o oră în plus până să putem coti din nou spre Butte, dar cărarea peste dealuri ne va împiedica să îi ajungem din urmă pe călăreţii ăia dacă o ţinem tot pe drumul principal.

— Sau am putea să mai aşteptăm puţin aici, comentă Degan.

— Sau ai putea să mergi să îl ucizi pe Jacob Reed şi să rezolvi problema, replică ea. În plus, nu o să-l găseşti pe Kid Cade *în* Butte. Ştie că e căutat de oamenii legii, aşa că probabil evită oraşele, la fel ca mine. Dar, dacă e pe undeva prin părţile astea, va trebui să fie lângă apă, şi sunt destule surse între locul ăsta şi Butte, puţin mai la est de drumul pe care merg prietenii tăi. Cel mai probabil vei ajunge oricum să cercetezi zona asta. Cine ştie, s-ar putea să ai noroc şi să ne poţi preda pe amândoi şerifului din Butte chiar în noaptea asta.

— Haide, încalecă, spuse el.

Max aruncă o privire pe după copac, pentru a se asigura că Reed şi prietenii lui dispăruseră, înainte de a porni spre calul ei. Însă Degan o prinse de braţ şi o trase

spre calul lui auriu.

— Ce…? dădu ea să spună.

— Nu ai cum să îmi arăţi drumul dacă te trag după mine.

Voia să meargă călare *cu* el? Dădu să facă un pas în spate, dar nu se uită pe unde călca. Se împiedică de o piatră mare, căzu şi chiar se rostogoli mai bine de un metru, zdrobind flori şi înţepându-se în ghindele căzute din stejar. Însă nu doar florile fură deranjate. Auzi albinele înainte de a le vedea şi intră în panică la prima înţepătură în partea de sus a braţului. Sări în picioare şi începu să se plesnească peste braţe, cap, picioare. Crezu că scăpase de toate, până simţi încă o înţepătură la ceafă şi îşi smulse vesta, folosind-o pentru a lovi aerul în spatele ei. Însă o nouă înţepătură pe spate o făcu să ţipe la Degan:

— Scoate-o! Îşi descheie rapid cămaşa şi şi-o trase de pe umeri. Grăbeşte-te!

Degan îi trase cămaşa de pe spate şi coborî privirea înăuntrul ei. După o clipă, spuse:

— Una tocmai a zburat.

— Mai sunt şi altele? Mă simt ca şi cum aş fi fost înţepată pe tot spatele.

— Albinele au dispărut, dar văd câteva pete roşii şi una pe dosul braţului tău stâng.

— *Urăsc* albinele!

— N-o să păţeşti nimic.

— Nu sunt prea sigură. Buni zicea că am făcut o reacţie urâtă la o înţepătură de albină când eram copil. Eu nu ţin minte, dar m-a avertizat întotdeauna să stau departe de albine.

— Poate ar fi trebuit mai degrabă să îţi atragă atenţia să nu te împiedici în propriile picioare.

Încercase cumva să facă o glumă? Sau voia doar să îi distragă atenţia de la usturimea provocată de înţepăturile albinelor? Oricum ar fi fost, replica lui îi atrase o privire

mânioasă în loc de mulţumiri.

Dar icni când Degan adăugă:

— Ceea ce ştiu sigur despre înţepăturile de albine e că trebuie să scoţi acul cât mai repede, altfel ajunge şi mai mult venin în răni. Dă-ţi jos cămaşa!

Capitolul 18

Era, fără îndoială, cel mai inconfortabil drum călare din viaţa ei, remarcă Max pentru a zecea oară, şi nu din cauza petelor care îi apăruseră pe spate şi pe braţ în urma înţepăturilor de albine. O mai usturau, dar nu la fel de rău ca mai devreme. Câtă vreme nu lăsa cămaşa să i se frece de ele, aproape că le putea ignora. Aproape. Şi nu fusese jenată nici când Degan îi scosese acele, fiindcă nu se dezbrăcase de cămaşă. Doar o coborâse, apoi o ridicase, ca el să poată ajunge la toate locurile unde fusese înţepată. Dar, stând atât de aproape de el, nu se putea relaxa, fiindcă ar fi ajuns să se sprijine de pieptul lui Degan. Nu putea evita să îşi atingă picioarele de ale lui, fiindcă nu avea unde altundeva să şi le pună. Deşi teoretic ea era cea care dicta direcţia, Degan nici măcar nu îi lăsase ei frâiele! Iar braţele lui se tot atingeau de ale ei de fiecare dată când ghida animalul pe unde îi spunea ea.

Întregul aranjament era *atât* de netrebuincios. Oricum calea de urmat era în cea mai mare parte evidentă. Apoi începu să simtă lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simtă. Tresărirea inimii ei când picioarele lui intrau uşor pe sub ale ei – ca o mângâiere. Furnicături când răsuflarea lui o atingea pe ceafă când ajusta frâiele. Atingerea uşoară a umărului lui când se întorcea să privească în spate o făcea să roşească fierbinte, fără un motiv anume. Individul ar fi trebuit să stea nemişcat!

— Pune-mă înapoi pe calul meu, îi spuse ea în cele din urmă. Pot să ţip la tine când e cazul să coteşti.

— Luella nu avea scrisoarea ta?

De unde naiba venise acea întrebare? Sau doar încerca să îi distragă atenţia de la înţepăturile albinelor? Însă avea nevoie de ceva care să îi distragă atenţia – de la el – aşa că îi răspunse:

— Ba da.

— Veşti bune sau rele?

— Mai mult rele, dar şi derutante. Şi încă nu am apucat să o termin de citit.

— Atunci, termin-o! S-ar putea să îţi lămurească nedumerirea.

Avea dreptate. Chiar dacă scrisoarea era dezamăgitoare, era posibil ca bunica să fi adăugat ceva util spre final. Îşi dăduse jos haina când se opriseră să mănânce pe colină, acesta fiind motivul pentru care fusese înţepată atât de rău, dar acum o avea pe ea, şi scoase din nou scrisoarea din buzunar. Câteva minute mai târziu, era cu ochii scăldaţi în lacrimi. O parte din scrisoare era în continuare lipsită de sens, dar, când bunica ei menţionase din nou tragedia cu care se confrunta oraşul Bingham Hills, mintea ei pricepuse cu adevărat realitatea morţii lui Carl. Se agăţase atâta timp de speranţa că încă era în viaţă, că într-o bună zi avea să se poată întoarce acasă fără a fi aşteptată cu ştreangul pregătit. Acea speranţă dispăruse acum, iar Degan urma să aibă grijă ca ea să nu-şi mai poată evita prea mult acea soartă.

Îndesă scrisoarea înapoi în buzunar, prea deznădăjduită pentru a mai spune ceva. Restul scrisorii era despre bunica ei, despre Johnny şi despre cum se descurcau. Johnny preluase rolul ei de vânător al familiei şi principal ajutor al bunicii lor la fermă, însă adevărul era că nu prea avusese de ales. Max şi fratele ei nu semănau deloc. Ea încasa ce avea de încasat şi nu se plângea… prea

mult. Johnny trăgea bine, dar nu prea îi plăcea să vâneze, nici să se ocupe de sarcinile de la fermă. Iar Max ştia că Johnny era prea sensibil pentru a nu fi chinuit de remuşcări la gândul că o lăsase pe ea să-şi asume vina de a-l fi împuşcat pe Carl. Ştiuse că fratele ei mai mic nu ar fi reuşit să supravieţuiască singur în sălbăticie, cum făcuse ea. Aşa că îi ceruse bunicii lor să îi promită că avea să îl împiedice să facă vreo mărturisire prostească privind rolul pe care îl avusese în împuşcarea lui Carl.

Desigur, nu se aşteptase să fie plecată atâta timp. Ea era cea care ar fi trebuit să aibă grijă de bunica lor. Era rolul pe care şi-l asumase de îndată ce învăţase să tragă cu puşca, adică imediat după ce tatăl lor îşi luase tălpăşiţa. Johnny avea visuri măreţe de a vedea mai mult din lume, de a deveni marinar, la fel ca tatăl lor. Dacă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate acestea, probabil că Johnny ar fi plecat deja din Texas. Poate că dorinţa lui avea să se împlinească în anul acela…

— Eşti în continuare derutată, sau veştile proaste au devenit şi mai rele?

Drumul larg printr-o vâlcea le permisese să avanseze cu viteză destul de mare. Însă Max, adânc cufundată în gânduri, aproape nu observă ieşirea uşoară din vâlcea, ceea ce îi încetini pentru scurtă vreme, forţându-i să meargă la pas. Şi de ce se arăta Degan brusc interesat de situaţia ei? Din plictiseală, probabil. Dar poate că ar fi trebuit să-i împărtăşească veştile proaste. Dacă avea cât de puţină conştiinţă dincolo de exteriorul complet lipsit de emoţie, ar fi putut cel puţin să îl facă să se simtă puţin vinovat pentru că o ducea la moarte, chiar dacă el nu avea să admită aşa ceva.

— Ei bine, buni s-a bucurat să primească veşti de la mine, având în vedere că nu ştia dacă mai sunt în viaţă. Dar vrea să mă întorc acasă, fiindcă îi e dor de mine, iar starea ei de sănătate s-a înrăutăţit.

— Îmi pare rău pentru sănătatea ei, dar asta te-a derutat? Faptul că te încurajează să te întorci acasă?

— Tocmai asta e, zicea că, în ciuda morţii lui Carl, e sigură că voi fi judecată corect dacă vin acasă şi îmi explic acţiunile. Iar asta nu are logică, fiindcă ea ştie că nu eu l-am împuşcat pe Carl şi că am rugat-o să îmi promită că nu-l lasă pe Johnny să facă vreo mărturisire prostească, deci ştie că nici nu voi fi dispusă vreodată să declar că Johnny a făcut-o. Dar mă sâcâie şi faptul că a menţionat starea ei de sănătate. S-a bucurat întotdeauna de o sănătate înfloritoare şi, chiar şi atunci când se îmbolnăvea, refuza să se plângă.

— Deci crezi că nu ea a scris, de fapt, scrisoarea?

Max făcu ochii mari.

— Asta nu mi-a trecut prin cap. Am fost prea supărată că veştile nu erau cele pe care sperasem să le primesc.

— E scrisul bunicii tale?

— Aşa pare, fu nevoită ea să recunoască.

— Ea primea corespondenţă cu regularitate sau sosirea unei scrisori pentru ea ar fi fost o ocazie specială?

Max începu să simtă o fărâmă de speranţă.

— De asta am rugat-o pe Luella să îmi trimită scrisoarea, fiindcă buni nu primeşte niciodată corespondenţă şi probabil că întregul oraş a aflat despre scrisoare înainte să ajungă în mâinile ei.

— Cine e şeful poştei în oraşul tău?

— Unul dintre arendaşii lui Carl, desigur.

— Discrepanţele sugerează că scrisoarea ta a fost interceptată şi cineva ţi-a răspuns cu o scrisoare falsă, pentru a te încuraja să te predai de bunăvoie.

Max se întoarse şi îl privi sceptică.

— *Sugerezi* că poate Carl e încă în viaţă?

— Nu, e mort. Bingham Hills a făcut eforturi prea mari pentru a pune mâna pe tine, oferind o recompensă atât de substanţială şi intervenind în corespondenţa familiei tale, ca lucrurile să stea altfel. Dar eu presupun că bunica ta se

bucură probabil în continuare de o sănătate înfloritoare.

Max fu uşurată să audă măcar atât, însă şi iritată că îi înăbuşise fărâma de speranţă abia încolţită la gândul că poate nu o aştepta şteangul la întoarcerea acasă. Însă îşi aduse aminte că Degan era cel mai sceptic om pe care îl cunoscuse vreodată. Se întrebă dacă acel scepticism era o trăsătură înnăscută sau una pe care şi-o desăvârşise pentru profesia lui.

Apoi îşi dădu seama de ceva alarmant.

— Dar, dacă ai dreptate, înseamnă că ei ştiu unde să mă găsească acum.

— Ai fost deja găsită – de mine.

Şi cum ar fi putut uita aşa ceva?! Închise furioasă gura şi nu mai scoase niciun cuvânt, hotărâtă să se concentreze asupra unei alte speranţe pe care încă o nutrea – aceea de a scăpa *de el.*

Puţin mai târziu, Degan spuse:

— Ai uitat să menţionezi că vom avea un râu în drum.

Părea enervat, ceea ce o făcu pe Max să chicotească.

— Ăsta e unul din cele două care trec pe aici, ambele braţe ale râului Little Boulder, dar ştiu pe un’ să le traversez.

Înainte să ajungă să traverseze, văzură un bărbat care îşi pescuia cina cu un băţ într-o mână şi o puşcă în cealaltă. Degan se duse călare până la el pentru a-i arăta afişul cu Cade. Bărbatul clătină din cap, dar se zgâi la Max, spunând:

— Dar tu îmi pari cunoscut.

Degan merse mai departe şi se opri din nou lângă un miner care spăla nisip aurifer, arătându-i şi acestuia afişul. Bărbatul clătină şi el din cap, aşa că merseră mai departe. Trecură pe lângă două femei indiene care îşi spălau hainele pe malul râului, dar Degan nu se mai opri de data aceasta.

După ce traversară prin vad, reuşiră să avanseze bine, căci erau multe cărări bătute pe acel mal al râului.

Însă în cele din urmă fură nevoiţi să încetinească, dând peste alţi oameni pe cărări, în special mineri noi. Cum se găsise atât de mult minereu prin preajma oraşelor Helena şi Butte, nou-veniţii încercau cu încăpăţânare să găsească un perimetru propriu. Cei mai mulţi dintre ei făceau recunoaştere timp de câteva luni, şi, dacă nu aveau succes, se mulţumeau să lucreze în perimetrul altcuiva sau să se întoarcă acasă.

Când ajunseră la cel de-al doilea râu, reuşiră să călărească şi mai rapid datorită cărării lungi ce se întindea pe lângă acesta. Chiar şi aşa, Max începu să creadă că subestimase timpul necesar pentru a ajunge în Butte. Era deja început de seară şi încă nu ajunseseră nici măcar la primul lac. Nu avea de gând să o spună, dar bănuia că aveau să fie nevoiţi să doarmă sub cerul liber în noaptea aceea. De fapt, îi era teamă chiar şi să pomenească de aşa ceva. Era evident că sclifositul de lângă ea nu era genul de pistolar care să doarmă în tabere.

Când ajunseră la fâşia lată de pământ plat aflată la nord de primul lac, Degan îi dădu voie să se întoarcă pe calul ei. Max fu prea recunoscătoare că se găsea din nou la o oarecare distanţă de el pentru a-i atrage atenţia că mai aveau de urmat câteva cărări până să ajungă înapoi pe drumul spre Butte. Dar galopau destul de rapid acum, iar întinderea mare de apă le apăru sub ochi în doar câteva minute.

Erau destul de multe tabere în jurul lacului, formate în special din mineri, dintre care unii încă spălau nisipul profitând de cât mai rămăsese din lumina zilei, în timp ce alţii îşi pregăteau cina. Trecură pe lângă o familie de opt persoane, jumătate dintre ei copii, care aduceau a fermieri. Erau şi câţiva singuratici, împrăştiaţi pe malul lacului. Max zâmbi privind scena. Aici începea să se formeze o comunitate. Erau cu mult mai mulţi oameni decât văzuse ultima dată când trecuse pe acolo. Briza aducea miros de

mâncare, precum şi sunetul scos de cineva care cânta la muzicuţă.

Pe Max nu ar fi deranjat-o să îşi petreacă noaptea acolo. Trebuia doar să îi spună lui Degan că nu puteau ajunge în Butte până la lăsarea întunericului. Probabil că ar fi reuşit, dacă o luau într-acolo chiar în acel moment, dar ar fi putut să mintă şi să spună că nu era posibil. Ar fi avut astfel ocazia să îşi spele celălalt rând de haine. Şi i-ar fi dat încă o şansă de a fugi – dacă Degan nu ştia să înoate. Dacă nu ştia, ar fi putut să iasă afară din lac la o distanţă suficient de mare faţă de locul unde se afla el. Nu o încânta ideea de a fugi fără calul şi fără lucrurile ei, dar nu se afla într-o poziţie în care să poată face nazuri.

Dar, când descălecară lângă cel mai numeros grup de mineri, care stăteau aşezaţi în jurul focului de tabără, nu mai fu tocmai sigură că putea să înoate. Uitase de toate acele nenorocite de înţepături de albină cât timp fusese călare, dar, când cămaşa i se frecă de umflătura rămasă pe braţ, în timp ce descălecă, atingerea îi aminti dureros de ele. Poate că apa ar fi calmat înţepăturile. Şi poate că era suficient de disperată să ignore durerea.

Tocmai dezbătea în gând dacă să îşi asume sau nu riscul, când un bărbat i se adresă:

— Da’ tu nu eşti Max Dawson?

O spuse suficient de tare ca mai mult de un miner să pornească spre ea. Max duse instinctiv mâna spre pistolul de la şold, dar nu era acolo! Însă al lui Degan era. Brusc, se trezi cu el poziţionat între ea şi mineri, cu pistolul scos. Nu fu nevoit să spună nimic. Majoritatea bărbaţilor se aşezară înapoi şi încercară să-i evite privirea. Un miner îi dădu înapoi afişul pe care îl plimbaseră din mână în mână, însă o făcu ezitant.

Apoi un alt bărbat îi spuse:

— Verificaţi mai încolo pe malul lacului, domnule. Era un individ suspect care a apărut acum câteva zile şi nu a

plecat încă, dar n-aş putea spune că l-am văzut prea bine.

— Rămân recunoscător, replică Degan şi, cu un gest scurt din cap, îi făcu semn lui Max să încalece din nou.

Ea o făcu bucuroasă, doar crispându-se uşor când cămaşa i se frecă din nou de bubele de pe corp. Dar era clar că nu putea rămâne în *acea* zonă fără pistol – sau fără protecţia lui Degan.

Degan porni cu ea spre unul dintre bărbaţii solitari, ce stătea aşezat lângă un foc de tabără. Max nu îl recunoscu pe bărbat în vreunul dintre afişe, aşa că fu surprinsă când îl auzi pe Degan întrebând:

— Kid Cade?

— Nu, răspunse bărbatul circumspect. Şi nici n-am auzit…

Degan scoase pistolul. Bărbatul se predă imediat, ridicând braţele în aer.

— Bine, bine, aşa mi se zice! Numai nu trage!

Max îşi dădu ochii peste cap. Oare Degan avea acelaşi efect asupra majorităţii bărbaţilor sau doar asupra celor laşi precum Cade? Descălecă odată cu Degan şi se întoarse să privească lacul cât timp el îl legă pe Kid Cade. Poate că planul ei ar fi funcţionat, în ciuda înţepăturilor de albină, dar nu şi acum, când minerii ştiau cine era. Fără îndoială l-ar fi ajutat pe Degan să o scoată din apă. Oftă.

— Rămânem peste noapte? întrebă ea.

— Nu, şi fă-te utilă şi stinge focul ăla!

Max se duse în faţă pentru a face ceea ce-i ceruse, dar se opri mai întâi să-i şoptească la spate:

— De unde ai ştiut că e el?

— După vârstă şi purtare.

— Cum adică „purtare”?

— Nu e un ucigaş. E mai mult un hoţ stângaci.

— Aud ce zici, bombăni Cade.

Max aruncă pământ peste foc, în timp ce Degan înşeuă calul lui Cade. Degan îi spuse bărbatului:

— S-ar putea chiar ca închisoarea să-ţi placă mai mult decât asta. Mese regulate, un pat care nu se umple de noroi când plouă. Când a fost ultima dată când ai mâncat?

— Am rămas fără bani acum două zile. Minerii care spălau nisipul pe lângă apă erau împrăştiaţi şi se certau pe graniţe de parcă şi-ar fi putut revendica perimetre pe un nenorocit de lac. Dar, când am apărut eu, s-au aliat şi au început să posteze un om de pază la tabere.

— Fiindcă nu arăţi a miner şi nici nu ai venit aici echipat cu cele trebuincioase, ghici Max. Şi intenţionai să-i jefuieşti, nu-i aşa?

— Păi, da, spuse Cade. Dar am încercat şi metoda lor. Chiar am găsit câteva pepite, doar că încă nu m-am dus în oraş să le vând.

— S-ar putea ca o vreme petrecută în închisoare să îţi ofere o nouă perspectivă, spuse Degan.

— O nouă ce?

Max îşi dădu din nou ochii peste cap.

— Se referă la faptul că s-ar putea să te ajute să-ţi dai seama că ăsta nu-i un mod de viaţă bun.

În câteva minute, Degan porni cu amândoi după el, ţinând atât frâiele calului ei, cât şi pe cele ale calului lui Kid Cade. Poate că avea şi ea nevoie de o perspectivă nouă, acum, că ştia că moartea lui Carl era o certitudine, iar potera din Bingham Hills se apropia tot mai mult de ea. Dar tot aruncă o privire plină de regret către lac.

Capitolul 19

— Înţeleg acum de ce locul ăsta e considerat cel mai bogat deal de pe pământ, spuse Max uşor uluită când Degan opri caii pentru a coborî privirea spre uriaşul oraş minier. Şi eu care credeam că Helena e cam cât de mare se

poate prin împrejurimile astea.

— Ai explorat în amănunt dealurile aflate la nord de aici, dar nu ai mai pus niciodată piciorul în Butte?

— Evit oraşele şi drumurile, spuse ea ridicând din umeri, dar, cum Degan părea să studieze şi el oraşul, adăugă: Scuza ta care e?

— Eu doar l-am evitat pe acesta anume. Câţiva dintre minerii aflaţi temporar în ultimul oraş în care am stat erau din Butte şi, când s-au întors aici, au dat de ştire că mă aflu prin zonă. Am văzut deja rezultatele acestui lucru.

— Vrei să spui că Reed ăla şi prietenii lui te căutau pe aici?

— Printre altele. Zvonurile se răspândesc mult prea rapid în vest.

Era în mod cert o nemulţumire. Chiar dacă fusese rostită fără inflexiuni, tot o făcu să chicotească.

— Despre ce altceva ar putea să vorbească oamenii? Tu, în special, eşti un excelent subiect de bârfă palpitantă prin părţile astea.

Degan îi aruncă o privire piezişă. Ea îi răspunse cu un rânjet, sfidându-l să o contrazică. Dar apoi Kid Cade mormăi de pe cealaltă parte a lui Degan:

— Eu sunt tot lihnit, poliţaiule. Poţi să mă cari odată la închisoare, să primesc ceva de mâncare?

Degan nu-i legase lui Cade mâinile la spate, pentru drum, ci în faţa lui. Şi îi dăduse o jumătate de franzelă rămasă de la masa anterioară când plecaseră de lângă lac. Pentru Max ar fi fost suficient ca să-şi umple burta, însă ea nu stătuse două zile fără să mănânce. Dar nici nu se grăbea să se trezească la puşcărie.

Timpul necesar pentru a ajunge în Butte se dovedise mai scurt decât sperase ea. De-abia se înserа, dar în acea perioadă a anului tot trecuse cu mult de ora normală pentru cină şi începea să i se facă şi ei foame.

— Mă gândesc că n-ai să ne hrăneşti înainte? îndrăzni

ea să sugereze, plină de speranţă.

El nu întrebă „înainte de ce”. Se mulţumi doar să spună:

— Nu.

Şi apoi intră cu ei în oraş.

Max oftă. Poate că Degan nu avea să reuşească să găsească biroul şerifului. Poate că măcar de data aceasta avea să fie pitit pe undeva, pe vreo străduţă lăturalnică, în loc de a fi la vedere pe strada principală. Şi sigur că Degan nu s-ar fi coborât într-atât încât să ceară lămuriri. Ar fi putut irosi ore întregi în căutarea sa. Putea spera. Dar acest oraş chiar avea indicatoare ce trimiteau către diverse locuri. Se zgâi la unul care arăta drumul spre gară.

Reuşise să meargă la pas cu Degan chiar şi fără a avea frâiele propriului cal.

— Nu ştiam că trenul Northern Pacific a ajuns atât de departe, remarcă ea. Luella zicea că în Helena nu era preconizat decât abia pentru anul viitor.

— Cel de la Northern Pacific nu a ajuns încă, de-abia îşi croieşte drum spre vest dinspre Billings. Dar compania Utah & Northern Railway a ajuns aici anul trecut. Face legătura cu Transcontinental Railroad.

— Dacă ştiai asta, de ce nu ai luat trenul ca să părăseşti teritoriul?

— Nu vezi prea mult din ţară când mergi cu trenul, şi nu mă grăbesc să ajung unde mă duc.

— Anume?

Degan nu îi răspunse. Max aproape că râse. Doamne fereşte să poarte o conversaţie normală care să nu fie întreruptă brusc de tăcerea lui. Dar de data aceasta poate că motivul ţinea de faptul că ajunseseră la destinaţie. Max se încordă. Spera că puşcăria avea mai mult de o celulă. Nu îi plăcea ideea de a împărţi una.

Degan descălecase şi începuse să-l tragă pe Cade jos de pe calul lui. Max descălecă rapid, înainte să o ia Degan

şi pe ea la fel. Şeriful sau ajutorul său, greu de zis care, având în vedere că nu i se vedea ecusonul, stătuse aşezat pe verandă, dar se ridică de îndată ce deveni evident că Degan venise cu treburi.

— Şerifule? întrebă Degan.

— Ajutor de şerif Barnes, răspunse bărbatul înclinându-şi pălăria. Dacă aveţi nevoie de şerif…

— N-am, îl întrerupse Degan.

Îl încredinţă pe Kid Cade în mâinile lui Barnes, dându-i şi afişul cu imaginea lui Cade. Pe al ei nu i-l dădu. Însă ajutorul de şerif o fixa cu privirea, aşa cum stătea la baza treptelor, în spatele lui Degan.

— Tu îmi pari cunoscut.

Degan urmări privirea ajutorului de şerif şi răspunse înainte ca Max să apuce să o facă:

— Auzim asta frecvent, dar ea e cu mine.

— Ea? zise ajutorul de şerif.

Chiar şi Kid Cade repetă asta. Max îşi simţi inima gonindu-i spre obraji. Dar Degan coborî din nou scările şi o împinse spre calul ei, înainte de a-i arunca ajutorului de şerif peste umăr:

— Vin după recompensă mâine-dimineaţă.

Degan încălecă şi aşteptă să facă şi ea la fel. Încremenită de uluire, Max avu nevoie de câteva clipe pentru a lua hăţurile şi a se urca din nou în şa. Calul ei îl urmă pe al lui fără să-i dea pinteni, deja obişnuit să o facă. Fata aruncă o privire în urmă către închisoare în timp ce se îndepărta de ea.

Nu pricepea nimic din ceea ce tocmai se întâmplase şi nu reuşea să se dumirească. Degan nici măcar nu îi luase frâiele de data asta!

Veni în dreptul lui pentru a-i arunca o privire tăioasă. Măcar acum ar fi trebuit să tacă mâlc, dar nu putea. Pur şi simplu nu îi venea să creadă.

— Deci cum se face că nu-s şi eu acolo lângă Cade?

întrebă ea.

Degan rămase cu ochii aţintiţi asupra străzii, pe ambele părţi. Îl căuta pe Reed? se întrebă ea. Sau doar era atent la potenţiale probleme?

Nu era sigură că Degan o auzise şi era pe punctul de a întreba din nou, când el îi răspunse:

— Încă nu m-am decis ce să fac cu tine.

Max aşteptă detalii, dar, ca de obicei, nu le primi. Însă nu avea de gând să-l lase să scape atât de uşor de data aceasta.

— Fiindcă acum crezi că sunt nevinovată?

— Nu, fiindcă eşti femeie.

Max făcu ochii mari. Glumea? Era dispus să renunţe la o mie de dolari fiindcă fusese cândva un gentleman, iar a arunca o femeie în închisoare încălca vreun principiu nescris pe care el îl respecta? Cum ajungea un bărbat cu astfel de principii chiar şi să îşi pună vreodată pistolul la brâu?

Clătină din cap:

— Deci care sunt opţiunile între care eziţi?

— Astea nu sunt deschise discuţiei.

Max fu surprinsă că el spusese chiar şi atât. Dar, dacă tot părea dispus să răspundă la întrebări, mai făcu o încercare:

— De ce i-ai spus ajutorului de şerif Barnes că sunt fată?

— Dintr-un motiv evident.

Max scrâşni din dinţi.

— Ceea ce e evident pentru tine nu-i evident şi pentru mine, altfel n-aş întreba.

— Fiindcă o să-şi amintească de ce i-ai părut cunoscută, dar acum o să ignore asta, crezând că doar semeni cu un băiat căutat pentru crimă. Sau ai prefera să facă legătura şi să vină să te caute?

— Dar ţie de ce-ţi pasă? bombăni ea.

— Nu-mi pasă. Dar sunt şi aşa destui oameni care încearcă să mă găsească. Nu vreau să adaug şi un ajutor de şerif plin de entuziasm.

Max fu pe dată străbătută de impulsul de a se întoarce şi de a porni în direcţia opusă. Având frâiele în mâini, chiar putea să o facă. Fireşte că lui Degan nu îi păsa. El pentru tot ceea ce făcea avea motive care îl priveau doar pe el şi pe nimeni altcineva – cu siguranţă nu pe ea. Dar mai era ceva care încă îl ţinea lângă el, şi îi puse întrebarea acum:

— Presupun că, dacă plec de lângă tine, tot o să mă împuşti.

— Da.

— Deci te aştepţi să rămân pur şi simplu cu tine fără a-mi explica în vreun fel motivul pentru care ar trebui să o fac?

— Deocamdată.

Max începea să îşi dea seama că, în cazul lui, era nevoie să citească printre rânduri – sau, mai exact, printre cuvinte –, căci acel unic cuvânt, „deocamdată”, spunea, de fapt, foarte multe. Spunea că *era posibil* să îi dea drumul – la un moment dat.

Ceea ce fu de-ajuns pentru a-i calma iritarea, făcând-o chiar să întrebe pe un ton mai agreabil:

— Deci plecăm din oraş acum, pentru a-l evita pe Jacob Reed?

— Nu.

— De ce nu?

— Fiindcă nu dorm pe pământ când există un pat în apropiere.

Max clipi.

— Asta e mai important decât să eviţi să fii luat prin surprindere de cinci bărbaţi?

— Da.

Max izbucni în râs. Sclifositul ducea preţiozitatea la un

cu totul nou nivel, pe cuvânt dacă nu. Dar acum bărbatul o privi cu asprime pentru că răsese de el.

— Mai ai ceva de spus?

Ea rânji cu neruşinare.

— Eu nu!

Trecuseră pe lângă câteva hoteluri mici în drum spre închisoare, nu mai mari decât nişte pensiuni. Degan avansă spre centrul oraşului, probabil căutând unul comparabil cu hotelul cel mare în care se cazase în Helena. Ajunseră într-o parte a oraşului ce părea mai nouă, având clădiri din cărămidă şi găzduind diverse sedii comerciale. Max ghici că locul fusese pustiit de un incendiu, nu cu mulţi ani în urmă. Majoritatea oraşelor se construiau rapid, iar pentru ca lucrurile să avanseze cu viteză se folosea cherestea. Dar era suficient un singur incendiu care să se întindă în tot oraşul pentru a determina oamenii să reconstruiască totul, folosind materiale mai durabile, care să nu fie mistuite de flăcări înainte chiar să apuce careva să facă o tentativă de a le stinge.

Degan găsi ceea ce căuta şi porni direct într-acolo: un hotel cu două etaje şi suficient de mare cât să aibă cel puţin zece camere de oaspeţi, poate chiar şi o altă sală de baie comună. *El* fără îndoială îşi dorea să facă o baie, deşi probabil făcuse una şi dimineaţă, înainte de a o găsi pe ea. Dar o baie pe zi era un lux pentru ea, aşa că Max nu simţea nevoia să se spele deocamdată.

Degan achită o cameră şi ceru să li se aducă mâncarea sus, plăti un angajat al hotelului să aducă un unguent pentru înţepăturile de albină de la doctorul din localitate, plăti chiar şi pentru a instala caii într-un grajd peste noapte, înainte de a o conduce spre scările hotelului. Max fu surprinsă de treaba cu unguentul. Crezuse că reuşise să îşi ascundă destul de bine tresăririle de durere, dar poate că nu. Fu surprinsă de cât de multe sarcini aruncă Degan în stânga şi în dreapta, chiar dacă erau

lucruri pe care ar fi putut să le facă el însuşi. Cel mai probabil avusese numeroşi servitori la dispoziţia sa, în prima parte a vieţii, iar hoteluri precum acesta, cu un personal considerabil, îi aminteau de acea perioadă.

Sclifositul chiar fusese un bărbat simandicos, deci de ce să renunţe la toate acestea?

Urcaseră deja pe jumătate scările, când un bărbat le strigă de jos:

— Sunteţi Degan Grant?

Degan se întoarse rapid, cu mâna lângă pistol. Era gata să ucidă. Reieşea limpede asta. Bărbatul care vorbise pricepu clar mesajul. Pălind, bărbatul ridică mâinile în aer şi spuse pe nerăsuflate:

— Mă gândeam că ar trebui să ştiţi că a trecut cineva pe aici să întrebe de dumneavoastră.

— Jacob Reed?

— Nu, a fost o doamnă. Nu şi-a spus numele.

Bărbatul fugi. Max nu era sigură dacă Degan intenţionase să îşi ceară scuze fiindcă îl speriase, dar acum părea relaxat. Ea se arătă uşor năucită. Pe toţi sfinţii, pentru un bărbat atât de masiv, era capabil să se mişte foarte rapid.

— O altă prietenă? întrebă ea, continuând să urce scările.

— Puţin probabil.

— Cineva interesat să te angajeze?

— Momentan, am o sarcină de îndeplinit, deci nu contează.

— De fapt, nu, ai doar de întors o favoare. A avea pe lângă asta şi una dintre sarcinile tale normale sună interesant.

— Interesant pentru tine?

Ea zâmbi larg.

— Da. Nu am văzut decât o singură luptă cu pistoale. În Bingham Hills nu s-a întâmplat niciodată aşa ceva. Eram

prea departe de drumul bătut pentru a fi vizitaţi de pistolari. Singura luptă pe care am văzut-o a fost în Colorado. Mi s-a părut destul de plictisitoare însă. Unul dintre bărbaţi a fost împuşcat în picior, iar celălalt – în umăr. Au decis să nu încerce din nou şi s-au dus împreună să caute un doctor. Deci nu mi-ar displăcea să îl văd pe faimosul Degan…

El o întrerupse:

— Sarcinile mele obişnuite mă obligă să rămân într-un singur loc măcar o vreme. În momentul de faţă, asta nu e o opţiune.

Rânjetul ei deveni mai larg.

— Dar majoritatea luptelor te găsesc ele pe tine, nu-i aşa?

— Aşa îţi doreşti să-ţi obţii libertatea? Cu preţul morţii mele?

Max fu luată complet pe nepregătite. Şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că Degan era furios. Mânia radia dinspre el, din ochii lui deveniţi de un gri furtunos, din încordarea bărbiei lui, din conturul aspru al gurii strânse într-o linie. Era, fără îndoială, extenuat dacă îşi dezvăluia astfel emoţiile, iar presupunerea ei era întemeiată. Probabil nu dormise prea mult în ultimele câteva nopţi dacă umblase după ea prin toată Helena. Sau poate lăsase garda jos fiindcă fusese cât pe ce să ucidă un angajat nevinovat al hotelului.

Dar nu avea de gând să îi răspundă în niciun fel, având în vedere că moartea lui *chiar* i-ar fi permis să îşi recapete libertatea. El nu ar fi crezut-o niciodată – sau poate chiar s-ar fi înfuriat şi mai tare – dacă i-ar fi spus că nu îşi dorea libertatea cu acest preţ.

Capitolul 20

Până ajunseră în cameră, furia lui Degan dispăruse, complet înfrânată din nou. Max se întrebă *cum* putea să o dezactiveze atât de rapid. Ei bine, probabil încă era prezentă, doar că nu voia să o mai lase pe ea să o vadă. Individul o surprindea prea tare azi. Trebuia să înceteze sau măcar să-i ofere o explicaţie mai clară. Sau se obişnuise atât de tare să fie singur încât uitase cum să se poarte în rest? Dar nu ar fi trebuit să se plângă. Dacă tot urma să călătorească în compania lui, nu strica să aibă parte de un drum interesant. Previzibil sigur nu avea să fie.

Max se instală confortabil, atât cât îi permiteau ceea ce păreau a fi patru înţepături de albină de pe spate şi una de pe dosul braţului stâng. Îşi întinse haina şi vesta peste unul din cele două scaune şi îşi aruncă cizmele, şosetele şi curelele pe podea lângă acesta. Şi-ar fi dorit să se poată dezbrăca şi de cămaşă, ca să nu îi mai irite înţepăturile, dar nu o putea face în prezenţa lui Degan.

Singura fereastră a camerei era deschisă şi dădea spre partea din faţă a hotelului, dar nu se auzea prea multă gălăgie de afară. Max nu se obosi să verifice dacă ar fi avut pe unde să fugă. Avea să aştepte o oportunitate mai bună în loc să sară de la o fereastră aflată la etajul doi şi să-şi rupă gâtul.

În cameră existau un birou şi o mică masă de scris, la care fusese tras celălalt scaun de masă, dar niciun alt obiect de mobilier confortabil. În mod cert nu era un hotel la fel de elegant mobilat precum celălalt hotel la care stătuse. Măsuţa de bărbierit şi cada din colţ nici măcar nu aveau paravan, dar poate că acea cameră nici nu era gândită pentru două persoane, în ciuda patului mare.

Max aruncă o privire spre patul dublu şi zâmbi. Cu siguranţă s-ar fi putut obişnui cu nazurile lui Degan dacă i-ar fi permis să doarmă într-un pat în fiecare noapte. Dar unde avea să doarmă el în noaptea aceea?

Mâncarea sosi înainte ca Degan să termine de aprins lămpile din cameră. Farfuriile care fură aşezate pe masa micuţă conţineau porţii generoase de plăcintă cu carne de pui, însoţite de un coş cu fursecuri şi o farfurioară cu unt.

Un alt chelner aduse o sticlă de vin.

— Din partea casei, domnule, şi scuze din partea bucătarului. Dacă nu s-ar fi stricat peştele, am fi avut mai multe să vă oferim.

— Nici nu mai ţin minte de când n-am mai băut vin, spuse Max şi se întinse după sticlă.

Degan îşi scotea jacheta pentru a o atârna în dulap.

— Eşti sigură că vrei să bei vinul acela?

Ea zâmbi larg şi turnă în paharele goale de pe masă.

— Mai lasă puţin de la tine, sclifositule! Nu mai mergem nicăieri în noaptea asta, nu? N-ai schimburi de focuri în program? Ne culcăm apoi, nu?

El nu îi răspunse, ci veni să i se alăture la masă. De-abia după ce sorbi prima înghiţitură de vin, Max îşi dădu seama că Degan ar fi putut interpreta pălăvrăgeala ei drept altceva decât intenţionase ea, ceea ce o făcu să adauge pe nerăsuflate:

— Nu în sensul de *împreună*.

El îşi dădu ochii peste cap. *Era* de neînduplecat. Pur şi simplu nu se atinse de vin. Max nu fu surprinsă. Degan nu ar fi riscat să îşi slăbească reflexele, indiferent de motiv, câtă vreme acele reflexe îl ţineau în viaţă. Ceea ce probabil însemna că nu se mai bucurase de o beţie zdravănă de ani buni. Ea însă, da. Poşirca era uşor de obţinut, iar singurătatea reprezenta o motivaţie puternică pentru a se strecura în dosul câte unei taverne şi a face rost de ceva de băut. Însă în noaptea aceea nu îşi dorea nici ea cu adevărat să bea din vin. La cât era de obosită, exista riscul ca alcoolul să o adoarmă înainte să termine de mâncat.

— Povesteşte-mi despre familia ta!

Max îi aruncă o privire, cu furculiţa ridicată pe

jumătate spre gură.

— E obligatoriu pentru tine să faci conversaţie în timp ce mănânci? Te ajută la digestie sau ceva de genul ăsta?

— Eşti cea mai vorbăreaţă femeie pe care am cunoscut-o vreodată, iar acum ai, dintr-odată, ceva împotriva conversaţiei?

— Pe toţi dracii, nu, doar că mă întrebam de ce nu te arăţi deschis la discuţii decât atunci când mănânci ceva.

— Numai când am companie la masă – spre deosebire de cineva care recunoaşte că vorbeşte singură.

Ea râse de gluma lui, indiferent dacă aşa fusese sau nu gândită.

— Te-a învăţat maică-ta acest simplu gest de politeţe?

— Nu e nevoie să te înveţe cineva, când aşa ai fost crescut. Nici familia ta nu mânca în tăcere, aşa-i?

— De obicei, eu şi fratele meu ne certam la masă. Şi sporovăiam mult, spuse ea chicotind.

— Deci nu te înţelegeai bine cu fratele tău?

— O, ba da – în cea mai mare parte a timpului. Dar eu eram sora mai mare, autoritară, arogantă şi cu tendinţa de a mă făli cu ceea ce realizasem. El era fratele mai mic şi invidios care nu avea încă nicio realizare. Îl iubesc de mă prăpădesc, dar ştia cum să mă scoată din sărite. N-aş zice că asta era tocmai o realizare, dar era ceva la care se pricepea de minune.

— De regulă, certurile la masă sunt interzise, remarcă el.

Ea râse.

— Cine zice? Dar eu mă refeream la perioada când eu şi Johnny eram copii. Doar pozne tipice pentru copii. Nu ne-am mai certa acum, că suntem mai mari – dacă aş fi acasă.

Nu avea de gând să se lase pradă melancoliei stârnite de dorul de fratele ei, însă se cufundă în tăcere. Poate că emoţia se văzu pe chipul ei totuşi, fiindcă Degan se opri din mâncat şi îşi aţinti privirea asupra chipului ei. Pe

neaşteptate, spuse:

— Am cunoscut un porc pe nume Max.

Ea îşi împreună brusc sprâncenele.

— Mă faci porc?

— O doamnă s-a împrietenit cu el şi i-a pus numele Maximilian, deşi se mulţumea să îi spună Max. Nu, nu te-am făcut nicicum.

Max continuă să mănânce. După câteva înghiţituri, iritarea îi dispăru şi spuse:

— Un porc, ei? N-ar trebui să mă surprindă. Eu aveam drept favorit un cocoş, îi dădeam cele mai bune grăunţe, nu mă supăram când mă trezea mai devreme decât aş fi vrut eu să mă scol. Îl încurajam de fiecare dată când se lua la bătaie cu un cocoş mai bătrân pe care îl aveam şi îl consolam de fiecare dată când pierdea. Dar a murit într-una dintre acele lupte. Am plâns ca un copilaş şi aproape că l-am împuşcat pe bătrânul păsăroi care îi făcuse felul, dar nu m-a lăsat buni, şi pe bună dreptate. Asta fac cocoşii, şi nu poate exista decât unul stăpân. Dar după aceea nu m-am mai ataşat de niciun alt animal în afară de Noble. Nu-mi place să pierd pe cineva – sau ceva – de care m-am ataşat.

— Deci ai crescut la fermă?

— O fermă de găini. Bunicii mei şi-au construit casa departe de oraş, pentru a nu-l avea pe Carl Bingham drept proprietar. I-au cerut permisiunea mai întâi, având în vedere că deţinea cam întregul oraş, iar el le-a dat-o. Dar oraşul s-a dezvoltat în direcţia noastră, deci poate Carl a ajuns să regrete că le-a dat voie să construiască acolo.

Se auzi o nouă bătaie în uşă.

— Asta ar trebui să fie medicamentul tău, spuse Degan, ridicându-se să deschidă. Luă sticluţa pe care i-o întinse angajatul hotelului, apoi încuie uşa. Dacă te-ai săturat de mâncat, ar trebuie să-ţi aplic loţiunea asta pe urmele de la înţepături.

Max se ridică şi întinse mâna.

— Pot s-o fac singură.

— Ba nu poţi. Aşa că vino încoace şi întinde-te!

Max se zgâi la pat. Şi rămase neclintită. Apoi Degan adăugă răbdător:

— Ştiu că eşti obişnuită să te descurci singură, dar asta e ceva la care vei avea nevoie de ajutor, fiindcă n-ai cum să ajungi la mijlocul spatelui. Şi, deşi sunt perfect capabil să te duc cu forţa la pat…

— Ştiu că eşti! Ai făcut-o azi-dimineaţă, nu se putu abţine Max să remarce, apoi regretă imediat că îi amintise de acea întâlnire ruşinoasă.

— Din câte ţin minte, încercai să mă loveşti, replică Degan.

Lui Max i se păru că îi vede buzele curbându-se în sus pentru o clipă, însă nu era sigură.

— Ei bine, ai meritat-o, spuse ea, roşind.

— Îmi închipui că înţepăturile alea de albină te ustură destul de rău în momentul de faţă. Există cu adevărat vreun motiv pentru a nu-mi accepta graţios ajutorul?

Când punea astfel problema, ar fi părut complet copilăresc din partea ei să îl refuze. Iar înţepăturile chiar o dureau. Se apropie de pat, ridicându-şi spatele cămăşii înainte de a se întinde pe burtă, şi aşteptă încordată atingerea lui. Nu îi venea să creadă că făcea aşa ceva. Nu îi venea să creadă nici că *el* făcea aşa ceva. Purtarea frumoasă a lui Degan faţă de ea i se părea… nefirească.

— Dă-ţi jos cămaşa!

Tot soiul de gânduri îi goniră prin minte, dar niciunul dintre ele nu o convinse să îşi dea jos cămaşa pentru el.

— Nu, spuse ea ferm.

Degan chiar oftă.

— Nu glumesc. Cămaşa o să şteargă loţiunea pe care am să ţi-o aplic. Te poţi lipsi de ea pentru o noapte, cât să laşi înţepăturile să se vindece.

Chiar trebuia să vorbească atât de logic?

— În plus, ăsta e un hotel, nu un bordel.

Chiar trebuia să facă din nou referire la acel episod?! Dar apoi Degan adăugă:

— Ţi-am văzut deja spatele, în întregime, când am lăsat albina aia să zboare.

Max strânse din dinţi. Avea de gând să îi aducă aminte că îi văzuse deja şi sânii?

— E un spate foarte frumos, dar nu am alte intenţii cu el decât să îl dau cu loţiune.

— Bine! Întinde-mi odată loţiunea aia pe spate, spuse ea, chinuindu-se să-şi scoată cămaşa fără a se ridica.

Degan o ajută să şi-o tragă peste încheieturi, aruncând-o deoparte înainte de a se aşeza pe pat lângă ea. Max închise strâns ochii, pregătindu-se pentru durerea pe care avea să i-o provoace atingerea urmelor lăsate de înţepături. Dar ceea ce simţi când el o atinse în cele din urmă fu o senzaţie răcoritoare şi calmantă, deloc dureroasă. Tot nu se putea relaxa însă, nu când Degan era atât de aproape, iar degetele lui o masau blând pe spate.

— Unde au fost părinţii tăi când erai mică?

Max avu impresia că el încerca să îi distragă atenţia. Nu credea că putea să funcţioneze. Nimic nu ar fi funcţionat când atingerea lui era atât de plăcută, dar totuşi îi răspunse:

— Mama mea a murit aducându-l pe lume pe Johnny, aşa că nu mi-o amintesc deloc. Tata ne-a dus să locuim cu părinţii lui în Texas, ca să pot fi crescută de o femeie. El însă n-a stat prea mult pe acolo. Câţiva ani mai târziu, a plecat, şi nu a mai aflat nimeni nimic de el de atunci. Spusese întotdeauna că îl atrăgea oceanul.

— Deci nu ştii dacă mai trăieşte sau e mort?

— Nu, a murit pe mare. Am primit de la un prieten de-al lui un pachet cu lucrurile lui personale, însoţit de un bilet în care scria că se înecase. Plescăi nemulţumită. Era atât de dornic să fie marinar, dar nu ştia să înoate. Asta s-a

întâmplat cu câteva luni înainte să moară bunicul, moment în care am preluat eu sarcina de a vâna şi de a avea grijă de bunica mea.

— Ea e invalidă?

— Nu, e o bătrână care se ţine bine pe picioare, dar nu vreau s-o ştiu trăind singură sau muncind mai mult decât ar fi nevoită. Acum e rândul tău, sclifositule!

— Mi-aş dori eu să fie – dar eu nu am fost înţepat.

Nu la acest lucru se referise ea, dar zâmbi în sinea ei de felul în care el evitase să spună ceva despre propria persoană. Şi savură senzaţia delicioasă dată de faptul că-şi simţea durerea alinată sub rotocoalele blând desenate de degetele lui pe spatele ei, pe gâtul ei, pe braţul ei. Deveni prea somnoroasă şi prea satisfăcută pentru a insista să dezvăluie şi el ceva despre propria persoană. Şi era aproape adormită când i se păru că îi simte atingerea uşoară a buzelor lui pe umăr.

Capitolul 21

— Cam atât de înalt, îi spuse Degan vânzătorului, ridicând mâna până la jumătatea de sus a pieptului său. Şi slăbuţ.

— Ar fi mai bine dacă aţi veni cu băiatul să probeze cămaşa.

— Nu, n-ar fi, replică Degan. Doar vezi dacă ai ceva care să fie pe măsura cuiva de mărimea asta.

Degan aşteptă, în timp ce vânzătorul dispăru în fundul prăvăliei. Intră o femeie, însoţită de o fetiţă. Când copila arătă spre lanţurile de picioare pe care Degan şi le petrecuse în jurul gâtului, femeia se răsuci pe călcâie şi ieşi.

Degan îşi dădu jos lanţurile şi le puse pe tejghea.

Dacă vânzătorul se întorcea cu mâna goală, putea cel puţin să îi ceară un sac pentru cătuşele de fier. Nu că s-ar fi simţit vinovat fiindcă îi ceruse şerifului acele lanţuri când se dusese să îşi ia recompensa pentru Kid Cade. Probabil nu aveau să se dovedească necesare, cel puţin nu pentru Max. Pe de altă parte, poate că da. Dar Max avea nevoie de o cămaşă curată azi, ca umflăturile provocate de albine să nu i se infecteze, şi nu era convinsă că ea avea aşa ceva.

Degan îşi termină treburile în Butte, care induseră şi trimiterea unei telegrame către John, pentru a-l anunţa de capturarea lui Kid, şi se întoarse la hotel. O lăsase pe Max dormind când plecase, şi, deşi era încă devreme dimineaţa, era posibil ca ea să fi fugit între timp. Degan lăsase acest lucru în voia sorţii, legându-i doar una dintre încheieturi de tăblia patului – şi nu atât de strâns cât ar fi trebuit să o facă, pentru a evita să o deranjeze.

Nu reuşise să doarmă prea mult ştiind-o lângă el, nu de data aceasta. Nu după ce o văzuse în acele haine sumare la bordel şi după ce îi atinsese sânii. Nu după ce călărise cu ea aşezată în poala lui. Iar noaptea trecută, auzind suspinele ei de plăcere când îi masase loţiunea pe spate… nu putea nega cât de plăcut fusese şi pentru el. Lăsase garda jos fiindcă Max fusese rănită şi vulnerabilă, dar nu îşi putea permite să o facă din nou.

Intră în cameră şi închise uşa înainte de a se uita să vadă dacă ea mai era acolo. Deşi lăsase acest lucru în voia sorţii, acum nu mai era sigur că nu l-ar fi deranjat dacă Max ar fi dispărut.

Dar ea era tot acolo, dormind. Era incredibil cât de profund dor mea. Peste noapte, îi mai aplicase de câteva ori loţiunea pe spate, fără a o trezi. Experienţa aceea fusese o sursă de plăcere mai mare pentru el decât îşi imagina că fusese pentru ea, dar părea să fi funcţionat. Umflăturile provocate de înţepăturile albinelor dispăruseră în mare parte.

Puse cătuşele la fundul valizei lui şi întinse cămaşa cea nouă peste un scaun înainte de a inspira adânc şi de a se apropia de marginea patului. O privi pe Max preţ de o clipă, o clipă prelungă. Dormea tot pe burtă, cu cearşaful ridicat până la mijlocul spatelui, aşa cum îl lăsase el, însă acum avea capul întors spre el. Era atât de frumoasă. Atât de enervantă. Nu era surprins că se ataşase de ea. Surpriza era că se întâmplase atât de rapid.

— Trezeşte-te, îi spuse el, dezlegându-i mâna de pe tăblia patului. Ni se aduce imediat apă pentru baie.

— Ni se aduce? întrebă ea somnoroasă.

— Va trebui să împărţim cada.

— S-o împărţim?!

Era uluitor cât de rapid putea să tragă concluzii greşite şi să se supere.

— Separat, îi explică el. Putem da cu banul, să stabilim cine e primul, dacă doreşti. Sau poţi accepta faptul că manierele mă îndeamnă să dau prioritate doamnelor.

Ea ridică dintr-o sprânceană spre el.

— Chiar ai fost cândva gentleman, nu-i aşa? Nu, îmi retrag cuvintele, adăugă ea, observând în sfârşit frânghia de la încheietură. *De ce* m-ai legat din nou? Ziceai că nu mă duci la închisoare încă, aşa că de ce aş fi încercat să fug?

— Fiindcă nu-ţi place de mine. Fiindcă ai prefera să fii de capul tău. Fiindcă nu pot avea încredere în tine. Fiindcă a te da pe mâna legii e în continuare o opţiune. Alege oricare dintre astea.

— Le aleg pe toate, mârâi ea şi îşi smuci mâna imediat ce el i-o eliberă. Mişcarea bruscă făcu cearşaful să alunece, dezgolindu-i complet sânii sub privirea lui Degan. Bombăni. Probabil am visat că te-ai purtat frumos cu mine azi-noapte.

Degan zâmbi în sinea lui, dându-şi seama că ar fi putut spune şi el acelaşi lucru. Dar nu o făcu. O privi când ea îşi dădu seama că nu purta nimic de la brâu în sus şi

trase cearşaful de pe pat pentru a-l strânge ca pe o pelerină în jurul ei înainte de a se ridica în capul oaselor. „Ce dezamăgitor”, îşi spuse el. Mare păcat că îndrăzneala fetei nu se aplica şi când venea vorba despre trupul ei.

Dar, amintindu-şi remarca ei de mai devreme, o întrebă:

— Ce ai putea tu să ştii despre gentlemeni?

— Bingham Hills nu era o fundătură. Aveam şi noi gentlemenii noştri, majoritatea sudişti însă. Familii care pierduseră totul în război şi se mutaseră în vest pentru a-şi obloji rănile. Pe tine ce te-a adus în vest?

El nu îi răspunse, ceea ce o făcu să adauge răutăcioasă:

— O, da, am uitat. Nimic personal – din partea ta. Şi nu am nevoie de baie azi.

Avea de gând să facă pe nesuferita toată dimineaţa?

— Şi din ce motive ai refuza o baie?

— Ieri am avut haina să mă protejeze de praf. Dar, când el se mulţumi să o fixeze cu privirea, se bosumflă. Bine. Merg eu prima.

Luându-şi cearşaful cu ea, se dădu jos din pat şi îşi întinse braţele şi picioarele pe sub el, apoi îi aruncă lui Degan o privire prelungă, observând că era complet îmbrăcat şi studiindu-i centura unde purta pistolul.

— Unde te-ai mai dus în afară de a comanda apă pentru baie? O, stai aşa, cumva ţi-a apărut la uşă femeia de ieri? Apoi chicoti. Care dintre ele a fost de data asta?

Degan avu nevoie de o clipă până să-şi amintească de ce se gândea la mai mult de una. Nu se întrebă decât în trecere cine ar fi putut fi femeia care se interesase de el aici, la acest hotel. Mai fusese angajat şi în trecut de câteva femei, una care pur şi simplu avusese nevoie de protecţia lui pe durata unei călătorii, o alta care rămăsese de curând văduvă şi al cărei cumnat încerca să-şi revendice pentru sine proprietatea pe care ea o moştenise de la soţul ei. Dar,

după cum îi spusese lui Max în seara precedentă, nu era dispus să accepte alte însărcinări în acel moment. Şi nu credea că femeia care întrebase de el fusese fosta lui logodnică. Chiar dacă Allison ar fi fost îndeajuns de neghioabă încât să îl urmărească, era foarte puţin probabil să fi ajuns în Butte înaintea lui. De fapt, diligenţele călătoreau destul de rapid…

Gândul îl enervă atât de tare, încât se răsuci pe călcâie şi se duse la fereastră înainte ca Max să observe. O auzi plescăind în spatele lui.

— Asta e cel mai enervant obicei pe care l-am văzut vreodată.

— Care anume?

— Faptul că nu răspunzi la întrebări simple.

Degan îşi încrucişă braţele pe piept şi se întoarse din nou spre ea.

— Nu era nimic simplu în întrebarea ta. Încercai să mă provoci. N-ar trebui s-o faci atât de făţiş.

Ea zâmbi larg.

— Dar a ţinut?

— O întrebare mai bună ar fi de ce vrei să o faci, replică el.

— Fiindcă nu eşti atât de rece şi de indiferent cum vrei să-i faci pe alţii să creadă. Te-am văzut lăsând garda jos de câteva ori. Şi fiindcă mie *îmi place* să port conversaţii, ceea ce am stabilit deja. Şi, chiar dacă am recunoscut că uneori vorbesc singură, îţi spun deschis că nu îmi place cine ştie cât.

— De fapt, ce vrei să spui pe ocolite?

— Cu tine, am mereu impresia că vorbesc singură, zise ea bosumflată. Nu ar strica să mai laşi să iasă la iveală şi bărbatul din spatele pistolarului. Măcar când suntem doar noi doi, şi nu te-ar vedea nimeni altcineva dacă ai râde, nici nu ar fugi nimeni înspăimântat dacă te-ar vedea înfuriindu-te.

— Spune-mi ceva…

Ea îl întrerupse:

— *Nu* fără să îmi întorci favoarea.

— De ce nu ţi-e frică de mine?

Max se zgâi la el preţ de o clipă prelungă înainte de a izbucni în râs.

— Asta e întrebarea pe care mi-o pui după ceea ce tocmai ţi-am spus? Serios? Sau doar aşa înţelegi tu să schimbi subiectul?

— Din prima noapte nu ţi-a fost frică. Te-ai arătat disperată o dată, dar niciodată înspăimântată.

Ea ridică din sprâncene.

— *Vrei* să-mi fie teamă de tine?

Voia? La drept vorbind, nu. Trecuse atâta timp de când nu mai întâlnise pe cineva care să i se opună, încât uitase cât de enervant şi de frustrant, dar uneori şi cât de amuzant putea să fie. Se întâmplase de mai multe ori să vrea să râdă la ceva spus de ea, iar de câteva ori nu reuşise să îşi stăpânească impulsul. Nu, nu îl deranja deloc că nu îi stârnea neliniştea. Dar în mod cert îl deruta faptul că nu îi fusese teamă atunci când toţi ceilalţi tremurau în faţa lui – cel puţin la început.

— E treaba mea să cunosc oamenii. Tu nu te încadrezi în niciuna dintre categoriile tipice.

Max îşi aruncă mâinile în aer:

— Şi acum mă faci ciudată?

— Nu. Fie nesocotită, fie prea curajoasă.

Ea chicoti.

— Înseamnă că nu te-ai gândit îndeajuns. Dacă vrei să ştii adevărul, de regulă sunt prea furioasă pe tine pentru a mai simţi orice altceva.

Degan clătină din cap.

— Teama nu e o emoţie exclusivă. Poţi să fii furioasă şi prea speriată pentru a face ceva în privinţa asta.

— Ha! Ştii că nu-i cazul cu mine.

Era adevărat. Îl atacase în repetate rânduri lovindu-l cu pumnii, dăduse în el cu piciorul de mai multe ori, aruncase cu cizmele în el, îl biciuise cu replici acide şi mârâise spre el de furie şi frustrare. Inima ei era ca o carte deschisă, şi îşi exprima întotdeauna emoţiile, dar teama nu se numărase niciodată printre ele. În acel moment, expresia ei îi spuse că era încântată de curiozitatea lui – pe care ar fi trebuit să şi-o păstreze pentru sine.

Răspunsul ei nu fusese foarte satisfăcător. Era o răzbunare pentru toate acele situaţii când el însuşi nu îi răspunsese? Sau învăţa de la el cum să evite un subiect pe care nu voia să îl discute?

Se întoarse din nou să privească pe fereastră, arătându-i astfel că terminase cu tacticile ei de eschivare. Auzi uşa de la micuţa toaletă deschizându-se şi închizându-se. Fu surprins că încăperea era dotată cu aşa ceva, câtă vreme nu avea şi sală de baie. Iar hotelul era nou, deci ar fi trebuit să ofere un asemenea confort. Dar poate că unele dintre afaceri întâmpinaseră greutăţi financiare considerabile când fuseseră nevoite să reconstruiască, după incendiul despre care auzise. Cada de baie nici măcar nu avea paravan.

Baia avea să fie o experienţă interesantă… Max ieşi din toaletă.

— De ce durează atât de mult să aducă apa pe care ai cerut-o?

— Eu presupun că acum o încălzesc, răspunse el fără a se întoarce.

Max veni lângă el la fereastră. Degan coborî privirea spre creştetul ei. Părul ei îi păruse ca de mătase când îl atinsese noaptea trecută, după ce ea adormise. Era mai bine să nu se gândească la acest lucru. Şi nu mai era înfăşurată în cearşaf. Găsise cămaşa pe care o purtase cu o zi în urmă şi o îmbrăcase. Degan nu pomeni despre cea curată, pe care i-o pregătise, având în vedere că urma să

facă baie în curând.

Apoi ea îl surprinse revenind la întrebarea lui:

— Ştii, nu sunt tocmai sigură de ce nu mă înspăimânţi, sclifositule, dar pot să speculez, dacă doreşti. S-ar putea să fie din cauză că eşti atât de chipeş, încât nu prea mai observ nimic altceva în afară de asta. Sau poate fiindcă mi-a devenit limpede că nu eşti un ucigaş. Au existat câteva ocazii când ai fi putut să mă împuşti, dar nu ai făcut-o. Însă mai presus de toate e din cauză că nu m-ai lovit atunci când ai fost cât pe ce să o faci, în noaptea aceea pe deal, ceea ce mi-a dat limpede de înţeles că nu ai face rău unei femei. Presupun că ăsta ar fi răspunsul pentru tine.

Degan nu mai auzi mare lucru dincolo de afirmaţia ei cum că era chipeş şi fu surprins de cât de încântat îl făcea asta să se simtă.

Capitolul 22

Max îl văzu pe Jacob Reed trecând călare pe lângă hotel. Era singur şi nu se grăbea, studiind ambele părţi ale drumului. Strada era plină de oameni care îşi vedeau de treburile lor. Reed părea să arunce câte o privire fiecăruia dintre ei, deşi cineva ca Degan ar fi sărit în ochi de la un cvartal distanţă, dacă într-adevăr pe el îl căuta Reed. Şi, judecând după ceea ce îi spusese Degan, nu se îndoia că era exact ceea ce făcea Reed. Dar de ce era singur? Sau credea că Degan nu avea să şi-l mai amintească? Era posibil, deoarece individul nu prezenta nimic remarcabil. Avea părul castaniu lăţos şi o mustaţă stufoasă, era subţire şi nu foarte înalt. Dar armăsarul lui alb era cu siguranţă memorabil.

— Prietenul tău pare să caute pe cineva, remarcă

Max.

— Nu mi-e prieten, se mulţumi Degan să spună.

Părea distras. Încă se gândea la conversaţia lor? Max era în continuare uluită că efectiv purtaseră una! Sau faptul că îl pomenise pe Reed îi retrezise mânia din seara precedentă, când ea recunoscuse că nu i-ar fi displăcut să îl vadă într-o înfruntare cu pistoale? Era mai bine să întrebe:

— Gata, ţi-a trecut furia pe mine?

— Arăt furios?

Max pufni în râs. De parcă nu ar fi ştiut că felul în care arăta nu oferea niciun indiciu despre ceea ce simţea – de obicei. Îi aruncă o privire piezişă, pentru a-i aminti.

— Nu ar fi trebuit să te enervezi aşa pe faptul că mi-ar plăcea să te văd în acţiune. Nu e ca şi cum nu sunt sigură că ai câştiga. Apoi zâmbi larg. Mai puţin, poate, împotriva mea.

— Dă-i bătaie, ia-ţi pistolul!

— Serios?

— Ştii unde e.

Max fu mult prea încântată că i se oferea să îşi demonstreze dreptatea pentru a se întreba de ce îi permitea aşa ceva. Traversă în grabă camera pentru a-şi lua centura cu toc, pe care şi-o puse la brâu, apoi scotoci în valiza lui după pistolul ei şi îl puse în toc înainte de a se întoarce cu faţa spre el. Degan se întorsese, dar rămăsese lângă fereastră, având în spate lumina intensă a zilei, ceea ce era un dezavantaj pentru ea; dar chiar şi aşa îi văzu pistolul şi observă că îşi dăduse la o parte jacheta pentru a-i face loc. Ea era rapidă, avusese la dispoziţie aproape doi ani pentru a exersa frecvent. Dar nu fusese niciodată implicată într-o luptă cu pistoale reală, într-o confruntare adevărată. Iar Degan arăta atât de mortal aşa cum stătea acolo, aşteptând, rece şi complet lipsit de emoţie.

Max începu efectiv să transpire. Nu era atât de uşor cum se aşteptase ea să fie. *Voia* să fie mai rapidă decât el,

dar poate că nu era. Iar pistolul ei nu era încărcat, în vreme ce al lui da. Dacă Degan apăsa pe trăgaci din obişnuinţă, fără să vrea? Chiar dacă ea era mai rapidă, tot risca să sfârşească moartă.

— În regulă, a fost o idee proastă. S-o lăsăm baltă, spuse ea şi se răsuci pe călcâie, întorcându-i spatele.

— Cum doreşti.

Max lăsă să-i scape din piept aerul pe care îl ţinuse în ea şi îşi aruncă pistolul înapoi în valiza lui. La naiba! Era evident că pentru înfruntările faţă în faţă era nevoie de genul de curaj pe care ea nu putea decât să şi-l dorească, iar înfruntarea de acum nici măcar nu fusese una adevărată! Dar cel puţin Degan nu o lua peste picior pentru faptul că dăduse înapoi. Era femeie, în fond. Probabil că exact la aşa ceva se şi aşteptase din partea ei.

Se auzi în sfârşit şi bătaia în uşă. Degan lăsă îngrijitorii să intre. Veniseră patru de data aceasta, deci cel mai probabil aduceau toată apa necesară odată.

De îndată ce aceştia se retraseră unul câte unul din cameră, Degan îi spuse:

— Ai o cămaşă nouă pe scaun.

Max fu surprinsă.

— Ai cumpărat-o pentru mine?

— Ca rănile să îţi rămână curate până se vindecă, deşi cea mai mare parte a inflamaţiei s-a redus deja datorită acelei loţiuni.

„Şi a îngrijirilor lui tandre”, îşi spuse ea. Acela nu fusese un vis. Degan Grant continua să o surprindă. I-ar fi mulţumit pentru bunătate dacă el nu ar fi adăugat:

— Cinci minute, Max, şi mă întorc.

Nu avea de gând să-i ia şi hainele de data aceasta?

— Zece, negocie ea.

— Opt şi niciun minut în plus, spuse el şi ieşi pe hol, închizând uşa în urma lui.

Max nici măcar nu se uită pe fereastră. Tot nu o tenta

să îşi frângă gâtul ieşind pe geam. Dar opt minute nu erau prea multe pentru o baie, şi nu se îndoia că Degan o aştepta în faţa uşii. Se dezbrăcă rapid şi intră în cadă. Acest hotel nu avea săpunuri cremoase şi fine, însă calupurile de săpun erau modelate în formă de flori şi miroseau frumos, aşa că Max nu îşi scoase rezervele din celălalt săpun. Se spălă rapid din cap până în picioare.

Ieşind din cadă, se încruntă când îşi dădu seama că avea să fie nevoită să îmbrace aceiaşi pantaloni pe care îi purtase şi cu o zi în urmă, dar cel puţin avea o cămaşă curată mulţumită lui Degan.

Când o luă pe ea, constată că îi venea prea strâns pe corp, ceea ce nu era nicidecum acceptabil. Nu, avea să se descurce şi aşa. Avea să îşi închidă pur şi simplu vesta peste cămaşă, în loc de a o lăsa deschisă, cum făcea de obicei.

Avea nevoie de mai multe haine, în mod evident, sau de mai puţin timp petrecut în hoteluri şi mai mult într-o tabără lângă un lac sau un râu, unde să îşi poată spăla ceea ce avea. Dar, călătorind cu cineva hotărât să dicteze în permanenţă drumul, nu avea cum să găsească timp pentru astfel de lucruri necesare. Însă nu-şi putea permite alte haine. De câte ori obţinea bani ca urmare a târgurilor pe care le făcea, îi cheltuia refăcându-şi proviziile de muniţie, în plus, nu putea câştiga bani cât timp era cu Degan, fiindcă el ar fi refuzat s-o lase să vâneze.

Încă îşi usca părul, când Degan intră din nou în cameră şi se duse întins la cadă. Nu mai încuiase uşa în urma lui. Lui Max acest lucru i se păru bizar, până îl văzu punându-şi pistolul pe suportul de prosoape aflat foarte aproape de cadă. Deci n-avea decât să se întrebe din nou dacă ar fi fost într-adevăr în stare să o împuşte dacă o lua la fugă cât el era gol puşcă. Ar fi trebuit să încuie uşa în loc să o ispitească astfel!

Îl privi dezbrăcându-se până ajunse la pantaloni. Făcu

ochii mari când îşi dădu seama că urma să şi-i dea jos, deşi ştia prea bine că ea încă îl privea.

Îi întoarse spatele şi spuse:

— Ar trebui să aştept în hol, cum ai făcut şi tu.

— Nu.

— Aşa nu e cuviincios.

— Nimic legat de tine nu e cuviincios. Stai jos! Întoarce-te! Prefă-te că nu sunt gol.

Obrajii lui Max se încinseră. *Era* gol acum? Sau era cel puţin aşezat în cadă, ca să se poată uita din nou în direcţia lui? Nu îşi asumă riscul. Ştiu instinctiv că imaginea lui i s-ar fi întipărit în minte pentru totdeauna. Mai văzuse şi altă dată bărbaţi goi, spre exemplu minerii pe care îi întâlnise pe lângă râuri sau lacuri şi care nu ezitaseră să se dezbrace şi să intre în apă, înconjuraţi doar de alţi bărbaţi. Desigur, aceia nu ştiuseră că era femeie. Nu se simţise ruşinată atunci. Dar acum nici măcar nu se uitase spre Degan, şi deja obrajii îi erau fierbinţi de roşeaţă. Pur şi simplu nu era la fel când un bărbat era atât de chipeş – când îşi *dorea* să privească!

Se uită în toate direcţiile, mai puţin spre colţul în care se afla el şi totuşi se fâstâci atât de tare la gândul că Degan se dezbrăca, încât se întoarse fără să vrea şi îl întrezări pentru o clipă în timp ce îşi punea pantalonii peste grămada de haine din spatele lui. I se tăie răsuflarea. Privelişte a spatelui lui lat şi musculos şi a coapselor ferme, precum şi a feselor tari, îi stârni un val de căldură în tot corpul. Preţ de o fracţiune de secundă, chiar dădu să întindă mâna spre el, dorindu-şi să îl atingă, dar apoi închise strâns ochii şi se întoarse. În niciun caz *nu* era adevărat că tocmai îi văzuse corpul superb şi masiv gol puşcă. Fu nevoită să îşi repete acest lucru de mai multe ori. Dar nu îndrăzni să respire din nou decât când auzi plescăitul apei, indicându-i că acum cel puţin o parte din corpul lui era ascunsă de cadă.

Dar tot refuză să îl privească. Însă, inspirând adânc şi ţinându-şi privirea aţintită în cealaltă parte a camerei, reuşi în cele din urmă să îşi recapete cât de cât calmul. Degan nu avea să fie nevoit să se bărbierească după ce termina cu baia. Aparent o făcuse înainte să iasă, în timp ce ea dormise. Se simţi oarecum uşurată, ştiind că avea să se îmbrace imediat ce ieşea din cadă, în loc să stea acolo pe jumătate gol cât timp se bărbierea.

— O să stăm ascunşi aici până pleacă Jacob Reed din oraş? Sau suficient timp cât să-mi spăl hainele?

— Nu.

— Dar e undeva prin preajmă căutându-te chiar în acest moment. Ai observat asta, nu?

— Da.

— Dacă îl duce cât de puţin capul, următorul lui pas va fi să te caute prin hoteluri.

— Nu mă semnez în registre. Şi i-am avertizat deja pe angajaţi să uite că m-au văzut.

— Apariţia ta în oraş e o veste importantă, remarcă ea. Chiar crezi că nu se vor lăuda că te-ai cazat la hotelul lor?

— De obicei, oamenii nu îndrăznesc să mă enerveze, se mulţumi el să spună.

Putea crede aşa ceva. Iar sporovăitul o ajuta să ignore faptul că Degan era gol, aşa că nu se dădu bătută:

— Tot am nevoie de o zi să îmi spăl hainele. Ce rost are să fac baie dacă sunt nevoită să port haine murdare? E bun orice ochi de apă dacă nu rămânem aici.

— Poţi să te întorci acum, Max.

Ea aruncă prudentă o privire peste umăr, apoi se întoarse. Părul lui ud era dat pe spate, dar era îmbrăcat din nou, iar pistolul îşi reluase locul obişnuit la şoldul lui. Îi trecu prin minte că şi el ar fi avut nevoie să îşi spele hainele. Chiar dacă valiza lui era destul de încăpătoare, se uitase în ea şi constatase că nu era plină de haine.

El o măsură din cap până în picioare cu ochii cenuşii înainte de a spune:

— Trebuie să-ţi găsim o rochie pe care să o poţi purta înainte să intrăm în vreun oraş.

Ea pufni în râs.

— Nu prea cred. Nu pot purta rochie pe cărările din pădure, deci nu prea ar avea rost.

— Am spus înainte de a intra într-un oraş.

Ea clătină din cap spre el.

— Prea multă bătaie de cap, şi tot nu mi-ai spus de ce.

— Ca să evităm să fii arestată sau împuşcată de vreun vânător de recompense.

— Pot să îmi ţin capul plecat, cum fac întotdeauna. N-o să mă recunoască nimeni.

— Decizia va fi a mea, nu a ta.

Ea îi aruncă o privire îndărătnică.

— Ba nu este decizia ta dacă eu refuz să îmbrac vreo rochie.

— S-ar putea să mi se pară interesant să te îmbrac eu cu ea.

Ea icni.

— N-ai îndrăzni!

— Tu sperai ca lucrurile să devină interesante. Sau posibilitatea ca eu să fiu împuşcat e singurul lucru pe care l-ai găsi interesant?

Chiar ar fi îndrăznit să o îmbrace. Fiindcă era în continuare furios pe ea că sugerase, cu o seară în urmă, că i-ar fi plăcut să îl vadă în acţiune. Sau poate nu. Detectase oare o notă de umor în tonul lui?

Degan îşi puse pălăria.

— Să mergem!

Max scrâşni din dinţi la auzul aceleiaşi replici enervante pe care i-o tot servea el, dar de data aceasta reacţionă.

— Ai putea cel puţin să adaugi ceva la asta? Cum ar fi, să mergem la gară. Sau să mergem înapoi în Helena. Sau să mergem să luăm micul dejun. Orice amănunt care ar putea indica încotro o luăm.

— Chiar contează încotro o luăm?

Max ridică bărbia.

— Contează atunci când mi-e foame.

— Chiar crezi că nu am să te hrănesc?

Max auzi din nou în vocea lui acea firavă notă de umor, doar o vagă sugestie în tonul lui, iar de data aceasta fu sigură. Se dădu bătută, perfect conştientă că el evitase încă o dată să îi spună unde mergeau.

Capitolul 23

— Există mai multe oraşe de aici şi până în Billings. Putem să ne oprim într-unul dintre ele suficient cât să găsim o spălătorească.

Max nu fu surprinsă să îl audă pe Degan oferindu-i în sfârşit acea informaţie. Se aflau la masă, acesta fiind singurul moment al zilei când nu îl deranja să converseze.

Restaurantul hotelului era doar puţin peste jumătate ocupat cu alţi oaspeţi sau cu oameni din oraş. Doar două mese se goliseră când intrase Degan în încăpere. Max fu încântată să constate că avea o ofertă bogată pentru micul dejun. I-ar fi plăcut să guste câte puţin din toate dacă ar fi crezut că putea să mănânce atât. Se opri la cârnaţi, ouă şi o jumătate de bucată de friptură.

— De ce Billings? întrebă ea.

— De acolo luăm trenul.

— Credeam că nu-ţi place să mergi cu trenul.

— Nu-mi place, când nu sunt presat de timp. În momentul de faţă, am de ajuns într-un loc anume, iar trenul

Northern Pacific s-ar putea să fie jefuit în timp ce ne aflăm noi în el. Mă va scuti de a scotoci prin toată Dakota în căutarea bârlogului lui Nolan.

Max începea să aibă impresia că urma să mai rămână multă vreme în compania lui. Era posibil să le ia mai bine de o săptămână doar pentru a ajunge în Billings. Dar, după ce îl înhăţa pe Nolan – *dacă* îl înhăţa ar fi avut în palmares doi răufăcători arestaţi şi ar fi fost nevoit să decidă dacă să o includă pe ea ca fiind cel de-al treilea. Deci probabil ar fi trebuit să se bucure că îi aştepta o călătorie îndelungată. O grămadă de alte ocazii pentru a se furişa de lângă el.

— O, pe toţi dracii, nu, mârâi brusc Degan pe sub mustaţă.

Max tresări la auzul furiei foarte reale din tonul lui, chiar dacă expresia lui nu trădă nimic. Cel puţin mânia lui nu era îndreptată asupra ei de data aceasta. Aruncă o privire peste umăr pentru a vedea la ce se uita. *Ea* din nou? Frumoasa brunetă era îmbrăcată la fel de elegant ca atunci când o văzuse în Helena. Însă azi rochia ei, jacheta şi pălăria erau în trei nuanţe diferite de albastru. Adorabila ei pălărioară nu avea un bor practic, care să o protejeze de razele soarelui. Era pur decorativă. Max nu se îndoia că toate femeile din salonul restaurantului o invidiau pe tânără şi şi-ar fi dorit să poată purta ceva la fel de frivol şi de drăgălaş. Max oftă în sinea ei.

Tânăra se apropie de masa lor şi se aşeză. Aruncându-i o privire mai atentă, Max îşi dădu seama că nu era doar frumuşică, ci de-a dreptul superbă. Şi teribil de neobrăzată dacă îndrăznise să se aşeze la masa lor fără a fi invitată.

— Cât de departe ai de gând să mă obligi să te urmăresc, Degan? întrebă ea bosumflată.

— Nu te oblig să faci nimic, Allison. Şi te-am avertizat că nu am nimic să-ţi spun.

— Nu te cred.

— Nu-mi pasă.

Se ridică şi îi făcu semn din cap lui Max să se ridice şi ea. Max aruncă o privire plină de regret spre farfuria ei, doar pe jumătate golită, dar se ridică rapid, înainte ca Degan să o smucească.

— Degan, aşteaptă, spuse Allison pe un ton frustrat când el dădu să iasă din încăpere. Tatăl tău…

— E în viaţă. Am verificat deja asta. Deci, oricare ar fi jocul tău, se sfârşeşte aici.

Nici măcar nu se opri cât spuse aceste cuvinte, dar femeia insistă:

— Nu e nevoie ca omul să fie mort pentru a nu mai fi cine era. E…

Max nu mai auzi restul vorbelor ei, căci el şi Max ieşiră din hotel. Însă femeia nu se dădu bătută. Îi urmă afară şi ţipă:

— Degan Grant, întoarce-te aici!

El îşi continuă drumul spre grajdul aflat la colţul cvartalului următor, în timp ce Max încerca să privească în urma lor. Doamna cea elegantă părea nebună de legat. Max nu era surprinsă. Doamna era prea frumoasă pentru a fi obişnuită să fie ignorată.

— Degan, opreşte-te! ţipă ea din nou. *Trebuie* să mă asculţi până la capăt!

Max îşi dădu ochii peste cap.

— Dacă până acum nu ştia nimeni că eşti în oraş, acum ştiu toţi. Chiar ai de gând să o laşi să-ţi urle în continuare numele în halul ăsta?

El nu îi răspunse, dar răul fusese deja făcut. Max îl văzu pe Jacob Reed coborând de pe promenadă din susul străzii şi pornind pe mijlocul drumului, spre Degan. Era tot singur – sau nu? Fusese însoţit de patru bărbaţi când îl văzuseră pe drumul spre Butte, cu o zi în urmă. Max aruncă rapid o privire în jurul ei, dar nu îl văzu pe niciunul dintre prietenii lui Reed. Apoi da.

Reed aflase probabil unde se cazase Degan şi îşi aranjase din timp oamenii pentru o ambuscadă. *Fusese sigură* că acei angajaţi ai hotelului nu aveau să-şi poată ţine gura în privinţa faptului că un pistolar atât de renumit era cazat în hotelul lor.

— E un bărbat pe acoperişul din faţă, cu o puşcă aţintită asupra ta, îl avertiză ea pe Degan. Asta e o ambuscadă.

— Ştiu. Am văzut deja alţi doi.

— Dar ăla e în afara bătăii pistolului tău, în timp ce tu eşti o ţintă uşoară pentru el.

— S-ar putea să nu conteze dacă îl ucid pe Jacob mai întâi. Asta e lupta lui, nu a lor.

Chiar nu era momentul ca Degan să pară atât de al naibii de calm sau să se bazeze pe presupuneri. Şi unde se afla cel de al patrulea bărbat? Strada începea deja să se golească. Când doi bărbaţi porneau astfel unul spre celălalt, era limpede ca lumina zilei ce urma să se întâmple. Şi „s-ar putea” nu era suficient pentru ea.

— Nu crezi că ar fi mai bine să ne punem la adăpost? sugeră ea.

— Tu da, replică el. Întoarce-te la hotel, şi încă repede!

Max nu aşteptă să i se spună de două ori, ci o luă la fugă spre hotel. Doamna cea elegantă nu făcea acelaşi lucru. Ea *încă* îl urmărea pe Degan, ridicându-şi fusta cu delicateţe la doar câţiva centimetri de pământ, privind în jos pentru a avea grijă să nu calce în balegă. Probabil nu ştia ce se petrecea şi poate nici nu avea să ghicească decât după ce se trăgeau primele focuri.

— Va fi un schimb de focuri, o avertiză Max când trecu pe lângă ea.

Max nu aşteptă să vadă dacă femeia făcea calen-toarsă. Şi nici nu intră în hotel pentru a se ascunde. Se duse direct la recepţie şi îi spuse bărbatului aflat acolo:

— Dă-mi armele pe care le aveţi ascunse.

— Nu avem…

— Ceea ce ţineţi pentru protecţia proprie, îl întrerupse ea, adăugând: Minte-mă, şi în câteva minute ai să te trezeşti cu domnul Grant înăuntru, împărţind gloanţe în toate direcţiile.

În materie de ameninţări, aceasta se dovedi destul de eficientă. Bărbatul se aplecă şi, când se ridică, ţinea o puşcă în mâini. Max o luă şi o ascunse sub haină, apoi ieşi din nou şi traversă rapid promenada.

Când trecu pe lângă Degan şi Reed, aflaţi acum suficient de aproape unul de celălalt pentru a putea să vorbească, îl auzi pe Degan spunând:

— Nu te-am ucis data trecută fiindcă erai îndurerat de moartea fratelui tău. Ai avut timp suficient să faci faţă acelei dureri.

După asta se auzi râsul lui Jacob.

— Eşti cam încrezut pentru un bărbat care urmează să moară, Grant.

Max îşi continuă drumul şi nu se opri până nu ajunse suficient de aproape încât să-i poată ţinti pe doi dintre prietenii lui Reed, care stăteau ghemuiţi pe vine pe acoperişurile a două clădiri, de pe cealaltă parte a drumului. Ştia că, de îndată ce Degan scotea pistolul, avea să fie sfârtecat de alice. Nu avea de gând să aştepte ca Degan să moară ca să apese pe trăgaci. Dar începuse să transpire. Nu era la fel ca atunci când vânai un animal pentru cină. Animalele nu trăgeau asupra ta! Dar nu avea de ales. Nu era de acord cu ce spusese Degan cum că era *posibil* ca puşcaşii de pe acoperişuri să nu conteze. Şi nu avea timp de ezitări, dacă să i împuşte sau nu pe indivizi; era deja prea târziu.

Auzi un schimb de focuri în stradă în spatele ei. Cu privirea aţintită asupra unuia din bărbaţii plasaţi pe acoperiş, nu îndrăzni să se uite în spate pentru a vedea

cine câştigase înfruntarea. Doar apăsă pe trăgaci în clipa în care prietenul lui Reed se ridică să ţintească. Îi nimeri puşca, rupând-o şi probabil retezându-i şi câteva degete. Bărbatul dispăru, dar Max îl auzi ţipând. Îşi aţinti puşca asupra celui de-al doilea bărbat, dar acesta apucase deja să tragă o dată, iar acum se ascundea în spatele unui coş de fum. Max trebuia să aştepte ca el să îşi facă din nou apariţia.

Auzi din nou focuri de armă în spate, aşa că îşi spuse că Degan probabil nu murise încă – doar dacă nu cumva se implicase şi vreunul dintre ajutoarele de şerif din localitate. Tot nu voia să se uite, nu ştia ce ar fi simţit dacă Degan ar fi fost mort. De fapt, nu i-ar fi plăcut. Ce alt motiv ar fi putut avea pentru a rămâne acolo, încercând să-l ajute, în loc să folosească acea oportunitate perfectă de a fugi?

Bărbatul din spatele coşului îşi părăsi ascunzătoarea şi fugi spre marginea acoperişului plat. Max trase înainte ca acesta să se lase într-un genunchi pentru a-şi ocupa noua poziţie. Glonţul ei îl făcu să se răsucească, pierzându-şi în acelaşi timp echilibrul. Max se crispă când îl văzu căzând de pe acoperiş. Bărbatul încercă să se ridice, dar nu reuşi, alegându-se probabil cu câteva oase rupte în urma căzăturii.

Max se întări sufleteşte pentru a întoarce privirea spre locul unde se produsese schimbul de focuri, apoi îndrăzni să răsufle. Degan nu mai era acolo acum. Însă Jacob Reed da, zăcând pe burtă în praful străzii. Deşi nu se mai trăgea niciun glonţ în acel moment, încă nu se apropia nimeni de el pentru a vedea dacă mai era în viaţă. Însă ajutorul de şerif Barnes şi un alt bărbat alergau spre ea dinspre celălalt capăt al oraşului.

Cu pistolul scos şi cu răsuflarea întretăiată, Barnes se opri să o întrebe:

— Ce s-a întâmplat aici?

Max arătă din cap spre Reed.

— El şi prietenii lui au încercat să îl prindă într-o ambuscadă pe ofiţerul Grant. Mai sunt încă doi ascunşi.

Chiar în clipa în care rosti acele cuvinte, corpul unui bărbat se izbi de acoperişul verandei de deasupra capetelor lor, apoi se rostogoli până în stradă, în faţa lor. Bărbatul nu avea răni prin împuşcare, deşi nasul părea să îi fi fost spart destul de urât.

— Şi cu ăsta mai rămânem doar cu unul, dacă nu cumva Grant s-a ocupat deja şi de el, adăugă Max, veselindu-se în sinea ei.

Cel puţin acum ştia unde se afla Grant. Oamenii legii începură să verifice trupurile întinse la pământ. Max traversă în fugă strada pentru a vedea dacă reuşea să îl găsească pe ultimul bărbat pe acoperişurile clădirilor de pe partea de stradă unde stătuse ea, însă o mişcare lângă grajduri îi distrase atenţia. Ar fi fost un loc bun pentru bărbat să se ascundă sau să ia un cal şi să fugă în cazul în care niciunul dintre prietenii săi nu ar fi supravieţuit.

Dar, când intră în grajd şi aruncă o privire, nu era nimeni acolo. Nu erau decât câteva baloturi de fân pe o parte a uşilor mari de grajd şi o căruţă nelegată pe cealaltă parte. Apoi un bărbat ridică scurt capul de după marginea căruţei şi se lăsă rapid înapoi la pământ.

Cum grajdul se afla aproape de intersecţie, Max o luă pe după colţ, îndreptându-se spre intrarea în grajd de pe cealaltă stradă, astfel încât să se poată strecura în spatele căruţei nelegate. Avea deja puşca pregătită când se apropie. În continuare transpira din cauza nenorocitei de haine şi a nenorocitei de călduri de iulie. *Nu* era speriată.

— Sus, domnule! Aruncă-ţi puşca într-o parte, şi fă-o foarte încet! Dacă trag cu puşca în tine de la distanţa asta, s-ar putea să îţi fac o gaură cât să-mi treacă pumnul prin ea. Prefer să nu, dar am s-o fac dacă observ vreo mişcare bruscă.

— Nu trage!

Bărbatul îşi aruncă puşca din căruţă, apoi un pistol, înainte de a se ridica. Max ocoli căruţa prin faţă şi dădu cu piciorul în puşcă pentru a o împinge mai departe, apoi îşi puse pistolul în toc.

Ridicând privirea spre bărbat, văzu acum că era doar un puşti, chiar mai tânăr decât ea, care arăta înspăimântat.

— Eşti unul dintre prietenii lui Jacob Reed? îl întrebă ea când acesta se târî afară din căruţă. Sau doar te ascundeai de gloanţe?

— Jacob mi-a salvat viaţa. Îi eram dator.

Max nu intenţionase să îi servească o scuză pe tavă, însă băiatul fusese prea prost pentru a profita. Max plescăi nemulţumită.

— Ar fi trebuit să găseşti o altă modalitate de a-i răsplăti favoarea, una care să nu includă o crimă. Ştii că despre asta e vorba, nu? Ai habar ce înseamnă o ambuscadă? Nu prea există nimic mai laş de atât.

— Cred că a prins ideea, spuse Degan din spatele ei, luându-i puşca din mâini.

Max se răsuci pe călcâie. Degan era însoţit de unul dintre ajutoarele de şerif, care îl luă pe puşti de acolo. Iar Degan nici măcar nu arăta precum cineva care tocmai trecuse printr-un schimb de focuri şi printr-o luptă corp la corp pe acoperişul unei clădiri. Nu i se clintise niciun fir de păr de pe cap. Avea însă în continuare un aer tensionat, ca şi cum nu ar fi ieşit încă din atmosfera de luptă. Nici ea nu o făcuse, deşi teama părea să i se fi risipit, locul acesteia fiind luat de iritare.

— Serios? Primul lucru pe care îl faci este să mă dezarmezi? Nu să-mi mulţumeşti că ţi-am salvat viaţa?

— Cum îmi aştern aşa dorm, deci trebuie să îndur singur toate consecinţele, îi spuse Degan. Înfruntarea asta nu a avut nicio legătură cu tine. *Tu* ar fi trebuit să stai la adăpost în hotel.

— Da, dar am reuşit să îţi demonstrez ceva prin

faptele mele, în caz că nu ai observat, îi aruncă ea.

— Că nu ştii să asculţi?

Replica lui o făcu să scrâşnească din dinţi, dar fu prea curioasă pentru a nu întreba:

— Deci Reed o să se facă bine şi o să vină din nou după tine sau l-ai ucis?

— E consultat de un doctor acum, dar l-am avertizat că data viitoare îl voi ucide. Să mergem!

— Faimoasele tale cuvinte, bombăni ea. Am să le ţin minte pentru epitaful tău.

Capitolul 24

Max îşi spuse că era probabil cea mai fierbinte zi a anului. Cerul albastru intens nu era însufleţit nici măcar de şoapta unei brize sau pătat de umbra unui petic de nor. Dacă ar fi fost singură, ar fi găsit un loc umbros lângă un lac sau pârâu şi ar fi aşteptat pur şi simplu să se mai risipească din căldură înainte de a merge mai departe. Nu credea că lui Degan i-ar fi plăcut o astfel de sugestie.

Se dezbrăcase deja de haină şi o pusese pe spatele calului ei, în plus îşi suflecase mânecile. Nu fusese de-ajuns. Acum îşi dădu jos şi vesta şi o agăţă pe oblânc. Nu era momentul să îşi facă griji că i se observau sânii prin noua cămaşă strâmtă. Ba chiar îşi descheie câţiva nasturi. Nimic nu o ajută. Avea impresia că de pe drum se ridicau valuri de aburi, atât era de cald şi de înăbuşitor.

De două ori fuseseră nevoiţi să se dea la o parte din drum pentru a face loc unei diligenţe. Dacă Degan se grăbea atât de tare să ajungă la gara din Billings, îşi dăduse seama fără îndoială că o diligenţă i-ar fi putut duce până acolo mai rapid. Vizitiii nu se străduiau să îşi ţină caii la un pas moderat; îi schimbau pur şi simplu la fiecare staţie de

poştă. Şi ar fi putut să îşi lase propriii cai într-un grajd, ca apoi să-i ia din nou la întoarcere. Asta dacă Degan intenţiona să se întoarcă tot pe acolo. Poate că nu. Nu prea îi împărtăşea planurile.

Nu încăpea îndoială că şi Degan era sâcâit de căldură, fiindcă se dezbrăcase de jachetă şi de vesta de mătase şi îşi suflecase mânecile. Chiar şi fără ţinuta lui oficială, tot arăta periculos. Nu hainele lui elegante erau cele care le semnalau oamenilor că era mortal. În mod evident, întreaga lui purtare dădea de înţeles că era genul de bărbat care trebuia evitat, genul de bărbat care impunea atenţie – genul de bărbat de care e bine să fugi. Iar ea îi salvase viaţa în dimineaţa aceea. Probabil avusese un moment de nebunie. Fusese cea mai proastă idee din viaţa ei. Şi tot nu primise încă mulţumiri.

Călărea purtând la şoldul drept pistolul pe care îl confiscase. Degan i-l văzuse fără îndoială de îndată ce se dezbrăcase de haină

Era imposibil să nu-l fi observat. Aşa că, în mod evident, avea de gând s-o lase să-l păstreze. Să fi fost acesta modul lui de a-i mulţumi pentru că îl ajutase în Butte? Sau era din cauză că ştia că nu ar fi fost nici ea în stare să tragă în el la fel cum nu ar fi putut nici el s-o împuşte pe ea? Ar fi preferat să îşi primească înapoi propriul pistol, dar, dacă i-l cerea din nou, risca să îl determine să i-l ia şi pe acela pe care îl avea, aşa că nu intenţiona să verifice acea presupunere.

Degan nu îi adresase niciun cuvânt de când plecaseră din Butte. Tăcerea, în special cea nejustificată, o scotea din sărite ceva de groază.

În cele din urmă, Max spuse:

— Eu de regulă călătoresc prin păduri şi pe dealuri. Cel puţin copacii asigură umbră.

— Eu prefer drumurile.

— Şi nici nu obişnuiesc să călătoresc când e atât de

cald. Uită-te la cer, nu se vede niciun nor pe nicăieri, ceea ce înseamnă că la noapte vom avea din belşug lumină de la lună care să ne permită să ne continuăm drumul. În zile fierbinţi ca asta, eu de obicei mă cuibăresc…

— Noi n-o vom face, o întrerupse el. Vom dormi când doarme toată lumea, pentru a nu fi luaţi prin surprindere.

Max pufni în râs.

— Toată lumea priveşte probabil lucrurile la fel ca mine şi se refugiază din faţa căldurii în asemenea zile.

O oră mai târziu, încercă din nou:

— Avem nevoie de apă. Am să leşin dacă nu mă pot răcori puţin cât mai curând.

— Ajungem la râul Jefferson până diseară.

— E prea mult până atunci. Am trecut pe aici când mă îndreptam spre nord. Există un lac mic la circa un kilometru şi jumătate la sud de drum. Ai trece chiar pe lângă el dacă nu ai şti de existenţa lui.

El nu îi răspunse imediat, dar în cele din urmă spuse:

— Ia-o înainte!

Max se conformă. Concesiile din partea lui erau prea rare pentru a nu se agăţa de fiecare atunci când i se oferea ocazia. Lui Degan chiar nu îi plăcea să facă lucrurile altfel decât îşi dorea.

Ei bine, şi ea prefera ca totul să meargă după bunul ei plac, dacă binevoia să recunoască.

Judecând după stomacul ei, trecuseră deja două ore de la ora prânzului când găsi poteca de căprioare ce ducea spre lac. În apropierea malului creşteau plopi cu scoarţa albă şi câţiva pini galbeni, cu flori de câmp presărate printre aceştia, însă Max nu observă imediat cât de frumos era locul, fiindcă ochii ei se aţintiră asupra apei de un albastru-închis. De îndată ce sosiră, se îndreptă către lac, aruncându-şi pe drum curelele şi pălăria şi oprindu-se doar cât să se descalţe de cizme înainte de a intra direct în apă, cu tot cu şosete şi cu restul hainelor. Apa nu era ca gheaţa,

dar era cu siguranţă rece – întocmai de ce avea ea nevoie. Se lăsă pe spate şi pluti, oftând de plăcere.

Degan nu îi urmă exemplul, deşi Max era sigură că ar fi vrut să o facă. Însă a se răcori într-un lac într-o zi fierbinte de vară ar fi însemnat să lase garda jos prea mult – şi ferească sfântul să facă aşa ceva. El se mulţumi să ducă animalele la apă şi să se stropească puţin pe faţă şi pe cap. Apa i se scurse pe cămaşă, atrăgând atenţia lui Max asupra locurilor unde bumbacul ud şi subţire se lipea pe pieptul lui musculos. Se grăbi să ridice ochii spre faţa lui.

— Hainele ţi se vor usca în doi timpi şi trei mişcări, remarcă ea. Vino în apă!

Degan se zgâi la ea preţ de o clipă prelungă înainte de a-i spune:

— Spre deosebire de tine, eu prefer să îmi dau jos hainele înainte de a înota.

— Ei bine, să nu faci asta!

El continuă să o fixeze cu privirea, dar nu se clinti. Iar Max începu să şi-l imagineze dezbrăcându-se, aşa cum o făcuse în dimineaţa aceea. Obrajii i se încinseră. Aproape avea impresia că din jurul ei se ridicau din nou aburi, deşi apa era în continuare rece. Băgă capul sub apă pentru a-şi şterge din minte imaginea trupului lui gol.

Se întrebă dacă Degan făcea vreodată ceva spontan, ceva distractiv care să îl facă să râdă. Vezi să nu! Fireşte că nu făcea aşa ceva.

Când ieşi de sub apă, văzu că Degan îi întorsese spatele şi începuse să desfacă sacul cu mâncare.

— Aruncă-mi săpunul, bine? Găseşti un calup în coburii mei. Şi hainele, de fapt. E un moment cât se poate de potrivit să…

— Nu, asta poate aştepta până diseară, când vei avea timp să le usuci. Hai să mănânci! Nu rămânem aici mai mult decât e absolut necesar.

Ea nu se mişcă. Era prea plăcut exact acolo unde se

afla. Iar de la distanţa aceea putea să îl privească în întregime pe Degan fără ca el să-şi dea seama că se uita la altceva decât faţa lui.

— Ieşi din apă, Max!

— Nu.

— Max!

— Nu.

Degan lăsă jos sacul de mâncare şi începu să îşi descheie cămaşa. Max ştiu că avea să o facă. Avea să se dezbrace complet. Însă nu avea să intre în apă pentru a se relaxa puţin, ci doar pentru a o târî pe ea afară.

— Ai câştigat, sclifositule, zise ea şi ieşi din apă râzând.

Se duse la calul ei şi trecu în spatele acestuia înainte de a se dezbrăca de cămaşa udă leoarcă, deschizând coburul pentru a-şi lua una uscată. Una uscată şi murdară. Se schimonosi şi scoase cămaşa de corp a Luellei, îmbrăcându-se cu aceasta. Nu era la fel de delicată şi de fină ca a ei şi nici la fel de subţire, deci probabil ar fi rezistat unei zile fierbinţi ca aceasta.

— O să-mi fie mult mai răcoare dacă te ţii departe de drumuri, ca să pot merge îmbrăcată cu asta, spuse Max.

Degan ocoli calul pentru a vedea la ce se referea.

— În niciun caz. Poate că ţie ţi-ar fi mai răcoare, dar vederea ta ar încinge sângele oricărui bărbat care te-ar întâlni, şi nu am chef să mai împart gloanţe azi.

Max roşi. Nici expresia, nici tonul lui nu păruseră trăda furie, însă fierbinţeala era evidentă în ochii lui aţintiţi asupra sânilor ei, care erau clar conturaţi sub cămaşa de corp. Se referise la el însuşi? Era sângele *lui* deja încins? Avea impresia că al ei începea să clocotească.

Se întâmplă rapid, atât de rapid. El o trase în braţe, săltând-o de la pământ, iar braţele ei se încolăciră în jurul gâtului lui, gura lui acoperind-o pe a ei. Nu mai simţise niciodată o asemenea explozie violentă de senzaţii.

Săruturile lui Billy Johnson fuseseră dulci şi plăcute, dar pline de nesiguranţă, fiindcă ea îi stârnea atâta nelinişte. Însă acum avea de-a face cu o pasiune brută. Acum avea de-a face cu Degan, un bărbat care probabil nici măcar nu ştia cum să fie neliniştit. Şi era mai palpitant decât şi-ar fi putut imagina vreodată. Căldura, nervii lor întinşi la maximum, indiferent ce l-ar fi determinat să o sărute, nu voia să înceteze niciodată. Era atât de gustos, iar atingerea lui – chiar mai plăcută. Degan împinse sărutul mai departe, băgându-şi limba în gura ei cu o nerăbdare senzuală ce dezlănţui un fior profund în ea, o senzaţie atât de incredibil de plăcută, încât gemu. Dar îşi dori apoi să nu o fi făcut! Poate din cauza sunetului pe care îl scosese ea sau din alt motiv, el îşi puse mâinile pe talia ei şi o coborî pe pământ, ţinând-o la distanţă. Privirile li se întâlniră.

— Asta e ce se poate întâmpla într-o zi toridă, fu tot ce spuse el înainte de a se îndepărta.

Max rămase năucită pentru o clipă. *De ce* încetase să o mai sărute? Vreun nenorocit de cod de onoare legat de faptul că era încă prizoniera lui? Dacă da, atunci nu ar fi trebuit să o sărute deloc! Dezamăgirea ei era mai intensă decât ruşinea. Şi nici măcar nu câştigase disputa privind ceea ce avea să poarte.

Însă dezamăgirea o făcu să ţipe spre spatele lui:

— Asta e fără îndoială cea mai fierbinte zi pe care a văzut-o *vreodată* teritoriul ăsta!

— Asta fiindcă azi nu bate deloc briza.

— Nu mă interesează care e cauza. Ar trebui să rămânem aici unde avem umbră şi apă să ne răcorim până trece tot ce e mai rău.

— Nu, spuse el şi scoase una dintre propriile lui cămăşi şi i-o aruncă. Îmbracă-te cu asta!

Max i-o azvârli înapoi.

— Prefer s-o port pe a mea udă. Poate îmi ţine răcoare vreo zece nenorocite de minute, înainte să înceapă să iasă

aburi din ea!

Fu cât pe ce să adauge *„şi* din ea”. Însă probabil că Degan îşi dădu seama şi singur, fiindcă întrebă:

— De ce eşti furioasă?

O, Doamne, nu ştia! Poate era fiindcă întrerupsese brusc un sărut care nu ar fi trebuit să se întâmple. Era fără îndoială din cauza căldurii – şi a încăpăţânării lui. De ce trebuia să fie atât de neînduplecat? Nu îi sugerase decât să facă o scurtă pauză în călătoria sa.

Dar ştia de ce. Cu cât îşi plătea mai repede datoria faţă de ofiţerul Hayes, cu atât avea să se descotorosească mai rapid de ea.

Inspiră adânc pentru a se calma înainte de a spune:

— Nu sunt. Şi nu e cazul să îţi ceri scuze pentru ceea ce tocmai s-a întâmplat.

Buzele lui chiar se curbară într-un zâmbet uşor când se apropie din nou de ea.

— Nu aveam de gând să o fac. Îi întinse cămaşa lui. Când ea tot refuză să o ia, o avertiză: Ai să te alegi cu arsuri de la soare dacă nu porţi decât cămăşuţa aia. Vrei să te dau din nou cu loţiune?

— Nu, eu… ei bine, aia a fost foarte… las-o baltă, încheie ea, convinsă că o tachina acum.

— Atunci, îmbracă-te cu asta, altfel am să te ajut eu să te îmbraci. Adăugă blând: Chiar nu mă deranjează să te ajut.

Max îi luă cămaşa înainte ca Degan să i-o dovedească, dar, de îndată ce îşi trecu braţele prin mâneci, el i-o dovedi oricum, întinzând mâna spre nasturi. Max nu îl opri. O deruta din ce în ce mai mult. Brusc, se simţea timidă având-l atât de aproape. Avea de gând să o sărute din nou? Poate că se oprise doar de teamă să nu-şi ardă ea pielea.

Atracţia pe care o simţea faţă de el începea să devină cam prea puternică. Ar fi trebuit să se gândească la

evadare, nu la un nou sărut! Şi totuşi, stătu acolo plină de speranţă, lăsându-l să îi încheie cămaşa, năpădită de o emoţie caldă doar la gândul că el şi-ar fi dorit aşa ceva. Şi chiar îi plăcea să îl ştie atât de aproape şi făcând un gest afectuos faţă de ea. Nu putea nega acest lucru, chiar dacă această latură grijulie a lui o nedumerea.

Îi luă de trei ori mai mult timp decât i-ar fi luat ei să încheie acei nasturi, dar Max nu schiţă niciun gest să îl dea la o parte pentru a o face singură. Oare Degan îi privea sânii sau nasturii pe măsură ce se apropia încet de ei? I se tăie răsuflarea când simţi dosul degetelor lui atingându-i uşor pielea. Fusese din greşeală? Dar senzaţia era atât de plăcută! Apoi privirea lui se ridică spre ochii ei şi rămase aţintită acolo. Pentru a-i judeca reacţia? Max roşi. Nu se putu abţine.

Degan lăsă ultimii doi nasturi de la gât descheiaţi, însă ridică gulerul, degetele lui atingându-se din nou uşor de pielea ei, şi spuse:

— Asta ca să nu te arzi pe gât.

Apoi se îndepărtă, lăsând-o să se minuneze de furnicăturile pe care le simţea pe spate. Însă începu să facă exact ce făcuse şi ea mai devreme, pornind spre lac, cu diferenţa că el se dezbrăcă de haine. Nu îşi păstră decât pistolul la el, ţinându-l deasupra apei în timp ce intră cu tot restul corpului în lac. Fascinată, Max nu mai reuşi de data aceasta să îşi ia ochii de la el până când el ieşi din apă şi ea văzu cât de bine făcut era cu adevărat. Atunci se întoarse, roşind din nou.

Capitolul 25

De data aceasta nu purtară nicio conversaţie la scurta lor masă de prânz. Max nu încercă să schimbe acest lucru,

fiind prea ocupată cu propriile gânduri şi mustrându-se pentru că se lăsase cuprinsă de vraja relaxării. Încercă să dea vina pe lac. Era tare plăcut aici, şi şi-ar fi dorit să poată rămâne mai mult. Dar totul era din cauza lui Degan. Individul o fascina. O făcea să simtă multe lucruri pe care nu ar fi trebuit să le simtă. O făcea să se poarte ca o fetişcană sfioasă şi… înfierbântată. Dar trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de chipeş şi la cât de mult îi plăcuse să îl sărute. Iar el fusese atât de generos, oferindu-i una dintre cămăşile lui elegante pentru a o proteja de soare.

Ceea ce reprezenta o altă problemă. Trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de *generos* şi să îşi amintească mai adesea că era omul care o capturase, că încă era posibil să o dea pe mâna autorităţilor. Oricât de mult începea să îl placă, nu ar fi trebuit să aibă încredere deplină în el.

Briza începu în cele din urmă să bată când se întoarseră pe drum. Dar nu era deloc răcoroasă. Se revărsă asupra lor ca şi cum cineva ar fi deschis uşa unui cuptor. O vreme, făcu aerul şi mai sufocant, dar în cele din urmă păru să întrerupă valul de căldură, alungând ce fusese mai rău.

Când se scutură de senzaţia că inspira fierbinţeală la fiecare răsuflare, Max îndrăzni să spună:

— Te-am văzut uitându-te peste umăr teribil de des astăzi. Auzi ceva ce mie îmi scapă?

— Nu.

— Dar pe Reed l-ai rezolvat… Sau mai sunt şi alţii ca el care te caută hotărâţi?

— Probabil toţi pistolarii rapizi din ţară.

Max avu impresia că asta însemna pentru el să facă o glumă, deşi replica nu fu însoţită de zâmbet.

— Nu mă refer la cei care vor să se dueleze cu tine ca să se poată lăuda cu asta. Mă refer la duşmani adevăraţi care vor să te ucidă în orice mod posibil.

— Nu poţi să te ocupi cu ceea ce mă ocup eu şi să nu-ţi faci duşmani. Ăsta e unul dintre motivele pentru care merg tot înainte, niciodată înapoi.

— Dar nu faci cale-ntoarsă chiar acum?

— De unde ştii asta?

Ea râse.

— Ţi-am zis, sclifositule, eşti un subiect important de bârfă. Chiar şi eu am auzit că te afli pe teritoriu la est de locul ăsta – înainte să decizi să-mi fii un ghimpe în coaste. Şi ştii despre râurile din faţa noastră, deci le-ai traversat cel puţin o dată.

— Am avut o însărcinare în Nashart.

Max făcu ochii mari. Chiar îi oferise de bunăvoie o informaţie despre el însuşi fără a se afla la masă?

— Ne vom opri acolo?

— Nu, trenul nu va rămâne acolo mult timp. Poate la întoarcere.

Întoarcere? La ce anume să se întoarcă? Hotărâse deja ce să facă în privinţa ei? Aveau să se întoarcă pentru a o duce pe ea la închisoare sau să se întoarcă pe aici pentru ca Degan să mai captureze un răufăcător, astfel încât să aibă trei în total? Asta dacă îl captura pe Willie Nolan în Dakota, acesta urmând a fi numărul doi.

Astfel de gânduri îi stricară complet buna dispoziţie, şi nu mai spuse nimic tot restul după-amiezii. Observase deja câţiva iepuri şi un oposum şi întrezărise coarnele unui căprior dormind în tufe, animale pe care în mod normal nu ar fi ezitat să le ucidă pentru cină. Şi era destul de sigură că nu aveau să ajungă la următorul oraş în ziua aceea, deci erau nevoiţi să-şi instaleze tabăra undeva.

Înainte să se întunece, sugeră:

— Dacă îmi dai înapoi puşca – încărcată –, pot face rost de carne proaspătă pentru cină înainte să se întunece prea tare.

Degan îşi reluase obiceiul de a nu-i răspunde. Probabil

avea mai multă mâncare în sacul lui. De ce nu putea să îi spună? Dar, zece minute mai târziu, fără avertizare, Degan scoase pistolul şi trase. Max fu ocupată încercând să îl calmeze pe Noble, care începu să ţopăie şi să descrie un cerc complet până reuşi ea să îl liniştească.

Degan descălecase deja şi ieşise de pe drum pentru a aduce iepurele pe care tocmai îl împuşcase. Se întoarse şi îl legă la spatele şeii lui, apoi încălecă din nou, totul fără a scoate un cuvânt.

Max râse.

— Pun pariu că n-ai jupuit niciodată unul.

— Pariul ăla l-ai câştiga. Am să las jupuitul în seama vânătorului cu experienţă.

Probabil el nu îşi dăduse seama că îi făcea un compliment, dar Max aşa îl interpretă. Reîncepu să zâmbească larg în sinea ei, re- găsindu-şi buna dispoziţie. Însă Degan continuă să privească peste umăr din când în când şi tot nu îi explicase în mod satisfăcător de ce era neobişnuit de circumspect în ziua aceea.

În cele din urmă, Max îl întrebă din nou:

— Pe cine te aştepţi să vezi ajungându-ne din urmă?

— Cineva a tras asupra mea în Helena fără să mă nimerească. Dacă ar fi fost Reed, ar fi fost mai multe gloanţe. A fost mai degrabă un foc de avertizare.

— Şi crezi că persoana respectivă, oricine ar fi fost ea, voia doar să te alunge din oraş pentru a putea să te ucidă fără martori?

— E şi asta o posibilitate.

— Sau s-ar putea să fi fost pur şi simplu un glonţ rătăcit.

— Asta e o altă posibilitate.

Însă era evident că prefera să rămână prudent şi să fie pregătit pentru cel mai sumbru scenariu, ceea ce ar fi limitat surprizele. Dar se întrebă dacă ar fi fost vreun pic îngrijorat dacă ar fi fost singur sau dacă nu cumva prezenţa

ei îl făcea să fie mai prudent decât de obicei. Apoi Degan îşi opri calul şi îl întoarse. Max smuci frâiele şi ridică privirea spre el.

— Ce mai e acum?

— Mă gândeam că poate vrei un moment de răgaz să priveşti asfinţitul. Femeilor par să le placă lucrurile de genul ăsta.

O, Doamne, iar se purta frumos cu ea! Iar ea nici măcar nu îşi dăduse seama că în spatele lor cerul fusese deja inundat de valuri de portocaliu şi de trandafiriu. Era frumos, dar se întrebă de unde ştia Degan că femeilor le plăceau astfel de peisaje încântătoare – şi de ce era dispus să oprească pentru a o lăsa să savureze momentul.

Nu zăboviră mult, dar ea se simţi oricum înduioşată de gestul lui. Bărbatul ăsta continua să o uluiască, surprinzând-o cu faţete pe care nu s-ar fi aşteptat să le întâlnească la un pistolar înrăit. Era, fără îndoială, o reminiscenţă a felului în care fusese crescut înainte de a deveni frate cu arma. Şi-ar fi dorit să îl fi cunoscut pe atunci. Un gentleman rafinat? Poate lipsit de griji? Eventual fermecător? Nu, în niciun caz, nu Degan. Pur şi simplu nu îşi putea imagina aşa ceva.

Se lăsase deja amurgul până traversară primul dintre cele trei râuri bifurcate, şi se făcuse întuneric complet când îl traversară şi pe cel de-al doilea şi îşi instalară tabăra aproape de malul râului. Erau câţiva copaci în zonă şi multă iarbă înaltă, o parte din ea întinzându-se până la apă, dar găsiră şi un petic de pământ golaş. Max făcu focul, în timp ce Degan dădu jos şeile de pe cai şi îi ţesălă.

Max se opri să îl privească pe Degan muncind. Muşchii de pe spatele şi umerii lui se conturau frumos pe sub materialul umed şi subţire al cămăşii lui albe în timp ce peria caii. Când se aplecă să verifice una din copitele calului auriu, privirea ei coborî spre fundul lui ferm şi spre coapsele musculoase. Când îşi dădu seama că se zgâia la el

în loc să-şi facă treaba, se mustră singură. Trebuia să înceteze să se mai gândească la cât era de atrăgător. Trebuia să înceteze să îl mai placă! Nu se schimbase nimic între ei. Era în continuare prizoniera lui şi trebuia să îşi amintească acest lucru şi să nu se mai lase atât de uşor distrasă de el.

Scoase din coburi ceea ce îi trebuia, tigaia, grătarul de fier cu picioare scurte, săculeţii ei cu ierburi aromatice pe care îi tot completase de câte ori găsise astfel de plante crescând în sălbăticie. Găsi un băţ lung bun pentru a frige iepurele pe foc şi câteva pietre mari pe care să îl sprijine. Apoi jumuli iepurele şi îl curăţă de măruntaie, frecându-l cu ierburile aromatice înainte de a-l pune pe foc. Îl privi timp de câteva minute pentru a se asigura că flăcările înteţite de zeama ce picura din carne nu aveau să îl ardă.

Se spălă pe mâini în râu înainte de a se apuca de următoarea sarcină: spălatul hainelor. Degan se aşezase lângă foc şi stătea sprijinit cu spatele de şa.

— Ce altceva mai ai în sac? îl întrebă Max.

— Pâine, caş, condimente, sendvişuri, fructe. S-ar putea să avem chiar şi desert.

Ea se zgâi la el.

— Deci nu aveam nevoie de carnea proaspătă?

El ridică din umeri.

— Nu neapărat – dar iepurele tău miroase bine.

Max se uită în sacul lui, apoi clătină din cap.

— Dacă tot ai de gând să jefuieşti bucătării înainte de a pleca dintr-un oraş, ar trebui să-ţi iei un coş de picnic pentru a ţine alimentele separat, ca să nu se facă terci. Când şi-l imagină pe faimosul pistolar trecând călare printr-un oraş cu ditamai coşul de picnic după el, izbucni în râs. Sau lasă! Asta ţi-ar păta *enorm* reputaţia.

Degan nu sesiză umorul din sugestia ei şi se mulţumi să spună:

— Şi prefer să mănânc la masă.

Da, firește că da, la fel cum prefera şi să doarmă într-un pat. Dar se aflau probabil la vreo cincizeci de kilometri de următorul oraş, deci pur şi simplu nu avea noroc în această privinţă în noaptea aceea.

Aerul se răcorise odată cu apusul soarelui, iar Max ştia din experienţă că temperatura avea să scadă şi mai mult peste noapte, dar era încă suficient de cald cât să se spele, aşa cum obişnuia. Putea să doarmă în cămaşa pe care i-o împrumutase Degan.

Puse la uscat primul set de haine pe care le spălase, întinzându-le peste câteva tufişuri, înainte de a-i arunca o privire lui Degan şi a-i sugera:

— Pot să le spăl şi pe ale tale dacă tot m-am apucat.

— Ajungem în Bozeman mâine. Pot aştepta.

Nu se uita la ce făcea ea, ci stătea doar cu privirea aţintită în foc. Max se uită din nou spre apa ce curgea încet şi care arăta atât de ispititor. S-ar simţi mult mai bine cu părul spălat şi cu praful şi transpiraţia îndepărtate de pe corp. Se duse în spatele cailor pentru a-şi da jos majoritatea hainelor, lăsându-şi doar cămăşuţa de corp şi pantalonaşii bufanţi, apoi scutură cămaşa lui Degan şi o lăsă să se aerisească pe cel mai apropiat tufiş. Băgându-şi calupul de săpun în partea din faţă a cămăşii de corp, intră în apă ducând cu ea săculeţul cu săpun cremos şi îşi vârî capul sub apă înainte de a-şi săpuni faţa şi capul, apoi aruncă săculeţul înapoi pe mal pentru a se freca temeinic cu săpunul solid.

— Nu e o idee bună să dormi în haine ude, spuse Degan din spatele ei.

Deci o urmărise totuşi din priviri. Îi răspunse fără a se întoarce spre el:

— Am să mă îmbrac din nou în cămaşa ta imediat ce termin. Nu încerc să te enervez, să ştii. De regulă, sunt mai îmbrăcată decât acum în momentele când mă spăl.

— Mai am o cămaşă curată în valiză, poţi s-o foloseşti

ca să dormi în ea.

— Aşa voi face, mulţumesc.

Când termină cu spălatul, ieşi din apă şi luă valiza lui Degan, ducând-o cu ea în spatele cailor pentru a se schimba. Când deschise valiza, îşi văzu Coltul. Luă pistolul puştiului de mai devreme şi scoase gloanţele pentru a le muta în Coltul ei, astfel încât să poată schimba cele două arme între ele. Dar pistolul puştiului nu avea gloanţe. Aproape izbucni în râs. Probabil că Degan le scosese la lac, cât timp ea se aflase în apă şi nu îl privise. Aici se spulberau speranţele ei că începuse să aibă încredere în ea.

Fu nevoită să scotocească adânc în valiza lui pentru a-i găsi ultima cămaşă curată. Degetele ei atinseră un alt obiect de metal şi fu suficient de curioasă cât să-l scoată pentru a vedea ce era. Cu siguranţă nu se aşteptase să vadă două inele de fier prinse între ele cu un lanţ scurt ruginit.

Luă în mână cătuşele şi, ocolindu-şi calul, se duse să îl întrebe:

— Ce *dracu'* sunt astea?

Capitolul 26

Max se înfurie la gândul că Degan ar fi fost în stare să o lege cu lanţuri acum, după ce îl ajutase în dimineaţa aceea în Butte. Dar era clar că aşa stăteau lucrurile. În mod evident, trebuia să îşi protejeze interesele. Iar pentru el ea era echivalentul unei sume de bani păstrate la bancă, şi nu voia să rămână fără bani dacă ea îşi lua tălpăşiţa în timp ce el dormea.

Luă lanţurile şi le aruncă spre el, deoarece nu îi răspunse imediat. Şi nu îl nimeri, la naiba! Se întoarse între cai pentru a se schimba. Îi luă o clipă să îşi descleşteze

pumnii. Apoi îl auzi spunând:

— Nu am de gând să le folosesc – dacă nu voi fi nevoit.

— Dar ai crezut că va fi cazul? mârâi ea peste spinarea calului ei.

— Am crezut că da.

Ziua aceea *chiar* fusese suficient de plină de evenimente cât să îl facă să se răzgândească în privinţa intenţiilor de a o lega cu lanţuri. Dar nu se lăsă îmbunată câtuşi de puţin.

Echipată doar cu cizmele, cu şosetele trase la câţiva centimetri deasupra acestora, cu cămaşa albă şi largă a lui Degan căzându-i până la genunchi, cu centura de arme închisă jos peste aceasta şi cu vesta deasupra, era perfect conştientă de faptul că arăta ridicol. Dar nu era nimeni acolo să o vadă în afară de Degan, iar el nu conta. Atunci de ce îşi dori brusc să îşi fi luat, când plecase de acasă, cel puţin o cămaşă de noapte frumoasă? Nu se mai gândise niciodată la acest lucru şi pe bună dreptate. Singură pe potecă, fusese nevoită să rămână în permanenţă pregătită să plece cât ai clipi, nu să se pună la culcare ca şi cum ar fi fost în siguranţă acasă.

Era încă ţâfnoasă când se întoarse la foc. Îşi întinse pătura de pe cal pentru a se aşeza pe ea şi îşi drapă haina peste picioare pentru a putea sta turceşte până termina de pregătit mâncarea fără a fi acuzată din nou de Degan că îl ispitea. Ba chiar îşi încheiase cămaşa până la gât. Fusese nevoită să îi suflece mânecile. Chiar şi cu manşetele închise, tot îi atârnau peste degete, îi simţi privirea aţintită asupra ei, ca şi cum el s-ar fi aşteptat ca ea să continue să îl cicălească. În schimb ea îl ignoră, de parcă nici nu era acolo.

Luă iepurele de pe foc şi îl puse să se răcească, apoi scotoci prin sacul cu mâncare al lui Degan şi scoase câteva lucruri, inclusiv câteva mere. Felie pâinea în mâini,

obişnuită să se descurce fără tocător. Exista o limită în materie de lucruri pe care le putea căra cu ea, iar un tocător ar fi fost pur şi simplu prea voluminos. Puse câteva bucăţi în tigaie să se încălzească şi fărâmiţă puţină brânză deasupra lor.

Avusese cândva o farfurie de tablă din care mânca, dar în ultima vreme mânca direct din tigaie. La fel ca plasa de pescuit, farfuria ei fusese abandonată într-o noapte când sunetul unei rămurele rupându-se o făcuse să îşi strângă lucrurile şi să plece în grabă. Nefiind obişnuită să doarmă singură şi să îşi facă tabăra sub cerul liber, fusese sperioasă foarte mult timp. Se văzuse nevoită să depăşească însă acele temeri luându-şi măsuri de precauţie rezonabile şi adoptând o atitudine de fie ce-o fi, dar nu se aşteptase să dea peste cineva precum Degan, care să îi dejoace planurile de fiecare dată, prea perspicace pentru a se lăsa amăgit de trucurile ei. Şi totuşi, ruperea unei rămurele nu ar fi deranjat-o câtuşi de puţin dacă l-ar fi avut pe el prin preajmă. Se simţea protejată, complet protejată, atunci când era cu Degan.

Iată deci un gând cu adevărat bizar, având în vedere că Degan o sărutase, iar ei îi plăcuse. Nu avea de gând să lase ca acest lucru să se întâmple din nou. În niciun caz. Să sărute un bărbat care o legase, care intenţionase să o imobilizeze *cu lanţuri*? Avea noroc că nu îi aruncase cuţitul direct în inimă.

— Nu mai sta bosumflată.

Max luă cuţitul şi îl aruncă spre el.

— Ar fi bine să ţi-l iei înapoi înainte să îi găsesc o utilizare mai bună.

Degan ridică dintr-o sprânceană.

— Să îţi iau şi pistolul pe care îl porţi?

Ea pufni în râs.

— După ce mi-ai scos deja gloanţele? N-ai decât.

El ridică din umeri şi îi aminti:

— Parcă ţin minte că mi-ai zis că îţi doreşti să simţi greutatea pistolului pentru echilibru. Şi ştiu bine că un pistol, cu sau fără gloanţe, poate fi o armă de care se prea poate să ai nevoie în această călătorie – doar că nu împotriva mea.

Max îşi aminti într-adevăr că îi spusese că îi lipsea greutatea pistolului. Iar azi el privise în urma lor suficient de des cât să îşi dea seama că se aştepta la probleme. Ba chiar îi dăduse de înţeles că ea i-ar fi făcut *lui* o favoare continuând să poarte pistolul, câtă vreme acesta nu avea şi gloanţe. Fiindcă nu avea încredere în ea. Fiindcă ea era, în fond, prizoniera lui.

Degan nu se întinse după cuţitul pe care îl aruncase spre el. Însă luă lanţurile de picioare lăsate pe pământ în faţa lui şi le aruncă în râu.

— Tocmai fugiseşi de mine şi stătuseşi ascunsă timp de două zile în Helena, spuse el. Să nu-mi mai pui niciodată la îndoială motivele.

Dacă era o explicaţie, fusese cu siguranţă una scurtă. Pe de altă parte, cum de obicei nu îi dădea deloc explicaţii, Max înţelese că însemna mult. Dar ceva se schimbase în mod cert între ei. Şi, aparent, el nu avea de gând să spună limpede ce anume. Poate că nici nu ştia.

Însă ţinu să remarce:

— Nu te văd aruncându-ţi şi frânghiile.

— Frânghiile au alte utilizări.

Era acesta felul lui de a spune că nu avea să o mai lege nici cu frânghii? Era timpul să se mai domolească, dar ea îşi forţă norocul:

— Dar tot ai să mă împuşti dacă îmi iau tălpăşiţa?

— Îndepărtează-te, şi vom afla.

Nu îi răspunsese cu un da categoric de data aceasta? Îşi spuse că era totuşi un progres. Se înmuie, chiar destul de mult.

Rupse iepurele în două şi îi dădu lui bucata mai mare.

Pentru a doua oară în ziua respectivă, Degan nu iniţie o conversaţie la masă. De data aceasta, o făcu ea.

— Nu mi-ai spus niciodată câţi oameni ai ucis, îi aminti ea.

— Nu, nu ţi-am spus.

Pur şi simplu nu avea să dezvăluie care era numărul victimelor pe care le făcuse. Poate că nu ştia. Era posibil. Îi spusese că rănise mulţi bărbaţi, că nici nu mai ştia cât de mulţi. Deci poate că nu stătea apoi să vadă dacă rănile pe care le provocase se şi vindecaseră.

— Nu mi-ai spus nici de cât timp te ocupi să rezolvi problemele altora, remarcă ea apoi.

— Nu m-ai întrebat niciodată.

Max mai că îşi dădu ochii peste cap. Degan era al naibii de bun la a evita să răspundă întrebărilor despre el însuşi, fie prin tăcerea lui enervantă, fie eschivându-se pur şi simplu.

— Te întreb acum.

El ridică din umeri.

— De vreo cinci ani.

— Dar nu te-ai născut în vest, aşa-i?

— Am crescut în Chicago, am urmat cele mai înalte şcoli, am fost atent pregătit să preiau afacerea tatălui meu.

Max făcu ochii mari la auzul atâtor informaţii personale, deşi Degan i le oferi pe un ton plin de răceală.

— Atunci ce naiba cauţi aici?

Degan nu îi răspunse. Max mai aşteptă câteva minute, în caz că încerca să decidă cât de multe să îi spună, dar el tot nu se grăbi să îi răspundă. Era probabil supărat pe el însuşi şi pentru ceea ce îi spusese deja.

Încercă o abordare diferită.

— Deci ai fost un simplu hoinar la început?

— Am plecat să văd ţara. S-ar putea spune că pe jumătate am terminat.

— În Texas ai fost?

— Nu, intenţionam să îl las la sfârşit.

Max fu cât pe ce să izbucnească în râs, fiindcă era ceva ce putea înţelege. Texasul era uriaş. Ar fi putut dura ani întregi să cutreiere tot Texasul.

Apoi îl întrebă din impuls:

— Atunci, te-aş putea angaja, eventual, să lămureşti încurcătura asta în care m-am vârât în Texas?

— Eşti bogată?

Ea chicoti.

— Ţi-am zis că sunt lefteră, dar am alte bunuri de preţ, îl tachină ea.

Degan dădu să se ridice. Max icni şi se săltă stângace în picioare, grăbindu-se să adauge:

— Doar glumeam cu tine, sclifositule. *Nu* dau la schimb favoruri nici pentru libertate, nici pentru nimic altceva.

Degan o ignoră. Nu făcuse decât să meargă mai aproape de foc, pentru a putea ajunge la una dintre feliile de pâine. Max fu atât de ruşinată, încât, dacă ar fi putut să se lovească singură, ar fi făcut-o. *Nu* ar fi trebuit să îi amintească de favoruri. Dar cel puţin nu avea să-i scoată ochii cu ceea ce tocmai spusese. Dar apoi el o făcu:

— Ţin minte că exact asta intenţionai să faci.

Max reuşi să nu roşească, ba chiar spuse obraznică:

— Asta a fost înainte să începi să mă placi suficient cât să nu mă dai pe mâna unui şerif.

El nu îi confirmă acea presupunere, ci se mulţumi să spună:

— Ţi-am zis de ce.

Da, îi spusese, că nu se hotărâse încă, şi era evident că *tot* nu se hotărâse, altfel i-ar fi spus-o chiar atunci. Se aşeză din nou lângă foc pentru a-şi termina masa în linişte. Simţea deja scăderea dramatică a temperaturii. Se întâmpla negreşit; dacă ziua era perfect senină, peste noapte se făcea frig. Dar avea haina şi pătura, iar părul i se

uscase deja, deci nu îşi făcea griji că urma să sufere de frig în noaptea aceea.

Încă mai mânca unul dintre mere, când Degan se duse să se spele pe mâini în râu. Când se întoarse, îi întinse propria batistă. Era de un alb imaculat şi părea moale ca mătasea, având marginile acoperite cu o broderie delicată. Cineva îi confecţionase acea batistă cu multă grijă iubitoare. O soţie? Fu surprinsă că nu îi trecuse mai de mult prin minte gândul că poate avea o soţie. Era deja bărbat în toată firea când venise în vest, nu un puştan, deci era posibil să se fi căsătorit mai întâi. Dar aceasta era o întrebare pe care nu avea de gând să i-o pună, nu când el ar fi putut s-o interpreteze greşit şi să creadă că îi păsa dacă era sau nu căsătorit. Însă fu nevoită să admită că îi păsa.

Îşi şterse mâna pe pătură înainte de a lua batista de la el, aţintind asupra lui o privire întrebătoare. Degan îi privi obrajii şi spuse:

— Faţa ta, chiar şi părul tău, scânteiază de la praful de aur. Chiar dacă pe mine nu mă deranjează, va atrage atenţia asupra ta când ajungem în următorul oraş, deci poate vrei să te descotoroseşti de el.

Max râse. Habar nu avusese că săpunul moale avea să absoarbă praful de aur rămas încă în săculeţul de piele. Îşi ciufuli rapid părul cu mâinile pentru a scutura particulele strălucitoare şi a le face să cadă. Însă fu nevoită să scuture batista de mai multe ori pentru a se asigura că îşi şterse tot praful de aur de pe faţă.

Nu îl rugă pe Degan să îi verifice chipul pentru a fi sigură că scăpase de tot praful, ci doar îi dădu batista înapoi când termină. El nu i-o luă, ci spuse:

— Păstreaz-o!

Deci batista nu avea valoare sentimentală? Max se gândi că acest lucru însemna că nu fusese confecţionată de o soţie. *Avea* una? La naiba, întrebarea avea să o sâcâie

acum. Şi poate că o cunoscuse deja pe soţia lui. Cu siguranţă păruse să o cunoască bine pe femeia aceea pe care o numise Allison. *Ea* se purtase ca o soţie tipică faţă de Degan. Cine altcineva ar fi putut să ţipe la el în halul acela? O soţie abandonată ar fi putut fi, în mod cert, în stare de o asemenea izbucnire furioasă.

Max încercă să îşi alunge din minte întrebarea despre statutul lui Degan, continuându-şi activităţile de seară. Strânse resturile de mâncare care ar fi atras animale sălbatice, mai puse crengi pe foc pentru a-l face să ardă aproape toată noaptea şi găsi un tufiş des în spatele căruia să se uşureze. Când se întoarse la foc, văzu că Degan îşi mutase pătura lângă a ei şi tocmai lua o duşcă dintr-o sticlă de whisky. Ambele lucruri îi stârniră neliniştea.

Însă el îi întinse sticla când se apropie.

— Împotriva frigului, spuse el.

Max se relaxă. Dacă Degan se îmbăta, putea deveni periculos. Dădu să refuze, dar simţi cât de rece era aerul pe gambele ei dezgolite, aşa că luă o duşcă şi reuşi să nu se înece. Whisky pur de cea mai proastă calitate. Mai băuse şi altă dată, dar în mod cert nu îi plăcea.

Îi întinse sticla înapoi şi menţionă cel de-al doilea lucru care o neliniştea:

— Ai venit prea aproape de pătura mea.

— Depinde de tine. Poţi să dormi lângă mine sau altundeva. Dar, dacă alegi să dormi altundeva, va trebui să-ţi leg mâinile.

Ea icni scandalizată.

— *Cred* că glumeşti! După *ce* ţi-am salvat viaţa!?

— Şi eu care am crezut că ai făcut-o fiindcă începi să ţii la mine. Nu e aşa?

— Nu, mârâi ea. Te-am ajutat doar fiindcă detest să văd o luptă nedreaptă.

Se ridică şi îşi mută pătura mai departe de a lui, apoi se aşeză şi îi întinse înţepată încheieturile, fiindcă în mod

cert nu voia să rămână lângă un bărbat atât de exasperant. Degan veni şi îi legă mâinile. De îndată ce termină, Max îi întoarse spatele şi se ghemui lângă foc, cu haina întinsă peste picioare pentru a-i ţine de cald. Dacă cineva avea să sufere de frig în noaptea aceea, acela urma să fie Degan, fiindcă, aparent, el nu îşi adusese o pătură în plus. Nici ea, dar haina ei îndeplinea de regulă acest scop, cel puţin până venea iarna. Şi spera că el avea să-şi petreacă o noapte chinuitoare dârdâind de frig!

Dar, până să apuce să se dezmeticească, se trezi cu Degan mutându-şi din nou pătura lângă a ei.

— Nu-i drept! protestă ea, privindu-l mânioasă peste umăr. Ai zis…

— Ai fugit de mine în Helena, o întrerupse el. Iar explicaţia ta despre motivul pentru care m-ai ajutat în Helena îmi confirmă că nu am de ce să cred că nu vei încerca să fugi din nou. Cel puţin nu am de gând să-ţi leg şi picioarele.

Ceea ce ar fi trebuit să fie un premiu de consolare? Ce bărbat odios!

Max nu aţipi imediat. Era devreme, iar ea era încă ţâfnoasă. Poate avea să-i ia câteva ore. Dar nici nu intenţiona să îi mai adreseze vreun cuvânt lui Degan. Astfel că efectiv tresări când îl auzi spunând:

— Dacă ţi se face frig, poţi folosi căldura corpului meu ca să te încălzeşti.

Max roşi violent, deşi *ştia* că sensul cuvintelor lui nu fusese cel pe care îl interpretase ea. Apoi îl simţi trăgându-i haina până peste umeri, ca şi cum ar fi pus-o la culcare.

Nu îi mulţumi, ştiind că ar fi putut s-o facă şi singură dacă nu i-ar fi legat el mâinile.

Capitolul 27

Max se ridică brusc în capul oaselor, dezorientată pentru o clipă şi nefiind sigură ce anume o trezise. De regulă, dormea adânc. Fusese un zgomot? Dacă da, Degan nu îl auzise. Sunetul discret şi uniform al răsuflării lui sugera că dormea. Max îşi plimbă privirea prin tabără. Era miezul nopţii, iar acum, că focul era aproape stins, nu mai vedea prea departe.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să îl trezească pe Degan pentru a investiga. Dar caii erau liniştiţi, nu scoteau sunete de spaimă. Dacă ceea ce o trezise fusese într-adevăr un zgomot, orice l-ar fi provocat se îndepărtase deja. Apoi se înfioră, simţind frigul pe piept şi spate. Haina îi alunecase până la brâu când se ridicase.

Se întinse după ea, dar îşi aminti că mâinile îi erau legate laolaltă. Chiar şi aşa, încercă să îşi tragă haina în sus, însă nu reuşi să

0 prindă, aşa că preferă să îşi întindă mâinile spre foc. Însă briza bătea dinspre est, tocmai peste apă, şi alunga căldura de lângă ea. Mai că mârâi de frustrare. Era aproape ca şi cum ar fi fost goală, căci cămaşa subţire de batist a lui Degan îi oferea prea puţină protecţie în faţa frigului nopţii.

Se uită la sticla de whisky pe care Degan o pusese lângă foc. Sticla era probabil caldă. Iar ceea ce se afla în ea i-ar fi rezolvat problema – şi probabil ar fi făcut-o să vomite. Se întinse după ea oricum, apoi râse de ea însăşi. Nu putea să-i scoată dopul! Cel puţin sticla îi încălzi mâinile pentru câteva minute, dar în scurt timp

1 se făcu din nou deranjant de frig.

Îl privi pe Degan. Părea să doarmă adânc. Nu arăta deloc periculos acum, ci doar ca un bărbat chipeş odihnindu-se peste noapte. În timp ce ea era cât se putea de trează şi dârdâia. Iar el i-ar fi putut oferi căldură şi confort. De ce mai ezita? Doar el făcuse acea sugestie.

Se trase pe pătură şi se ghemui lângă el, având grijă

să nu îl trezească. Era mult mai bine. Degan chiar reuşea să o ferească de vânt. Însă haina ei rămăsese dincolo. Acum îi era frig la picioare, încercă să îşi apropie picioarele de ale lui fără a-l trezi.

Brusc Degan se rostogoli pe burtă. Max încercă să se dea la o parte, dar nu se mişcă suficient de repede şi se trezi cuibărită la pieptul lui. Noua lui poziţie de somn îi oferi un braţ gros drept pernă şi îi permise să se bucure de mai mult din căldura corpului lui – mult mai mult decât intenţionase. Era pe punctul de a suspina mulţumită, când îi văzu ochii deschizându-se. Se grăbi să îi spună:

— A căzut haina de pe mine. Mi-e frig, şi ai spus că pot să mă folosesc de căldura corpului tău pentru a mă încălzi.

Degan se aplecă peste ea pentru a-i lua haina şi a i-o pune peste picioare înainte de a o trage mai aproape de pieptul lui şi a-şi trece mâna peste braţul şi umărul ei vreme de câteva minute.

— E mai bine acum?

— Nu, tot mi-e frig.

El îşi mută mâna pe spatele ei şi o mângâie acolo.

— Acum ţi-e cald?

— Aşa e puţin mai bine.

Degan se aplecă şi o sărută. Gura lui se mişcă blândă şi caldă peste a ei. Max fu uluită că un pistolar atât de periculos şi de lipsit de emoţii era capabil să sărute atât de blând şi totuşi pasional şi putea să o stârnească atât de rapid.

— Începi să te încălzeşti acum? o întrebă el fără a-şi desprinde buzele de ale ei.

Max nu îi răspunse imediat, savurând senzaţiile delicioase pe care le trezeau în ea sărutul lui şi apropierea fizică de el.

— Asta pare să funcţioneze, dar poate ar trebui să încerci din nou.

El o făcu şi începu în acelaşi timp să îi descheie cămaşa. Max dădu să îl atingă, însă nu reuşi decât să îşi ridice mâinile legate între ei. Degan se opri să îi dezlege mâinile fără a se lăsa rugat. Şi, de îndată ce mâinile ei fură eliberate, o sărută din nou.

Acum nu mai era o pasiune mistuitoare ca un foc de vegetaţie, precum cea care se aprinsese între ei în după-amiaza aceea. Era un foc lent şi intens, ce părea să devină din ce în ce mai fierbinte, însă îi stârnea aceleaşi emoţii puternice, aceeaşi descătuşare în adâncul fiinţei ei, aceeaşi goană nebună a sângelui ce o făcea aproape beată de fericire. El îi trase picioarele peste ale lui, aducând-o şi mai aproape.

Şi totuşi, sărutul era atât de blând! Deschis, adânc, o explorare lentă şi chinuitoare pentru amândoi. Nu îi lua, ci îi oferea. Inima ei bubuia în continuare. Ridică o mână spre capul lui şi îşi trecu degetele prin părul lui.

Un alt aspect care o încânta la săruturile lui era faptul că nu păreau spontane. Erau calculate, controlate, ceea ce însemna că nu avea să se oprească. Avea să lase această decizie în seama ei. Cât de surprins ar fi dacă ea nu s-ar opri?

Mâna lui aluneca vioaie peste coapsa ei, peste fundul ei, urcând pe spatele ei în încercarea continuă de a o încălzi. Şi reuşea – reuşise deja doar cu săruturile lui –, dar nu era singurul efect pe care îl avea atingerea lui asupra ei. Chiar şi prin materialul subţire al cămăşii pe care o purta, alunecarea mâinii lui peste trupul ei părea mai degrabă o mângâiere, o dezmierdare intimă ce o excita.

— Eşti caldă acum, spuse el cu buzele lipite de ale ei. Să mă opresc?

În replică, ea se urcă peste el, trecându-şi coapsele de o parte şi de cealaltă a şoldurilor lui. Degan încă nu ştia că nu avea chiloţi pe sub cămaşa lui. Perechea udă şi-o atârnase pe cealaltă parte a tufişului, ca el să n-o vadă. Dar

ceea ce simţi din cauza absenţei acelui articol de îmbrăcăminte fu uluitor. Descoperi o umflătură tare ca piatra. Nu se putu abţine să nu se frece de ea.

Cu mâinile pe gâtul lui, cu degetele dezmierdându-l sub urechi, Max continuă să îl sărute mult mai apăsat acum, odată pasiunea aprinsă în ea. Mâinile lui alunecară sub cămaşa ei şi îi găsiră pielea dezgolită, provocând senzaţii şocant de dulci şi minunat de fierbinţi. Max gemu sub gura lui când mâinile lui se închiseră peste fiecare din sânii ei, frământându-i, făcându-i să vibreze şi întărindu-le sfârcurile. Max se apăsă şi mai tare peste el. Iar răsuflarea i se opri în gât când tensiunea se acumulă în ea.

Dar, brusc, Degan îi ţinea faţa în mâini, forţând-o să-l privească în ochi. Ochii îi erau tulburi, iar vocea îi sună răguşită:

— Ştii ce se va întâmpla dacă nu ne oprim?

— Arată-mi, şopti ea.

Cu un geamăt, Degan o răsturnă pe spate, îşi făcu loc între picioarele ei şi se chinui să îşi desfacă pantalonii, dezbrăcându-i rapid. Apoi carnea lui tare se apăsă peste ea, la intrare, ispitind-o, tachinând-o, ceva absolut fantastic aflat atât de aproape de atingerea ei.

Max ridică picioarele şi îşi încrucişă gleznele peste spatele lui, apăsându-l spre ea, trăgându-l şi mai aproape.

— Arată-mi!

Degan se strecură în ea. Fu ca şi cum s-ar fi făcut zob, iar el ar fi reîntregit-o, ca şi cum ar fi fost frântă, dar acum devenea completă. Apoi începu să se mişte în ea. Nimic nu i se păruse vreodată mai firesc – sau mai exploziv. Se întâmplă în câteva minute, un val de plăcere dulce şi fierbinte ce îi inundă întregul trup, ridicându-se, revărsându-se, pulsând. Fu destul de sigură că ţipase, în mod cert se agăţă strâns de umerii lui, mişcându-se deodată cu el, refuzând să-i dea drumul până nu simţea şi el ceea ce simţise ea sau ceva la fel de fantastic. Când îi

simţi întreaga greutate peste ea pentru o clipă, îşi dădu seama că se întâmplase. Se înmuie toată, lăsându-şi braţele şi picioarele să îi alunece de pe el, cu un zâmbet întipărit pe buze, extaziat şi mândru.

„Oamenii nu ar fi trebuit să păstreze secretul în privinţa unui lucru ca acesta”, îşi spuse ea. Luella încercase să îi spună că a fi cu un bărbat putea fi foarte plăcut, însă era o descriere foarte puţin grăitoare pentru ceva atât de minunat.

Degan se rostogoli pe o parte, dar o trase cu el, astfel că Max sfârşi pe jumătate lungită peste pieptul lui. Se întinse în spatele ei după haină şi şi-o trase peste picioare. Era sigură că o vreme nu avea nevoie de nimic mai mult de atât. Fu cât pe ce să-i spună că era excelent pe post de cuptor, dar asta ar fi făcut-o să râdă. Orice ar fi spus în acel moment i-ar fi putut stârni un hohot de râs.

Atât de bine se simţea. Iar tăcerea lui era plăcută de data aceasta. Nu o deranja absolut deloc.

Capitolul 28

Max se trezi prima. Sau cel puţin avu impresia că Degan încă dormea, având în vedere că era în continuare cuibărită în braţele lui. Obrajii i se încinseră înainte să deschidă complet ochii. Chiar făcuseră dragoste? Dacă ar fi fost doar un vis, nu s-ar fi trezit cu un asemenea rânjet prostesc pe buze, nu-i aşa? Încercă să îşi forţeze buzele într-o linie dreaptă, dar nu reuşi, căci colţurile gurii insistau să i se tot ridice. Deci nu fusese un vis. Putea fie să se simtă copleşită de ruşine pentru că noaptea trecută încălcase toate limitele pe care ar fi putut să le încalce, fie să se poarte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic.

Dădu să se ridice, dar braţul lui Degan petrecut peste

spatele ei o ţinea culcată.

— Am să mă căsătoresc cu tine, desigur.

Max fu năucită de cuvintele lui. Căsătorie? Apoi îşi dădu seama că ieşise din nou la iveală gentlemanul din el, oferindu-se să o ia de soţie fiindcă era convins că aşa ar fi fost corect – nu fiindcă era ceea ce îşi *dorea* să facă. Şi pusese problema ca şi cum ar fi fost vorba despre o afacere. Fireşte! Îi spusese că fusese pregătit să conducă un imperiu. Ha! Dacă avea să se căsătorească vreodată – *dacă!* —, al naibii să fie dacă momentul nu avea să fie precedat de o declaraţie de iubire şi de un val de fericire care să o însoţească, nu de o cerere seacă precum o propunere de afaceri, care dădea impresia că îşi onora o *obligaţie.*

Se desprinse din braţele lui, luându-şi haina pentru a se acoperi, şi se ridică în grabă.

— Nu-mi face favoruri, sclifositule! Aveam nevoie să fiu încălzită noaptea trecută. Tu te-ai ocupat de asta într-o manieră plăcută. Asta e tot ce-a fost, aşa că nu-ţi mai bate capul cu asta, şi n-am s-o fac nici eu.

Se îndepărtă înainte să se dezlănţuie furioasă asupra lui. Cum îndrăznea să se ofere să se sacrifice pe altarul convenţiilor sociale şi să încerce să o oblige şi pe ea să facă la fel? Era încă ţâfnoasă când se întoarse la tabără, după ce se uşurase. Degan plecase să facă acelaşi lucru, aşa că Max îşi luă rapid hainele uscate şi se îmbrăcă înainte de a strânge restul.

Molfăia o bucată de pâine când se întoarse Degan. Expresia lui era la fel de controlată ca întotdeauna, fără a trăda niciunul dintre gândurile care-i umpleau mintea. Max se gândi că el poate nici măcar nu îşi dăduse seama că ea fusese jignită de propunerea lui lipsită de emoţie. Probabil ar fi trebuit să lase lucrurile astfel.

— Nu am vrut să par nerecunoscătoare, spuse ea, dar căsătoria cu tine pare o decizie forţată de împrejurări.

Prefer să aştept un motiv fericit şi real pentru a mă căsători, dacă nu ai nimic împotrivă. Cum Degan nu îi răspunse, nici măcar nu o privi, Max adăugă: Obişnuieşti să îi ceri fiecărei femei cu care te culci să se mărite cu tine?

— Doar celor virgine.

Replica lui *ar fi putut* fi o încercare de a glumi dacă Degan nu ar fi spus-o cu un aer perfect serios. Dar Max râse oricum.

— Nu zic că nu eram, dar acum nu mai e mare scofală pentru mine, mai ales că mă aşteaptă ştreangul. Ce naiba, eram gata să renunţ la ea când aveam doar şaisprezece ani.

— Dar n-ai făcut-o.

Pe Max o irita să poarte acea conversaţie cu un Degan întors cu spatele spre ea, dar el începuse să îşi înşeueze calul şi nu se opri din ceea ce făcea pentru a discuta.

— Doar fiindcă bărbatul care îmi plăcea s-a îmbrăcat şi a plecat din oraş. Probabil alungat de bărbaţii familiei Bingham. Puseseră ochii pe mine pentru unul dintre ei încă de pe atunci.

— Aşa zici tu.

— Tot crezi că mint?

— Cred că acum sunt nevoit să aflu.

Max se zgâi la el, nevenindu-i să creadă. Furia revenise, dar şi-o înăbuşi rapid. Nu avea de gând să caute de dinţi calul de dar, nici să mârâie la el.

Ezitantă, îl întrebă:

— Asta înseamnă ce cred eu că înseamnă?

— O vom lua spre Texas după ce termin în Dakota.

Degan avea de gând să o ajute! Max se simţea extaziată. Şi nu o costase nimic altceva decât cea mai incredibil de frumoasă noapte din viaţa ei. Era timpul să i se mai schimbe norocul.

Încă zâmbea când Degan veni să ia pătura pe care era aşezată, pentru a putea înşeua şi calul ei. Max se ridică

pentru a arunca pământ peste focul stins, în caz că rămăseseră tăciuni aprinşi în vatră, apoi îşi luă haina şi pălăria. Nu îşi îmbrăcă haina şi nici nu plănuia să o facă până nu ajungeau în oraş. Ziua se anunţa frumoasă deocamdată, nu foarte caldă încă, fiind foarte devreme, şi bătea o briză uşoară, aşa că spera să nu îi mai aştepte zile sufocante precum cea de ieri.

Ajunseră în Bozeman la mijlocul după-amiezii. Nu era un oraş minier, ceea ce însemna că era puţin probabil să dispară odată ce se epuiza minereul. În oraş se aflau şi soldaţi din apropiatul Fort Ellis. Hotelul era mic, dar camera care le fu oferită era confortabilă, cu milieuri de mână pe obiectele de mobilier şi cu vase cu flori proaspete aşezate pe mesele aflate de o parte şi de cealaltă a patului mare.

Degan o lăsă acolo, mulţumindu-se să îi spună că avea să se întoarcă la timp pentru a o duce să cineze. Faptul că îşi luă valiza cu el îi sugeră lui Max că pleca să caute o spălătorească. Nici măcar nu încuie uşa. Ştia că nu ar mai fi fugit acum, nu după ce o momise cu ceea ce îşi dorea.

Max hotărâse deja să nu mai facă niciodată greşeala de a spăla mai mult de un rând de haine o dată. Încă dădea vina pe cămaşa subţire a lui Degan şi pe gambele ei dezgolite pentru frigul pe care îl îndurase noaptea trecută şi care o împinsese să caute căldura în braţele lui. Privind patul, se întrebă care erau aşteptările lui Degan după ceea ce se întâmplase cu o noapte în urmă. Nu avea să se mai întâmple. De acum înainte, urma să doarmă în hainele *ei* groase, pentru a-i arăta clar că nu avea nevoie şi nici nu îşi dorea să fie încălzită.

O oră mai târziu, îi fură aduse un pachet şi apă pentru baie. Aşteptă până rămase singură pentru a deschide pachetul, apoi râse când scoase din el o fustă, o bluză cu volănaşe şi câteva panglici de diferite culori. Ce făcuse oare – cumpărase acele haine direct de la cineva care le purta?

În afară de salopete şi cămăşi de bărbaţi, hainele gata făcute, în special cele de femei, nu erau uşor de găsit în magazinele de provincie. De regulă, femeile îşi făceau singure hainele sau găseau o cusătoreasă care să le coasă pentru ele.

Max se îmbăie, apoi se îmbrăcă în hainele noi înainte să se întoarcă Degan şi să îi ceară să le îmbrace. Nu o deranja. Fusta avea un model drăguţ cu flori roz şi galbene şi avea loc pentru jupe, care ei îi lipseau. Bluza albă avea două rânduri de volane care urmau linia decolteului până la V-ul de unde începeau nasturii. Îşi luase cămaşa de corp pe dedesubt, aşa că nu urma să aibă nevoie de vestă. Luă una dintre panglici, una roşie, şi şi-o legă în păr. Camera de hotel nu avea oglindă în care să se vadă din cap până în picioare, deci nu putea să ştie cum arăta, dar chiar se simţea frumoasă, o senzaţie pe care nu o mai cunoscuse de când plecase din Texas. Îşi spălă şi hainele pe care le purtase în prima parte a zilei, ştiind că aveau să apuce să se usuce până a doua zi dimineaţa. Dar începu apoi să se plictisească. Şi i se făcu foame. Nu avea la îndemână sacul cu mâncare al lui Degan. Acesta îi spusese grăjdarului să îl arunce atunci când ajunseseră în oraş.

Tocmai era pe punctul de a pleca să îl caute, când Degan deschise uşa. O măsură din cap până în picioare, dar singura lui replică fu cea obişnuită:

— Să mergem!

Pe Max nu o deranjă de data asta. Faptul că Degan hotărâse să o ajute în loc să o trimită la închisoare schimba totul. Iar acum trebuia să fie atentă să nu facă ceva care să-l determine să se răzgândească în privinţa deciziei de a se întoarce cu ea în Texas. Aşa că nu se plânse că întârziase, că maţele îi chiorăiau, că abia dacă o privise şi nici măcar nu menţionase cât de drăguţă era în noile haine – care fuseseră ideea *lui.* Poate că acum o ajuta, dar un lucru tot nu se schimbase deloc: în continuare putea fi al

naibii de enervant.

Micul hotel în care erau cazaţi nu avea restaurant, dar exista unul peste drum. Aşteptară să treacă pe lângă ei două căruţe cu coviltir, apoi un cowboy ducând o vacă la măcelar. Bozeman era un oraş prosper şi părea să crească. Max văzu un chioşc de ziare mai jos pe stradă şi chiar şi o bibliotecă. Ei bine, cel puţin semnul de deasupra drogheriei susţinea că exista o bibliotecă la etaj. Asta era ceva ce nu văzuse prea des: un oraş cu o bibliotecă adevărată.

Restaurantul era aglomerat. Pentru prima dată, Max observă că oamenii se zgâiau şi la ea, nu doar la Degan. Acesta îşi închisese jacheta, pentru a ascunde pistolul de ochii curioşilor, deci poate că acesta era motivul. Nu găsiră nicio masă de colţ disponibilă. Max ştia că Degan ar fi preferat o astfel de masă pentru a putea să stea cu spatele la perete. Dar, dacă îl deranjă faptul că se aşezaseră în mijlocul sălii, nu o arătă.

Şi îşi reluase obiceiul de a face conversaţie la masă; nici măcar nu aşteptă să sosească mâncarea şi deja întrebă:

— Cât de mare e oraşul tău de baştină?

— Nu e la fel de mare şi de aglomerat ca Butte, dar e mai mare decât acesta şi mai răsfirat. Bingham Hills a fost fondat în anii ’40 şi avea o singură stradă principală lungă. Acum are peste o duzină de străzi, cinci taverne, trei grajduri, două hoteluri şi o mână de pensiuni. Carl Bingham a fost foarte mândru să îi ghideze dezvoltarea. Pe toţi dracii, a construit chiar şi case pentru negustorii care îşi doreau ceva mai mult de câteva camere deasupra prăvăliilor lor pentru a avea unde să locuiască. E un motiv în plus pentru care oamenii din oraşul ăla îl iubesc atât de mult.

— Trebuie să încetezi să vorbeşti ca şi cum individul e încă în viaţă, Max.

— Ştiu, dar tot nu-mi vine să cred că a murit de la

împuşcătura aceea.

Degan scoase un sunet de frustrare.

— Trebuie să presupui că e mort, fie de mâna fratelui tău, fie ucis de altcineva, care a aruncat apoi vina în cârca ta, fiindcă tu ai fugit. Nu există niciun alt motiv logic pentru care afişul cu imaginea ta să fi fost distribuit prin tot vestul.

— Ba fireşte că există, fiindcă vor…

— Ascultă-mă! Afişele se fac în urma unor fapte reale. Chiar dacă în povestea cu jaful bancar a fost o neînţelegere la mijloc, tot ai ieşit din bancă luând cu tine mai mult decât propriii bani. Cineva a crezut că Bingham e mort – sau pe moarte – din moment ce a solicitat intervenţia poliţiei federale a Statelor Unite şi a cerut distribuirea afişului ce conţinea ambele acuzaţii. Fiul lui probabil îşi doreşte să se răzbune, nu?

— Da, dar…

— Lasă-mă să termin! Dacă individul *nu* ar fi mort, oamenii din oraşul tău ar şti asta, cei care vizitează oraşul ar afla şi ei şi oricare alţi oameni ai legii de prin zonă ar afla la rândul lor, deci afişul tău ar fi fost retras măcar în ultimul an. Dar nu s-a întâmplat asta.

— Doar dacă nu cumva nu a fost distribuit deloc în Texas.

Privirea pe care i-o aruncă Degan fu atât de usturătoare, încât

Max îşi strânse buzele laolaltă. Şi totuşi ştia că se amăgea singură cu speranţe deşarte, pur şi simplu fiindcă *avea nevoie* să creadă că nu se înşela. Alternativa era ştreangul, şi nici măcar Degan nu ar fi putut să o apere de un oraş întreg care ar fi vrut să o vadă plătind pentru uciderea îndrăgitului lor fondator.

Degan, în mod evident, nu se gândise la acest lucru, deoarece continuă:

— Deocamdată pornim de la premisa că e mort. Nu vom afla exact cum s-a întâmplat până nu ajungem acolo.

Acum, dacă e adevărat ceea ce mi-ai povestit despre evenimentele care au culminat cu împuşcarea lui Bingham, trebuie să existe un motiv pentru care cei doi s-au străduit cu atâta înverşunare să te includă în familia lor şi au recurs la măsuri atât de radicale pentru a-şi îndeplini scopul.

Max ridică din umeri.

— Eu m-am gândit că pur şi simplu îşi doreau copii frumoşi, având în vedere că niciunul dintre bărbaţii familiei Bingham nu era nu ştiu cât de arătos.

— Pentru aşa ceva s-ar fi găsit o mulţime de soluţii care să nu te implice neapărat pe tine. Doar dacă nu cumva unul dintre ei era îndrăgostit de tine?

Max pufni în râs.

— Dacă da, interesant mod au găsit de a mi-o arăta, punând o recompensă pe capul meu.

— Pe afişul tău nu scrie „viu sau mort”, îi aminti Degan.

— Nu scrie nici că mă vor neapărat vie.

Când sosi mâncarea, tăcură. Comandaseră amândoi plăcintele cu peşte recomandate de bucătar, trei pateuri mari care le umplură farfuriile, cu două sosuri diferite şi morcovi glasaţi drept garnitură. Dar, de îndată ce chelnerul plecă, Degan întrebă:

— Ce altceva din ce ai şi-ar fi putut dori bărbaţii din familia Bingham?

— Hainele de pe mine? Când Degan o privi cu ochii uşor mijiţi, Max chicoti şi adăugă: Nu deţin nimic care să poată stârni invidia unei familii bogate precum Bingham.

— Deţii o proprietate care stă în calea dezvoltării oraşului, dacă e adevărat ce mi-ai spus despre faptul că oraşul se apropie tot mai mult de ferma voastră. Sau există şi alte direcţii în care s-ar putea extinde oraşul?

Max se încruntă.

— Da, există şi alte direcţii.

— Şi sunt folosite?

— Da, presupun că da. Având dealuri în spate şi o grămadă de teren plat în cealaltă parte, Carl a ales să folosească în mare terenul plat. Dar spre est există o carieră de care probabil nu voia să se apropie prea mult, iar pădurile… De fapt, singurul teren plat şi *neocupat* e în direcţia noastră.

— Deci ferma familiei tale stă în calea obiectivului lui Carl Bingham de a-şi transforma oraşul în metropolă.

Max zâmbi larg.

— Ambiţia asta e puţin cam grandioasă chiar şi pentru el, deşi am auzit discuţii, înainte de a fugi, cum că intenţiona să construiască o cale ferată secundară care să facă legătura între Bingham Hills şi Texas şi Pacific Railroad la Fort Worth sau Abilene. Dacă reuşesc să facă asta, atunci da, populaţia oraşului ar putea ajunge să se dubleze destul de rapid.

— S-ar putea să fie mai mult decât plănuise Bingham iniţial, dar, dacă e atât de bogat pe cât susţii tu, ar putea plăti indiferent de preţul pe care l-ar cere familia ta pentru acel pământ. S-a oferit să îţi cumpere ferma?

— Nu e a mea să o vând.

— Nu i-a fost lăsată moştenire tatălui tău?

— Aşa ar fi fost normal, dar el a murit înaintea bunicului meu, aşa că a fost moştenită de buni. Iar ea i-o va lăsa lui Johnny.

— A încercat Bingham să o cumpere de la bunica ta?

— Dacă a făcut-o, ea nu ne-a pomenit niciodată despre asta. Dar ea a trăit în casa aceea mai mult de o jumătate din viaţă. E căminul ei. Nu ar vinde-o.

— Nici dacă i s-ar oferi o avere?

Max clătină din cap.

— Nu poţi pune preţ pe ceva pe care-l iubeşti.

Degan nu mai spuse nimic legat de acest subiect, însă în mod cert îi răscolise tot felul de gânduri în minte. Crezuse că ea fusese punctul central de interes al

bărbaţilor din familia Bingham, ea personal. Dar, dacă de la bun început fusese vorba despre fermă, ce îl făcuse pe Carl să creadă că includerea ei în familia lui i-ar asigura controlul asupra fermei? Ce l-ar fi determinat pe un bărbat pe care toţi cei din oraş îl iubeau şi îl respectau să devină un afacerist fără scrupule în privinţa unei bucăţi de pământ? Fusese dispus chiar şi să o violeze pentru a putea să-i pună inelul pe deget. Dar, ca acea proprietate să ajungă în mâinile lui prin căsătorie, restul familiei ei ar fi trebuit să moară. O, Dumnezeule, oare cei doi bărbaţi Bingham le făcuseră ceva rău bunicii ei şi lui Johnny? se întrebă Max. Încercă să se calmeze şi să gândească limpede. Nu, dacă cei doi Bingham ar fi fost capabili de crimă, ar fi trecut la fapte înainte ca ea să plece din Texas.

Max oftă. Degan îi dăduse prea multe teme de reflecţie. Fusese atât de încântată de gândul că el se arătase dispus să o ajute, dar acum nu putu să nu se întrebe dacă nu cumva acest lucru ar putea să îl ucidă. Ştia că era capabil să facă faţă răufăcătorilor şi altor pistolari, dar cum ar fi putut să înfrunte un oraş întreg? Erau încă foarte departe de Texas, aşa că nu avea de gând să deschidă acest subiect deocamdată.

Când se întoarseră în camera lor, Max văzu imediat că li se adusese o pătură mare şi pufoasă care fusese întinsă pe pat. Îşi spuse că avea să îi servească foarte bine drept saltea.

— Eu dorm pe podea, spuse Max.

— E un pat mare. Poţi să te înfăşori în pătura aia şi să dormim amândoi în el. Dacă nu vrei să te ating, e suficient să îmi spui.

Max îşi zise că aranjamentul ar putea funcţiona, dar îi explică oricum:

— Nu va fi necesar să mă atingi. Pătura îmi va ţine de cald. Mulţumesc că te-ai gândit la asta.

Degan dădu să mai spună ceva, dar preferă să iasă

din cameră pentru a o lăsa să se pregătească de culcare. Max se dezbrăcă de hainele noi şi frumoase şi se îmbrăcă în cămaşa ei groasă şi în pantaloni, pentru a dormi. Probabil nu avea nevoie de ele, având pătura, dar nu voia să îşi asume niciun risc. Se băgă în pat şi înfăşură pătura în jurul ei. Era mult mai bine decât pe podea, dar acum spera că nu avea să-i fie prea cald.

Capitolul 29

Max se trezi şi dădu cu ochii de Degan, fără cămaşă şi sprijinit într-un cot pe pat, fixând-o cu privirea. Îi studie pieptul lat şi gol – zăbovind, poate, puţin prea mult.

— Te-ai răzgândit în privinţa atinsului?

Max ridică ochii spre ai lui. Ar fi fost atât de uşor să îi spună da, însă nu putea renunţa la hotărârea ei. Ceea ce se întâmplase în urmă cu câteva nopţi nu mai putea fi repetat. Şi totuşi, nu îi răspunse suficient de repede. Degan se aplecă în faţă şi îşi atinse uşor buzele de ale ei. Ea ridică mâna pentru a-l împinge în spate, dar, în clipa în care îi atinse pielea goală, se trezi răsfirându-şi degetele peste ea. Sărutul lui deveni mai adânc. Max gemu de cât îi era de dificil să îi reziste acestui bărbat! Dar trebuia.

Făcând apel la întreaga ei voinţă, se rostogoli de pe pat, fugind de el, apoi aproape se împiedică în pătura căzută pe podea. Nici nu era de mirare că Degan crezuse că se răzgândise. Probabil îi fusese atât de cald, încât aruncase pătura de pe ea în toiul nopţii.

Îl auzi ridicându-se şi el din pat. Apoi se deschise uşa.

— Data viitoare îţi fac rost de un pat de campanie.

Max se crispă când Degan închise uşa în urma lui, dar era mai bine aşa. Să nu creeze legături pe care le-ar fi putut interpreta greşit, să nu rişte să îi piardă ajutorul, să

nu se ataşeze atât de mult încât la sfârşit să nu îi poată întoarce spatele – atunci când el avea să o facă.

Călătoria cu trenul până în Dakota fu lipsită de peripeţii, iar trenul nu fu jefuit. Era destul de amuzant să considere acest lucru drept un ghinion, însă Degan exact aşa îl privi. Max se mulţumi să savureze prima călătorie cu trenul din viaţa ei. Era palpitant să mergi atât de repede.

Încă nu îi spusese lui Degan că a o ajuta în Texas s-ar fi putut dovedi o idee nu tocmai inspirată. Pentru el. Cel mai probabil el nu ar fi fost de acord, aşa că probabil ar fi mai bine să-şi ia ea tălpăşiţa de lângă el şi să se întoarcă singură acasă pentru a înfrunta orice o aştepta acolo. Acum, că Degan părea să aibă încredere în ea într-o oarecare măsură, nu s-ar fi aşteptat ca ea să dispară. Dar era încă acolo, cu el. De fiecare dată când i se oferise o ocazie de a se furişa de lângă el înainte de a ajunge la gara din Billings, nu profitase. Nu era sigură de ce. Poate fiindcă îi făcea plăcere să călătorească în compania lui. Poate fiindcă era posibil ca Degan să aibă deja un plan prin care să rezolve temerile ei, şi ar fi trebuit să îl întrebe mai întâi despre asta. Asta era, în fond, slujba lui: să rezolve probleme. Şi poate că nu îl întrebase dacă avea un plan pentru că pur şi simplu nu era pregătită să îşi ia adio de la el. Probabil fiindcă ştia că mai avea timp. Dar nu i se mai oferiseră ocazii de a fugi odată ce urcaseră în tren în Billings, având în vedere că ambii cai ai lor se aflau acum în vagonul pentru animale. Iar caii aveau să rămână acolo până ajungeau la destinaţia finală.

Însă acea destinaţie nu fusese stabilită încă, deşi Degan înclina spre un oraş aflat în centrul teritoriului. Punea întrebări tuturor angajaţilor căilor ferate pe care îi întâlnea în tren şi în gările în care se opreau. Aflase că doar trenurile ce se îndreptau spre vest şi care transportau banii de salarii ai companiei de căi ferate deveneau ţinta jafurilor, motiv pentru care trenul în care călătoreau ea şi

Degan nu fusese jefuit şi cel mai probabil nici nu avea să fie. Unul dintre angajaţi acceptase să îi arate în ce punct al căii ferate avusese loc ultimul jaf, dar acest detaliu nu urma să-i ajute prea mult să identifice locul în care se ascundeau Nolan şi banda sa. Soldaţi, detectivi angajaţi de căile ferate şi alţi şefi de poliţie îi căutau pe acei răufăcători de câteva luni deja şi nimeni nu fusese nici măcar pe aproape de a-i găsi, nici măcar după jafurile recente, când le-ar fi fost uşor să îi urmărească.

— Ai nevoie de un copoi, remarcă Max când coborâră în sfârşit din tren în Bismarck, pe malul estic al fluviului Missouri, pe teritoriul Dakota.

Degan porni cu ea spre vagonul cu animale, pentru a aştepta să le fie descărcaţi caii.

— Eşti vânător, dar nu ştii să iei urma vânatului?

Glumea? Fără îndoială. Max pufni în râs.

— Pot să iau urma vânatului, dar nu am încercat niciodată să dau de urma vreunei persoane.

— Nu contează. Un copoi ne-ar fi util doar imediat după un jaf. Mie mi-ar fi util un cercetaş – sau cel puţin cineva care să cunoască foarte bine teritoriul şi să îmi poată sugera eventualele locuri în care s-ar putea ascunde un grup de bărbaţi.

— Ai mai trecut pe aici vreodată?

— Aproape.

Max se zgâi la el.

— Aproape?

— A trebuit să aleg în ce direcţie să o iau când am plecat de acasă. Din câte auzisem, căile ferate ajunseseră destul de departe în direcţia asta. Dar se apropia iarna, aşa că am decis să evit o rută nordică. Apoi am decis să evit complet trenurile şi să o iau pur şi simplu spre vest.

— Mi-e greu să mi te imaginez ca pe un băietan cu caşul la gură.

— Atunci nu o face.

Ea râse.

— Dar chiar ai fost, nu-i aşa?

Degan nu îi răspunse. Fireşte că nu ar fi făcut-o.

— Tot calul ăsta auriu îl aveai când ai plecat de acasă?

— Nu. Aveam un cal de curse pursânge, dar a început să şchiopăteze când de-abia traversasem jumătate din Kansas şi m-a lăsat baltă pe un drum între oraşe – până a apărut o femeie în vârstă, mânând o căruţă ce părea chiar mai bătrână decât ea. Adelaide Miller, cea mai arţăgoasă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Autoritară, certăreaţă şi îndărătnică, diferită de femeile pe care le cunoscusem în Chicago precum e diferită noaptea de zi. Mi-a luat ceva timp până m-am obişnuit cu ea.

— Salvat de o bătrână. N-am să spun nimănui niciodată, îl tachină ea.

El o ignoră şi continuă:

— M-a dus acasă la ea şi mi-a promis să mă ducă în oraş peste o săptămână sau două, când avea din nou drum pe acolo. Nimic din ce i-am spus sau i-am oferit nu a făcut-o să se răzgândească în privinţa acelui program. Până la urmă, am stat o lună întreagă. Mi-am dat seama destul de rapid că pur şi simplu avea nevoie să rezolve diverse treburi prin gospodărie, lucruri pe care un bărbat le putea face cu mai multă uşurinţă decât ea. Dar mărar gătea bine.

Max chicoti la gândul că acel aspect fusese atât de important pentru el.

— Locuia singură?

Degan încuviinţă din cap în timp ce angajatul companiei de căi ferate îi dădu frâiele calului său. Max încă îl aştepta pe al ei.

— Creştea porci şi câteva vaci, spuse el. Şi avea mai multe grădini de zarzavaturi. Era o parcelă întinsă în mijlocul pustietăţii, fără niciun vecin prin preajmă şi aflată la vreo treizeci de kilometri de cel mai apropiat oraş. Soţul

ei cultivase pământul înainte să moară.

— Să nu-mi spui că te-a pus să-i ari ogorul. N-aş crede-o nici în ruptul capului.

— Nu, după moartea lui, nu a mai plantat decât flori şi legume. Lucruri cu care se putea descurca singură. Dar mi-a cerut să îi vopsesc câte ceva, să repar şi să îndrept diverse, să îi car una, alta.

Oricât de interesantă i s-ar fi părut povestea lui, pentru simplul fapt că nu se întâmpla decât atât de rar să îşi deschidă astfel sufletul, Max începu să se întrebe de ce îi spunea toate acestea, până când Degan adăugă:

— Să învăţ să trag cu pistolul.

— A vrut să o înveţi tu pe ea?

— Nu, m-a mustrat că nu purtam pistol şi m-a cicălit să învăţ cum să folosesc o armă de foc. Mi-a oferit Coltul soţului ei pentru a avea cu ce să exersez şi nu mi-a dat pace până nu am ajuns să nimeresc de fiecare dată exact unde ţinteam.

Max izbucni în râs şi nu se putu opri. O bătrână îl învăţase pe cel mai rapid pistolar din vest cum să tragă cu arma? Degan îi întoarse spatele şi se îndepărtă. Ea luă frâiele propriului cal şi porni în grabă după el.

— Aşteaptă-mă! Trebuie să recunoşti că e amuzant, aşa că nu te enerva pe mine că am râs.

— Adelaide mi-a făcut o favoare. Nu a trecut mult până am avut nevoie de pistolul ăla, chiar înainte de a ieşi din Kansas. Dar ai ghicit corect. Când am venit în vest, eram un băietan cu caşul la gură. Doar că nu am rămas aşa mult timp.

Lui Max nu îi venea să creadă că îi spusese toate acestea. Avea impresia că era o poveste pe care nu o mai împărtăşise nimănui altcuiva. De ce tocmai ei? Max nu se putu abţine să nu zâmbească. Oare începea să ţină la ea? La fel cum începea şi ea să ţină la el? Iată un gând interesant.

— Deci încotro o luăm acum?

— Unul dintre angajaţii gării a sugerat că e posibil ca banda lui Nolan să se ascundă în pustietatea din Dakota.

Max se încruntă.

— Atunci poate că ar trebui să îi lăsăm să putrezească acolo. Ştii că astfel de regiuni sunt aproape imposibil de traversat.

— Nu am zis că vom merge acolo.

— Bun, fiindcă acolo nu e de trăit, indiferent pentru cât de puţin timp. La un moment dat, am ajuns suficient de aproape de pustietatea din Wyoming cât să-mi dau seama că nu aş fi vrut să călătoresc pe acolo. Nisipuri mişcătoare, faleze abrupte şi nici urmă de verdeaţă. Mă îndoiesc că pustietatea de aici e diferită. Iar banda are deja mai mult de un an de când jefuieşte trenul ăsta în lunile mai calde; au fost opt jafuri în total. Nu o să mai stea în tabără atâta timp, cu siguranţă nu peste iarnă.

— Ştiu toate astea şi ştiu şi că banda lui Nolan nu ia în vizor decât trenurile care vin spre vest, pline ochi de noi colonişti, sau pe cele care aduc banii de salarii ai companiei de căi ferate. Dar sugestia privind pustietatea a fost pur şi simplu opinia unui singur om, şi, cum zona aia e în urma noastră, în partea vestică a Dakotei, pe care am traversat-o deja, nu ne vom întoarce pe acolo decât dacă nu avem încotro. În plus, tind să cred că banda se află undeva mai în zona centrală. E un teritoriu mare, în fond, iar jafurile au avut loc în diverse puncte ale căii ferate.

— Mi-a făcut plăcere să călătoresc cu trenul, spuse Max zâmbind larg. Am putea pur şi simplu să ne urcăm într-unul dintre trenurile care transportă banii de salarii şi să aşteptăm ca banda să ne jefuiască, aşa cum ai sperat că o să se întâmple.

— Speranţa aceea se datora nerăbdării mele şi nu ţinea cont că ar fi fost posibil să aibă de suferit şi oameni nevinovaţi. Prefer să îi găsesc singur.

— Cred că îţi dai seama că e posibil să se ascundă chiar sub nasul nostru, aşa cum am încercat şi eu să fac. E posibil chiar să locuiască aici în Bismarck şi să se poarte ca nişte oameni normali. Cine ar putea şti?

— Cineva de aici ştie, replică el. Asta e cel mai mare nod feroviar din teritoriu. Informaţiile despre ce se află în trenurile care vin dinspre est ajung aici cu mult timp înainte. Cineva îi vinde acele informaţii lui Willie Nolan.

— Deci ai *totuşi* un plan?

— Oarecum. Nu îi dădu alte detalii. La drept vorbind, Max fu uluită că îi spusese chiar şi atât. Dar apoi el adăugă: Prima prioritate de pe listă sunt o baie şi un somn bun. Dacă am noroc şi îl descopăr pe omul din interior al lui Nolan, s-ar putea să terminăm treaba chiar repede. Dacă nu, vreau ca mâine să explorez periferiile oraşului Bismarck.

— Ai putea să angajezi un cercetaş măcar pentru asta.

— Am fost deja avertizat – cei mai buni sunt recrutaţi în armată, iar armata nu e dispusă să îi dea cu împrumut.

— Atunci, găseşte-ţi unul prost. Orice om familiarizat cu teritoriul ăsta e un câştig mai mare decât să nu ai ghid deloc.

Capitolul 30

Jackson Bouchard nu era cercetaş, dar era suficient de familiarizat cu regiunile din apropiere cât să le poată fi ghid pentru câteva zile. Era pe jumătate amerindian. Sau cel puţin aşa se lăuda. Max avea unele îndoieli însă, fiindcă nu arăta cu nimic diferit de oricare alt vestic. Părea să aibă către treizeci de ani, nu era foarte înalt şi era destul de corpolent. Şi era chipeş, cu ochii de un turcoaz remarcabil

şi cu păr castaniu scurt. Nu purta pistol la şold, dar, când călărea, ţinea o puşcă într-o mână şi frâiele în cealaltă, iar, când nu era călare, îşi purta puşca în braţe.

Se aştepta să fie hrănit şi să nu fie nevoit să îşi vâneze cina. Acestea fuseseră condiţiile lui în afară de onorariu. Şi era băgăcios, punând o mulţime de întrebări. Căzu în sarcina lui Max să răspundă – sau nu –, căci Degan refuză să o facă. Iar Jackson ştia că era femeie fiindcă ea nu se obosise să ascundă acest lucru după ce plecase din Bismarck. Atât de în siguranţă se simţea în compania lui Degan.

Însă Jackson nu ştia că era considerată o răufăcătoare. Afişul cu imaginea ei nu ajunsese până în Bismarck, nici la vreuna dintre gările dintre Billings şi Bismarck. Max se uitase. Ultimul loc în care văzuse un afiş fusese Billings, în Montana.

Cu o zi în urmă îl luase deoparte pe Degan pentru a-l întreba de ce îl angajase pe Bouchard dacă individul nu era cercetaş.

— Deoarece cunoaşte teritoriul. Ne va duce în locurile unde crede *el* că s-ar putea ascunde o bandă de bărbaţi astfel încât să nu-i observe nimeni.

Max îşi spusese că era şi aceasta o modalitate de a găsi banda de tâlhari. Apoi îl întrebase:

— Deci nu ai reuşit azi-noapte să găseşti informatorul?

— Am căutat prin câteva taverne rău famate, dar nu a vrut nimeni să recunoască. Însă eu am impresia că e chiar Bouchard. Prea s-a grăbit să îşi ofere ajutorul. Fie vrea să găsim banda lui Nolan, fie ne va duce pe cărări greşite – eventual într-o cursă.

— Deci nu vom avea încredere în el?

— Nu, nu vom avea. Dar, în caz că totuşi nu a minţit, hai să vedem unde ne duce!

Jackson era prea bine hrănit pentru a nu avea şi un

loc de muncă normal în Bismarck, şi totuşi nu fusese nevoit să se învoiască de nicăieri pentru a-i însoţi. Fusese evaziv când Max îl întrebase unde lucra. La drept vorbind, în ciuda faptului că *el* punea atâtea întrebări, nu răspundea la prea multe când era rândul lui, aşa că Max fu tentantă să îi dea dreptate lui Degan, bănuindu-l de motive ascunse.

Existau destul de multe ferme la o oră sau două depărtare de Bismarck, gospodării încropite de colonişti care probabil sosiseră la scurt timp după construcţia căii ferate. Dar, cu cât înaintau mai mult spre nord, cu atât deveneau mai rare gospodăriile înfloritoare. Majoritatea fuseseră abandonate, câteva chiar arse din temelii. Max îşi spuse că amerindienii fuseseră încă activi în regiune când apăruse pentru prima dată calea ferată. Din când în când, vedeau câte o căsuţă, majoritatea fiind însă părăsite. Jackson îi conduse la cele care erau încă locuite, ca Degan să poată opri şi să le pună întrebări oamenilor aflaţi în ele.

Se opriră sub un copac singuratic pentru a lua prânzul în prima zi a căutării lor. Sacul cu mâncare al lui Degan era plin cu alimentele obişnuite pe care prefera să le ia cu el şi care ar fi rezistat mai multe zile fără să se strice. Călăriseră în viteză, aşa că Degan îşi ţesălă calul înainte de a se aşeza să mănânce.

Max se aşeză şi se sprijini de copac în vreme ce mâncă. Îşi dezbrăcase jacheta de îndată ce ziua se făcuse caldă, astfel că pistolul pe care îl purta era la vedere acum. Jackson se aşeză lângă ea, cu puşca în poală.

— Ştii să foloseşti ăla? o întrebă el curios, zgâindu-se la Coltul ei.

Max îşi spuse că era probabil una dintre acele situaţii în care nu conta că pistolul ei era gol, fiindcă Jackson nu ştia. Se mulţumi să îi spună:

— Nu l-aş purta dacă nu aş şti.

Jackson îl privi pe Degan preţ de câteva minute înainte de a spune:

— Voi doi…?

Max se zgâise la Degan, care stătea cu spatele spre ei, iar Jackson observase. Uneori pur şi simplu nu îşi putea lua ochii de la el. Înţelese la ce se referea Jackson.

— Nu, l-am angajat să facă ceva pentru mine, minţi ea. Dar nu o va face până nu-şi termină însărcinarea actuală.

— Dar el e şef de poliţie, remarcă Jackson. De ce ar accepta să lucreze pentru tine?

De-abia în clipa aceea îşi dădu Max seama că Jackson Bouchard nu cunoştea reputaţia de pistolar a lui Degan. Ceea ce o surprinse, deoarece ceilalţi oameni din Dakota cu care discutaseră ştiuseră exact cine era. Aproape izbucni în râs. Nu că ar fi contat. Din moment ce Degan îl plătea, Jackson nu avea niciun motiv să se teamă de Degan – doar dacă nu era exact cine credea Degan că era, ceea ce *într-adevăr* l-ar fi făcut să se teamă de un om al legii.

— Avem o înţelegere, spuse ea nepăsătoare. Eu îl ajut cu asta, el mă ajută cu problema mea, după aceea.

— Anume?

— E personală, se mulţumi ea să spună.

— Mare păcat!

Comentariul ăsta o făcu să îşi aţintească privirea asupra lui, nefiind prea sigură la ce se referise. Era oare interesat de ea? Nu bănuise că ar fi putut fi. Până acum.

Însă Jackson se ridică înainte de a adăuga:

— Ar trebui să te întorci în oraş. Pot să-l duc eu unde trebuie să ajungă.

O spuse pe un ton puţin prea încrezător. În mintea lui Max nu mai rămase nici urmă de îndoială că Bouchard era cumva implicat în acţiunile bandei lui Nolan, fie în calitate de informator, fie chiar ca unul dintre tâlhari. Era evident că ştia unde se aflau. Şi era cât se poate de posibil ca planul lui să fi fost de a întoarce arma împotriva ei şi a lui Degan şi de a-i da pe mâna lui Willie Nolan. Dar Degan era pregătit

pentru o astfel de posibilitate. Jackson nu avea să-şi poată duce la bun sfârşit planul, chiar dacă stătea în permanenţă cu puşca în mână. Dacă încerca, avea să fie surprins de rapiditatea lui Degan.

În noaptea aceea dormiră într-o baracă a unui vânător de blănuri, la marginea unei păduri mici. Era în cea mai mare parte goală, cu excepţia câtorva curse de metal încă mânjite cu sânge uscat. Vânătorul, Artemus Gains, locuia într-o colibă mică lângă baracă, între cele două clădiri fuseseră întinse sfori pe care stăteau atârnate blănuri de animale de toate mărimile.

Lipsit atâta timp de companie, Gains îi invitase să ia cina cu el şi le oferise baraca peste noapte. Îl cunoştea pe Jackson. Cel puţin vorbeau ca şi cum ar fi fost prieteni vechi. Artemus chiar încercă să îl convingă pe Jackson să mai rămână vreo săptămână, cât să îi supravegheze casa până mergea el în Bismarck să se aprovizioneze şi să îşi viziteze fratele. Max nu putu înţelege de ce era Gains atât de îngrijorat de gândul că cineva ar fi putut încerca să se mute în micuţa lui colibă de doar o cameră cât timp era plecat. Însă Jackson îi promise că avea să se întoarcă după ce îşi termina treaba de care se apucase.

În dimineaţa următoare, porniră din nou călare, şi se scurseră câteva ore fără a mai vedea vreo locuinţă. Însă pe la orele amiezii, observară o micuţă fermă în depărtare. Pe câmpurile din jurul acesteia păşteau vite, vreo cincizeci de capete. Max văzu un ţarc de cai, un şopron şi alte câteva acareturi. Nu părea să lucreze nimeni pe afară, însă fumul ce ieşea pe horn sugera clar că înăuntru se gătea.

Max rămăsese în urmă exact atât cât să poată sta cu ochii pe Jackson, aşa că ea fu prima care îl văzu întorcându-se şi pornind într-un galop furios în direcţia opusă. Degan îşi întorsese şi el calul, însă nu făcu niciun alt comentariu în privinţa fugii bruşte a ghidului lor în afară de a spune:

— Acum chiar sunt curios ce anume l-a făcut să ne

conducă până la Nolan şi banda lui dacă nu încerca să ne întindă o cursă.

— Crezi că se află la ferma aia?

— Ce altceva l-ar fi făcut pe Bouchard să îşi ia tălpăşiţa astfel? Se pare că nu eşti singura care preferă să se ascundă la vedere. O fermă e o ascunzătoare foarte bună pentru un grup mare de bărbaţi, mai ales că nu locuieşte nimeni prin apropiere ca să observe dacă se ocupă sau nu de animale. Vino cu mine!

Porni călare în direcţia în care o luase Jackson. Max îl ajunse din urmă şi spuse sec:

— Ferma e în direcţia opusă.

— Iar tu n-ai de ce să te apropii de ea.

Max gemu în sinea ei.

— Spune-mi că n-ai să mergi călare până acolo fără mine.

— Nu merg călare.

Max se relaxă până când Degan opri calul în spatele unui mic pâlc de copaci şi îi dădu coburii lui. Toată muniţia pe care i-o luase în noaptea când se întâlniseră se afla în acei coburi. Max şi-i întinse în poală şi îşi încărcă în grabă şi puşca, şi Coltul, îndesând restul cartuşelor în buzunare înainte de a-i da coburii înapoi. Apoi îşi îndreptă din nou privirea asupra fermei.

— Nu se vede mai nimic de aici.

— Drept urmare, ăsta e un loc bun în care să aştepţi.

— Degan! *Pot* să te ajut, să ştii. Asta dacă sunt suficient de aproape încât să pot trage – şi aici nu sunt.

— Măcar de data asta vrei, te rog, să faci ce îţi cer?

— Atunci de ce mi-ai dat gloanţe dacă nu îţi doreşti ajutorul meu? vru ea să ştie.

— În caz că nu iese ceva bine şi trebuie să te întorci singură în oraş.

Max păli la acest gând, posibilitatea fiind cât se poate de reală dacă înfrunta întreaga bandă de unul singur. Şi nu

era neapărat nevoie să o facă! Mai existau şi alte opţiuni care să nu o includă pe ea. O pomeni pe cea mai evidentă:

— Eşti şerif. Ai putea strânge o poteră în Bismarck, acum, că ştii unde se ascunde banda lui Nolan.

— Dacă sunt prea mulţi, aşa voi face, dar nu voi şti asta dacă nu merg mai aproape. Au fost cel puţin zece la ultimul jaf, deşi acela a fost primul care s-a sfârşit prost pentru ei. Au pierdut şase oameni în ziua aceea.

Panica ei se mai domoli puţin.

— Deci crezi că nu au mai rămas decât patru?

— Nu, probabil au recrutat alţi oameni pentru a-i înlocui pe cei pe care i-au pierdut. Poate nu pe toţi, doar pe o parte dintre ei. Dar asta nu va fi o înfruntare dramatică, Max. Dacă descopăr că sunt în număr rezonabil de mic, am să ocolesc casa prin spate şi am să-i iau prin surprindere. E posibil să nu fie nevoie să se tragă vreun foc. Iar dacă îi găsesc pe unii dintre ei în clădirile auxiliare, probabil pot scoate câţiva din joc chiar înainte să ajung la Willie Nolan. Dar nu pot face asta eficient dacă îmi petrec jumătate din timp făcându-mi griji pentru tine. Deci vreau să-mi dai cuvântul tău de onoare că ai să aştepţi aici, departe de orice pericol.

— Bine, bombăni ea şi descălecă.

— N-am auzit.

— Promit! mârâi ea.

— Dar pot să te cred?

Ea îl privi mânioasă.

— Nu ai mai auzit niciodată o promisiune din partea mea… pentru că eu nu mi le încalc niciodată. Dar uite încă una. Dacă mori azi, jur că n-am să te iert niciodată.

— Mi se pare corect, spuse el.

Max dădu cu piciorul într-un cocoloş de iarbă, gândindu-se la catâri îndărătnici şi privindu-l îndreptându-se călare spre un punct mai înalt, de unde să poată observa ferma. Avea să fie bine. Ştia că avea să fie bine. Era

obişnuit să facă faţă unor situaţii precum aceasta. Ea însă… nu. L-ar fi făcut să… Oare chiar îi spusese că şi-ar fi făcut griji pentru ea?

Uşor îmbunată şi nemaiavându-l pe Degan în raza vizuală, decise să se instaleze confortabil, pregătindu-se pentru o aşteptare îndelungată. Luă o duşcă din plosca ei, apoi turnă puţină apă în gura lui Noble. Dar se încordă toată când auzi un cal apropiindu-se din direcţia din care veniseră ei. Se întorsese cumva Jackson? Îşi dori să fi fost el când se întoarse şi văzu doi bărbaţi venind călare spre ea. Care erau şansele ca aceştia să nu fi fost membri ai bandei lui Nolan? Foarte mici.

Îşi trecu rapid o mână peste trupul prăfuit al lui Noble, apoi peste obrazul şi bărbia ei, înainte de a-şi trage pălăria peste ochi. Fu cât pe ce să ducă mâna la pistol, dar se bucură că nu o făcuse când observă că ambii bărbaţi aveau deja armele scoase şi aţintite asupra ei. În schimb, preluă ea iniţiativa:

— Salutare, băieţi. Eu sunt Max Dawson. Un anume domn Bouchard m-a trimis încoace. Zicea că Willie Nolan s-ar putea să aibă de lucru pentru cineva cu talentele mele. Am venit unde trebuia?

— Ai fi putut să mergi până acolo să afli, spuse unul din bărbaţi.

— Max Dawson, ei? zise celălalt, apoi rânji. Nu cumva eşti căutat pentru crimă în Kansas? Parcă ţi-am văzut afişul pe acolo.

Probabil o testa, dar nu era un lucru în privinţa căruia să fie nevoie să mintă.

— Mă caută în Texas, dar afişul circulă. Deci cum e, băieţi, aveţi au ba ceva de lucru pe bani frumoşi?

— S-ar putea, dar decizia îi aparţine lui Willie. Hai cu noi să îl întâlneşti!

Porni înainte spre fermă, în timp ce celălalt bărbat aşteptă ca Max să îl urmeze, pentru a putea s-o ţină sub

observaţie. Max speră că Degan nu era martor la întreaga scenă, astfel încât să creadă că ea tocmai îşi încălcase promisiunea.

Descălecă în faţa verandei, dar nu văzu nici urmă de Degan venind să o salveze. Poate că totuşi nu urma să aibă nevoie să fie salvată. Nu cumva răufăcătorii aveau mai multă încredere în alţi răufăcători? Şi cel puţin unul din ei ştia cine era.

Veranda avea acoperiş care să ţină umbră, dar nu era înălţată de la sol, deci era lipsită de trepte sau de balustrade. *Chiar* şi-ar fi dorit ca Degan să apară de după colţul acelei case exact în acel moment, cu pistolul scos. Poate părea sigură pe ea, dar nu era. Nu fusese nevoită niciodată să joace la cacealma pentru a-şi salva pielea într-o situaţie ca aceasta. Şi nimic nu îi mai întârzie intrarea în casă, deoarece bărbatul din spatele ei o împinse înăuntru.

Pătrunse într-o încăpere spaţioasă, având o bucătărie şi o masă într-o parte, iar o canapea şi scaune în cealaltă parte. În spate se afla un hol, care probabil ducea la câteva dormitoare, dar era cufundat în întuneric. Doi bărbaţi erau aşezaţi la masă, jucând cărţi. Un tânăr, care nu părea mai în vârstă decât Max, amesteca într-o oală pusă pe foc. Un alt bărbat, care semăna suficient de mult cu primul cât să fie fratele mai mare al acestuia, stătea aşezat la perete, cu umerii prăbuşiţi, lângă el. Acesta arăta furios.

Max îşi simţi inima cât un purice. Numără şase bărbaţi în casă. Degan nu avea să poată scoate pe nimeni din joc, aşa cum sperase, nu când părea că majoritatea, dacă nu chiar toţi membrii bandei, se aflau în casă. Dar tot trebuia să se asigure că nu o împuşcau între timp. Intră vioaie în încăpere, deplasându-se până nu mai rămase niciunul dintre bărbaţi în spatele ei. Dacă Degan dădea buzna înăuntru, distrăgându-le atenţia, ar fi putut cel puţin să împuşte câţiva dintre ei înainte ca aceştia să îşi amintească de prezenţa ei acolo. Însă deocamdată se bucura de

întreaga lor atenţie.

Unul din cei doi bărbaţi aflaţi la masa de joc se ridică. Era deşirat şi părea să fie trecut de treizeci şi cinci de ani. Se încruntă când întrebă:

— Cine-i ăsta?

— Jackson l-a trimis.

— De când ne trimite Jackson oameni?

— De când a aflat că îmi caut de lucru ceva din care să fac bani frumoşi, se grăbi să spună Max. Şi nu prea îmi pasă cum îi obţin.

— Chiar aşa? întrebă bărbatul mai în vârstă, continuând să se încrunte spre ea. Şi cine eşti, mai exact?

— Max Dawson, replică ea. Dacă tu n-ai auzit de mine, prietenul tău, da.

Cel care o recunoscuse interveni:

— E căutat pentru crimă şi încă ceva, nu mai ţin minte ce.

— Jaf bancar, spuse Max. Iar dacă tu eşti Willie Nolan, aş vrea să mă bagi şi pe mine la următorul tău jaf.

— Să înţeleg că nu te-ar deranja să ucizi ca să îţi câştigi partea? Trenurile şi-au dublat numărul de paznici în ultima vreme.

— Nu mă deranjează deloc, câtă vreme scot bani frumoşi din asta. M-am săturat să tot fiu lefter.

— N-o să te îmbogăţeşti pe-aici, bombăni fratele puştiului, cel care stătea aşezat lângă foc.

— Gura, Bart, se răsti Nolan.

Părea că banda de jefuitori de trenuri nu era tocmai o echipă veselă. Max se întrebă dacă ar fi putut să încurajeze şi mai mult discordia dintre ei. Încercă să o facă spunând:

— Cam cum se împarte prada?

— În calitate de cel mai nou membru, vei primi o porţie mai mică din pradă, până îţi demonstrezi valoarea, răspunse Nolan. Dar chiar şi aşa o să încasezi o sumă frumuşică – câtă vreme îţi faci treaba.

Ultimele cuvinte fură adăugate cu o privire dezgustată înspre Bart, a cărui faţă se schimonosi de furie. Indiferent cu ce ar fi greşit cei doi fraţi, părea că liderul bandei nu avea de gând să îi lase să uite. Acela fu momentul în care Degan îşi făcu simţită prezenţa.

— Cine e stăpân peste gospodăria asta? strigă el tare din faţa casei.

Nolan se uită imediat la Max.

— Locul ăsta devine cam aglomerat azi. Sau ai adus pe cineva cu tine?

— Ba n-am adus, negă ea, apoi adăugă obraznică: Dar pot să mă ocup eu de asta dacă vrei.

— Stai aici, spuse Nolan şi porni spre uşă, dar nu fu nevoit să iasă.

Degan apăru în prag. Până aici îi fusese cu luatul prin surprindere. Îşi dăduse jos jacheta. Afişându-şi la vedere centura şi pistolul Colt şi cu o expresie cât se poate de neprietenoasă posibil, arăta chiar mai periculos decât de obicei. Dar, când privirea lui se opri mai întâi asupra lui Max, ei i se făcu teamă că era mai interesat să o scoată pe ea de acolo decât să provoace un schimb de focuri. Şi totuşi, povestea avea să ia o întorsătură urâtă dacă Degan lăsa acum să se vadă că o cunoştea, după ce ea tocmai spusese contrariul.

Era pe punctul de a spune ceva pentru a nu putea fi legată în vreun fel de el, când Degan îşi împinse uşor pălăria în sus şi repetă:

— Cine e stăpân peste gospodăria asta?

Max îndrăzni să răsufle uşurată. Fireşte. O singură privire de o clipă fusese de-ajuns pentru Degan să îşi dea seama că nu fusese luată ostatică, fiindcă nu era niciun pistol aţintit asupra ei şi nici nu era legată fedeleş.

— Eu sunt ăla, îi spuse Nolan lui Degan. Iar tu nu arăţi a văcar. Deci ce te aduce pe aici?

— Mă cheamă Degan Grant.

— Pistolarul? *Acel* Degan Grant? Nolan chiar chicoti. Poate îţi cauţi de lucru într-un alt domeniu?

— Dacă tu eşti Willie Nolan, atunci treaba mea e aproape terminată, spuse Degan.

Max se crispă. Cuvintele lui fuseseră puţin prea directe chiar şi pentru urechile ei, iar Nolan nu se mai arăta amuzat. Dar în continuare părea sigur pe el. În fond, se bucura de superioritate numerică.

— Nu am nimic de împărţit cu tine, pistolarule. Ce vrei de la mine?

— Doar îi fac o favoare unui prieten.

— În schimbul unei recompense de două parale?

— Recompensa doar îmi acoperă costurile. Băgându-te pe tine în puşcărie îmi plătesc o datorie. Nu e nevoie să mori, Nolan! Poţi să vii cu mine.

— Am să-ţi dau dublul recompensei dacă îţi vezi de drumul tău şi te prefaci că nu m-ai întâlnit niciodată. Iar asta e o ofertă a naibii de generoasă, având în vedere alternativa.

— Dar, vezi tu, spuse Degan pe un ton perfect neutru, nu e nevoie să moară nimeni altcineva. Doar tu – dacă insişti.

— Eu şi fratele meu Jimmy nu ne-am băgat la aşa ceva, spuse Bart, sărind în picioare şi luând-o la fugă spre dosul casei.

Nu ajunse nici măcar până în holul întunecat, că Nolan îl şi împuşcă. *Pe propriul lui om?* Jimmy, care era tot lângă foc, izbucni într-un strigăt de furie şi scoase şi el pistolul. Iar în clipa aceea toată lumea începu să tragă.

Max se aruncă în spatele canapelei, înainte de a scoate pistolul. Dar, cum nimeni altcineva nu se puse la adăpost, schimbul de focuri încetă în câteva secunde. Se ridică încet şi puse înapoi în toc pistolul cu care nici măcar nu fusese nevoită să tragă.

Podeaua era acoperită de cadavre. Jimmy era încă viu

şi plângea lângă cadavrul fratelui său. Degan era în picioare, slavă Domnului, dar toţi ceilalţi păreau morţi.

Apoi auzi acele faimoase ultime cuvinte.

— Să mergem, zise Degan înainte să iasă din casă.

Nevenindu-i să creadă, Max fugi după el. Dar Degan se dusese direct la calul lui, aflat în lateralul casei, şi încălecase deja.

Max se apropie de el şi spuse:

— N-o să îngropăm pe nimeni?

— Nolan e mort? întrebă el, vorbind mai încet decât de obicei.

— Da, a fost împuşcat în spate. E în mod sigur mort. Cred că băiatul a făcut-o, cel care îşi plângea fratele. Nu l-ai văzut?

Degan nu îi răspunse, doar îşi întoarse calul şi porni în galop. Şi abia atunci văzu Max sângele de pe pământ, în locul unde stătuse Degan înainte de a încăleca.

Capitolul 31

Max dădu pinteni calului pentru a-l ajunge din urmă pe Degan. Încercă să se convingă singură că nu putea fi rănit grav dacă era în stare să călărească. Stătea drept în şa, cu umerii traşi în spate, ca de obicei. De fapt, dacă nu ar fi văzut sângele de pe pământ, nu ar fi crezut că era ceva în neregulă cu el.

La drept vorbind, nu era adevărat. Plecarea lui bruscă era bizară. S-ar fi aşteptat ca Degan să vrea să ia cadavrul lui Willie Nolan şi să îl ducă înapoi în Bismarck pentru a demonstra că era mort. Dar îşi spuse că probabil ar fi fost de-ajuns dacă îl trimitea pe şerif până la ferma de la care tocmai plecaseră.

Laşul de Jackson ar fi putut să îl conducă pe şerif până

acolo – dacă nu îl împuşca ea mai întâi. Îi dusese până la bârlogul lui Nolan pentru a fi măcelăriţi şi ar fi putut sfârşi ucişi amândoi dacă puştiul acela, Jimmy, nu ar fi reacţionat aşa cum o făcuse când Nolan îl împuşcase pe fratele lui.

Se duse puţin înaintea lui Degan, pentru a putea să îl privească peste umăr, dar nu reuşi să îşi dea seama unde fusese rănit. Nici nu văzu vreo expresie de durere pe chipul lui. Ar fi fost dispus un bărbat care nu îşi arăta niciodată emoţiile să trădeze faptul că era chinuit de dureri? Nu îşi îmbrăcase jacheta la loc, iar vesta îi era făcută din mătase neagră. Dacă era pătată cu sânge, era posibil să nu se observe la prima vedere. Aşa că trase frâiele calului şi îl întrebă direct:

— Cât de grav eşti rănit?

— Nu atât de grav cât să nu pot călări.

Răspunsul lui ar fi trebuit să o liniştească. Dar nu o făcu, nu când ea sperase că nu fusese împuşcat deloc.

— Opreşte-te şi lasă-mă să arunc o privire!

— Nu. Dar o clipă mai târziu, adăugă: Dacă mă dau jos de pe calul ăsta, s-ar putea să nu mai reuşesc să mă urc înapoi în şa.

Ceea ce însemna că era grav rănit. Max fu năpădită de un val de spaimă ce făcu să i se taie picioarele.

— Ar trebui să ne întoarcem la ferma aia. Nu ne va lua decât câteva minute. Cu siguranţă au un pat acolo. Ai nevoie de un pat!

— Nu, am nevoie să ajung în oraş. Aşa că nu mă mai obosi cu vorbăria ta şi vino cu mine!

Porni din nou înaintea ei, luând-o la galop. Dacă era atât de al naibii de hotărât să ajungă în oraş, atunci însemna că era rănit suficient de grav cât să aibă nevoie de un doctor. Dar oraşul era la mai mult de o zi călare distanţă. Putea să reziste atât de mult? Nu şi dacă sângera în continuare.

Când Degan încetini din nou, nu mai stătea chiar la fel

de drept în şa. Inima ei se poticni pentru o clipă când îl văzu clătinându-se uşor.

— Nu ai să leşini, aşa-i? îl întrebă ea pe un ton tăios. Cum el îi aruncă o privire furioasă, Max se grăbi să spună: Mă refeream să îţi pierzi cunoştinţa.

— Dacă se întâmplă asta, ştii să te întorci în oraş, nu-i aşa? o întrebă el.

— Da, dar nu te las aici singur, deci nici măcar…

Degan o întrerupse:

— S-ar putea să nu ai încotro.

Max simţi panica ridicându-se în ea. Nu putea fi grav rănit. Nu Degan. Şi ce ar fi putut *ea* să facă pentru a-l ajuta? Ea nu avusese niciodată până atunci de a face cu o rană provocată de glonţ, doar julituri şi vânătăi, şi chiar şi atunci avusese la dispoziţie întregul arsenal de alifii şi remedii universale ale bunicii ei. Şi cunoştinţele bunicii ei. Buni ştia cum să rezolve orice!

— Vânătorul acela, Artemus Gains, ne poate ajuta, spuse ea disperată. El poate să scoată glonţul din tine. S-ar putea să aibă chiar şi vreun medicament pentru urgenţe, ceva care să mai aline durerea.

— Cine zice că am dureri?

— Nu ai?

— Nu mai am.

Max nu ştiu dacă era o veste bună sau una foarte proastă. Dar estimă că erau la cel mult o oră călare de căsuţa vânătorului de blănuri, aflată în drum spre oraş. Cu siguranţă Degan putea să ajungă până acolo. Cu siguranţă avea să accepte să se oprească acolo. Dar treizeci de minute mai târziu, se clătină din nou, de data aceasta alunecând atât de mult într-o parte, încât Max se sperie că îşi pierduse deja cunoştinţa.

— Degan!

— Ce-i? mârâi el.

— Am crezut că… Nu contează.

— Pune-te pe vorbit din nou, Max!

— Aproape am ajuns la căsuţa aceea. Să nu cazi de pe cal, la naiba!

Îi puse zeci de întrebări stupide, orice care să-l forţeze să răspundă, şi se răsti la el când el nu îi răspunse îndeajuns de rapid. Dar acum, de fiecare dată când Degan se clătina în stânga sau în dreapta, inima îi tresărea. Nu ar fi putut să îl împiedice să cadă de pe cal, dar ştia că, dacă s-ar fi întâmplat acest lucru, rana lui s-ar fi agravat.

Apoi spuse pe un ton disperat:

— Mai rezistă puţin, Degan. Deja se vede căsuţa. Încă puţin de mers, apoi n-ai decât să leşini cât doreşti.

— Eu nu… leşin.

Rămase în şa suficient cât să ajungă la căsuţă. Dar în acel moment stătea deja sprijinit de grumazul calului auriu. Max descălecă în fugă şi ţipă:

— Domnule Gains! Mi-ar prinde bine puţin ajutor!

Dar Jackson Bouchard fu cel care deschise uşa. Nu o întrebă ce se întâmplase, doar se duse direct la Degan, îl dădu jos de pe cal şi îl târî până în căsuţă, lăsându-l să cadă pe patul vânătorului.

Degan scoase un sunet ce aducea a geamăt. Max îl împinse pe Jackson deoparte şi şuieră spre el:

— Nu puteai s-o faci cu mai multă blândeţe?

Jackson ridică din umeri.

— Era pe punctul de a… A leşinat deja.

Max îi aruncă o privire lui Degan. Jackson avea dreptate. Degan îşi pierduse cunoştinţa. Şi văzu şi sângele acum. Jumătatea stângă a vestei şi a pantalonilor lui erau ude leoarcă. Înşfăcă una dintre păturile lui Artemus şi o îndesă sub Degan pentru a absorbi sângele. Când se întoarse, Jackson îi întinse un săculeţ.

— Pentru rană, spuse el. O veche reţetă indiană de la bunica mea. A fost una din cele două femei cu care bunicul meu a făcut diverse schimburi când a ajuns aici din

Canada.

— Nu mă interesează istoricul familiei tale.

— Extrage otrăvurile, îi explică el.

— Degan nu e otrăvit.

Jackson ridică din nou din umeri:

— Ea zicea că ajută şi la infecţii.

Max nu o luă. Deja nu mai avea deloc încredere în Jackson. Şi era furioasă pe el, ştiind că poate Degan nu ar fi fost rănit în momentul acela dacă individul ar fi rămas să îi ajute în loc să îşi ia tălpăşiţa ca un laş.

— Unde e vânătorul? îl întrebă ea.

Jackson aruncă săculeţul la picioarele patului îngust.

— Artie a şters-o spre oraş imediat ce m-am întors. Probabil va lipsi o săptămână sau chiar mai mult.

Max arătă din cap spre uşă.

— Poţi să-ţi iei şi tu tălpăşiţa. Păzesc eu casa pentru el.

— I-am promis…

Max scoase pistolul la el şi spuse:

— Şterge-o! Prietenii tăi sunt morţi.

Jackson îşi strânse lucrurile înainte de a spune:

— Nu erau prietenii mei.

— Dar lucrai pentru ei, nu-i aşa?!

Nu formulă fraza ca pe o întrebare. Jackson ridică şi de data aceasta din umeri.

— Plăteau bine pentru informaţii. Prea bine pentru a nu accepta – la început. Dar apoi au ucis pe cineva într-unul dintre acele jafuri pe tren. După aceea am încercat să mă retrag din înţelegere, dar Nolan mi-a zis că o să mă vâneze ca pe un şobolan.

— Exista o recompensă pe capul lor. De ce nu i-ai condus pur şi simplu pe oamenii legii până la ei?

— Fiindcă mi-au zis că mă vor trage şi pe mine după ei. Nu voiam să sfârşesc ducând o viaţă de fugar doar fiindcă am făcut o prostie mânat de nevoia de bani.

Max ridică dintr-o sprânceană.

— Deci ai sperat că Degan îţi va rezolva problema?

— Nu a făcut-o?

— Ar fi trebuit să îl ajuţi.

— Eu nu ucid oameni, nici buni, nici răi. Nu am făcut-o niciodată, nici nu o voi face.

— Dar când e vorba să îi salvezi? Degan are nevoie de un doctor. Există vreunul mai aproape decât în Bismarck?

— Nu, şi nici nu va rezista până ajunge doctorul din Bismarck, asta presupunând că doctorul e în oraş.

Nu ar fi trebuit să îl întrebe, când oricum nu putea avea încredere în el.

— Ia-ţi calul şi du-te! Secretul tău e în siguranţă cu mine. Iar Degan nu era interesat decât de Willie Nolan, aşa că nu o să-i pese.

— Vii cu mine?

Max ridică cocoşul pistolului. Jackson închise uşa în urma lui.

Capitolul 32

— Poţi să spinteci vânatul, deci poţi să faci şi asta.

Degan o făcu să tresară. Nu îşi dăduse seama că îşi recăpătase cunoştinţa. Chiar şi-ar fi dorit să nu o facă. Stătuse lângă el, încremenită, ţinând cuţitul în mână şi zgâindu-se la rana ce încă sângera. Era pe partea stângă a abdomenului lui, imediat deasupra curelei. Avea să fie nevoită să scoată glonţul. Pur şi simplu nu îl putea lăsa acolo. De fapt, începuse să creadă că ar putea. Dacă ar reuşi să oprească sângerarea, poate că încă era posibil să îl ducă până la un doctor în Bismarck.

Îi luase aproape zece minute să îl dezbrace pe Degan de cămaşă, fiindcă era greu şi complet imobil. Fusese

nevoită să i-o tragă de sub el până la umeri, ca apoi să i-o poată smuci de pe braţe. Probabil acea mişcare îl trezise, deşi nu scosese niciun sunet şi nici nu spusese nimic până în acel moment.

Max ridică încet ochii spre ai lui. Erau pe jumătate închişi, dar încă o priveau.

— N-am… n-am mai făcut asta niciodată, îl avertiză ea.

— Sunt perfect convins că te vei descurca.

Serios? Ea de ce nu era?

Ieşi hotărâtă şi strânse coburii şi valiza lui şi le aduse în căsuţă. Găsi sticla de whisky a lui Degan. Era doar pe jumătate plină.

Îi împinse sticla în mână.

— Bea de aici!

— N-am nevoie.

— Dar am eu nevoie să bei. Dacă începi să ţipi la mine, s-ar putea să greşesc şi să ajung să îţi tai cu adevărat măruntaiele.

Degan tot nu se întinse după sticlă.

— Toarnă o parte din băutură peste lama cuţitului mai întâi, apoi peste rană, şi după aceea am să beau din ea. Dar, înainte ca ea să iasă pe uşă, Degan adăugă: Şi spală-te pe mâini!

Exact pentru asta dăduse ea să iasă. Părea că Degan ştia mai multe despre extragerea gloanţelor decât ştia ea. Când se întoarse, Max turnă puţin whisky peste gaura din partea stângă a abdomenului lui. Sunetul pe care îl scoase el fu doar un şuierat discret, dar Max tot avu impresia că cineva îi zgâriase nervii cu o scândură aspră. Luă şi ea o duşcă de whisky înainte de a-i da sticla din nou lui Degan. Crispându-se, acesta se ridică puţin şi luă sticla de data aceasta, dând pe gât o cantitate însemnată de whisky.

— Vezi glonţul? o întrebă el.

Max îi studie rana şi clătină din cap.

— E prea mult sânge.

— Găseşte-l cu degetul!

— În niciun caz!

— Max!

Oftă. Ridică arătătorul şi, lăsându-l să plutească deasupra găurii făcute de glonţ, închise strâns ochii.

— Mă faci să mă simt mai puţin încrezător în abilităţile tale, spuse Degan.

Glumea. Fără îndoială glumea.

— Vreau să mă asigur că nu îmi distrage nimic atenţia, mârâi ea.

Băgă degetul în gaură. Până la prima încheietură, apoi până la a doua. Îi fu teamă că avea să fie nevoită să încerce din nou cu un deget mai lung, când în sfârşit îl simţi. Degan nu scoase niciun sunet, dar adevărul era că ea se străduise din răsputeri să urmeze traiectoria glonţului. Îşi scoase degetul şi şi-l şterse pe una dintre batistele curate ale lui Degan, apoi luă cuţitul pe care i-l pusese pe piept.

— Acum ar fi momentul potrivit să îţi pierzi din nou cunoştinţa, îi spuse ea.

Degan avea ochii închişi, dar spuse:

— Ţi-aş zice să te grăbeşti şi să termini odată treaba asta, dar…

— Dar ţi-aş zice să-ţi ţii gura.

— Ceva de genul.

— *Te rog* să nu ţipi, spuse ea, apăsând cuţitul în el.

Rana nu era doar de suprafaţă. Deoarece se străduia să fie cât mai atentă posibil, îi luă o veşnicie până să aducă lama cuţitului în poziţia necesară pentru a începe încetul cu încetul să scoată glonţul din el. Apoi glonţul îi tot alunecă! Transpirase abundent când reuşi să îl extragă, deşi Degan nu mai scosese niciun sunet. Aruncă o privire spre faţa lui pentru a înţelege motivul tăcerii şi constată că fusese suficient de norocos să îşi piardă din nou cunoştinţa. *Acum* trebuia să se grăbească şi să îi coasă rana cât timp era

leşinat.

Îi scormoni printre obiectele personale. Fără îndoială avea ac şi aţă pe undeva prin bagaje. La cât era de pretenţios, cu siguranţă ar fi vrut să repare eventualii nasturi desprinşi sau eventualele găuri apărute în hainele lui. Aşa se gândi ea, dar nu găsi nimic. Scotoci şi prin toate sertarele şi cutiile de depozitare ale vânătorului de blănuri, dar acestea nu erau prea multe. Căsuţa era mică şi modest mobilată, având doar patul îngust, un scaun la o masă mică, un dulap cu diverse provizii umplând rafturile şi un cufăr în care se aflau atât hainele vânătorului, cât şi aşternuturile de pat. Nici acesta nu avea niciun ac. Nu mai exista decât o altă metodă, din câte ştia ea, prin care să închidă o rană pentru a opri sângerarea.

Făcu focul în vatră şi îşi puse pe foc cel mai lat pumnal al ei – apoi închise ochii. Nu ştia cât timp să îl lase în foc, nici cât să îl ţină apăsat pe rană odată ce se încingea. Şi nu îl putea întreba pe Degan, deoarece acesta leşinase. Ceea ce era însă o binecuvântare pentru el, chiar dacă nu şi pentru ea.

Cât timp aşteptă ca lama să se încingă, sfâşie unul dintre cearşafurile curate ale lui Artemus pentru a face bandaje. Nu avea să îl poată înlocui. Poate că Artemus nu avea să observe până plecau. În acelaşi timp, îl dezbrăcă pe Degan şi de restul hainelor, pentru a sta cât mai confortabil. L-ar fi lăsat în lenjerie, dar sângele i se scursese prin pantaloni. Ridică privirea spre tavan cât timp întinse un cearşaf peste el. Oricât ar fi fost de tentată să îl privească din cap până în picioare, nu îndrăznea să se lase distrasă până nu termina cu rana lui.

Ieşi din casă cu hainele pline de sânge ale lui Degan, le puse într-o găleată şi pompă peste ele apă din fântână, pentru a le lăsa să stea la înmuiat. Fu surprinsă că vânătorul făcuse chiar şi efortul de a-şi săpa o fântână, când avea în apropiere un mic iaz. Dar îşi spuse că probabil

iazul era unul dintre locurile lui de vânătoare, fiindcă animalele veneau acolo să se adape, şi nu voia să îşi lase mirosul în locul acela, pentru a nu le stârni teama. Avea să fie nevoită să testeze acea teorie înainte de apusul soarelui.

Amâna o sarcină pe care nu voia să o îndeplinească, dar pe care ştia că trebuia să o facă. Fără îndoială lama se încinsese îndeajuns. Îşi înfăşură una dintre cămăşi peste mână înainte de a scoate pumnalul din foc. Mânerul era de piele, dar sub fâşia de piele tot metal se afla, aşa că putea fi fierbinte.

Mânerul nu era fierbinte, dar tot se apropie în fugă de pat şi apăsă lama încinsă peste rana lui Degan. Sfârâitul care se auzi şi mirosul de carne arsă şi sânge o făcu să se sufoce de greaţă. Degan deschise larg ochii pentru o scurtă clipă şi dădu să se ridice în capul oaselor, dar apoi căzu pe spate, pierzându-şi din nou cunoştinţa, slavă Domnului. Neputând să mai îndure mirosul, Max retrase lama şi fugi afară să vomite. Se rugă să fi făcut ceea ce trebuia şi să fi lăsat lama pe rana lui Degan îndeajuns pentru a i-o cauteriza. Dacă trebuia să mai facă vreodată aşa ceva, avea să moară.

Capitolul 33

Degan deschise ochii de câteva ori în după-amiaza aceea, dar adormi din nou imediat. Max îşi spuse că era bine. Somnul avea să îi ajute organismul să se vindece. Iar ea avea multe de făcut. În spatele barăcii găsi o trapă ce dădea spre o pivniţă. Aceasta conţinea mai mult carne uscată şi sărată decât legume, ceea ce nu era surprinzător, dată fiind ocupaţia lui Artemus. Probabil îi spusese lui Jackson să se servească din mâncarea depozitată acolo, dar

ea trebuia să hrănească două guri, aşa că avea să înlocuiască o parte din carne. Însă deocamdată îşi luă ceea ce îi trebuia pentru a pune de o tocăniţă pentru cină.

Spălă hainele lui Degan şi le întinse la uscat. Umplu din nou troaca de apă din spatele căsuţei, acela fiind, evident, locul în care vânătorul îşi ţinea calul atunci când era acasă. Ba chiar ridicase un acoperiş parţial, cam şubred, care nu ar fi acoperit decât pe jumătate un animal. Ce rost avea aşa ceva? Doar pentru a împiedica zăpada să cadă în troacă pe timpul iernii? Sau poate m ninsese fără lemn suficient pentru a-l extinde. Însă văzu o funie lungă de piele prinsă de căsuţă, deci calul putea să pască iarba de acolo. Ea avea nevoie de două, aşa că îşi confecţionă un pripon pentru calul ei din frânghiile lui Degan. Lăsă animalele acolo, descărcate de povara şeii şi ţesălate bine.

Iazul era imediat dincolo de copaci, dar totuşi la o oarecare distanţă faţă de marginea pădurii, în direcţia oraşului Bismarck. Aproape că nu îl observase cu o zi în urmă, când trecuseră pe acolo cu Jackson. În dimineaţa aceea sperase să se poată strecura până la el şi să facă o baie, dar nu se trezise prima, aşa că nu reuşise, însă o făcu acum, fără a-i păsa că putea speria animalele sălbatice care se adăpau în iaz.

Cum Degan era leşinat, nu existau vecini pe o rază de câţiva kilometri şi, cel mai important, nu erau călăreţi care să treacă pe acolo, se dezbrăcă pentru a face o baie. Apoi se mustră singură. Puştiul rămas în viaţă, Jimmy, ar fi putut să treacă pe acolo în drum spre Bismarck, după ce îşi îngropa fratele. Jackson ar fi putut să se furişeze şi el pe acolo, indiferent din ce motiv. Şi nu ştia ce se afla de cealaltă parte a pădurii. Poate existau locuinţe acolo. Decise să verifice personal.

Îmbrăcată din nou şi înarmată doar cu puşca, intră mai adânc în pădure. Cum vânătorul aşteptase întoarcerea lui Jackson pentru a putea să plece să îşi facă vizitele pe

care le avea de făcut, Max îşi spuse că probabil strânsese cursele pe care le întinsese prin pădure. Dar, chiar şi aşa, păşi cu grijă, pentru orice eventualitate. Ultimul lucru de care avea nevoie era să calce în vreo capcană care să-i imobilizeze piciorul şi pe care să nu o poată deschide fără ajutor.

Era plin de animale mici prin pădure, dar nici urmă de căprioare. Ţinti cu grijă o prepeliţă grasă. Avea s-o arunce în pivniţă, pentru a o găti la prânz a doua zi. Restul prepeliţelor se risipiră. Max le căută ouăle şi îşi folosi bandana drept sac pentru a căra patru dintre ele. Văzu şi o familie de curcani sălbatici, dar se ţinu departe de ei. Jumulirea unor păsări atât de mari era obositoare, iar cele sălbatice aveau, de obicei, carnea tare.

Nu ajunse la celălalt capăt al pădurii, având în vedere că se întindea mai mult decât crezuse ea şi era mai mult adâncă decât lată. Dar nu desluşi în ea nicio altă locuinţă. Culese câteva fructe sălbatice pe drumul de întoarcere. Dacă Artemus avea ceva dulce pentru gătit, putea face un sos pentru prepeliţă din fructele respective – dacă nu le mânca ea pe toate înainte să ajungă la căsuţă.

Deşi soarele avea să apună în curând, Degan încă dormea. Max se opri lângă patul lui şi îi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, apoi nu făcu decât să îl privească preţ de câteva minute. Bărbatul ăsta era mult prea chipeş. Chiar şi când era suferind, ca acum, nu avea nimic neatractiv. Azi o înspăimântase de moarte când încasase acel glonţ. Nu îi plăcea cum o făcuse să se simtă. Dar drumurile lor aveau să se despartă în cele din urmă. Degan urma să se întoarcă oare acasă în Chicago, acolo unde locuia superba Allison, acum că ştia că Allison îşi dorea ca el să se întoarcă? Lui Max nu îi plăcu nici *acel* gând şi îl alungă rapid.

Nu îl acoperise cu cearşaful decât până la şolduri. Neavând niciun unguent, ezita să bandajeze rana, chiar

dacă se crispa de fiecare dată când se uita la pielea înnegrită din jurul ei. Dar cauterizarea funcţionase. Sângerarea se oprise, deşi Degan era mânjit cu sânge întărit pe o parte a trunchiului.

Udă o cârpă şi o încălzi în palme înainte de a tampona sângele întărit. Umblă încet şi cu multă grijă, pentru a nu-l trezi pe Degan. Chiar şi aşa, acesta se foi. Ba chiar dădu să se ridice în capul oaselor înainte de a cădea din nou pe pernă.

— Ce dracu'? zise el brusc.

Max se crispă la auzul tonului lui acuzator. Degan ridicase capul suficient cât să apuce să îşi vadă carnea arsă.

Ea se grăbi să îi spună:

— Am căutat ac şi aţă, pe cuvântul meu. Am scotocit toată casa şi prin bagajele tale. Aproape m-am apucat să cioplesc un ac din lemn, chiar am început să o fac, până mi-am dat seama că era posibil să rămână aşchii de la el.

Privirea lui se mută brusc asupra ei.

— Glumeşti, nu?

Ea zâmbi larg.

— Da.

— Tot mi se pare că ţi-am dat o grămadă de bătăi de cap. Ar fi trebuit să pleci pur şi simplu după un doctor.

— M-am gândit la asta, replică ea. Dar mi-ar fi luat două zile să ajung până acolo şi înapoi. Sunt destul de sigură că ai fi sângerat până la moarte între timp.

Aruncă din nou o privire spre partea rănită. Se străduise să apese lama doar peste gaura făcută de glonţ, dar tot arsese vreo doi centimetri de piele de o parte şi de cealaltă a rănii.

— Nu cumva e încă amorţită? întrebă ea plină de speranţă.

— Încă?

— Pe drum încoace, mi-ai spus că nu simţi deloc

durere. Asta m-a îngrijorat tare.

— Nu e ceva cu care să trebuiască să-ţi baţi capul acum.

Ea se crispă din nou, imaginându-şi durerea pe care el o îndura, şi se întoarse spre foc.

— Mâncarea e caldă, dacă crezi că te poţi ridica îndeajuns cât să mănânci. Sau presupun că aş putea să te hrănesc eu cu lingura.

Degan pufni în râs. *Acela* se dovedi un sunet liniştitor – şi unul pe care nu îl mai scosese niciodată în prezenţa ei. Îi arătă că lăsase puţin garda jos acum, că era aşa slăbit.

Max îi aduse un bol de tocăniţă şi scotoci prin sacul lui de mâncare după pâinea rămasă, pentru ca Degan să o poată înmuia în mâncare. Era timpul să ia la verificat proviziile lui Artemus, pentru a vedea dacă avea cele necesare pentru a mai face pâine sau dacă acesta supravieţuia doar cu fructe, carne şi legume sălbatice, aşa cum făcuse şi ea. Văzuse o mulţime de ciuperci şi de păpădii prin pădure. Putea să strângă şi să aducă din ele a doua zi.

Degan reuşise să se ridice puţin în capul oaselor pentru a mânca, sprijinindu-se de peretele din spatele patului, având doar o pernă care să îi ţină moale. Patul nu avea tăblie, fiind o simplă ramă de lemn, dar măcar avea saltea. Era mai bine decât pe podea, unde urma să doarmă ea. Habar nu avea cât putea să dureze refacerea lui Degan şi când urma să poată călări din nou. Dar era un bărbat puternic şi sănătos, deci poate că nu dura mai mult de o săptămână sau două să îşi revină. Simplul fapt de a-l vedea stând în capul oaselor şi ţinând un bol de tocăniţă o făcea fericita.

Mai luă un bol de mâncare, de data aceasta pentru ea, şi îşi trase singurul scaun până la pat, pentru a putea mânca lângă Degan. Cel puţin avea poftă de mâncare. Ceea ce era un semn bun, îşi spuse ea.

— Ce-ai pus în asta? o întrebă el.

Max zâmbi larg. Făcea conversaţie!

— Pătlagină, ciuperci şi carne de iepure uscată, aşa că nu te aştepta să fie fragedă. Am să fac o trecere în revistă a ceea ce se găseşte pe aici, iar mâine am să pregătesc ceva mai proaspăt. Deja am planificat supă de prepeliţă la prânz.

— Ai fost la vânătoare?

— Nu tocmai. Doar am explorat puţin pădurea. Şi am surprins un grup de prepeliţe. Am împuşcat una până să se risipească. Apoi îndrăzni să verifice dacă Degan lăsase garda îndeajuns cât să vorbească puţin şi despre el. Crezi că prietena ta a renunţat la tine şi s-a întors acasă?

— Nu mi-e prietenă – nu îmi *mai* e.

— Dar a fost cândva?

— Eu şi fraţii mei am crescut împreună cu ea.

Tonul lui devenise glacial, aşa că Max schimbă subiectul de la vechea lui prietenă Allison.

— Câţi fraţi ai?

— Sora mea a murit în adolescenţă. Am rămas doar eu şi fratele meu Flint.

— El seamănă cu tine?

— Nu, nu semănăm deloc. Nu am semănat niciodată.

— Deci Flint râde, zâmbeşte şi nu sfârşeşte prin a ucide oameni doar fiindcă aşa îi impune slujba pe care şi-a ales-o?

O spuse cu un zâmbet, ca Degan să îşi dea seama că nu făcea decât să îl tachineze, însă el tot îi aruncă o privire furioasă.

— El nu are nicio slujbă.

— Ah, aşa-i, familia ta locuieşte în minunata metropolă şi e bogată. Şi ce înseamnă asta pentru el? Că e un pierde-vară peste poate de răsfăţat?

— Încerci să mă scoţi din sărite întrebându-mă despre familia mea?

— Nu, doar că habar nu am cum e genul ăla de viaţă.

Pare plictisitoare. Chiar aşa e? Ăsta e motivul pentru care ai venit în vest?

Degan nu îi răspunse. Max se gândi că pentru Degan fratele lui părea să fie un subiect mai uşor de abordat, căci bărbatul spuse:

— Flint e un tip fermecător. Ar putea supravieţui chiar şi din asta, indiferent dacă ar fi sau nu bogat. Ar fi un politician excelent dacă ar avea cât de puţină ambiţie, dar tatăl nostru nu l-a împins niciodată în această direcţie.

— Deci tu ai fost crescut şi pregătit să preiei moştenirea familiei, dar el nu?

— Ar fi trebuit să fie, dar nu, el nu a fost. Lucru pe care tatăl meu probabil îl regretă acum.

— Povesteşte-mi despre tatăl tău şi zi-mi de ce îl urăşti, îl îndemnă ea.

— Nu îl urăsc.

— Pur şi simplu nu te interesează ce se întâmplă cu el?

— Pur şi simplu ne-am certat şi am rupt legătura.

— Din ce cauză?

El nu îi răspunse, mulţumindu-se să îi întindă bolul gol. Max porni spre uşă şi spre butoiul cu apă de afară, aşa că de-abia îl auzi:

— Mi-a cerut ceva ce nu eram dispus să fac. A rămas tare pe poziţie, dar la fel şi eu. De asta am plecat.

„Aşa, pur şi simplu?” se întrebă Max perplexă. Ce fel de dezacord între un tată şi fiul său putea fi atât de zguduitor încât să îl facă pe acesta din urmă să întoarcă spatele bogăţiei şi unei vieţi privilegiate – şi tuturor lucrurilor pentru care *el* fusese pregătit?

Capitolul 34

Degan o săruta pe Max, dar ştia că nu ar fi trebuit să o facă. Îşi jurase că nu avea să o mai facă. Avea suficientă voinţă pentru a se stăpâni. Ce se întâmplase de ajunsese să se răzgândească? Nu putea gândi, dar nici nu prea îşi dorea, când ea se agăţa de el atât de dulce. Dar apoi simţi parfumul trandafirilor amestecat cu miros de fân. Max nu mirosea a trandafiri…

Ridică privirea şi văzu fânul presărat în jurul lor şi pe Allison întinsă sub el.

Nu ar fi trebuit să facă dragoste cu ea în grajd, dar ea îl sărutase acolo, şi era cea mai fericită zi din viaţa lui, ziua când îl alesese pe el, aşa că nu se putea abţine.

Ea era prima lui iubire. Era singura lui iubire. Flint o iubise şi el. Concurenţa dintre ei fusese aprigă, dar prietenoasă, însă durase prea mult, încă de când erau copii, când începuseră să se întreacă pentru atenţia ei, întinzându-se până în prezent, când îşi doriseră amândoi să o ia de soţie. Ea încurajase rivalitatea dintre ei fiindcă îi plăcuse să fie curtată simultan de cei mai doriţi burlaci din oraş.

Degan şi Flint se luptaseră pentru Allison, ajungând chiar la pumni de câteva ori. Dar, chiar dacă o doreau amândoi, erau totuşi fraţi. Legătura dintre ei era mai puternică. Degan ar fi fost profund dezamăgit, dar tot s-ar fi bucurat pentru Flint dacă Allison l-ar fi ales pe el. Iar Flint renunţase graţios când ea îl alesese în cele din urmă pe Degan drept soţ. Degan nici nu s-ar fi aşteptat la altceva.

Fericirea lui Degan păli. O auzi pe Adelaide Miller ţipând la el:

— Dacă nu-l nimereşti, mori. Fii atent, băiete!

Nu îi plăceau pistoalele. Ultimul pe care îl ţinuse în mână fusese pistolul de duel al tatălui său. După ceea ce făcuse cu el, îşi jurase să nu mai pună vreodată mâna pe o armă de foc. Dar era în mâna lui acum. Şi îl auzi din nou, ţipătul care îl determinase să îl ia din camera de lucru. Fugi

sus pentru a vedea de ce ţipa, urcând pe scările în spirală, pe scările nesfârşite. De ce nu reuşea să ajungă sus? Iar căldura îl înconjura din toate părţile. Avea impresia că întreaga casă ardea, atât îi era de cald. Acesta era motivul pentru care ţipa? Însă nu simţi fum umplând aerul, doar miros de trandafiri. Mirosul ei. Chemându-l sus. Ţipătul ei, iar el nu putea să ajungă la ea oricât de repede ar fi alergat! Dar trebuia să o salveze. Ea însemna totul pentru el, însă nenorocitele de scări nu se mai terminau…

— Nu aveam de gând să-l folosesc, auzi spunând o voce de femeie. N-am încredere în el nici cât negru sub unghie. Ar fi putut fi otravă. Dar m-a cuprins disperarea când febra ta s-a agravat, în loc să scadă. Mă auzi? Pe toţi dracii, Degan, credeam că începi să te trezeşti.

Era vocea lui Max, cu iritarea ei înduioşătoare, ceea ce îl făcu să îşi dorească să zâmbească. Degan o simţi trecând o cârpă udă şi rece peste pieptul lui. Nu deschise ochii. Nu era sigur dacă încă visa sau nu. Dacă da, prefera să continue cu acest vis decât să ducă mai departe coşmarul de mai devreme.

— În cine nu ai încredere? o întrebă el.

— O, slavă Domnului! icni Max. Trebuie să mănânci asta cât mai poţi.

Degan deschise ochii şi o văzu împingând un bol spre el.

— Ce-i asta?

— Supă de curcan şi păpădie, cu câteva tulpini de urzică.

Degan se aplecă atent pe o parte pentru a mânca din supa ei.

Tot nu era sigur dacă visa sau nu, iar ea încă părea neliniştită.

— S-a mai întâmplat şi altceva?

— Nu te-ai trezit deloc timp de două zile, Degan, spuse ea pe un ton acuzator. M-ai speriat de moarte. Acum

bea supa. Trebuie să îţi recapeţi forţele. Dacă mănânci ceva, o să poţi să dormi normal.

Degan adormi înapoi, şi de data aceasta, din fericire, nu visă nimic. Când se trezi din nou, căsuţa era cufundată în cea mai mare parte în întuneric, singura sursă de lumină slabă fiind focul din vatră. Max dormea pe păturile pe care le avuseseră sub şa, întinse acum pe podea în colţ. Nu era învelită, dar, cum ferestrele şi uşa erau închise, focul păstra încăperea caldă. Şi era complet îmbrăcată, ghemuită pe o parte, folosindu-şi haina drept pernă. Probabil era epuizată de cât îl îngrijise. Încă un lucru pentru care îi era dator.

Luând cearşaful cu el, păşi cu grijă afară pentru a se uşura. Nu ţinea minte să se mai fi simţit vreodată atât de slăbit. Se clătină destul de tare. Nici măcar nu era sigur că se putea întoarce în pat, atât de vlăguit se simţea. Şi chinuit de dureri. Îl durea tot corpul, nu doar jumătatea stângă. Dar Max s-ar fi înfuriat pe el dimineaţă dacă l-ar fi găsit zăcând fără cunoştinţă afară, aşa că se forţă să se întoarcă în pat.

Reuşi să nu o trezească. Dar rămase aşezat acolo preţ de câteva minute, privind-o. Arăta pur şi simplu adorabilă aşa cum dormea acolo atât de inocentă, ghemuită ca un copilaş, cu picioarele goale. Dar arăta şi sexy, cu bandana dată jos, cămaşa descheiată până la sâni, cu una dintre rotunjimi parţial vizibilă – şi nu avea să reuşească să-şi mai scoată vreodată din minte noaptea aceea de care se bucuraseră împreună în Montana.

După primul lor sărut în acea zi fierbinte în Montana, nu era deloc surprins de ceea ce se întâmplase în noaptea aceea. Prea multe lucruri îi împinseseră spre acel moment, prea multe ocazii când o văzuse sumar îmbrăcată, prea multe clipe în care o dorise chiar şi când era complet îmbrăcată. Ca acum.

Fusese cel mai dificil lucru pe care îl făcuse vreodată să o întrebe în noaptea aceea dacă voia să se oprească. Iar

în dimineaţa următoare ea refuzase să îl lase să îşi îndeplinească datoria de onoare, ba chiar se înfuriase când el se oferise să o ia de soţie. Aşa să fie. Fusese o greşeală, iar Max nu avea de gând să permită să se ajungă la una şi mai mare. Cum spusese? Avea să aştepte până să apară un motiv temeinic şi fericit pentru a se căsători. Avea perfectă dreptate. Acesta era singurul motiv corect de a te căsători – când găseai persoana care putea să te facă fericit cu adevărat şi când credeai că şi persoana respectivă nutrea aceleaşi sentimente faţă de tine.

Max probabil îi salvase viaţa extrăgând acel glonţ din el. Posibil să îi fi salvat viaţa şi în Butte. Îi datora o rezolvare pentru problema ei din Texas, nu alte complicaţii.

Adormi din nou, iar coşmarul reveni. Dar de data aceasta ajunse în capătul scărilor.

Capitolul 35

Max se trezi scăldată în sudoare. Probabil nu ar fi trebuit să închidă ferestrele înainte de a se retrage la culcare cu o noapte înainte. Dar muştele se tot încăpăţânaseră să zboare pe rana lui Degan. Îi luase peste o oră să le omoare pe toate, apoi îi fusese teamă că aerul răcoros al nopţii i-ar putea readuce febra.

Porni spre iaz cu un calup de săpun, pentru a se spăla în grabă. Voia să fie prezentă când Degan se trezea din nou, fiindcă era în continuare îngrijorată pentru el. Ultimele două zile fuseseră îngrozitoare! Crezuse că avea să îi moară în braţe. Nu mai simţise niciodată pe nimeni atât de încins de febră. Iar când el nu reuşise să se trezească, oricât de tare ar fi ţipat la el, fusese teribil de înspăimântată. Ba chiar plânsese, se simţise atât de nepotrivită pentru a-l îngriji. Fusese cât pe ce să îi deschidă

rana, chiar se gândise să i-o cauterizeze din nou. Nici când îl frecţionase pe piept şi pe faţă cu cârpe umede şi reci nu reuşise să îl ajute. Nimic nu îl ajutase!

În cele din urmă, fusese suficient de disperată cât să încerce pudra lui Jackson. Şi aceasta funcţionase mai rapid decât ar fi putut să spere. Roşeaţa ce radia dinspre rana lui începuse să se retragă, iar în dimineaţa aceea dispăruseră şi ultimele urme de inflamaţie. Iar după trei zile începuseră să se formeze cruste, deci poate că nu îl arsese atât de rău cum crezuse ea.

Când se întoarse la căsuţă simţindu-se cât de cât împrospătată, îl găsi pe Degan încă dormind. Se gândi să încălzească puţină apă şi să îl spele cu o cârpă înainte de a se trezi. Nu îndrăznise să facă asta noaptea trecută. Acum, că Degan se cufundase în sfârşit într-un somn liniştit, nu voia să îl deranjeze. Somnul acela febril fusese extenuant pentru amândoi. Degan se foise în pat, vorbise, ba chiar ţipase la un moment dat, în tot acest timp delirând. Iar ei îi fusese teamă să plece de lângă el, ba chiar dormise în scaun lângă el până căzuse şi îşi învineţise cotul.

A-l frecţiona cu o cârpă răcoroasă când era în ghearele delirului era una, dar a face ceva atât de intim când el ar fi putut să se trezească şi să îşi aţintească ochii asupra ei era cu totul altceva. Decise să nu o facă. Dacă într-adevăr se simţea mai bine, putea să se spele singur. Aşa că se duse să gătească.

— Am nevoie de o baie, spuse Degan.

Max zâmbi în sinea ei. Acum, că era treaz şi părea să îşi fi revenit la normal, putea începe cu adevărat să se refacă.

— N-ai voie să faci baie, sclifositule! N-ai vrea să îţi uzi coaja formată pe rană. Am să-ţi aduc nişte apă să te speli după ce mănânci asta.

Îi întinse un bol cu terci de mălai, apoi luă unul şi pentru ea şi se aşeză pe scaunul pe care îl ţinuse lângă

patul lui de când începuse să aibă febră.

— Deci cum te simţi în dimineaţa asta? îl întrebă ea.

— Obosit, ca şi cum nu aş mai fi dormit de o lună.

— Da, somnul cu febră nu te lasă să te odihneşti. Am făcut o dată febră când eram mică, dar bunica a ştiut cum să mă scape rapid de ea. Mi-aş fi dorit să o fi întrebat cum.

— Cât timp am avut febră?

— Aproape trei zile.

— Şi am fost otrăvit?

— Ce?

— Ai pomenit ceva despre otravă sau am visat eu? întrebă el.

— O, aia. Poate ţii minte că Jackson era aici când am ajuns. El m-a ajutat să te car până în pat şi mi-a lăsat un săculeţ cu un praf. Mi-a zis că e bun pentru răni, dar nu l-am crezut, aşa că nu l-am folosit – până când am constatat că nimic din ce făceam nu te ajuta. Se pare că pulberea a funcţionat bine.

— El e încă aici?

— Nu, a plecat. Am cam insistat eu.

— De ce, fiindcă e un laş şi un mincinos?

— Da, a recunoscut că el era omul din oraş al bandei lui Nolan. Zicea că a încercat să se retragă când a auzit că omorâseră pe cineva, dar nu l-au lăsat. Te-a folosit pentru a-şi rezolva problema. El ar fi trebuit să te plătească pentru ceea ce ai făcut, nu invers, după părerea mea.

— Mulţumesc că ai avut grijă de mine!

Max roşi uşor, stânjenită de recunoştinţa lui.

— N-ai pentru ce. Dar apoi zâmbi larg şi îl tachină. Nu am făcut decât să mă asigur că rămâi în viaţă suficient cât să mă ajuţi în Bingham Hills.

— Pentru asta nu ar fi fost nevoie de o îngrijire atât de tandră.

Max roşi intens de data aceasta. Nu fusese tocmai tandră cu el. Fusese atât de înnebunită şi de înspăimântată

la gândul de a-l pierde, încât la un moment dat chiar îl lovise pentru a-l face să se trezească.

Se grăbi să schimbe subiectul:

— Deci cine miroase a trandafiri?

— Poftim?

— Ziceai că eu, şi ştiu că nu e aşa, deci cu cine vorbeai – care mirosea a trandafiri?

— Când?

— În somn.

— Nu ţin minte.

Oare tocmai o minţise în faţă? Probabil încă avea garda jos dacă o făcuse atât de făţiş. Poate avea să reuşească să îl facă să vorbească din nou despre el, dacă îl împingea discret în acea direcţie. Şi dacă nu se dovedea prea istovitor pentru el. În acel moment, recuperarea lui era mai importantă decât curiozitatea ei.

Dar el vru să ştie:

— Ce altceva am mai spus?

— Nu prea multe. Ai avut febră atât de mare, încât în cea mai mare parte cuvintele tale erau împleticite. Ai spus că urăşti pistoalele. Asta mi s-a părut chiar amuzant. Chiar le detestai cândva?

— Al meu unde e?

Max chicoti şi îi aduse Coltul, punându-l în micuţa ladă de lemn de lângă pat pe care vânătorul de blănuri o folosea drept noptieră.

— Să nu-ţi imaginezi că scapi fără a-mi răspunde la întrebare, îl avertiză ea în glumă.

Degan o fixă cu privirea pentru o clipă. Max se întrebă dacă dezbătea în sinea lui dacă să îi răspundă. Dacă da, probabil nu avea să o facă. Dar, totuşi, el zise:

— Nu am avut niciodată un motiv să mă gândesc la pistoale în Chicago. În oraş, singurii care le poartă sau le au asupra lor sunt oamenii legii ori infractorii. Tatăl meu avea o pereche de pistoale de duel pe care le ţinea încărcate în

camera lui de lucru, dar erau strict pentru impresie, un obiect preţios care îi aparţinuse tatălui său în zilele când încă se mai practicau duelurile de onoare. Tatăl meu nu avusese niciodată ocazia de a le folosi personal. Dar apoi sora mea, Ivy, a fost împuşcată mortal, fiind prinsă într-un schimb de focuri dintre un hoţ aflat pe fugă şi poliţistul care îl urmărea, pe o stradă din Chicago.

Max icni.

— Îmi pare rău.

— Nu ar fi trebuit să se întâmple, continuă el. Mama mea o scosese la cumpărături. Ivy tocmai ieşise dintr-un magazin. Mama era chiar în spatele ei şi a fost martoră la întreaga scenă. S-a considerat singura vinovată.

— De ce? Aşa ceva e tragic, dar…

— Fiindcă Ivy ar fi trebuit să iasă la o plimbare călare prin Lincoln Park, cu mine şi cu Flint, în dimineaţa aceea. Mama mergea de obicei singură la cumpărături, dar îşi dorise companie şi insistase ca Ivy să i se alăture. Presupun că detestam armele de foc fiindcă un glonţ i-a adus moartea surorii mele.

Şi totuşi, devenise adeptul armelor odată ce ajunsese în vest, ba chiar îşi câştigase faima graţie lor, remarcă Max. Deci probabil se întâmplase ceva ce îi stârnise o ură şi mai puternică, poate ceva ce îl împinsese în direcţia aceasta, spre un stil de viaţă complet diferit.

— Mama ta mai trăieşte?

— Nu, a murit la mai puţin de un an după aceea. Şi-a lăsat sănătatea să se înrăutăţească, pur şi simplu şi-a pierdut orice dorinţă de a mai trăi. Nu a reuşit să nu se mai învinovăţească.

Max oftă. Nu ar fi bănuit niciodată că Degan trecuse prin atâtea tragedii la viaţa lui. Nici nu era de mirare că îşi ţinea emoţiile bine în frâu. Făcuse oare asta atât de mult timp încât îşi pierduse capacitatea de a mai simţi ceva? Ei bine, ştia că încă putea să simtă pasiune. Ea era dovada

vie! Dar aceea fusese mai degrabă o reacţie naturală, un instinct mai mult decât o emoţie. Poate că dădea ea prea multă greutate morţii surorii lui. Poate că nu îşi trăda sentimentele din cauza a ceea ce îi sugerase şi altă dată: că nu îşi putea permite emoţii în profesia pe care şi-o alesese.

Îi luă bolul gol şi i-l reumplu. După ce i-l dădu înapoi, se aşeză din nou şi spuse nepăsătoare:

— Ziceai că tatăl tău probabil regretă acum că nu l-a crescut şi pe fratele tău la fel cum te-a crescut pe tine. Dar nu ar fi putut rezolva problema învăţându-l şi pe fratele tău tot ceea ce te învăţase pe tine? Nu e niciodată prea târziu pentru a învăţa.

— Ba e, atunci când încă de mic te obişnuieşti să nu îţi asumi răspunderea pentru nimic şi când nu te-ai aşteptat niciodată să ajungi să ai cândva şi responsabilităţi. Cele mai grele decizii ale lui

Flint erau legate de petrecerile la care să meargă – şi cu cine să se culce după aceea. Se fereşte de orice altceva mai serios de atât.

— Am impresia că îi porţi pică pentru firea atât de lipsită de griji.

— Absolut deloc! Eu şi fratele meu eram apropiaţi.

— Eraţi?

— Când locuiam acasă.

— Îţi dai seama, nu-i aşa, că nu suntem foarte departe de Chicago în momentul de faţă. De când s-a extins calea ferată, Chicago e probabil la nu mai mult de două zile distanţă. Nu m-ar deranja o scurtă amânare dacă ai vrea să afli…

— Nu.

Max crezuse că îi făcea o favoare sugerându-i acest lucru, dar reacţia lui spunea clar că nu. Aruncându-i o privire exasperată, comentă:

— Am auzit ce a strigat prietena ta după tine, chiar

dacă tu nu… că un om nu trebuie neapărat să fie mort pentru a nu mai fi cine era. Mie asta îmi sugerează că tatălui tău i s-a întâmplat ceva rău.

— Allison se pricepe să exagereze. S-ar putea spune că ăsta e punctul ei forte.

— Deci de asta ai ignorat-o? Fiindcă pur şi simplu nu ai crezut-o?

— Dacă tatăl meu ar fi vrut să mă întorc, ar fi venit el după mine, nu ar fi trimis-o pe Allison Montgomery.

Max îşi dădu ochii peste cap, remarcând:

— Eşti foarte ciudat, să ştii.

— Ba nu sunt.

— Ba sigur că eşti. Eşti complet lipsit şi de curiozitate, nu doar de emoţii? *De ce* nu ai întrebat-o pur şi simplu ce e în neregulă cu tatăl tău?

— Am verificat şi mi s-a confirmat că e în viaţă. Orice altceva e irelevant, deoarece nu intenţionez să mă întorc. Niciodată.

Îşi desprinse privirea de la ea şi se concentră asupra mâncării. Max îşi spuse că era un indiciu destul de grăitor că se săturase să mai vorbească despre familia lui. Era ca şi cum ar fi divorţat de ei, la fel cum ar fi divorţat un bărbat de o…

— *Eşti* căsătorit?

Privirea lui se întoarse încet asupra ei.

— Ţi-aş fi cerut să te căsătoreşti cu mine dacă aş fi fost?

— Nu mi-ai cerut-o. Mi-ai spus doar că te *vei* căsători cu mine. E o mare diferenţă la mijloc, sclifositule.

Ieşi furioasă din căsuţă, incapabilă să mai tolereze frustrarea pe care i-o stârnea acel bărbat. Se duse îndeajuns de departe încât el să nu o audă bombănind din pricina asta.

Capitolul 36

Se aflau la căsuţă de zece zile. Max se aştepta ca vânătorul de blănuri să se întoarcă din clipă în clipă – doar dacă nu cumva Jackson îl găsise pe Artemus şi îi spusese că avea alţi oaspeţi. Poate că în acest caz nu s-ar fi grăbit să se întoarcă, poate ar fi preferat să aştepte până se asigura că îşi putea lua patul înapoi. Spera ca aşa să stea lucrurile.

Dar Degan pomenea deja de plecat. Acum putea umbla, sigur pe picioarele lui, chiar dacă lent. Dar încă avea dureri mari. Fireşte că nu îi spunea lui Max acest lucru, dar ea îl surprindea crispându-se din când în când. Iar călăritul presupunea un efort mult mai mare decât mersul pe jos. Chiar dacă şi-ar fi putut stăpâni calul cât să nu o ia la trap, îi era teamă că mişcarea zguduită i-ar fi putut redeschide rana. Aşa că îl convinsese să mai rămână până se întorcea Artemus sau cel puţin alte câteva zile.

Fusese o perioadă petrecută într-o companie plăcută. Reuşiseră să discute despre lucruri care nu atingeau niciun punct sensibil. Şi se obişnuiseră să privească împreună apusul în fiecare seară. Dakota se bucura de nişte apusuri foarte frumoase, care inundau cerul cu nuanţe de roşu şi portocaliu intens, în jurul căsuţei neexistând copaci sau dealuri care să le restrângă câmpul vizual. Max scotea scaunul pentru Degan, apoi se aşeza pe pământ lângă el. Degan cobora întotdeauna privirea spre ea pentru a-i surprinde zâmbetul în clipa în care soarele tocmai aluneca sub linia orizontului. Iar ea ridica ochii spre el. Îi plăcea foarte mult felul în care o privea în acel moment. Şi, dintr-un motiv de neînţeles, când privirile li se întâlneau, i se părea ceva mai intim decât un sărut.

Ar fi fost un moment potrivit pentru a-l avertiza că a o

ajuta s-ar fi putut dovedi mai dificil decât credea el. Ea se bazase pe speranţa că bătrânul Carl era încă în viaţă, însă Degan era convins că nu, şi Max nu se mai putea agăţa de gândul că se înşela în această privinţă.

Însă Degan nu ştia cât de preţuit fusese Carl de către locuitorii oraşului, în asemenea măsură, încât nimeni de acolo nu ar fi avut nevoie de o judecată pentru a se convinge că era vinovată. Din clipa în care ar fi văzut-o, probabil ar fi târât-o până la cel mai apropiat copac şi ar fi linşat-o, şi nici măcar Degan nu ar fi putut să o apere de o mulţime furioasă şi ucigaşă de câteva sute de persoane. Iar Bingham nu ar mai fi avut ocazia să îi pună inelul pe deget, nu-i aşa? Ei bine, cel puţin astfel cei doi Bingham nu ar mai fi obţinut ceea ce îşi doreau, deşi ea nu ar mai fi fost în viaţă să sărbătorească acest lucru.

Dar acela era un subiect sensibil, aşa că Max continuă să îl evite. Însă avea să fie nevoită să îi spună lui Degan înainte de a porni din nou spre sud. Nu voia să îl lase să se abată de la drumul lui şi abia *apoi* să îl convingă să îi permită să meargă mai departe singură. Sau ar fi putut să plece pur şi simplu pe furiş. Era şi aceasta o opţiune – una care nu ar fi presupus o ceartă.

Chiar reflectase mai atent la această din urmă variantă. Cum ar fi putut să nu o facă, când acum ar fi fost momentul perfect pentru a pleca neobservată? Degan se simţea mai bine. Era capabil să se îngrijească singur acum.

Ar fi putut chiar să se întoarcă în Bismarck, unde şi-ar fi continuat recuperarea în tot confortul. Însă i-ar fi plăcut să îi lase un bileţel în care să îi mulţumească pentru că se oferise să o ajute şi să îi explice de ce, ajutând-o, risca să îşi piardă viaţa. Odată ce o convinsese că moartea lui Carl era o realitate, Degan o convinsese şi că situaţia ei era fără ieşire. Însă nu intenţiona să îi spună acest lucru. Din păcate, vânătorul de blănuri nu avea nimic de scris, în cele din urmă, nu se putu hotărî să plece fără a-i lăsa un bilet lui

Degan.

În acea zi pusese caii să facă mişcare, gonind cu ei dintr-un capăt în celălalt al fâşiei late de câmp deschis care ducea spre

Bismarck, apoi ieşise la vânătoare şi se ocupase de gătit şi de copt. Era aproape seară deja şi decise să îşi ia şi calul când porni spre iaz. După ce făcea o baie, intenţiona să meargă călare până la celălalt capăt al pădurii, pentru a vedea ce se afla şi în direcţia aceea. Ar fi fost foarte iritată dacă ar fi descoperit un oraş despre care Jackson să nu le fi pomenit.

Îi servise deja lui Degan o cină de început de seară, constând din friptură de fazan, tocăniţă de ciuperci şi brioşe de porumb diforme pe care reuşise să le coacă în tava de pâine a lui Artemus. Însă Degan mâncase atât de mult, încât adormise chiar înainte ca ea să strângă vasele, aşa că probabil nu aveau să privească împreună asfinţitul în seara aceea. Dar tot ar fi trebuit să se întoarcă la timp pentru a-l vedea, în caz că totuşi se trezea.

Max se dezbrăcă şi intră în iaz luându-şi doar săpunul. Degan ştia unde se scălda în fiecare zi. Nu îi plăcea faptul că mergea acolo singură, iar în ultimele câteva zile începuse să o însoţească la iaz – un alt semn că se simţea din ce în ce mai bine, impunându-şi din nou preferinţele şi reuşind să o facă să se supună. Chiar dacă încă nu îşi recăpătase complet forţele, Degan putea fi teribil de îndărătnic. Rămânea în spate, stând la circa şase metri de iaz, suficient de aproape cât să o audă ţipând, dar lăsându-i totuşi intimitate.

Max porni încet spre malul iazului pentru a ieşi din apă când văzu că nu mai era singură şi încremeni. Bărbatul era înalt, corpolent şi avea deja pistolul scos şi aţintit asupra ei. Ieşise dintre copaci dinspre sud. Copacii de pe marginea vestică îşi proiectau umbra peste locul acela, aşa că nu prea reuşi să îi desluşească faţa. Apoi un al doilea

bărbat apăru din spatele lui, urmat de un al treilea. Toţi trei aveau pistoalele scoase şi veneau încet spre ea.

Nu avea unde să fugă. Iazul era prea mic pentru a o ajuta în vreun fel. Unul dintre ei ar fi putut să ajungă la ea înainte să apuce să fugă până pe celălalt mal – sau să o împuşte, dacă încerca. Şi fără haine nu putea să îi convingă că era răufăcătorul Max Dawson, cu atât mai puţin să le ascundă faptul că nu era băiat. În doar o clipă sau două, aveau să observe că era femeie, dacă nu o făcuseră deja.

Îşi luase coburii cu ea doar fiindcă nu voia să care în mână calupul de săpun ud la întoarcere. Dar aceştia erau aproape goi, conţinând doar muniţia ei. Îşi scosese deja din ei hainele curate pe care şi le adusese şi care acum erau atârnate pe un tufiş de pe malul iazului, lângă cele murdare. Toate celelalte lucruri personale ale ei – ustensilele de gătit, mirodeniile, săpunul cremos pe care nu îl folosea decât o dată la trei zile, pentru a o ţine cât mai mult – se aflau în căsuţă. Tot aici erau şi banii ei. Nu avusese niciun motiv să îi scoată din coburi, ceea ce era mare păcat, fiindcă cel mai probabil aveau să fie furaţi.

Poate că străinii aveau să se mulţumească şi cu atât. Sau poate că nu. Cu siguranţă nu erau prietenoşi, având în vedere că îşi scoseseră deja pistoalele. Iar teama începu să o năpădească rapid. Probabil ar fi fost deja moartă dacă nu ar fi vrut altceva de la ea…

Era prea departe de căsuţă pentru a se face auzită dacă ţipa, chiar dacă Degan ar fi fost treaz să o audă. Însă un foc de armă ar fi auzit totuşi. Centura la care îşi purta pistolul îi era atârnată pe oblânc, sub vestă şi haină. Dar acum cei trei bărbaţi stăteau între ea şi calul ei.

Apoi cel care se afla cel mai aproape de ea spuse:

— E timpul să mergi acasă, Max.

Max se încordă şi îl studie mai atent pe bărbatul care vorbise, apoi fu inundată brusc de un val de spaimă.

— Tu eşti, Grady Pike?

El nu îi răspunse, dar Max îl recunoscu acum. Părul negru îi era mai lung decât şi-l purta el de obicei, probabil fiindcă nu se oprise din drum suficient cât să şi-l tundă, iar ochii lui verzi erau strânşi într-o expresie încruntată. Faptul că îl recunoscuse însă nu avu darul de a-i atenua teama, ci doar i-o spori.

Grady Pike era şeriful din Bingham Hills şi fusese marioneta lui Carl Bingham. Având aproape patruzeci de ani, fusese şerif de când se ştia ea. Carl se ocupase de acest lucru. În calitate de primar, Carl hotărâse când şi dacă se organizau alegeri, iar dacă cineva începea să îşi pomenească intenţiile de a candida la postul de şerif, de regulă avea tendinţa de a se răzgândi destul de rapid.

Grady fusese un tip de treabă în tinereţe. Obişnuia să îi arunce câte o bomboană glazurată de fiecare dată când o vedea prin oraş, având mereu buzunarele pline cu ele. Când era copil. Înainte ca bătrânul Carl să se lovească de obstacole, aşa cum era ea, şi să înceapă să recurgă la tertipuri murdare pentru a le ocoli. Şi totul fără ştirea celorlalţi locuitori ai oraşului. Însă Grady ştia.

Ajutorul de şerif al lui Grady, Andy Wager, era cel de-al doilea bărbat. Scund, grăsun, cu părul castaniu cârlionţat, cu ochi căprui şi având în jur de treizeci de ani acum, era tot genul de om care îndeplinea ordinele fără să pună întrebări. Andy se aflase în fruntea poterii care o urmărise tocmai până în Kansas. De regulă nu avea prea multă iniţiativă, deci probabil i se promisese ceva cu adevărat special dacă venise atât de departe, poate chiar postul lui Grady odată ce acesta ieşea la pensie, deşi Max nu şi-l putea imagina pe Grady ieşind vreodată la pensie şi renunţând la un post care părea să îi fi fost rezervat lui pe viaţă.

Nu îl recunoscu pe cel de-al treilea bărbat, care părea mai tânăr, în jur de douăzeci şi cinci de ani, cu păr blond, ochi albaştri şi un şchiopătat uşor. Să fi fost un copoi pe

care îl angajaseră cei doi? Cum altfel ar fi putut să o găsească aici?!

Fu prima întrebare pe care o puse:

— Cum m-ai găsit?

— Ieşi din apă, se mulţumi Grady să îi spună.

Max clătină din cap.

— Nu fără să îmi lăsaţi puţină intimitate să mă îmbrac.

Îşi forţa norocul. Grady probabil nu voia să o scape din ochi. Şi totuşi, le făcu semn bărbaţilor să se întoarcă şi se întoarse şi el. Dar tot stătea între ea şi calul ei, aşa că Max se grăbi să iasă din apă şi să se îmbrace.

Odată traşi pantalonii şi cămaşa, întrebă din nou:

— Cum m-ai găsit?

Toţi trei se întoarseră din nou spre ea. Dar Andy fu cel care îi răspunse:

— Probabil nu te-am fi găsit dacă nu ai fi călătorit cu Degan Grant. El e uşor de urmărit, la cât e de memorabil.

Degan avusese dreptate. Scrisoarea bunicii ei fusese interceptată. Şi era evident că se lăsaseră duşi de ea direct la Luella. Ea probabil le spusese că Max plecase cu Degan sau poate Madam Joe le oferise acea informaţie. Însă tot nu era o explicaţie pentru cum o găsiseră acolo, în mijlocul pustietăţii, în Dakota. Grady şi Andy erau orăşeni, nu copoi.

Grady o privi încruntat. Probabil nu era de acord ca Andy să îi răspundă la întrebări. Flutură pistolul spre calul ei şi îi spuse ajutorului său:

— Ia-i armele! Apoi i se adresă ei. N-ai dreptul să pui întrebări. Nu ne-a făcut deloc plăcere să venim până aici, apoi nici măcar nu mai erai în Helena pe când am ajuns noi. Nici nu ar merita să ne batem capul cu tine, aşa că ţine-ţi gura, altfel te întorci acasă în lanţuri.

Max se enervă. Acesta era individul care o târâse până acasă la Carl în acea dimineaţă fatidică. Nu încăpea îndoială în mintea ei că ştiuse ce punea la cale Carl şi totuşi

o făcuse.

— Ai putea cel puţin să-mi spui ce s-a ales de Carl, dacă e viu sau mort, vru ea să ştie.

— Poate ar fi trebuit să rămâi şi să afli, mârâi el. În lanţuri, deci.

— În regulă! se dădu ea bătută.

Andy îi scotoci prin coburi. Îi aruncase haina şi vesta pe pământ şi îşi petrecuse peste umăr centura cu pistolul.

Max începu să fumege de furie când îşi îmbrăcă vesta şi haina, apoi se aşeză să îşi încalţe cizmele. Se bucură că avea haina cu ea. Se aştepta să gonească sălbatic, pentru a se îndepărta cât mai mult posibil de Degan. Sau erau oare siguri pe ei datorită superiorităţii numerice? Ori îşi închipuiau că ecusoanele de oameni ai legii l-ar fi împiedicat pe Degan să îi ucidă?

Decise să testeze teoria întrebându-i:

— Pot cel puţin să îmi iau restul lucrurilor şi să îmi iau rămas-bun de la Degan?

— Ei, ce idee amuzantă, pe cuvânt, replică Andy.

Dar nu părea amuzat. Iar Max îl surprinse aruncând o privire neliniştită în direcţia căsuţei. Cumva o urmăriseră şi aşteptaseră să rămână singură? Ştiau cine era Degan, *ce* era. Nu ar fi riscat să o înhaţe de sub nasul lui, când era posibil ca situaţia să nu se sfârşească bine pentru ei.

— Eşti bogătană, ei?

Privirea ei se mută asupra lui Andy, care ţinea teancul ei de bani.

— Ăia aparţin băncii din Bingham Hills. Wilson Cox mi i-a dat din greşeală.

— Aşa că i-ai păstrat în tot acest timp pentru a-i da înapoi? întrebă el sceptic.

— Fireşte că da.

Andy pufni în râs.

— Vezi să nu!

Odată încălţată şi cu pălăria pe cap, Max aruncă o

privire în direcţia căsuţei. Cum majoritatea lucrurilor ei erau încă acolo, Degan nu avea să creadă că plecase de bunăvoie, nu-i aşa? Sau s-ar fi gândit că îşi sacrificase lucrurile pentru a-l face să piardă timpul căutând-o mai întâi prin pădure?

Nu putea vedea căsuţa din cauza copacilor, dar, dacă ar fi reuşit să se apropie măcar puţin de ea, poate că Degan ar fi auzit-o ţipând. Sau ar fi oare împuşcată în spate dacă ar încerca? Degan ar fi auzit în mod cert focul de armă, dar nu ar fi ajutat-o prea mult dacă ar fi fost deja moartă.

Chiar şi aşa, trebuia să încerce. Faptul că Grady refuza să îi spună la ce să se aştepte în Texas nu putea însemna decât un singur lucru. Dacă recunoşteau că o duceau acasă pentru a o spânzura, s-ar fi aşteptat ca ea să li se împotrivească din răsputeri pe toată durata drumului, şi mai aveau încă mult de mers până în Texas. Dar chiar credeau că avea să fie docilă dacă nu ştia? Poate. Speranţele false te puteau determina să faci prostii – cum ar fi să mergi cuminte călare pe lângă călăii tăi.

— N-ar fi de dorit să mă enervezi, Max, spuse Grady încleştându-şi o mână pe braţul ei.

Mai nou putea să şi citească gândurile de ştiuse că intenţiona să fugă? Deja părea furios. Max îşi spuse că probabil şi ea ar fi fost la fel dacă ar fi fost nevoită să călătorească atât de departe pentru a pune mâna pe cineva. Dar îşi pierduse şansa de a ajunge puţin mai aproape de căsuţă. Grady începuse să o tragă în direcţia opusă.

Circa un minut mai târziu, le văzu şi caii printre copaci. Erau păziţi de un al patrulea bărbat. Când acesta se întoarse, Max înţelese cine îl condusese pe Grady direct la ea.

— Rahat cu ochi ce eşti! ţipă ea la Jackson Bouchard.

Se năpusti spre el, gata să îl sfâşie, dar Grady o smuci înapoi. Jackson rămase perfect senin. Ticălosul chiar ridică

din umeri.

— Nu mi-ai spus niciodată că eşti urmărită de oamenii legii, se mulţumi el să spună.

— Sigur, sunt o ucigaşă şi o jefuitoare de bănci. Mă apuc şi spun asta oricui e dispus să mă asculte. Şi, dacă scap, am să te adaug pe lista mea de victime.

— Nu ar trebui să fie legată? întrebă Jackson.

Andy chicoti.

— Tu păzeai frânghiile, domnule Bouchard.

Apoi Max fu într-adevăr legată. Dar i se puse şi căluş, ceea ce o înfurie şi mai tare. Călăriră printre copaci o vreme, până se îndepărtară suficient de căsuţă cât să nu poată fi văzuţi când ieşiră din pădure şi porniră în galop spre Bismarck. Când încălecaseră, Grady pomenise cum că ar fi vrut să ajungă acolo înainte de plecarea trenului de dimineaţă. Dacă reuşeau să o facă, îşi dădu seama Max, Degan nu i-ar mai fi ajuns niciodată din urmă – chiar dacă ar fi încercat.

Capitolul 37

Degan nu fu surprins că dormise atât de mult. Avea să devină gras şi leneş dacă nu plecau în curând. Acolo nu făcea decât să mănânce şi să doarmă. Îşi spuse că organismul lui avea nevoie de aceste lucruri, dar Max făcea prea multă mâncare. Pe de altă parte, nu prea avea ce altceva să facă acolo în afară de a găti şi de a-l bate pe el la cap să mănânce şi să se odihnească. Se pricepea la cicălit şi la sporovăit – şi la a-l seduce chiar fără să încerce să o facă. Zâmbi. Max se pricepea la o mulţime de lucruri.

Trecuse foarte multă vreme de când nu mai avusese cineva grijă de el aşa cum o făcuse ea. Ar fi putut să se obişnuiască, ar fi putut să ajungă să-i placă să trăiască

împreună. Nu ar fi existat niciodată vreun moment de monotonie. O viaţă plină de surprize, de dulceaţă şi de pasiuni intense. A fi cu Max, în pat sau în afara lui, era ca şi cum ar fi ţinut în braţe un foc dezlănţuit – sau ar fi încercat să o facă. Nu ar fi locuit într-o căsuţă rustică precum aceasta, ci într-o casă mare, într-un oraş, indiferent care, tot ar fi fost în reguli. Se gândi la Nashart. Se întrebă cât de multe probleme ar fi atras în oraş dacă accepta oferta şerifului Ross şi se stabilea acolo.

Se iviseră zorile, iar Degan rămase în pat, în timp ce lumina se revărsă treptat în căsuţă. Nu se auzea niciun sunet, nici înăuntru, nici afară, cu excepţia ciripitului primelor păsări ale dimineţii, ceea ce însemna că Max încă dormea. De regulă, făcea focul de cum se trezea, pentru a alunga răcoarea din căsuţă. În dimineaţa aceea avea s-o facă el pentru ea.

Se ridică în capul oaselor şi văzu imediat că Max nu era acolo. Când ieşi să o carte, observă că şi calul ei dispăruse, aşa că porni pe jos spre iaz. Imposibil să fi plecat la vânătoare, nu atât de devreme. În plus, o făcuse cu o zi înainte şi adusese diverse vânaturi. Îi spusese că observase un bizon solitar, iar el fusese uşurat să afle că îl lăsase în pace. Deci ştia sigur că nu ar fi ieşit la vânătoare încă o zi sau două. El spera că nu aveau să mai stea pe acolo atâta timp. Era convins că putea călări cu doar un minim de disconfort. Ei bine, cel puţin nu ar fi căzut de pe cal de durere.

Era prea devreme să fi mers să facă baie, dar unde altundeva ar fi putut fi? Când se apropie de iaz, o strigă. Nu îi răspunse decât tăcerea. Nu ar mai fi plecat, acum că el îşi revenise. Nu, un asemenea gând nu ar fi trebuit nici măcar să-i treacă prin minte. Max nu l-ar fi ajutat de atâtea ori cum o făcuse, ca apoi să îl abandoneze când era rândul lui să o ajute. Pur şi simplu nu ar fi făcut-o.

Când ajunse la iaz, văzu imediat urmele rămase în

pământul din jurul acestuia, dâre numeroase şi urme de cizme mult mai mari decât ale ei, Unul sau doi bărbaţi, poate chiar mai mulţi. Erau prea multe urme de paşi pentru a putea estima numărul. Şi semne că un cal, cel mai probabil al ei, fusese tras către sud printre copaci. Cum pământul era uscat, era posibil ca urmele să fi fost făcute în ziua precedentă, înainte de lăsarea întunericului.

Lui Degan nu îi plăcu senzaţia care îl năpădi. Era o necunoscută pentru el. Aducea a panică şi a spaimă, emoţii care nu aveau să îl ajute să o găsească pe Max, aşa că le împinse deoparte şi se întoarse la căsuţă. Îşi strânse lucrurile personale, precum şi pe ale ei, îşi înşeuă calul şi ignoră ceea ce se dovedi a fi un disconfort nu tocmai minimal, urmând apoi linia copacilor până găsi punctul în care mai mulţi cai ieşiseră din pădure, îndreptându-se spre sud. Porni în galop sălbatic în acea direcţie.

Ajunse în Bismarck chiar înainte de a se însera. Se duse direct la biroul şerifului, pentru a vedea dacă nu cumva Max fusese predată acestuia de către nişte vânători de recompense. Dar Max nu era în închisoare, iar şeriful lăsase un bilet prin care anunţa că avea să lipsească din oraş câteva zile. Dacă Max fusese răpită de vânători de recompense, poate că acesta era motivul pentru care nu fusese încă predată. Poate se aflau încă în oraş, aşteptând întoarcerea şerifului.

Se duse apoi la gară. Fusese închisă peste noapte, dar orarul scurt era postat pe perete. Un tren cu destinaţia vest pleca în fiecare dimineaţă devreme, iar un altul cu destinaţia est pleca în fiecare seară. Părea că nu avea să poată afla până a doua zi dimineaţă câţi pasageri plecaseră în acea zi şi în ce direcţie. Însă erau hoteluri pe care le putea verifica între timp. Dacă Max se afla încă în Bismarck, avea să o găsească.

Se duse mai întâi să îşi lase calul într-un grajd, ceea ce se dovedi a fi o fărâmă de noroc la care nu se aşteptase.

Calul lui îl cunoştea pe al lui Max. Nechezară unul la celălalt când se intersectară, ceea ce îl făcu pe Degan să examineze mai atent calul castaniu. Chiar dacă animalul ei nu era distinctiv, avea totuşi o pată albă micuţă chiar sub coamă, într-un loc care nu ar fi fost în mod normal observat. Dar el îi ţesălase calul de suficiente ori cât să o remarce.

Îl chemă pe îngrijitorul grajdului la el şi arătă din cap spre calul castaniu.

— Cine a lăsat calul ăsta aici, un bărbat sau o femeie?

— Jackson Bouchard a fost.

— Cine era cu el?

— Nimeni. A venit azi-dimineaţă cu propriul lui cal şi cu ăsta. Domnul Bouchard aici îşi lasă calul întotdeauna. M-a întrebat dacă vreau să cumpăr animalul castaniu de la el, dar nu am vrut. Nu vreau mai mulţi cai decât îmi trebuie.

Panica lui Degan atinse noi culmi, aşa că se abandonă instinctului şi fugi pur şi simplu la pensiunea din apropiere spre care fusese trimis când se interesase de un cercetaş, după ce el şi Max sosiseră în Bismarck. Îi era teamă că Max ar putea fi moartă.

Nu îi venea în minte nicio altă explicaţie posibilă pentru care să nu mai fi avut nevoie de calul ei, însă în momentul acela nici nu îi trecea prin minte nimic raţional, niciun alt gând în afară de a pune mâna pe Jackson Bouchard. *Ea* nu avusese încredere în presupusul metis de amerindian. Şi ştiuse că Jackson îi ajutase pe membrii bandei care jefuia trenuri. Probabil nu voise să lase astfel de martori incomozi. Dar de ce aşteptase atât de mult până să se întoarcă după ea? Doar dacă nu cumva atât îi luase până să găsească oameni dispuşi să îl ajute. Nu, dacă Jackson ar fi vrut să o ucidă pe Max, ar fi putut face asta când se întorseseră la căsuţă, iar el îşi pierduse cunoştinţa.

Degan nu bătu la uşa lui Jackson, ci o izbi pur şi simplu cu piciorul imediat ce ajunse. Individul stătea întins

într-o cadă mică, gol puşcă. Nu se afla nimeni altcineva în încăpere. Dăduse să se întindă după puşca lui, aflată pe podea lângă el, dar se opri când văzu că pistolul lui Degan fusese deja scos din teacă şi aţintit asupra inimii lui.

— Nu e moartă! spuse Jackson pe nerăsuflate.

— Unde e?

— În trenul care a luat-o spre vest.

Degan ridică cocoşul pistolului.

— Minţi. Nu şi-ar fi abandonat calul.

— Nu a avut încotro!

— Vorbeşte repede, Bouchard!

— Credeam că eşti rănit.

— Rănile se vindecă. Spune ceva care să îmi fie util, cât mai poţi.

— Erau oameni ai legii, un şerif şi două ajutoare. I-am auzit când întrebau prin oraş de tine şi de ea. I-am găsit şi i-am întrebat de ce. Mi-au arătat afişul cu imaginea ei. Erau o grămadă de bani pe care nu îi puteam ignora.

— Aşa că i-ai dus direct la noi?

— La ea. Nu voiau să aibă de-a face cu tine dacă nu erau obligaţi. Am venit călare toată noaptea ca să poată prinde trenul din dimineaţa asta.

— O duc în Texas?

— Aşa au zis.

— Atunci, de ce calul ei e încă aici?

— Ei nu aveau cai. Au venit atâta drum din Texas cu diligenţa şi cu trenul, aşa că nu au avut nevoie de cai şi nici nu au crezut că vor avea – până au ajuns aici. Le-a luat o jumătate de zi până au găsit câţiva pe care să îi poată închiria sau împrumuta. Nu voiau să îi cumpere. Când am ajuns înapoi în oraş, mi-au aruncat frâiele şi mi-au zis că pot păstra eu calul, ca bonus fiindcă i-am ajutat să îşi facă treaba fără vărsare de sânge.

— N-ai să-l păstrezi.

— Fireşte că nu.

— Am să-ţi iau şi banii pe care ţi i-au dat. În niciun caz n-ai să te alegi cu vreun câştig din povestea asta.

— Dar e o răufăcătoare! protestă Jackson.

— Ba nu e, şi urma să lămuresc eu asta pentru ea. Intervenţia ta nu a făcut nimic altceva decât să-mi stârnească dorinţa de-a te împuşca pe loc. Dacă i-au făcut rău cu ceva, am să mă întorc şi am să te ucid. Acum spune repede, unde sunt banii?

— Nu îi am, recunoscu Jackson. Şeriful nu era aici să îi ajute cu asta. Iar în oraşul lor nu există telegraf. Dar mi-au zis că îmi vor trimite banii imediat ce vor ajunge acasă.

— Şi credul, nu doar ticălos, spuse Degan, întorcându-se rapid să plece.

— Hei! Cum rămâne cu banii pe care mi-i datorezi *tu?*

— Glumeşti, nu?

Degan nu se opri să aştepte răspunsul.

Capitolul 38

— Tu nu eşti din Bingham Hills, aşa-i?

Era prima dată când Max avea ocazia să stea de vorbă cu Saul Bembry între patru ochi sau cel puţin suficient de departe cât să nu fie auziţi de Grady ori de Andy. Şi îi dăduseră jos în sfârşit căluşul. Grady se săturase destul de rapid de ţipetele ei neîncetate. Şi nu îi plăcuse nici când ea îi descrisese cum avea să îl ucidă Degan odată ce îi ajungea din urmă, aşa că o ţinea legată şi la gură, mai puţin atunci când primea de mâncare.

Se aflau într-o staţie de poştă de pe o fâşie lungă de drum, la est de Bozeman. Se opriseră de multe ori după ce coborâseră din tren în Billings. Nu de fiecare dată în oraşe. Spre deosebire de Boulder, care se dezvoltase în jurul unei staţii de poştă, aceasta de acum nu avea decât o staţie de

comerţ pe lângă ea. Nu aveau la dispoziţie decât vreo cincisprezece minute pentru a mânca şi a se uşura, înainte ca diligenţa să pornească din nou la drum, cu un atelaj de cai odihniţi şi cu un vizitiu nou.

Saul fusese lăsat să o păzească până stătea la masă, având în vedere că nu avea decât mâinile legate în faţă, nu şi picioarele. Grady şi Andy plecaseră să le aducă de mâncare.

— Acum sunt, îi răspunse Saul. M-am mutat acolo anul acesta, cu nevasta şi copiii. N-am mai întâlnit niciodată alt loc în care să ajung să mă simt atât de repede ca acasă. Sunt dulgher ca meşteşug.

— Atunci ce cauţi cu ăştia doi?

— M-am mutat în Bingham Hills fiindcă am auzit că e în creştere, dar nu mai era pe când am ajuns eu acolo. Am încercat o vreme să îmi câştig existenţa făcând mobilă, dar nici asta nu se prea căuta.

Lui Max nu îi plăcu să audă acest lucru. Îi confirma că la cârma oraşului nu se mai afla Carl, iar Evan probabil nu ducea mai departe ambiţiile tatălui său. Poate că Evan chiar se mutase din oraş. Bogat acum şi scăpat de sub controlul tatălui său, de ce ar mai fi stat pe acolo? Dar dacă oraşul stagna acum, locuitorii acestuia ar fi aruncat vina pentru acest lucru tot în cârca ei.

— Dar am fost convins să rămân, continuă Saul. Mi s-a promis că în curând se vor relua construcţiile. Şi între timp mi s-a oferit postul de ajutor de şerif. Nu mă aşteptam însă să fiu nevoit să călătoresc pentru munca asta. Mi-e dor de familia mea.

Max aproape pufni în râs în faţa lui. Era plecat de mai puţin de o lună, în timp ce ea era plecată de aproape doi ani. *Ei* îi era dor de familia ei. Se întrebă dacă aveau să îi dea voie să îşi vadă bunica sau dacă aveau să o linşeze imediat.

— Ai cunoscut-o pe bunica mea? Soţia ta probabil

găteşte cu ouă de la ea.

Saul zâmbi larg.

— Cine nu a cunoscut-o pe văduva Dawson?!

— Cum o mai duce?

Saul ridică din umeri.

— Era bine ultima dată când am văzut-o.

O nouă dovadă că scrisoarea bunicii ei fusese interceptată.

— Dar fratele meu Johnny?

— Nu sunt sigur că l-am cunoscut pe fratele tău, spuse el, dar aruncă o privire către Grady şi Andy, apoi coborî ochii spre masă. Cred că ar trebui să încetezi…

Ce anume să înceteze? Să mai pună întrebări? Să îşi mai facă griji? Să îi mai pese? Probabil să pună întrebări. Era evident că avea ordine să nu îi spună nimic, nici măcar despre familia ei. Ordinele lui Grady. Şi, cum Grady se aşează lângă ea chiar în momentul acela, nu avea să i se mai ivească ocazia de a pune alte întrebări, indiferent de natura lor.

Luă o bucată de pâine de pe farfuria pe care Andy i-o pusese în faţă, apoi aruncă o privire peste umăr, spre intrare, ca şi cum ar fi auzit ceva de afară. Începuse să facă acest lucru în urmă cu vreo câteva oraşe. Iar tactica dăduse roade. Le stârnise neliniştea, şi începuseră să privească atent uşile tuturor cantinelor şi ale restaurantelor în care se aflau. Era mica ei modalitate de a se răzbuna, amintindu-le că era posibil ca Degan să fi pornit pe urmele lor. Era un gând care îi îngrijora *cu adevărat.*

Dacă Degan îi urmărea, nu ar fi avut cum să îi ajungă din urmă. Ar fi trebuit să ştie acest lucru ca pe ceva de la sine înţeles, având în vedere că nu avuseseră parte nici măcar de o singură întârziere. Dacă Degan lua trenul, ar fi fost cu o zi în urma lor. Nu putea galopa mai repede decât trenul. Diligenţele erau mai lente decât trenurile, dar oricum avansau mai repede decât un cal, fiindcă nu

începeau să îşi odihnească animalele, ci pur şi simplu schimbau atelajul la fiecare staţie de poştă. Ar fi putut galopa mai repede decât o trăsură de poştă, însă doar dacă ar fi fost dispus să îşi lase în urmă calul auriu, schimbându-şi animalul cu unul nou pe măsură ce înainta, şi nu şi-l putea imagina făcând aşa ceva. În plus, ar fi fost nevoit să doarmă la un moment dat, iar diligenţele nu opreau nici pentru aşa ceva. Se opriseră o singură dată, ca un vizitiu odihnit să îi ia locul celui obosit. Deci, oricum s-ar fi pus problema, tot ar fi avut o zi întreagă avans faţă de Degan – dacă acesta îi urmărea.

Trebuia să evadeze pentru a putea să se ascundă undeva pe drum şi să aştepte trecerea lui Degan sau să îi încetinească într-un fel sau altul. Dar şansele de evadare nu se arătau promiţătoare. Dacă nu era aşezată cu un paznic lângă ea la staţiile unde opreau să se odihnească, avea mâna lui Grady încleştată pe braţul ei, trăgând-o în şi din clădiri. Chiar şi în trăsură era întotdeauna aşezată între cel puţin doi dintre ei. Grady se aştepta ca Max să încerce vreun truc şi îşi lua toate măsurile pentru a o împiedica.

De-abia terminase de mâncat, când Grady se ridică.

— Sus, e timpul să plecăm, spuse el, înainte de a-i lega din nou căluşul peste gură.

În timp ce Grady practic o târî până la poştalion, urmat îndeaproape de Andy şi de Saul, Max încercă să conceapă un plan. Probabil aveau să ajungă în Butte a doua zi la un moment dat sau târziu în aceeaşi noapte, iar de acolo, să urce din nou în tren. Butte urma să fie ultima ei şansă de a evada. Avea să fie nevoită să mimeze vreo boală gravă înainte de sosirea lor acolo – de exemplu, chiar atunci. Ceva care să îl oblige pe Grady să o ducă la un doctor când ajungeau în Butte. Dacă îi putea face să rateze fie şi un singur tren, să le întârzie plecarea, poate că Degan ar fi reuşit să se năpustească în oraş cu următoarea diligenţă. Dar fără simptome vizibile precum febră sau

vomă, Grady nu s-ar fi lăsat păcălit. Şi nu reuşise să scornească nimic altceva în afară, eventual, de a leşina. Dar nu ar fi surprins-o să constate că Grady era capabil să îi dea un pumn pentru a vedea dacă nu cumva se prefăcea. Atât de ticălos devenise şeriful lor.

Grady urcă primul în trăsură, apoi Andy o împinse şi pe ea înăuntru. Grady o forţă să se aşeze între el şi Andy, iar Saul ocupă ultimul loc de pe banchetă, lângă Andy. În faţa lor stăteau un bărbat cu părul brunet, îmbrăcat în pantaloni şi sacou de costum, o femeie cu o bonetă mare şi tânărul ei fiu, care se amuza jucându-se cu un cal mare de lemn. Aceştia li se alăturaseră la ultima oprire, iar bărbatul nu părea să îi însoţească pe femeie şi pe copil. La această oprire urcă şi un cowboy, care îşi legă calul în spatele diligenţei.

Trăsura era plină acum, ceea ce ar fi putut să o încetinească puţin. Bărbatul cu păr brunet dormi în cea mai mare parte a timpului şi nu spuse mare lucru nici cât stătu treaz. Femeia mai în vârstă îi aruncase lui Max câteva priviri dezaprobatoare când văzuse că Max avea mâinile legate şi căluş la gură. Băieţelul se zgâise la ea şi o întrebase pe mama lui de ce avea bărbatul acela un fular legat peste gură.

— Nu te uita la el, Tommy! Este un răufăcător, îi răspunsese mama.

Grady încuviinţase din cap.

Acum cowboy-ul o studia pe Max cu o privire interesată.

— El de ce e legat şi are căluş? întrebă acesta.

Drept răspuns, Grady se mulţumi să îi arate ecusonul de şerif.

Max se întrebă dacă Grady ar fi lovit-o în faţa tuturor acelor martori dacă ar fi încercat să leşine chiar acolo, în trăsură. Nu ar fi fost la fel de dramatic ca în cazul în care ar fi căzut din picioare. Avea să fie nevoită să se prăbuşească

pur şi simplu peste Grady sau Andy. Iar aceştia ar fi ajuns inevitabil la concluzia că era ceva în neregulă cu ea dacă nu ar fi reuşit să o readucă în simţiri. Şi ar fi avut timp să o facă din nou înainte de a ajunge în Butte, în caz că se îndoiau în continuare că era bolnavă.

Voia să aştepte până ajungeau aproximativ la jumătatea distanţei dintre staţiile de poştă înainte să încerce. Dar şi altcineva aşteptase acel moment. Trăsura încetini şi se opri. Bărbatul brunet scosese deja pistolul. Grady se uita pe un geam, iar Saul pe celălalt, pentru a vedea de ce se opriseră. Max fu probabil singura dintre ei care observă că pistolul din faţa lor nu fusese scos pentru autoapărare; era îndreptat asupra lor. Erau victimele unui jaf *din interiorul* trăsurii?

— Aruncaţi-vă armele, spuse bărbatul brunet.

Max ar fi rânjit dacă nu ar fi avut căluş. Cu toţi banii furaţi şi neavând la îndemână nicio metodă rapidă pentru a face rost de alţii, Grady şi oamenii lui aveau să se trezească blocaţi în Butte timp de câteva săptămâni! Ei bine, desigur, dacă rămâneau în viaţă. Însă, judecând după expresia lui Grady, conştientizase şi el acest lucru şi nu avea de gând să se lase jefuit fără a opune rezistenţă.

Grady nu puse imediat mâna pe pistol. Saul deja îl aruncase pe al lui pe podea. Andy decise să facă pe eroul; scoase pistolul şi ţinti. Încasă un glonţ drept răsplată. Moment în care femeia, în loc să ţipe, îl lovi cu poşeta pe bărbatul brunet, care era aşezat lângă ea. Şi nimeri exact unde intenţionase, izbindu-l peste mâna care ţinea pistolul.

Arma jefuitorului de trăsuri nu îi căzu acestuia din mână, însă ajunse îndreptată spre podea. Iar în acel moment Andy scoase propriul pistol şi îl împuşcă pe tâlhar, apoi sări din trăsură pentru a se ocupa de persoana care o oprise din afară. Saul îşi recuperă rapid pistolul şi ieşi şi el pentru a-l ajuta pe Grady. Andy se prăbuşi în faţă, încă ţinând pistolul, deşi acum zăcea moale în mâna lui pe

banchetă. Chiar lângă Max…

— Eu nu aş face asta, o avertiză cowboy-ul.

Ei, pe toţi dracii, îşi spuse Max. Acum *el* era cu pistolul scos? Nu îşi dădea seama dacă era unul dintre jefuitori sau doar făcea o faptă bună pentru oamenii legii. Probabil cea de-a doua variantă, căci nu mai adăugă nimic. Iar femeia cu poşeta letală îi aruncă doar o privire scurtă înainte de a-şi strânge băiatul în braţe pentru a-l feri de privelişte cadavrului de pe bancheta de lângă ea.

Max se aplecă în faţă pentru a vedea dacă Andy era încă în viaţă. Era. Ochii îi erau larg deschişi, iar faţa i se schimonosise de durere. Max căută rana, apoi se crispă, constatând că era aproape de inima lui. *El* urma să aibă nevoie de un doctor – câtă vreme nu murea înainte să apuce să ajungă la unul.

Capitolul 39

Nu fuseseră decât doi bandiţi care încercaseră să jefuiască trăsura, iar acum erau morţi amândoi, cadavrele lor fiind legate deasupra trăsurii. Aveau să fie predaţi şerifului din Butte, pentru a fi îngropaţi.

Tentativa eşuată de jaf nu îi întârziase prea mult, poate doar vreo douăzeci de minute. Andy îşi pierdu cunoştinţa la scurt timp după ce trăsura se puse din nou în mişcare, dar încă respira. Saul primise de la femeie un prosop pe care îl ţinea apăsat peste rană, pentru a-i opri sângerarea.

Înainte să ajungă la Butte, mai aveau de oprit la o staţie de poştă, însă aceasta consta doar dintr-o casă şi un grajd. Chiar şi aşa, Max îşi coborî căluşul suficient cât să sugereze să facă o pauză acolo pentru a extrage glonţul din Andy. Grady nu îi răspunse, doar se întinse în faţă pentru a-

i pune căluşul la loc. Max o făcu singură înainte să o atingă el. Ticălosul. Nu era ca şi cum nu ar fi putut să îşi scoată singură căluşul cu mâinile legate în faţa ei. Dar, de fiecare dată când o făcea, Grady lega căluşul şi mai strâns. Ceea ce durea.

În cele din urmă, Max pricepu mesajul şi renunţă să mai încerce. Dar ultima dată Grady o avertizase şi că avea să-i lege mâinile la spate dacă îşi mai scotea căluşul. Singurul motiv pentru care nu făcuse acest lucru de la bun început era fiindcă ar fi fost nevoiţi să îi dezlege, apoi să îi lege din nou mâinile de fiecare dată când mâncau, ceea ce ar fi fost o bătaie de cap prea mare.

Sosiră în Butte devreme a doua zi dimineaţă. Andy fu dus direct la doctor, pe o targă. Saul luă cu el geanta lui şi pe cea a lui Andy şi se duse să îl caute pe şeriful local, pentru a-l informa despre tentativa de jaf. Grady îşi luă propria valiză şi coburii lui Max şi, ţinând-o de braţ cu cealaltă mână, porni în urma tărgii.

Pe drum, Max auzi fluieratul trenului. Grady înjură, auzindu-l şi el. Lui Max îi venea să râdă şi fu tentată să îşi scoată căluşul pentru a putea să o facă. Probabil că ar fi reuşit *la limită* să prindă trenul dacă nu ar fi fost întârziaţi de bandiţii din trăsură şi dacă unul din aceştia nu l-ar fi împuşcat pe Andy.

Grady o luă totuşi spre gară, târând-o şi pe Max după el, imediat ce doctorul începu să se ocupe de rana lui Andy. Ceea ce îi stârni îngrijorarea. Doar nu l-ar fi lăsat pe Andy în urmă, nu? Numai pentru a prinde următorul tren? El şi Andy erau prieteni, lucraseră împreună ani la rând. Fireşte că nu l-ar fi abandonat. Ar fi fost o cruzime prea mare, chiar şi din partea lui Grady.

Orarul trenului era afişat. Următorul pleca de-abia a doua zi la ora zece dimineaţa. Grady cumpără trei bilete, ceea ce îi răspunse lui Max la întrebare. Chiar avea de gând să plece fără Andy. Dar era încă posibil ca acea amânare să

fi fost suficientă ca Degan să îi ajungă din urmă. Dacă aflase în ce direcţie o luaseră la timp pentru a prinde următorul tren din Bismarck. Dacă apoi luase aceleaşi diligenţe pe care le folosiseră şi ei. Dacă măcar pornise în căutarea ei. Erau prea mulţi de „dacă” pentru a-şi putea astâmpăra neliniştea.

Se întoarseră la cabinetul doctorului pentru a aştepta veşti despre starea lui Andy. Când Saul li se alătură ceva mai târziu, Grady îl trimise să rezerve o cameră la cel mai apropiat hotel. O singură cameră.

Max începu să scoată diverse sunete pe sub căluş, cu insistenţă. Avea nevoie de o nenorocită de baie. Nu mai făcuse una de când fusese capturată la iaz, cu o săptămână în urmă.

În cele din urmă, Grady îi coborî căluşul pentru a o întreba:

— Ce-i?

— Am nevoie de o cameră doar pentru mine.

— Nu.

— Atunci am nevoie să fiu lăsată singură în cameră cât să fac o baie. La fel şi voi. Puţim toţi.

Grady nu putea nega acest lucru. Îi puse din nou căluşul şi o duse la hotel. Saul era încă la recepţie, ocupându-se de formalităţi. Grady o lăsă pe Max – şi bagajele – lângă el.

— Ocupă-te să facă o baie, dar să nu o laşi singură în cameră, îi spuse el lui Saul înainte de a porni înapoi spre doctor.

Roşie la faţă, Max îl urmă pe Saul pe scări. Dar el era şi mai ruşinat decât ea. De îndată ce li se aduse apa, îşi luă un scaun, îl mută la fereastră şi se aşeză pur şi simplu acolo, uitându-se afară în stradă, cu spatele la ea. Max ar fi putut să îi spună să nu se obosească, fiindcă oricum nu se dezbrăca de haine. Îşi dădu *totuşi* jos căluşul. Şi sfârşi prin a vărsa apă peste tot pe podea când ieşi din cadă. Dar nu îi

păsa. Şi nici nu îşi ceru scuze când Saul folosi unul dintre prosoape pentru a şterge podeaua.

— Ar trebui cel puţin să te schimbi în haine curate, murmură el.

— Nu ar trebui să mă aflu nicidecum aici, murmură ea drept răspuns. Degan pornise deja cu mine spre casă, să ştii.

— Da, sigur. Jackson Bouchard zicea că pistolarul era grav rănit.

— Jackson e un bandit mincinos care jefuia trenuri, replică ea, adăugând apoi: Degan se refăcuse îndeajuns cât să poată călători. Urma să pornim spre Texas a doua zi. Singurul lucru pe care l-aţi realizat furându-mă de lângă el a fost să îl scoateţi din sărite. Pun rămăşag că bănuieşti cam ce-o să se întâmple când vă găseşte.

Saul se dădu în spate din faţa ei.

— Cred că ar trebui să-ţi pui căluşul înapoi înainte să se întoarcă Grady.

Max îi ignoră sugestia şi se duse lângă fereastră, lăsând briza caldă să îi ajute hainele să se usuce. Nu avea niciun rost să îl mintă pe Saul. Poate că era suficient de credul cât să îi ia de bun fiecare cuvinţel, dar la ce ar fi ajutat-o? Grady era cel care dădea ordinele, iar Grady nu ar fi lăsat-o fără căluş suficient cât să apuce să îi spună ceva. Nici nu ar fi crezut-o dacă i-ar fi zis. Nimic din toate acestea nu contau. Fapta fusese săvârşită. Era în custodia lor acum. Iar Degan fie avea să vină, fie nu.

Capitolul 40

Grady şi Saul o lăsară pe Max să doarmă în pat în noaptea aceea. Ea fu surprinsă, până descoperi unde aveau să doarmă ei. Grady se întinse în faţa uşii, în ciuda faptului

că aceasta era încuiată. Saul se culcă în faţa ferestrei. Max îşi spuse că era şi aceasta o modalitate de a se asigura că nu fugea pe furiş cât timp dormeau. Dar, dacă ar fi existat în încăpere vreun obiect solid cu care să îl poată lovi pe Grady în cap fără a-l trezi pe Saul, ar fi încercat. Însă nu exista, cel puţin nu ceva care să nu facă prea mult zgomot când s-ar fi spart. Aşa că fu prima care alunecă în somn şi ultima care se trezi.

Saul coborî cu ea pentru a lua micul dejun, în timp ce Grady se duse să îl vadă pe Andy. Saul îi spuse că Andy avusese noroc. Glonţul se izbise de una dintre coastele lui înainte de a-i ajunge la inimă. Avea o coastă fracturată, precum şi o rană împuşcată, dar doctorul era optimist şi îl asigurase pe Grady că se aştepta ca Andy să se refacă în întregime cu îngrijirea adecvată – care nu includea niciun fel de deplasare în viitorul apropiat.

Era evident că Grady ţinea la prietenul său. Dar ceva îl zorea să se întoarcă în Texas imediat, şi nu era din cauza ei. Bingham Hills aşteptase doi ani pentru a o spânzura. Câteva săptămâni în plus nu ar mai fi contat. Bănuia că, de fapt, ceea ce-l făcea pe Grady să se grăbească era teama de Degan. Era singura explicaţie posibilă.

Oare Grady se aştepta să fie ucis încă din clipa în care Degan punea ochii pe el, fără a mai fi luat la întrebări? Poate. Pe de altă parte, el nu îl cunoştea cu adevărat pe Degan. Ştia doar că era un pistolar, periculos şi rapid. Desigur, reputaţiile erau întotdeauna exagerate, iar poveştile care circulau deveneau neverosimile, în funcţie de cine le spunea, şi era posibil ca Grady să fi auzit una dintre poveştile mai dramatice despre Degan, care includeau victime numeroase şi numele altor pistolari faimoşi pe care se credea că îi ucisese Degan. Oricum ar fi fost, Grady nu ar fi avut de unde să ştie că Degan avea un cod de onoare care impunea lupte drepte, iar ea nu intenţiona să îi ofere din proprie iniţiativă acea informaţie. Era perfect mulţumită

să îl ştie pe Grady îngrijorat.

Grady se întoarse înainte ca Max şi Saul să termine de mâncat şi îi scoase în grabă din hotel. Aveau vreo treizeci de minute până la plecarea trenului, după cum socoti ea. Şi era în criză de timp şi cu găsirea unui plan care să îi permită să nu urce în el. Îşi plimbă privirea în lungul şi în latul străzilor, căutându-l pe Degan. Ar fi fost uşor de observat. Dar nu era acolo, şi deja se vedea gara, micuţa clădire în care se aflau ghişeul de vânzări bilete şi telegraful, peronul pe care aşteptau destul de mulţi oameni, pentru a se sui în tren sau pentru a-şi lua rămas-bun, şi trenul lung întinzându-se dincolo de aceasta. Degan nu era nici acolo, singurul loc unde s-ar fi aşteptat să fie – dacă ajunsese în Butte.

Nu se împotrivise prea mult când fusese urcată în primul tren fiindcă avusese mâinile legate la spate, iar căluşul prins foarte strâns. Dar, ştiind că îşi semna propria condamnare la moarte din clipa în care păşea în acest tren, îşi smulse căluşul şi începu să ţipe şi să se zbată pentru a-şi smuci braţul din mâna lui Grady. Oamenii începură să iasă din prăvălii pentru a vedea ce se întâmpla. Lui Grady nu îi plăcu acest lucru. Îi făcea de ruşine. Era pe punctul de a-i trage o palmă pentru a o determina să tacă, ba chiar îşi trase palma în spate pentru a se pregăti. Apoi se auzi un foc de armă.

Sunetul nu fusese lângă ei, dar fusese îndeajuns de puternic încât să îl facă pe Grady să ezite. Max se opri din ţipat şi încercă să-şi dea seama din ce direcţie venise glonţul. Se uită în urma lor, aşteptându-se să îl vadă pe şeriful local sau pe ajutorul de şerif Barnes, dar nu era niciunul din cei doi. În faţa ei oamenii de pe peron se risipiseră, iar inima lui Max tresări. Degan tocmai cobora din tren.

O auzise ţipând! Urcase în tren pentru a se asigura că nu se îmbarcase deja.

Dădu să o ia la fugă spre Degan, dar uitase de mâna lui Grady pe braţul ei, care tocmai se strânsese mai tare. Aşa că se întoarse vijelios şi îl izbi peste cap cu mâinile legate.

La naiba, se dovedi dureros, dar cel puţin strânsoarea lui slăbi suficient cât să îi permită să se desprindă. Porni în goană spre Degan înainte ca Saul să încerce să o oprească. Voia să se arunce în braţele lui, dar se opri când ajunse efectiv la el. Nu era nebună. Nu puteai să-i faci aşa ceva unui bărbat, mai ales când era posibil să izbucnească un schimb de focuri din clipă în clipă. De fapt, era nebună. Nu putea sta departe de el, şi îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui. Braţele lui se strânseră în jurul ei, şi ea îl auzi şoptind:

— Maxie.

Înconjurată de forţa lui, se simţea fericită şi în siguranţă.

Degan îi ridică încheieturile de pe ceafa lui şi o desprinse de el, lăsându-şi ochii să o cutreiere din cap până în picioare. Privirea lui zăbovi asupra căluşului care acum îi atârna la gât, peste partea de sus a bandanei. Max mută nodul în faţă pentru a-l dezlega. Degan îi dădu mâinile la o parte şi îl dezlegă el.

Max rânjea acum, şi încă larg. Venise după ea! Şi fusese nevoit să călătorească la fel cum o făcuseră şi ei, fără a se opri să facă baie, să se bărbierească sau să îşi schimbe hainele, fără a dormi bine măcar o noapte. Nu arăta nici el impecabil de curat, cum era de obicei. Era la fel de prăfuit cum fuseseră şi ei când coborâseră din poştalion cu o zi înainte. Fără îndoială, Degan detesta acest lucru, la cât era de pretenţios, însă îndurase oricum totul pentru a veni cât mai repede posibil – pentru a o salva pe ea.

Încă îi venea să îşi petreacă braţele în jurul lui, dar prudenţa se dovedi mai puternică.

— Nu credeam că vei ajunge la timp.

— Te-au rănit? o întrebă el.

— Nu.

— Sunt legitimi?

— Da, direct din Bingham Hills.

Degan luă căluşul şi îl aruncă la pământ în spatele lui. Privirea i se aţinti din nou asupra lui Grady şi asupra lui Saul, care se apropiau atât de prudent, încât nu străbătuseră nici jumătate din distanţă încă.

— În Bismarck s-au cumpărat patru bilete, îi spuse Degan lui Max. Unde e cel de-al treilea bărbat care îi însoţea?

— Andy Wager a fost împuşcat. E la un doctor aici în Butte. Se grăbesc atât de tare să ajungă acasă, încât îl lasă în urmă.

— Tu ai făcut-o?

Max clătină din cap.

— A fost opera unor bandiţi, care însă nu au supravieţuit încercării de a jefui diligenţa. Eu nu am mai reuşit să pun mâna pe un pistol de când am plecat de la căsuţa din Dakota. Al meu este la ei. Mi l-aş dori înapoi. Şi mi-au luat şi calul şi l-au făcut cadou, nenorociţii!

— Dar în rest eşti bine?

— În afară de rănile de pe încheieturi provocate de frânghiile cu care am fost legată la mâini, da, nici că aş putea fi mai bine – acum.

Ridică privirea spre el şi îi zâmbi.

— Cum au reuşit să te ţină legată la gură dacă puteai ajunge singură la căluş?

— Cu ameninţări de a-l lega mai strâns de fiecare dată când mi-l dădeam jos, pufni ea.

— Să nu-mi spui că n-ai vrut şi tu să îi închizi gura, îi spuse Grady lui Degan. Turuie neîncetat.

Max încremeni. Nu le auzise paşii apropiindu-se din spatele ei. Grady tocmai păruse să facă o glumă. Serios? Aşa intenţiona să rezolve situaţia cu Degan? Se întoarse. Cei doi nu aveau pistoalele scoase. Inteligent din partea lor.

Dar fără îndoială ştiau că nu aveau să mai pună mâna pe ea.

— Nu e ceea ce crezi tu, domnule Grant, continuă Grady ezitant când Degan nu îi adresă niciun cuvânt. Se doreşte revenirea ei în Texas dintr-un alt motiv. Dar asta nu te priveşte.

— A, nu? După ce aţi furat-o de lângă mine?

— Dacă problema e legată de recompensă…?

— Nu e.

— Bun, fiindcă toate acuzaţiile împotriva ei au fost retrase anul trecut.

O, sigur, *lui* îi spuneau. Max mârâi spre Grady.

— Şi *mie* de ce nu ai putut să-mi spui asta?

Însă Degan remarcă:

— Nu aţi fi fost nevoiţi să o luaţi pe sus aşa cum aţi făcut-o dacă asta ar fi fost adevărat.

— Nu te supăra, domnule Grant, dar, după ceea ce am auzit despre tine, nu voiam să ne batem cap în cap cu tine acolo în sălbăticie. Şi nu eram sigur dacă ne vei crede când îţi vom spune că nu mai există o recompensă pentru întoarcerea ei.

— Nu sunt un ucigaş, spuse Degan rece. Şi aş prefera să nu devin unul azi. Aşa că vă sugerez să îmi spuneţi cât de repede de ce aţi luat-o pe sus – dacă nu mai e căutată de braţul lung al legii.

Grady dădu să bage mâna în interiorul hainei. Degan demonstră cât de rapid era cu pistolul. Apăru pur şi simplu acolo în mâna lui înainte să îl vadă careva scoţându-l.

Grady ridică mâinile în aer şi se grăbi să spună:

— Documentul din haina mea va explica totul.

Degan nu băgă pistolul înapoi în teacă.

— Scoate-l şi dă-i-l lui Max – după ce o scapi de nenorocita aia de frânghie.

Cu o privire circumspectă în direcţia lui Degan, Saul veni în faţă pentru a-i tăia frânghia de la încheieturi. Max fu

amuzată că Degan păruse ofensat că *ei* o legaseră, deşi la fel procedase şi el. Însă nu îşi trădă amuzamentul. Atât Grady, cât şi Saul păreau tensionaţi. Nimic din toate acestea nu avea sens nici cât negru sub unghie. Acuzaţiile împotriva ei fuseseră retrase? Nu îi venea să creadă! Era liberă?

Doar dacă nu cumva Grady făcea o încercare jalnică de a-l convinge pe Degan să plece pur şi simplu, servindu-i o porţie de minciuni. Dar ar fi putut să o facă şi la căsuţa din Dakota dacă acuzaţiile împotriva ei ar fi fost cu adevărat retrase. De fapt, nici nu ar fi avut ce să caute acolo dacă nu ar mai fi fost căutată pentru a fi judecată.

Grady îi întinse documentul împăturit. Max îl deschise şi începu să citească, însă nu ajunse prea departe. Făcând ochii mari, ridică privirea spre Grady.

— Carl e în viaţă? *Ştiam* eu că boşorogul era prea ţâfnos ca să moară!

— Arată puţin respect faţă de primarul tău – şi tutorele tău, spuse Grady îndărătnic.

Max păli.

— Bunica mea e moartă?

— Nu, nu este. Dar tribunalul a decis că nu e în măsură să te crească.

Max explodă:

— Ba pe toţi dracii, asta s-o crezi tu!

— E adevărat, o asigură Grady. Citeşte restul documentului legal şi vei înţelege de ce. Ella Dawson te-a lăsat să creşti ca un băieţoi. Nu se îndoieşte nimeni că te iubeşte, dar te-a lăsat să faci totul după bunul tău plac, în loc să te ghideze cum ar fi trebuit. Te-a lăsat chiar şi să pleci în lume de capul tău. Cum nu există niciun bărbat adult în familia ta, tribunalul a instituit un nou tutore pentru tine şi pentru fratele tău. Iar mie mi-a fost încredinţată sarcina de a te duce acasă pentru a primi o educaţie corespunzătoare.

— De ce tocmai Carl a fost numit tutore? vru ea să ştie.

— Fiindcă el a fost dispus să îşi asume răspunderea când nimeni altcineva nu voia.

Max îl privi cu ochii mijiţi.

— Ştii măcar câţi ani am, Grady Pike? Nu am nevoie de tutore.

— Nu ai încă douăzeci şi unu de ani şi nici nu eşti căsătorită, replică el. Iar legea impune ca până atunci să te afli în grija unui adult responsabil.

Degan luă documentul de la Max, dar continuă să îl fixeze pe Grady cu o privire rece.

— Pupilele n-au de ce să fie tratate ca nişte prizonieri, domnule Pike.

— Sunt şeriful Pike, şi ba da, atunci când refuză să vină de bunăvoie.

— Ai întrebat-o măcar dacă ar veni?

— N-a vrut să-mi spună nimic, Degan, interveni Max. Fiindcă ştia că nu l-aş fi crezut dacă mi-ar fi zis.

— Ai fi dispărut la prima ocazie care ţi s-ar fi ivit dacă ai fi aflat cine e tutorele tău. Apoi i se adresă lui Degan: Acel document este legal, domnule Grant.

— Tot aşa cum şi acele afişe erau legale? întrebă Degan.

Grady roşi de furie şi de ruşine. Însă Max vru să ştie:

— De ce am fost acuzată de crimă dacă nu a murit nimeni?

Fumegând, Grady îi răspunse:

— Ai împuşcat un om care *aproape* a murit. Dar apoi îi spuse lui Degan: Arată-i documentul judecătorului din localitate dacă mai ai îndoieli. Ştiam că Max se va opune, aşa că nu i-am spus. E chiar atât de simplu.

— Şi asta e simplu, spuse Degan. Rămâne cu mine.

Grady înţepeni.

— Nu ne putem întoarce acasă cu mâinile goale.

— Nu o veţi face, răspunse Degan şi băgă pistolul în toc. Mi-am terminat treburile în Dakota. Am fi fost în drum spre Texas, ba chiar am fi fost deja căsătoriţi, dacă nu aş fi fost împuşcat – şi dacă nu v-aţi fi băgat voi.

— Aveai de gând să te căsătoreşti cu ea?

— Încă am.

Era o cacealma destul de reuşită, constată Max rânjind încântată. Dar Grady încercă să îl demaşte.

— Dovedeşte-o!

— Poftim?

— Dacă nu e căsătorită până la sfârşitul zilei, vine cu noi.

Capitolul 41

— În caz că erai curioasă, găsesc sporovăială ta fermecătoare, spuse Degan cu nelipsita-i expresie de om serios când plecară din gară.

Max izbucni în râs. Remarca reuşise în mod cert să îi reducă din tensiune. Nu era sigură cum avea să îi scoată Degan din acel bucluc, dar probabil plănuise ceva.

— Calul tău e la mine, adăugă el.

Max ţipă de bucurie şi îşi aruncă din nou braţele în jurul lui. Degan o îmbrăţişă la rândul lui şi o strânse scurt, poate puţin prea tare, apoi îi dădu drumul. Mâinile lui nu se desprinseră de pe ea însă. Zăboviră pe talia ei. Lui Max îi plăcea să le simtă acolo. Fiindcă ştia că Grady era în spatele lor, începuse să îi urmărească încă din clipa în care ieşiseră din gară. Degan nu făcea decât să se dea în spectacol pentru el, fără îndoială, încercând să îl convingă că formau un cuplu fericit. Dar nu îşi putea permite să pară prea afectuos. Trebuia totuşi să îşi menţină reputaţia.

Când porniră din nou la drum, Max se gândi să

întrebe:

— Cum ai reuşit să îmi iei calul înapoi?

— Bouchard mi l-a înapoiat cu dragă inimă.

— Cu dragă inimă?

— S-a simţit obligat.

Max zâmbi larg, dar apoi oftă dezamăgită:

— Dar nu ai putut să îl aduci pe Noble cu tine, nu-i aşa? Dacă ai luat diligenţa pentru a ajunge aici atât de rapid cum ai făcut-o, nu ai fi avut cum să aduci şi caii noştri cu tine. Nu ar fi apucat să doarmă.

— Vizitiul diligenţei a rezolvat problema asta. Mi-a sugerat să prindem o căruţă pentru invalizi în spatele trăsurii. O mai făcuse şi altă dată, doar că nu pe distanţe atât de mari. Dar a funcţionat. A fost nevoie să înlocuim căruţa doar o singură dată, fiindcă nu era la fel de rezistentă ca trăsura. Şi, cum am cumpărat eu toate locurile din diligenţă, atelajul acesteia nu a avut de tras prea multă greutate suplimentară.

Max fu uluită că el făcuse atâtea eforturi şi cheltuieli pentru ea. Sugera că fusese disperat, şi totuşi nu şi-l putea imagina pe Degan Grant disperat.

— Chiar nu credeam că vei ajunge aici la timp, fiindcă eram convinsă că nu îţi vei abandona calul auriu. Mă bucur că ai găsit o soluţie să nu o faci.

— Îl vom vizita pe Noble după ce fac o baie, îi spuse el.

Se vedea deja biserica în faţa lor, iar Degan porni cu Max spre ea.

— Doar glumeai, nu? întrebă Max.

Degan se mulţumi să răspundă:

— Aş vrea să îmi cunosc toate opţiunile.

Intrară într-o biserică mică şi simplă, cu turlă albă, însă nu era nimeni în ea. Max oftă uşurată până când Degan o luă de mână şi o conduse la casa din vecini. Max auzi femei povestind şi râzând înăuntru.

Când Degan bătu la uşă, îi deschise o femeie mai în vârstă care făcu ochii mari la vederea lui.

— Asta e casa părintelui? întrebă el.

— Da, este, dar el nu e acasă acum. Eu sunt soţia lui. Oare vă pot ajuta?

Două dintre prietenele femeii veniseră lângă ea la uşă. Una din ele ţinea în mână un ghem de lână şi andrele. Se părea că tocmai întrerupseseră un cerc de tricotat.

— Am nevoie ca părintele să oficieze o căsătorie, îi explică Degan.

— Numele voastre?

— Degan Grant şi Maxine Dawson.

Ochii femeii se făcură şi mai mari, iar una din prietenele ei îi şopti ceva la ureche. Apoi femeia îi zâmbi lui Degan.

— Soţul meu ar trebui să se întoarcă până la ora cinci. Sunt sigură că va putea să o facă.

— E în regulă, câtă vreme ne poate căsători înainte de apusul soarelui.

Max ştia că Degan adăugase acest lucru pentru urechile lui Grady şi ale lui Saul, care îi urmăreau în continuare de la o distanţă discretă. Merseră mai departe pentru a căuta un hotel. Max îl ghidă pe Degan spre altul decât cel în care fusese cazată noaptea trecută, cu Grady şi Saul. Degan ceru apă pentru baie. Odată ajunşi în camera lor, se aşeză să citească decretul de instituire a tutelei. Grady i-l ceruse înapoi, însă Degan îl ignorase. Lui Max îi plăcuse să vadă că nu era singura persoană pe care o ignora.

Dar era mare păcat că Grady îi intuise cacealmaua. Probabil Degan nu se aşteptase la aşa ceva.

Se duse la fereastră şi îl văzu pe Grady stând pe cealaltă parte a străzii şi supraveghind intrarea în hotel. Saul era probabil în spatele clădirii, făcând acelaşi lucru. Ea şi Degan nu ar fi putut să iasă de acolo înainte de lăsarea

întunericului fără a fi văzuţi şi opriţi.

Când Degan puse documentul deoparte după ce îl citi, Max îl întrebă:

— Ai de gând să cauţi un judecător, să verifici aia? De asta ai păstrat-o?

— Am studiat dreptul la universitatea din Chicago, la insistenţele tatălui meu. Voia să fiu capabil să le fac faţă şi avocaţilor lui, şi celor cu care aveau aceştia de a face. Flutură din mână spre document. Nu mă îndoiesc că documentul este legal. Dar mijloacele la care a recurs Carl Bingham pentru a-l obţine probabil nu au fost.

Max încuviinţă din cap.

— Bingham Hills nu are un judecător local, doar unul regional care vine din când în când. Se caza întotdeauna la familia Bingham. Grady e omul lui Carl, deci probabil şi judecătorul la fel.

— E irelevant dacă într-adevăr aşa e, sau pur şi simplu i-a făcut „gazdei" sale o favoare. Documentul trebuie anulat, şi conţine indicaţii exacte despre cum se poate înfăptui acest lucru: împlinirea vârstei de douăzeci şi unu de ani sau căsătoria. Aşa că astăzi ne căsătorim.

— Dar nu vorbeai serios în privinţa asta!

— Vorbesc acum.

— De ce? întrebă Max.

— E cel mai puţin periculos mod de a ne întoarce în Texas şi de a afla din ce motiv e Carl Bingham atât de hotărât să te aibă sub control. Nu-ţi face griji, nu trebuie să fie o căsnicie în adevăratul sens al cuvântului, ci doar una de convenienţă. Nu am uitat condiţia ta esenţială pentru căsătorie – un motiv temeinic şi fericit, parcă aşa ziceai. În plus, există modalităţi de a ne „descotorosi" de căsătorie după ce aflăm ce se petrece în Bingham Hills.

— Te referi la desfacerea căsătoriei?

— Da. Degan bătu cu degetul în document. Ăsta e doar un alt mijloc de a obţine controlul asupra ta.

Deocamdată e necesar ca Bingham să înceteze să mai poftească la premiul pe care l-ar obţine prin tine, indiferent care este acesta. Premiul trebuie să îi devină indisponibil.

— Şi, dacă sunt deja căsătorită, atunci asta pune capăt întregii poveşti?

— Aşa ar trebui.

— Sau te transformă pe tine într-o ţintă, nu se putu ea abţine să nu remarce.

Dar nu îi veni să creadă când îl văzu zâmbind drept reacţie la replica ei.

— Sunt ani buni de când trăiesc ca o ţintă. M-am obişnuit.

Dar ea nu era obişnuită să îl ştie astfel. Însă o căsătorie temporară ar fi putut funcţiona, îşi dădu ea seama. Până acum Max ar fi fost uşor de manipulat dacă oricare dintre intrigile lui Carl ar fi avut rezultatele scontate. Dar de acum urma să fie nevoit să îl înfrunte pe Degan, iar bărbaţii se purtau diferit unul cu celălalt decât atunci când aveau de-a face cu femei. Carl avea să fie nevoit să fie mult mai prudent.

Le fu adusă apa caldă. Degan îi sugeră să facă ea baie prima, în spatele paravanului, cât timp el se bărbierea. Îi spuse totodată să deschidă sacul lui cu mâncare. Nu mai era deloc mâncare în el, însă Max îşi descoperi fericită restul lucrurilor personale pe care le lăsase la căsuţă, inclusiv fusta cu modele florale şi bluza albă pe care i le cumpărase Degan şi pe care le putea purta la biserică în după-amiaza aceea.

Luară prânzul la un restaurant din apropiere, unde Grady şi Saul se aşezară la o altă masă. Cei doi nici măcar nu încercau să ascundă faptul că îi supravegheau. Degan nu se arătă deranjat. De fapt, lui Max îi păru chiar amuzat de situaţie când spuse:

— Poate ar trebui să merg să îi invit să ni se alăture.

Nu o făcu, firește, dar prelungi prânzul cu încă o oră,

bând cafea şi o a doua porţie de desert, doar pentru a vedea dacă oamenii legii aveau să plece primii. Nu o făcură.

După prânzul prelungit, se opriră la oficiul telegrafic. Degan îi explică de ce trebuia să îl ţină pe ofiţerul Hayes la curent cu răufăcătorii care puteau fi tăiaţi de pe lista lui, inclusiv ea, acum că acuzaţiile fuseseră retrase. Îi trimisese lui John veşti despre Kid Cade înainte de a pleca din Dakota, dar nu avusese timp să îl informeze că Willie Nolan şi banda lui nu aveau să mai jefuiască niciodată trenuri. Max fu încântată când Degan o duse la grajd să îl vadă pe Noble.

Calul părea să fi supravieţuit cu bine călătoriei. La fel şi Degan. Max îl întrebase despre rană cât timp Degan se aflase în cadă – într-o încercare de a nu se gândi la el gol. El o asigurase că abia dacă îl mai înţepa puţin acum, dar ea se îndoia că i-ar fi spus chiar dacă ar mai fi avut *cu adevărat* dureri.

Când se făcu aproape ora cinci, porniră spre biserică. Max începu să aibă îndoieli în privinţa a ceea ce erau pe punctul de a face, iar acele îndoieli sporiră odată ce biserica le apăru în faţa ochilor.

— Eşti sigur că vrei să faci asta? îl întrebă ea pe Degan.

— Ţi-am zis, e doar o măsură temporară – şi evităm vărsarea de sânge.

Ar fi fost dispus să îl împuşte pe Grady pentru ea? Ei bine, nu să îl împuşte mortal, dar probabil nu ar fi ezitat să îl schilodească.

Cu siguranţă nu aşa îşi imaginase Max nunta ei, fără nimeni din familia ei de faţă şi cu mirele purtând un pistol la şold. Dar căsătoria nu era reală – sau, mai exact, nu era suficient de reală cât să dureze. Trebuia să îşi amintească în permanenţă acest lucru – şi să uite cât de puternică era impresia că făcea nunta forţată de împrejurări.

Nu ar fi avut cum să nu observe mulţimea de oameni strânşi în faţa bisericii, dar nu îşi dădură seama ce se petrecea decât când se apropiară mai mult şi auziră pe cineva strigând:

— Uite-l! Ăla e faimosul pistolar care se căsătoreşte azi!

Oamenii din mulţime lungeau gâturile pentru a-i vedea pe Degan şi pe viitoarea lui soţie. Max îşi dădu seama că Degan era o celebritate pentru aceşti oameni, după recentul schimb de focuri dintre el şi Jacob Reed, din acest oraş. Chiar şi ajutorul de şerif Barnes era acolo. Max fu uluită de prezenţa semnificativă. Degan păru iritat de atâta atenţie şi porni hotărât înainte, încercând să ajungă cu ea înăuntrul bisericii.

Dar apoi îşi făcu apariţia omul din cauza căruia se aflau acolo, însoţit de aghiotantul lui.

— Stai aşa, îi spuse Grady lui Degan. Mi-a trecut prin minte că ai nevoie de permisiunea tutorelui ei pentru a face asta.

Degan se întoarse şi scoase pistolul.

— Ba nu am.

Mulţimea vui şi se dădu un pas în spate, la unison, dar nu plecă nimeni, toţi ochii rămânând aţintiţi cu aviditate asupra lui Degan. Grady nu dădu înapoi. Saul, alb la faţă, încercă să îl tragă de acolo, însă Grady părea să se fi înfipt bine în pământ.

Acesta fiind, probabil, motivul pentru care Degan adăugă:

— Fac exact ceea ce mi-ai cerut, şerifule Pike, mă căsătoresc cu Max înainte de apusul soarelui. Şi o să se întâmple chiar acum – într-un fel sau altul.

Ameninţarea era subînţeleasă. Grady părea dornic să mai spună ceva, dar mulţimea începuse brusc să îl aplaude pe Degan. Max mai că izbucni în râs. Grady fusese şerif atât de mult timp, încât nu era obişnuit să îşi vadă ignorate

ordinele – sau sugestiile, dacă ajunsese până acolo. Însă Bingham Hills era un oraş paşnic. Prin care nu trecuse niciodată nimeni precum Degan. Grady pur şi simplu era depăşit de situaţie în încercarea de a-i face faţă unui pistolar de talia lui. Şi cu siguranţă nu avusese niciodată de-a face nici cu o mulţime pornită împotriva lui.

În pofida expresiei neprietenoase a lui Grady, Degan consideră problema lămurită şi o conduse pe Max în biserică. Grady şi Saul îi urmăriră în continuare şi îşi croiră drum până la strana din faţă, aşezându-se între două femei instalate deja acolo. Una din femei îşi tampona ochii, exclamând către toată lumea din jurul ei:

— Pur şi simplu ador nunţile!

Biserica se umplu rapid cu oameni dornici să asiste la ceremonie. Degan dădu mâna cu preotul, care se prezentă, apoi îl întrebă:

— De unde această grabă bruscă de a face nunta, domnule Grant?

— Mireasa mea a fost cam prinsă săptămâna trecută, iar acum s-a eliberat.

Degan aruncă o privire către Grady în vreme ce rosti aceste cuvinte. Max fu nevoită să îşi înăbuşe un hohot de râs când îl văzu pe Grady roşind de furie.

Preotul, neobservând scena mută, începu ceremonia.

— Ne-am adunat azi aici pentru a lega acest bărbat şi această femeie prin sfânta taină a căsătoriei. Dacă are cineva vreo obiecţie, să vorbească acum sau să tacă pe vecie.

Max îşi ţinu răsuflarea, refuzând să se uite la Grady. Dacă ar fi spus ceva în acel moment, ar fi fost în stare să îl împuşte chiar ea. Dar auzi agitaţia din spatele lor şi aruncă o privire peste umăr. Grady *într-adevăr* se ridicase, însă cele două femei aşezate lângă el îl trăseseră înapoi.

Preotul nu observă acest lucru şi continuă:

— Aveţi verighetele?

Degan nu răspunse. Max suspină în sinea ei, surprinzând rânjetul satisfăcut al lui Grady, căci nunta avea să fie anulată chiar în acel moment. Fireşte că Degan nu avea verighete. Nici ea nu se gândise la acest aspect!

Dar apoi un bărbat în vârstă se ridică şi spuse:

— Eu şi soţia mea am fi bucuroşi să le împrumutăm pe ale noastre pentru ceremonie. Verighetele astea au strâns cincizeci de ani norocoşi.

Un suspin colectiv de uşurare se ridică din mulţime, inclusiv dinspre Max. Chiar dacă mariajul nu era unul adevărat, constatase că şi-l dorea mai mult decât orice. Pentru a pune capăt planurilor lui Carl, îşi spunea ea. Atunci de ce fu atât de încântată când îl auzi pe Degan rostindu-şi jurământul?

— Eu, Degan Grant, te iau pe tine, Maxine Dawson, să îmi fii soţie, să te am alături de acum înainte, la bine şi la rău, bogat sau sărac, când voi fi suferind şi când voi fi sănătos, să te iubesc şi să te preţuiesc până când moartea ne va despărţi.

După ce Max îi repetă acelaşi jurământ lui Degan, fură declaraţi soţ şi soţie, iar Degan o sărută scurt. Doamne, auzi toate bătrânele înfiorându-se emoţionate la acel gest! Apoi avură parte de o altă surpriză.

— Soţia mea şi prietenele ei şi-ar dori să veniţi până în spate, vă rog, spuse preotul. Vă rog să nu o dezamăgiţi, altfel o să-mi rupă mie urechile. Urmaţi-mă!

Ultimele cuvinte fură rostite destul de tare, o invitaţie adresată întregii adunări. Şi înţeleseră de ce când ieşiră din biserică pe uşa din spate. În curtea acesteia fuseseră întinse mese încărcate cu mâncare, iar un grup de scripcari tocmai începuse să cânte. Doamnele aflate în slujba bisericii le organizaseră o petrecere!

Max se simţi înduioşată de atenţia şi de generozitatea acestor străini şi totodată încântată. Se aşteptase ca nunta ei să aibă loc într-o atmosferă tensionată, pe potriva

circumstanţelor, dar acum în mod cert nu mai era cazul. Toată lumea povestea, râdea şi se distra – sau, mai precis, toată lumea în afară de Grady. Max chiar îl văzu o dată plesnit peste mână de una dintre femei când se întinsese după o farfurie de mâncare. Fiindcă fusese atât de hotărât să împiedice nunta fericitului cuplu, nimeni dintre cei de acolo nu era încântat de prezenţa lui.

Acela fu momentul când Grady se apropie de ea şi de Degan. Max spera că venise să îşi ia rămas-bun, din moment ce nu era dorit acolo, şi o ştia şi el, însă nu ar fi trebuit să îşi facă iluzii. Nu îi felicită, nici nu se arătă surprins de faptul că duseseră într-adevăr ceremonia până la capăt; în schimb, cu o expresie în continuare extrem de posacă, se mulţumi să îi întrebe dacă aveau să se afle în trenul ce pleca a doua zi dimineaţă.

— De regulă, mă simt jignit când cineva mă face mincinos, şerifule Pike.

— Nu te-am… dădu Grady să îl asigure.

— Dar e ziua nunţii mele, aşa că voi face o excepţie. Ţi-am spus deja că vom merge în Texas. Faptul că îmi pui la îndoială cuvintele *este* acelaşi lucru cu a mă face mincinos.

— Nu ai spus când anume veţi merge, bombăni Grady, în apărarea lui.

— Fiindcă e irelevant, şi, la drept vorbind, a încetat să te mai privească din momentul în care Max a fost declarată soţia mea. Însă presupun că ea ar prefera să îşi viziteze familia mai degrabă decât să plece imediat în luna de miere, aşa că probabil o vom lua spre sud dimineaţă. Dar, pentru binele tău şi al meu, ţi-aş sugera să nu mai pui vreodată la îndoială vorbele mele.

Max se gândi că era un minunat dar de nuntă să-l vadă pe Grady pus într-o situaţie în care era atât de neputincios. Mare minune că nu izbucni în râs. Însă nu se îndoia că Grady şi Saul aveau să îi urmărească în continuare, chiar şi aşa, până ajungeau în Texas, în ciuda a

ceea ce-i spusese Degan. Grady îi era prea devotat lui Carl Bingham – şi intereselor acestuia – pentru a nu o face.

Distracţia continuă. Max era convinsă că toată lumea venise deja la ei să îi felicite, şi totuşi mereu mai apărea cineva. Apoi îl auzi pe Degan spunând:

— Ei, fir-aş al naibii!

Se zgâi la bărbatul care se îndrepta spre Degan cu mâna întinsă. Era înalt şi foarte chipeş, cu părul negru şi ochii de un albastru-deschis. Îi şopti:

— Îl cunoşti?

Află răspunsul la întrebare când bărbatul ajunse la ei şi se prezentă:

— Sunt Morgan Callahan.

— Mi-am dat seama, răspunse Degan, strângându-i mâna.

— Da, eu şi Hunter auzim frecvent cât de mult semănăm. Felicitări pentru nuntă, dar te rog spune-mi că nu te afli aici din cauza mea.

— Nu e cazul, dar de ce ai crede asta?

— Am auzit de la nişte mineri de pe aici că lucrezi pentru tatăl meu. Ştiu că el detestă faptul că prefer mineritul în locul muncii la fermă alături de familia mea.

— Asta vă priveşte doar pe tine şi pe Zachary – şi nu pentru asta m-a angajat.

— Deci e adevărat? Chiar datorită ţie a avut loc căsătoria dintre fratele meu şi fata familiei Warren?

— Eu aş zice că Hunter s-a descurcat singur.

— Sunt surprins. Ura sincer gândul de a avea acea căsătorie aranjată aruncată pe umerii lui. Eu mi-am spus că nu o să se înfăptuiască decât dacă îl târăşte cineva, ţipând şi zbătându-se, până la altar.

— Crede-mă, nimic nu l-ar fi putut împiedica pe Hunter să facă nunta aceea. Vei înţelege de ce când o vei cunoaşte pe soţia lui.

Morgan zâmbi.

— Îmi pare rău că am ratat toată distracţia, dar am dat o lovitură pe cinste care mi-a adus multe bogăţii, dar voi merge acasă în vizită imediat ce rezolv o dispută cu o doamnă care mi-e rivală în minerit. Şi nu, nu încerc să te întreb dacă te-aş putea angaja! Dar poate îmi dai voie să sărut mireasa, dacă tot am ratat ocazia de a o săruta pe proaspăta soţie a fratelui meu?

— În niciun caz, spuse Degan, petrecându-şi un braţ pe după talia lui Max.

Max nu fu sigură dacă Degan vorbea serios sau pur şi simplu acesta era stilul lui de a glumi, însă Morgan râse, insistând:

— Eu nu sunt ca Hunter, care se pricepe să farmece orice femeie pe care-i cade privirea! Dar nici nu am de gând să mă cert cu faimosul Degan Grant. Vă urez casă de piatră!

Când Morgan se îndepărtă, una dintre doamne avu curajul de a veni să îi ceară lui Degan să danseze cu soţia sa. Făcând ochii mari, Max aşteptă temătoare reacţia lui la *acea* propunere. Însă Degan o surprinse, conducând-o lângă celelalte cupluri care dan sau în apropierea muzicienilor. Se interpreta o versiune aparte a unui vals. Melodia era mai rapidă decât un vals tradiţional, dar nu la fel de impetuoasă ca restul melodiilor pe care le cântaseră scripcarii până atunci. Ritmul deveni uşor mai lent când începură să danseze, iar Degan o trase pe Max suficient de aproape de el cât ea să-şi poată sprijini capul pe umărul lui. Zâmbetul ei deveni visător. Apoi căscă – şi râse de ea însăşi.

— Eşti obosită, spuse el, căci o auzise.

Trecuse prin multe în ultima săptămână, tratată de Grady ca o prizonieră şi zguduită de o adevărată furtună de emoţii date de revederea cu Degan şi de faptul de a-i fi devenit soţie, chiar dacă doar cu numele.

— Puţin, recunoscu ea.

— Să mergem!

De data aceasta, Max nu avu nimic împotriva îndemnului deja familiar. Înconjuraţi de o mare de urări de bine şi de lacrimi de fericire din partea doamnelor care adorau nunţile şi însoţiţi de un comentariu al soţiei preotului cum că nunta lor, datorită celebrităţii lui Degan, triplase numărul celor care veneau de obicei la biserică, Degan o duse pe Max, deja somnoroasă, înapoi la hotel.

Capitolul 42

— Şeriful tău e deja bănuitor, iar acum, că toată lumea din oraş ştie că ne-am luat, nu putem risca să cerem să ni se aducă un pat de campanie în cameră.

Max se aşteptase ca Degan să fi rezolvat deja acest aspect, aşa cum făcuse la toate celelalte hoteluri în care se cazaseră după Bozeman. Dar nu îi putea reproşa că uitase, după tot ce se întâmplase în ziua aceea.

— Pot să dorm pe podea, se oferi ea.

— Putem împărţi patul – câtă vreme rămâi pe partea ta din el.

Max îşi aminti ce se întâmplase în dimineaţa aceea în Bozeman când se trezise şi îl găsise la bustul gol şi privind-o. Şi sărutul acela… îşi dori să nu şi-l fi amintit. Probabil că acum nu avea să se mai poată gândi la nimic altceva.

Şi totuşi, Degan îi dăduse de înţeles destul de clar că s-ar fi putut întâmpla din nou, aşa că Max îl asigură că nu, alegând să îl tachineze:

— Crezi că Grady va da buzna peste noi dimineaţă ca să verifice aşternuturile?

— Nu cred că e dornic să-şi încheie socotelile cu viaţa, nu.

— Nu ştiu, Grady poate fi al naibii de hotărât, mai ales

dacă îşi bagă în cap ideea că mariajul nostru e strict unul de convenienţă. Max căscă, dar continuă să îl tachineze. Am să păzesc aşternuturile cu preţul vieţii. Ba chiar am să le iau cu mine dimineaţă. Dar probabil că ar trebui să mă dezbrac ceva mai mult decât o fac de obicei, în eventualitatea că poate totuşi e dornic să-şi încheie socotelile cu viaţa – sau se caţără să arunce o privire pe fereastră în toiul nopţii, caz în care probabil nu l-am auzi.

— Încerci să mă faci să râd?

Ea zâmbi larg.

— Nu prea îmi iese, aşa-i?

— Dezbrăcatul pare o idee interesantă.

Oare o tachina *el* acum? Sau îi trecuse şi lui prin minte acelaşi lucru: că nimeni în afară de ei nu ar fi avut de unde să ştie dacă într-adevăr făceau dragoste? Căsătoria ar fi putut fi oricum anulată. Ar fi fost doar nevoiţi să mintă puţin…

Însă Degan venea spre ea şi avea un aer ceva mai hotărât decât de obicei. Nefiind deloc sigură de ce intenţiona să facă, Max se dădu câţiva paşi înapoi până nu mai avu unde să se retragă şi se trezi cu spatele lipit de perete.

— Ştii că nu ţi-e teamă de mine, Maxie, deci ce faci?

Chiar păruse uşor amuzat?

— Tu de obicei nu vii atât de aproape de mine.

— Şi există un motiv temeinic pentru asta.

— Atunci ce faci *tu*?

— Fac o excepţie, pentru a-ţi oferi sărutul de care nu ai avut parte la biserică – un sărut de cununie.

— Dar m-ai sărutat şi acolo.

— A fost atât de rapid, încât nici nu eram convins că ai observat. Iar ăla nu s-a pus, având în vedere prezenţa acelui martor dezagreabil. Mă gândeam că poate ţi-ar plăcea unul adevărat pentru această primă căsnicie a ta.

Îi amintea că aceasta nu avea să fie singura ei

căsătorie chiar în timp ce se pregătea să pecetluiască uniunea lor printr-un sărut adevărat? Glumea? Probabil că da. Ar fi trebuit să ştie că nu era o idee bună să îl tachineze. Degan se răzbuna.

Ridică o mână pe pieptul lui.

— Putem să lăsăm totul aşa cum şi trebuia să fie – o căsătorie falsă.

— E doar atât de falsă pe cât îţi doreşti tu, Maxie, spuse el încet, aplecându-se spre ea. Dar tot ai să te alegi cu acel sărut. Consideră-l un motiv de aducere-aminte.

De parcă ar fi putut uita vreodată ceva legat de el. Dar nu reuşi să se ferească de gura lui. Nici nu încercă prea tare. Şi, foarte rapid, descoperi că sărutul lui nu era genul pe care să i-l fi putut oferi într-o biserică. Nici pe departe.

Degan îi ridică un picior şi îl petrecu pe după şoldul lui, aplecându-se şi mai mult spre ea. Limba lui intră imediat în acţiune, încolăcindu-se peste a ei, ispitind-o să îi răspundă. Nu fu nevoit să insiste. Trupul ei reacţionă în faţa lui aşa cum o făcea de fiecare dată, cu senzaţia de tulburare senzuală care se zvârcolea în ea ca şi cum ar fi încercat să îl găsească, fără a reuşi. Însă mâinile ei reuşeau. Ridică una din ele la ceafa lui, apoi o mută rapid în părul lui. Cealaltă i se strecură sub jachetă, însă se poticni în vesta lui. Ar fi fost dispus să se oprească îndeajuns cât să o lase să se descotorosească de vestă?

Degan se opri mai mult de atât. Se dădu în spate atât de rapid, încât o făcu să se împleticească. În ochi îi luceau flăcări, însă vocea îi era la fel de lipsită de inflexiuni ca întotdeauna când îi spuse:

— Aşa. În caz că s-au căţărat pe acoperişul de vizavi şi se uită încoace.

Max clipi.

— Asta a fost doar pentru a salva aparenţele?

— Fireşte.

Maxine fu tentată să îl lovească.

— Sunt prea obosită să îmi mai ardă de jocuri azi!

Se desprinse de perete şi îşi trase bluza peste cap, aruncând-o pe un scaun. Apoi se descălţă de încălţări şi de şosete, ceea ce o făcu să ţopăie puţin, dar era prea frustrată pentru a sta jos până se descălţă. Îşi descheie fusta şi o lăsă pur şi simplu să îi cadă grămadă la picioare înainte de a porni hotărâtă spre pat şi a smuci cuvertura de pe acesta. Apoi se căţără în mijlocul patului şi se întinse ca şi cum ar fi aşteptat să vină şi el să i se alăture. Dar al naibii să fie dacă avea să-i dea voie să o facă – până se trezi cu Degan, la bustul gol, întinzându-se lângă ea.

— Aia a fost pentru Grady, spuse el încet. Asta e pentru noi.

Max începu să se bâlbâie:

— Ce… ce crezi că faci?

El o sărută înainte de a-i spune:

— Relaxează-te şi întoarce-te, să te pot frecţiona pe spate.

La cât era de obosită, oferta era prea ademenitoare pentru a o refuza. Se rostogoli pentru a primi masajul, dar senzaţia era atât de divină, încât deveni din ce în ce mai somnoroasă, până când el o întoarse pe spate şi începu din nou să o sărute. Gura lui coborî tot mai mult şi o muşcă mărunt de gât, stârnindu-i furnicături plăcute ce îi străbătură tot corpul. O sărută pe umăr şi o atinse pe sân, trecându-şi degetul în jurul sfârcului ei, foarte uşor, până când ea icni. Însă nu se opri. Continuă să o dezmierde, în timp ce gura lui coborî şi mai mult, lăsând o dâră de săruturi până când limba lui ajunse să se plimbe jucăuş peste vârful celuilalt sân. Max suspină, inundată de valuri de fierbinţeală, şi îşi trecu degetele prin părul lui, îl mângâie pe ceafă. Degan o săruta pe ambii sâni acum, îndreptându-şi atenţia când asupra unuia, când asupra celuilalt, mângâind-o în acelaşi timp şi cu mâinile.

Gura lui se mută şi mai jos, sărutând-o pe abdomen în

timp ce mâinile o dezmierdau pe şolduri şi coapse. Ce făcea, oare? Avea de gând să o acopere cu săruturi până în vârful picioarelor? Nu se putea gândi la nimic dincolo de acea idee, nu putea decât să se bucure de plăcerea pe care i-o ofereau mâinile şi gura lui. Senzaţia deveni atât de intensă, încât fu nevoită să inspire adânc şi să închidă ochii. Însă, când el îi depărtă blând picioarele şi o sărută pe interiorul coapsei, Max deschise larg ochii. Iar când Degan ajunse la cel mai sensibil punct al trupului ei, ea atinse orgasmul.

Era complet şocată, uluită, încântată şi totuşi prea extenuată pentru a înţelege ce se întâmplase. Când alunecă în somn, i se păru că îl aude pe Degan spunând:

— Noapte bună, doamnă Grant.

Capitolul 43

Cole Callahan se întoarse în galop la fermă. Nu avea boneta mamei lui, după care fusese trimis în oraş. De la vizita pe care Allison Montgomery le-o făcuse părinţilor lui, Mary tânjise după o bonetă nouă şi elegantă ca a ei şi îşi comandase una din est. Iar el fusese trimis în oraş în fiecare zi pentru a vedea dacă sosise. Doamna aceea din est lăsase o impresie foarte puternică asupra părinţilor lui. Şi-ar fi dorit să fi fost şi el acasă în ziua aceea pentru a o întâlni.

Părinţii lui tocmai se întorseseră şi ei de pe moşie pentru a lua prânzul. Îi găsi ieşind din grajd şi pornind spre casă şi sări de pe cal lângă ei. Mary păru dezamăgită când văzu că nu avea nicio cutie de pălării prinsă de şa, însă Cole ştia că îi putea alunga dezamăgirea cu vestea palpitantă pe care o adusese.

Zâmbind larg, Cole exclamă:

— Am o telegramă de la Morgan!

Zachary îşi drese vocea şi luă telegrama închisă de la fiul său.

— După atâta timp, băiatul binevoieşte în sfârşit să ne anunţe că e încă viu?

— Îţi făceai griji că nu mai e? întrebă Mary.

— Fireşte că nu, dar el nu ştia asta.

— *Ştiam* eu că ar fi trebuit să o deschid pur şi simplu, spuse Cole nerăbdător. Tată, ce mai aştepţi?

Zachary deschise telegrama, dar ridică brusc din sprâncene când citi primul rând.

— Ei, a naibii treabă! Morgan a dat de aur. Apoi adăugă oftând: Sperasem să primesc veşti mai bune.

Cole râse.

— Ce ar putea fi mai bun de atât?

— Vestea că e pregătit să renunţe la prostia aia de minerit şi să se întoarcă definitiv acasă.

— Tată, dacă a dat de aur înseamnă că nu va mai săpa el singur de-acum încolo, va avea echipaje care vor face asta pentru el.

Însă Mary vru să ştie:

— Ce altceva mai spune?

Zachary citi mai departe, apoi zise:

— Cred că s-a scrântit de cap. „Cine ar fi crezut că spinii pot fi atât de plăcuţi?” Ce-o mai fi însemnând şi asta?

Mary smulse telegrama din mâinile soţului ei.

— Probabil ceva tufişuri cu spini l-au condus spre locul unde a descoperit vâna de minereu, presupuse ea.

— Sau e îndrăgostit de cineva care îl scoate din minţi ceva teribil, spuse Cole rânjind.

Mary pufni în râs.

— Morgan îndrăgostit? Asta ar fi minunat, dar tare mă îndoiesc. A fost prea preocupat de obsesia lui cu mineritul. Când ar fi avut timp să se îndrăgostească?

— Ei bine, o altă persoană pe care o cunoaştem a

făcut-o, spuse Zachary zâmbind la rândul său. Citeşte ultimul rând, Mary.

Ea o făcu, apoi exclamă:

— O, vai! Degan s-a căsătorit!

— Se pare că Morgan ştie că Degan lucra pentru mine. Altfel de ce ar fi pomenit despre nunta lui? spuse Zachary.

— Glumeşti? interveni Cole. Orice are legătură cu Degan Grant e o veste importantă şi care merită dată mai departe, ceea ce am de gând să fac chiar acum. Încălecă şi porni spre oraş, strigând peste umăr: Nu staţi după mine la cină!

— Mi-a plăcut fata aia, Allison, spuse Mary, când ea şi Zachary porniră din nou spre casă. Mă bucur mult că a reuşit să-l ajungă din urmă pe Degan.

— Oare ochii tăi s-au oprit la cuvântul „căsătorit”? o tachină Zachary. Morgan spune că Degan s-a căsătorit cu o blondă drăguţă, iar asta în mod cert nu o descrie pe domnişoara Montgomery.

Mary ridică din sprâncene, apoi oftă.

— Presupun că acum ar trebui să sper că Allison nu îl va ajunge din urmă. Oare ce-o fi punând la cale pistolarul acela, de a preferat o fată pe care o cunoaşte prea puţin în loc de iubita lui de mult pierdută?

*

Max se plictisise de peisajul pe care îl traversa trenul, şi nu era decât prima zi din drumul lor spre Texas. Cum era deja a treia oară când călătorea cu trenul, după drumul până în Dakota şi înapoi, fascinaţia de a se deplasa atât de rapid trecuse. Ba chiar se gândi să tragă un pui de somn, deşi nu era obosită.

Cel puţin nu trebuia să rămână singură cu Degan. Încă roşea când se gândea la ceea ce se întâmplase în

noaptea nunţii lor. Fetele de la bordel nu îi pomeniseră despre aşa ceva. Degan îi simţise jena în dimineaţa aceea şi îi spusese:

— Nu ai de ce să roşeşti pentru ceea ce s-a întâmplat noaptea trecută. Asta fac oamenii căsătoriţi. Ţi-am spus, căsnicia asta poate fi atât de falsă cât îţi doreşti tu să fie, şi aşa vor rămâne lucrurile până vei veni tu să îmi spui că vrei altceva.

Trenul în care se aflau nu era unul elegant, în care să fi putut ocupa un compartiment privat; erau aşezaţi la grămadă cu toţi ceilalţi pasageri şi acolo aveau să rămână, zi şi noapte. Grady şi Saul se aflau şi ei în tren pe undeva. Max îi văzuse îmbarcându-se în Butte. Doar că avuseseră grijă să stea în alt vagon. Sau poate se ocupase Degan de acest lucru.

Prima parte a călătoriei se dovedi mult mai scurtă decât s-ar fi aşteptat Max. Aveau să ajungă la principalul nod feroviar, din Ogden, Utah, mai târziu în noaptea aceea, iar acolo puteau să se mute în trenul care o lua spre est şi care avea să facă legătura în cele din urmă cu cel care avea destinaţia Texas.

Însă în seara aceea, în timp ce luau cina în vagonul-restaurant, Degan îi spuse:

— S-ar putea ca mâine să avem ceva probleme cu prietenul nostru Pike.

Ea pufni în râs.

— În niciun caz nu e prietenul nostru. Dar de ce? Cei doi ne-au evitat până acum.

— Probabil se aşteaptă ca mâine să urcăm în trenul ce o ia spre est, dar eu mă gândesc să mai stăm câteva zile în zona Ogden în loc să ne continuăm imediat drumul.

— De ce?

— Am o treabă de terminat.

Max nu avea de gând să îl lase să scape cu o explicaţie atât de vagă.

— Ce treabă?

— John Hayes mi-a trimis o telegramă în Butte, anunţându-mă că a aflat de la Poliţia Federală a Statelor Unite că Charles Bixford a fost văzut în apropiere de Ogden. El e unul dintre răufăcătorii pe care John trebuie să îi aresteze.

— Ţin minte notiţele despre Roşcatul Charley.

— Încă nu s-a reuşit trimiterea unui şerif după el, iar şerifii locali ezită să îl înfrunte singuri pe Bixford.

— Deci ai să mergi tu să îl cauţi?

— Da.

Hotărârea lui Degan de a le modifica planurile nu o încântă deloc pe Max. Se grăbea teribil de tare să îşi vadă bunica şi să îl scoată pe Johnny de sub papucul lui Carl, convinsă că acolo se aflase acesta de la semnarea acelui nenorocit de decret de instituire a tutelei. Nu se aşteptase la această amânare în drumul lor spre casă.

Clocoti în sinea ei, cu gândul la ceea ce-i spusese Degan, dar, de îndată ce terminară de mâncat şi se întoarseră la locurile lor din vagonul de pasageri, menţionă şi alte opţiuni:

— Ştiu că mai ai de capturat încă un răufăcător pentru a-ţi plăti favoarea datorată prietenului tău, dar de ce vrei să porneşti tocmai pe urmele celui mai periculos dintre toţi? Din câte ţin eu minte, sunt câţiva şi în Wyoming, stat prin care vom trece în drum spre Texas, şi alţi câţiva în Colorado, care ne e tot în drum. De ce tocmai Roşcatul Charley?

— Nu am nevoie să mai arestez pe niciunul dintre ei. Trei au fost deja tăiaţi de pe listă.

— Din cauză că au fost retrase acuzaţiile împotriva mea?

— Nu, ci fiindcă unul dintre cei doi răufăcători din Wyoming e mort deja.

Max nu îl întrebă de unde ştia acest lucru. Fără

îndoială fie fusese martor la moartea acestuia, fie fusese implicat în ea. Dar acum, că ştia că nu era obligat să pornească pe urmele celui mai periculos dintre toţi, era cu atât mai derutată de decizia lui.

— Nu mi-ai spus de ce! îi aminti ea.

— Fiindcă Charles Bixford omoară doar din plăcere şi a ucis deja un şerif care a încercat să îl aresteze. Şi fiindcă John are familie. Va trebui să pornească el pe urmele lui Bixford dacă nu o fac eu.

Şi Degan nu avea familie? Nu, fireşte că nu. Ea nu conta, nici familia pe care o lăsase în urma lui. Viaţa unui om de familie precum John Hayes conta. Îi era prieten. Înţelegea, doar că nu îi convenea.

— Grady a fost cândva un şerif adevărat, înainte de a deveni marioneta obedientă a lui Carl. Te-ar putea ajuta.

Degan îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii. Max înţelese că acesta era răspunsul lui. Încheiase discuţia. Dacă ar fi crezut că aveau să rămână împreună mai mult decât era necesar pentru a ajunge în Texas, ar fi făcut un efort să îl descotorosească de acel obicei iritant. Şi totuşi, trebuia să recunoască, Degan se schimbase de când îl cunoscuse ea. Timpul pe care îl petrecuseră singuri în Dakota îl făcuse să se deschidă cât de cât cu ea. Nu făceau conversaţie exclusiv la masă. Şi rareori se mai întâmpla să se închidă în el aşa cum o făcuse acum, cel puţin nu faţă de ea – doar când ea spunea ceva prostesc, cum ar fi fost să sugereze că i-ar fi prins bine puţin ajutor.

Capitolul 44

— Serios? Nu faci baie întâi?

Degan tocmai ieşea pe uşa camerei de hotel în care intraseră nu de mult timp, pentru a merge în oraş să pună

întrebări oamenilor. Faptul că sărise peste baie îi lăsă lui Max impresia că spera să îşi rezolve chiar azi treburile în oraş, ca de a doua zi să poată porni spre Texas.

— Ogden e un oraş mare, adăugă el, dar ar trebui să aflu până la cină dacă Roşcatul Charley este sau nu aici. Şi încuie uşa.

Max ar fi vrut să se strecoare şi ea afară şi să pună întrebări, pentru a-l ajuta, însă comentariul lui despre încuierea uşii îi aminti că Grady şi Saul se cazaseră la acelaşi hotel imediat după ei. Deşi

Grady fusese martor la ceremonia de nuntă, l-ar fi crezut în stare să o ia pe sus şi să fugă cu ea dacă o prindea singură. Carl îi poruncise lui Grady să o aducă înapoi.

Dacă i-ar fi permis să apară graţioasă în Bingham Hills în compania lui Degan, ar fi însemnat să admită că nu îşi făcuse treaba. Şi era prima dată când ea şi Degan aveau să stea separaţi, de când o salvase în Butte.

Făcu o baie şi se duse la fereastră, sperând să îl vadă pe Degan întorcându-se la hotel. Dar cum nu văzu nici urmă de el, nici într-un capăt, nici în celălalt al străzii, se gândi să iasă pe furiş pentru a merge să îl ajute. Îşi recăpătase pistolul şi îl purtase în permanenţă de când plecaseră din Butte. Putea să îi facă faţă lui Grady câtă vreme acesta nu o lua prin surprindere. Dar nu plecă din cameră, fiindcă nu ar fi vrut ca Degan să se întoarcă şi să descopere că dispăruse.

Apoi observă un bărbat cât un munte care chiar ar fi putut fi Roşcatul Charley. Avea părul roşcat, o claie încâlcită ce îi acoperea tot capul şi asortată cu o barbă stufoasă şi la fel de roşcată. Ţinea între dinţi un trabuc scurt şi gros şi purta o jachetă ponosită peste salopeta de fermier, amândouă părând atât de uzate, încât ar fi putut fi aceleaşi cu care fusese îmbrăcat şi când plecase din Nebraska. Se plimba pur şi simplu pe mijlocul străzii,

râzând când oamenii fugeau speriaţi din calea lui.

Un bărbat atât de mare nu avea să fie uşor de arestat. Şi poate că nici focurile de armă nu l-ar fi oprit. Cu atâta carne în exces, probabil nici măcar nu ar fi simţit un glonţ. Iar Degan era prea direct. S-ar fi aşteptat ca un individ să cadă la pământ dacă era nevoit să îl împuşte, nu să se năpustească furios asupra lui, aceasta fiind reacţia pe care şi-o imagina Max din partea uriaşului roşcat.

Spera că bărbatul nu era Roşcatul Charley. Spera că Degan nu avea să creadă că era el dacă îl observa. Însă o făcu. Max îl văzu pe Degan ieşind de sub veranda unei clădiri aflate puţin mai jos pe stradă faţă de hotel. Îl strigă pe Bixford pe nume. Max îşi încleştă mâinile pe pervaz când bărbatul masiv în salopetă se opri şi se întoarse încet.

Degan era deja cu pistolul scos. Charley nu părea să poarte vreunul, salopeta lui neavând nevoie de niciun fel de curea.

Şi nu părea câtuşi de puţin îngrijorat de apariţia lui Degan. Toţi ceilalţi erau prudenţi în preajma lui Degan, dar nu şi individul acesta. El se mulţumi să îşi scoată relaxat din buzunar un trabuc nou, înlocuindu-l pe cel scurt şi aprinzându-l de la ciotul acestuia – apoi îl aruncă spre Degan. Trabucul ateriză la picioarele lui Degan. Acela fu momentul în care Max îşi dădu seama că trabucul avea un scurt fitil la capăt.

Era un baton de dinamită! Degan se aruncă spre un jgheab de apă aflat de cealaltă parte a străzii. Însă explozia se produse prea repede. Max păli, neştiind dacă Degan reuşise să ajungă în spatele jgheabului la timp, sau dacă mai conta acest lucru, având în vedere că jgheabul sărise în aer. Şi stâlpii verandei din spatele acestuia fuseră spulberaţi, ducând la prăbuşirea acoperişului. Ferestrele prăvăliei se făcuseră zob şi ele. Iar nenorocitul acela de ucigaş în masă îşi continuă pur şi simplu plimbarea pe stradă, cu râsul lui tunător răsunându-i în urmă.

Scrutând frenetic grămada de moloz, cu ochii mari, Max nu îndrăzni să respire până nu îl văzu pe Degan ridicându-se încet. Apa zburase în toate părţile, udându-l din cap până în picioare, dar, în mod incredibil, partea din spate a jgheabului rămăsese intactă, deşi celelalte trei laturi nu. Iar Degan încă ţinea pistolul în mână.

Primul lui glonţ se înfipse în partea cărnoasă a piciorului lui Charley, ceea ce nu reuşi să îl facă decât să se întoarcă din nou. Cel de-al doilea foc de armă nimeri mâna care tocmai se întinsese după un alt baton de dinamită, ceea ce nu făcu decât să îl împiedice să mai bage mâna în buzunar. Însă uriaşul roşcat reacţionă exact aşa cum şi-l imaginase Max. Roşcatul Charley se năpusti spre Degan. Cel de-al treilea glonţ i se înfipse în celălalt picior, în genunchi. Iar asta fără îndoială duruse. Chiar şi aşa, se mai scurse încă o clipă prelungă înainte ca bărbatul să se răstoarne, când piciorul cedă sub el.

Degan ar fi trebuit să îl împuşte pur şi simplu în cap. Max aşa ar fi făcut. Cine i-ar fi dus dorul unui astfel de ucigaş? Însă Degan reuşise să îl dezarmeze pe Bixford când îl împuşcase în mână, împiedicându-l să mai declanşeze vreo explozie. Iar Degan nu ar fi ucis un om neînarmat, chiar dacă nu s-ar fi putut găsi niciunde careva care să-i mulţumească fiindcă îl lăsase în viaţă pe acesta anume.

Max coborî în fugă scările şi se năpusti în stradă. Şi nu ezită să îşi arunce braţele în jurul lui Degan când ajunse la el, în ciuda mulţimii care se strânsese acolo, inclusiv şeriful local şi cei doi oameni ai legii din Texas.

Ajunse la timp pentru a-l auzi pe Grady bombănind:

— Ar fi fost drăguţ din partea ta să ne spui că eşti şerif.

Era evident că de-abia atunci observase insigna pe care Degan o purta.

— De ce? răspunse Degan indiferent. Nu contează cu nimic pentru misiunea voastră, nici pentru a mea.

Apoi şeriful local spuse:

— Bixford a aruncat în aer o mină din Coalville, mai la sud, explozia omorând cinci bărbaţi, dar nu eram sigur că el a fost autorul. L-am luat la întrebări, dar el a negat, aşa că nu am putut să îl arunc după gratii. Am pus însă să fie supravegheat, pentru a mă asigura că nu pleacă din oraş. Urma să sosească un martor care să îl identifice, dar aşteptăm deja de trei săptămâni venirea lui. Presupun că acum pot să-l anunţ pe şeriful din Coalville că nu mai am nevoie de el. Habar nu aveam că era căutat pentru atât de multe crime prin alte locuri. Sunt recunoscător pentru ajutor, domnule şerif.

Discuţia continuă. Max încetă să o mai asculte şi se mulţumi să rămână lipită cu urechea de pieptul lui Degan. Bătaia inimii lui avea darul de a o alina în momentul acela. Fu surprinsă că Degan nu o desprinse de el, ba chiar rămase cu un braţ petrecut pe după spatele ei. Probabil îl făcea de râs, îmbrăţişându-l aşa în public, când jumătate din oraş îşi făcuse apariţia acolo pentru a vorbi despre explozie. Dar acum nu mai părea nimeni înspăimântat în preajma lui.

Toată lumea îi mulţumea, lucru cu care probabil nu era obişnuit. Max avea impresia că nimeni de pe acolo nu ştia cine era şi poate că nu ar fi contat nici dacă ar fi ştiut, nu după ceea ce tocmai făcuse pentru oraşul acela. Max îşi spuse că Degan ar fi putut probabil să se integreze oriunde odată ce oamenii descopereau cât era de bine să îl aibă prin preajmă. Dar bănuia şi că Degan nu rămânea niciodată într-un singur loc într-atât de mult încât lumea să afle acest lucru.

— Te-am udat toată, spuse el, conducând-o înapoi la hotel, cu braţul încă petrecut în jurul ei.

— Asta e tot ce ai de spus? A fost cât pe ce să fii aruncat în aer! Ar fi trebuit să îl împuşti mai întâi şi abia apoi să îl întrebi dacă el e Roşcatul Charley, nu să îi laşi

răgaz să arunce dinamită spre tine.

— Ai urmărit ce s-a întâmplat?

— Da, am văzut totul. Şi *nu* o să te descotoroseşti de mine murind. Aşa că nu mai încerca şi altă dată.

Ştia cât de ridicole erau cuvintele ei, dar refuza să şi le retragă. Şi nu se lăsă îmbunată nici când el spuse:

— Am să ţin cont de asta.

Capitolul 45

Trei zile mai târziu, când coborâră din tren pentru un popas de o noapte în Council Bluffs, Iowa, şi intrară la un hotel pentru a se caza peste noapte, Degan remarcă, apelând la unul dintre tonurile mai discrete ale lui:

— Dacă vrei propria ta cameră, atunci trebuie să-i facem pe prietenii tăi să creadă că ne certăm. Apoi adăugă chiar mai încet: Aşa că dă-mi o palmă!

— În niciun caz.

— Ba fă-o, şi încă înainte să plecăm din hol. Putem apoi să ne împăcăm în faţa lor, după ultimul popas, înainte să ajungem în Texas.

Max nu se putea îndura să îl lovească fără motiv. Începea să o irite disponibilitatea lui de a-i face pe plac şi de a-i îndeplini toate dorinţele. De fapt, Degan se purtase în cea mai mare parte ca un soţ adevărat de când se căsătoriseră, din toate punctele de vedere cu excepţia unuia, indiferent dacă avuseseră sau nu spectatori. Chiar şi acum îi putea ghici amuzamentul. Începea să devină pricepută în a recunoaşte semnele care indicau că era amuzat. Chiar dacă buzele nu i se curbau în sus într-un zâmbet, tonul îi devenea mai blând, la fel şi expresia din ochii lui care de obicei erau de un cenuşiu rece. Ar fi pus rămăşag că în momentul acela râdea în sinea lui. Însă ea

sigur nu.

Dar îşi înghiţi orice replică şi se uită mânioasă spre copoiul de Grady, care stătea lângă uşa hotelului, privindu-i cum îşi rezolvau formalităţile de cazare pe ziua respectivă. Grady se îndoia sincer că mariajul lor era real şi se dădea peste cap să găsească o cale de a o demonstra. Constataseră că atât camera lor, cât şi ceea ce făceau ei în ea aveau într-adevăr spectatori – ideea nu fusese doar o posibilitate îndepărtată. În Ogden, Max îl observase pe Saul dormind pe acoperişul clădirii de peste drum de hotelul lor, ţinând în mână o lunetă. 1-1 arătase lui Degan. Acesta se mulţumise să ridice din umeri. Probabil şi acel lucru îl amuzase. Pe de altă parte, el nu păruse să-şi fi petrecut o noapte de coşmar împărţind patul cu ea, aşa cum fusese pentru ea.

Crezuse că a dormi împreună fără a se atinge avea să îl tulbure şi pe el la fel de mult cum o tulbura pe ea. Însă el trecuse fără probleme peste noaptea aceea în Ogden. Şi nu era câtuşi de puţin deranjat de gândul că aveau să fie nevoiţi să împartă din nou patul şi în noaptea asta. Nu, îl amuza că Max chiar sugerase să îi ia o cameră separată.

Dacă nopţile nu ar fi fost atât de călduroase încât să fie nevoiţi să lase ferestrele deschise, iar dacă perdelele nu ar fi fost atât de subţiri încât să poată fi date la o parte de cea mai uşoară briză, nu ar fi fost nevoiţi să doarmă în continuare în acelaşi pat. Dar îşi spuse că poate de data aceasta temerile ei nu erau justificate. Poate că acest hotel avea draperii groase, nu ca ultimul în care se cazaseră.

Nu urcară direct în camera lor pentru a afla; Degan se mulţumi să trimită lucrurile lor în cameră. Intenţionau să scoată caii la o plimbare înainte de a se spăla pentru cină, iar Max aşteptase cu nerăbdare acel moment.

Animalele aveau de suferit din cauză că nu se mişcau suficient. Fuseseră scoase la o plimbare lungă când se aflaseră în Ogden, iar Degan voia s-o facă din nou şi azi,

înainte de a se urca, a doua zi, în trenul ce o lua spre sud. Fuseseră nevoiţi să vină atât de mult spre est pentru a putea lua trenuri care să îi ducă tocmai până în Texas, însă, cum călătoriseră cu Transcontinental Railroad, drumul nu durase decât câteva zile. Max se bucură că avea şansa să viziteze Council Bluffs, oraşul care intrase în istorie ca fiind punctul din care pornise reţeaua de cale ferată ce străbătea întreaga ţară, întinzând liniile estice care ajunseseră în Iowa tocmai până pe coasta de vest. Nu îi aminti lui Degan că se aflau din nou la doar o zi distanţă de Chicago dacă ar fi mers cu trenul. Era sigură că Degan era şi el conştient de acest lucru. Dacă intenţiona să mai meargă acasă vreodată, ei nu îi spusese nimic. Dar oricum nu s-ar fi întâmplat înainte să îşi încheie ei socotelile. Era sigură de acest lucru.

Plimbarea călare se dovedi distractivă şi avu şi un bonus. Îl scoase din minţi de îngrijorare pe Grady, care, neavând cal, nu putuse să se ţină după ei. Se mulţumiră să se plimbe pe străzi. Erau prea multe ferme prin apropiere pentru a merge altundeva.

Când încetiniră pentru a se întoarce, Max deschise subiectul:

— Am putea coborî din tren în Texas, la una dintre opririle pentru alimentarea cu apă, înainte să ajungem în Fort Worth. S-ar putea să nu ne ia decât o zi sau două în plus dacă restul drumului l-am face călare, în loc să parcurgem cu poştalionul ultima bucată până acasă.

— Prietenii tăi ne vor urma exemplul.

— Mi-aş dori să nu îi mai tot numeşti prietenii *mei.* Dar ei nu au cai, deci nu pot să ne urmărească.

— Pike e şerif de Texas. Va lua împrumut doi cai sau îi va confisca pe cei de poştă.

— Chiar crezi că ar face aşa ceva?

— Da. Şi aş prefera să nu îmi fac tabăra suficient de aproape de ei cât să îi aud dacă ţipă.

— Alternativa e de a călători cu poştalionul în compania lor. Ceea ce nu va fi plăcut.

— Atunci consideră problema rezolvată.

Ea zâmbi larg.

— Ai de gând să îi împuşti înainte să urcăm în poştalion?

Degan nu binevoi să îi răspundă, aruncându-i în schimb una dintre privirile lui dure. Max nu făcu decât să izbucnească în râs şi porni în galop, luându-se la întrecere cu el până în oraş.

Odată ajunsă înapoi la hotel, Max descoperi că draperiile din camera lor erau subţiri. Dar, pe de altă parte, camera lor avea propria sală de baie, cu apă la robinet. Fireşte că era aşa, din moment ce se aflau atât de aproape de coasta estică, dar tot i se păru o surpriză plăcută.

Apoi avu parte de o altă surpriză. După ce se spălară, Degan o duse la cumpărături. Găsi un magazin în care se vindeau articole vestimentare şi accesorii de bază atât pentru bărbaţi, cât şi pentru femei, ba chiar şi câteva haine de-a gata, deşi acestea erau doar pentru bărbaţi şi băieţi.

Văzând acest lucru, Degan remarcă:

— Păcat că nu vom sta aici suficient cât să treci pe la o croitoreasă.

— Am acasă o mulţime de haine în regulă. Nu am nevoie de altele, din moment ce voi ajunge curând acasă.

— S-ar putea să avem definiţii diferite pentru conceptul de „în regulă”, replică el.

Max nu fu sigură că înţelese la ce se referise, până nu îşi aminti de prietena lui Allison şi de cum fusese îmbrăcată aceasta. Îşi dădu ochii peste cap. Nu, în mod cert nu avea haine de genul acela. Dar în Bingham Hills ar fi arătat de-a dreptul nelalocul ei dacă s-ar fi îmbrăcat astfel.

În cele din urmă, ajunse să îşi cumpere şosete şi o bandană, apoi rămase preţ de câteva minute cu privirea aţintită asupra unui cuier de pălării care era ticsit cu bonete

elegante. Degan dădu să ia una, dar Max clătină din cap şi se îndepărtă. Nu avea nevoie de ceva atât de frivol şi pe care nu l-ar fi folosit niciodată. Însă râse când, ceva mai târziu, Degan îi îndesă pe cap o pălărie cu borul lat, una neagră ca a lui, doar că nu la fel de rafinată. Iar apoi găsi un lănţişor subţire ca o sfoară, pe care îl încolăci în jurul calotei, fixându-l cu o frumoasă broşă cu camee. Max fu amuzată să îl vadă improvizând, transformând o pălărie de cowboy cu borul lat într-o bonetă, dar fu în acelaşi timp înduioşată de gestul lui.

Surpriza mai mare fu când îi strecură pe deget o verighetă înainte de a ieşi din magazin. Ba chiar îi ridică mâna la buze şi îi sărută inelul de pe deget, moment în care Max observă că îşi cumpărase şi lui un inel. Fâstâcindu-se, se uită în jurul ei, căutându-i pe Grady sau pe Saul, însă aceştia nu se aflau acolo, deci nu o făcuse doar de ochii lor:

— Nu era nevoie, spuse ea, coborând privirea spre verigheta ei de aur.

— Ştiu. Dar acum duşmanul tău va vedea dintr-o privire că eşti căsătorită. Nu vei fi nevoită să te scotoceşti după certificatul de căsătorie pentru a o demonstra – plus că prea mulţi bărbaţi se uită la tine când nu încerci să ascunzi faptul că eşti femeie.

Max izbucni în râs.

— Încerci să mă faci să cred că eşti gelos?

— Nu a ţinut, aşa-i?

— O, nu ştiu – poate puţin.

Cinară apoi la un restaurant departe de hotel, unul rafinat care oferea preparate din bucătăria franţuzească, ceva ce ea nu mai gustase niciodată. Grady şi Saul nu îşi făcură apariţia, lipsa lor transformând cina într-o experienţă cu atât mai plăcută. Iar Max consumă o jumătate de sticlă de vin, sperând că avea să o ajute să doarmă în noaptea aceea. Degan nu îşi turnă decât un pahar şi nu bău decât jumătate din el. El nu lăsa niciodată garda jos. Şi *el* nu avea

niciodată dificultăţi cu somnul.

Dar Max îşi spuse că în noaptea aceea nu avea să întâmpine nici ea probleme. Se simţea cât se poate de binedispusă după o zi atât de agreabilă. Când se întoarseră în camera lor, chiar trase la o parte draperiile şi dădu cu tifla în dreptul ferestrei, în caz că Saul era pe undeva pe acolo cu luneta după el. Rânjind, se dezbrăcă până la lenjerie şi se băgă în pat. Şi aproape adormise când i se alătură şi Degan.

Apoi se trezi complet. Salteaua era prea moale. Se lăsase pe o parte când Degan se întinsese în pat. Max aproape se rostogoli până peste el. Înjură în barbă şi se prinse de jumătatea ei de saltea.

— Dacă vrei ceva, e suficient să ceri.

„Nu, în niciun caz nu a zis aşa ceva", îşi spuse ea.

— Sunt bine.

— Eşti sigură?

— Da!

Se duseseră naibii speranţele ei de a dormi. Iar reacţia se declanşase deja, acea nerăbdare tensionată ce se stârnea în ea, ca şi cum cineva tocmai i-ar fi făcut ferfeniţă nervii. Simţi fierbinţeala trupului lui Degan doar pentru o fracţiune de secundă înainte de a-i întoarce spatele, dar tot îi era cald. Iar imaginaţia ei o lua razna când era atât de aproape de el. Era din nou aproape gol?

Nu îl privise înainte de a se băga în pat şi nu avea de gând să se întoarcă nici acum pentru a-l privi. Degan stinsese lămpile, dar lumina de la felinarele pretenţioase ale oraşului se strecura şi în încăpere.

O oră mai târziu, Max era în continuare cu ochii în tavan, încă încercând să nu îşi încleşteze pumnii. Poate că o plimbare ar fi ajutat-o. Trebuia să facă *ceva,* dar l-ar fi trezit dacă s-ar fi dat jos din pat. Aşa era el, se trezea pe loc la cel mai mic sunet sau la cea mai slabă mişcare, motiv pentru care Max se străduia să îşi stăpânească impulsul de

a se foi şi agita în pat, deşi simţea că în curând avea să înceapă să ţipe dacă nu cobora. Măcar dormea? Nu putea să-şi dea seama când el era atât de tăcut, atât de nemişcat, ca şi cum ar fi aşteptat ceva.

În cele din urmă, se întoarse spre el şi îl înghionti:

— N-ai vrea să faci naibii dragoste cu mine odată? Încep să îmi pierd…

Degan ajunse deasupra ei atât de rapid, încât Max nu mai apucă să îşi termine propoziţia. Şi, dacă nu şi l-ar fi imaginat de zeci de ori făcând acest lucru, poate că ar fi fost surprinsă de reacţia lui.

— Să nu te mai opreşti de data asta, îl avertiză ea.

— Nu, doamnă.

Degan rânjea. Efectiv rânjea! Ceea ce o făcu să îi răspundă cu un zâmbet minunat şi cu cea mai strânsă îmbrăţişare posibilă. Şi îi mai stârni şi altceva, o minunată senzaţie de căldură ce păru să alunge toată frustrarea din ea. În cea mai mare parte.

Când gurile li se atinseră, Max îşi încolăci braţele pe după gâtul lui. Din această poziţie, Degan avu oarecare dificultăţi în a o dezbrăca de lenjerie, dar reuşi. Doar că de data aceasta o făcu lent, mângâind-o în acelaşi timp. Părea să îşi dorească să o atingă peste tot, pe braţe şi chiar pe degete, peste coaste şi pe toată lungimea piciorului ei, pe care şi-l ţinea îndoit lângă şoldul lui. Nu îi ignoră nici măcar laba piciorului la care reuşi să ajungă. Mâinile lui străbăteau un drum lent şi seducător, plimbându-se în sus şi în jos pe trupul ei, liniştind-o şi excitând-o tot mai mult.

Max îşi aminti noaptea când Degan încercase să o încălzească frecţionându-i tot corpul, o tentativă de a o alina care scăpase de sub control. Oare acelaşi lucru îi făcea şi acum, fiindcă simţise că fusese pe punctul de a exploda? Nu, atingerea lui era mult mai senzuală în noaptea aceea. Încerca să o facă să se relaxeze, însă fără a o lăsa să uite ce i se pregătea. Şi nu se oprea nicio clipă din

a o săruta. Gura lui putea să o tulbure profund într-o secundă, ca apoi să o muşte mărunt şi blând de buze. Părea să se mişte intenţionat încet pentru a-i arăta că în fantastica intimitate de care se bucurau împreună exista ceva mai mult decât o explozie de pasiune.

Însă pasiunea creştea constant, ca şi cum ar fi fost o creatură vie. Respiraţia ei deveni mai profundă. Mâniile ei îl mângâiară tremurătoare. Iar când mâna lui se strecură între picioarele ei, îi aprinse dorinţe fierbinţi ce îi mistuiră trupul asemenea unei flăcări înghiţind tufe uscate. Gemu în faţa potopului de senzaţii plăcute, apoi râse înăbuşit, fiindcă geamătul îi scăpase necontrolat. Dar în acelaşi timp îşi arcui trupul spre el. Un alt gest care îi scăpase involuntar. Sau poate că totuşi o făcuse intenţionat. Degan probabil îşi spuse că da, căci reacţionă oferindu-i exact ceea ce îşi dorea, lucrul după care tânjea cu disperare. Îşi sprijini braţele de o parte şi de cealaltă a ei şi se ridică peste ea, şi fu sublim pentru Max să îl simtă intrând în timp ce o privea în ochi, îi urmărea reacţia. Apoi îşi dădu seama că nu voia doar să vadă ce emoţii stârnea în ea, ci o şi lăsa *pe ea* să vadă ce stârnea *în el.* Avea de gând să o lase să îl privească ajungând la orgasm – O, Doamne! Se prăbuşi imediat în prăpastie, urmată de el.

Capitolul 46

Max nu ar fi vrut să se dea jos din pat. Se simţea atât de împăcată, atât de… fericită. Serios? Trecuse atât de multă vreme de când nu mai fusese inundată de asemenea emoţii plăcute şi efervescente, încât nu era sigură. Bănuia că ceea ce o ajutase să scape de frustrarea agitată ce o tot chinuise până atunci fusese faptul că făcuse dragoste. Era plăcut să faci dragoste, ba chiar mai mult decât plăcut cu

Degan.

Noaptea trecută fusese cea mai specială noapte din viaţa ei, aproape ca o noapte a nunţii autentică. Nu credea că avea să mai simtă sau să mai vadă vreodată ceva la fel de minunat şi de încântător. Şi, cum făcuse ea primul pas şi încălcase astfel limitele, nu intenţiona să se întoarcă la ele. Ea şi Degan nu aveau să mai petreacă prea mult timp împreună. De ce ar fi sărit înapoi în iad când putea să savureze paradisul alături de el, atât cât mai aveau ocazia?

Poate că el nu gândea la fel. Avea să fie nevoită să aştepte şi să vadă dacă se trezea cu scuze pentru noaptea trecută. Sau poate că ea ar fi trebuit să îşi ceară scuze – nu, ar fi refuzat să o facă. Dacă Degan nu îşi dăduse seama de cât de mult îi plăcuseră şi ei activităţile din noaptea trecută, avea să-i spună ea în faţă. Dar, pe toţi dracii, ar fi fost jenant.

Degan se dusese în sala de baie, dar lăsase uşa deschisă. Judecând după zgomote, părea să se bărbierească. Max se îmbrăcă în grabă şi merse la uşă, însă obrajii i se colorară uşor înainte să ajungă. Iar când îl văzu, fu năpădită de un val de sfială. Nu era decât pe jumătate îmbrăcat în pantaloni, cizme şi centura la care îşi purta pistolul. Pieptul îi era dezgolit.

— Ai să mă laşi vreodată să fac eu asta pentru tine?

El îi aruncă o privire.

— Probabil că nu. Dar apoi adăugă: Şi nu fiindcă nu aş avea încredere în tine.

— Atunci de ce nu?

— Fiindcă unul din noi nu se va gândi la bărbierit dacă te apropii atât de mult.

Iată deci dovada, încă o dorea şi nu avea de gând să îşi ceară scuze pentru noaptea trecută. Max i-ar fi zâmbit dacă nu ar fi fost un subiect atât de delicat. Atracţia dintre ei era puternică, poate puţin prea puternică, în special când scăpa de sub control. Lui Degan probabil nu îi plăcea acest

lucru, fiindcă el simţea nevoia de a deţine *în permanenţă* controlul. Însă noaptea trecută nu se plânsese în această privinţă. În spatele unei uşi încuiate putea să lase garda jos puţin.

— Deci asta – arătă din cap spre pat – nu a schimbat nimic, nu-i aşa?

— Puţin.

— Adică, urmează oricum să cerem anularea căsătoriei? Chiar dacă acum va trebui să minţi?

Degan continuă să se bărbierească.

— Nu-i cazul să-ţi faci griji pentru asta. Am să mint pentru tine dacă asta îţi doreşti.

Şi iată că o făcea din nou, îi făcea pe plac, îi îndeplinea dorinţele, lăsând-o să creadă că depindea doar de ea dacă rămâneau sau nu căsătoriţi. Îşi spuse că probabil aşa şi era. Degan se oferise într-adevăr să o ia de soţie după acea primă escapadă a lor şi avea atâta onoare încât să se ţină acum de cuvânt dacă ea ar fi vrut să rămână căsătoriţi. Dar nu putea să îi facă aşa ceva. Nu ar fi fost corect dacă nu era ceea ce îşi dorea el cu adevărat:

— Atunci renunţ la obiecţiile mele privind dormitul în acelaşi pat, în caz că te întrebai.

Îi întoarse spatele imediat ce rosti acele cuvinte, cu obrajii coloraţi într-un roşu aprins. Însă Degan o împiedică să se îndepărteze, punându-şi o mână pe umărul ei. I se făcu pielea de găină pe braţe şi fu străbătut de o senzaţie plăcută şi excitantă. Ei, pentru numele lui Dumnezeu…

— Nu e cazul să fii ruşinoasă cu mine, Maxie, spuse el pe un ton blând. Ţie nu ţi-a venit niciodată greu să spui ce aveai de spus. Îmi place asta la tine.

A, da? Dar exista totuşi o diferenţă între a spune ce aveai de spus şi a fi prea îndrăzneţ, iar ea exact aşa fusese. Însă era evident că Degan nu voia ca ea să se simtă jenată de acest lucru.

Dădu să îşi pună mâna peste a lui, dar el o ridică şi o

mută în părul ei, blând, mângâietor – până când, brusc, îl ciufuli.

— Avem timp să îţi găsim un bărbier.

În mod cert avea un talent deosebit la a o face să se simtă în largul ei atunci când voia. Max se întoarse râzând.

— Au tendinţa să îţi radă tot părul de pe cap dacă nu îi supraveghezi cu atenţie. Pot să aştept până ajung acasă. Bunica se descurcă bine să îmi tundă părul. Dar apoi începu să se dea în spate înainte de a adăuga: Poate ar fi bine s-o laşi să bage foarfecă şi în părul tău. Îţi promit că nu o să-ţi taie nimic din ce nu vrei.

Degan chiar râse. Max se zgâi la el cu ochii mari.

— Încetează, spuse el, dar vocea lui păstră un ton amuzat. Nu e prima dată când m-ai auzit râzând.

— De două ori nu înseamnă cine ştie ce, îl contrazise ea.

— Eu râd mult, doar că nu mă vezi tu.

Reveni în sala de baie pentru a se spăla pe faţă. Max se întoarse zâmbind. Soţul ei începuse în mod evident să lase garda jos – cu ea.

*

Max se aşteptase ca întoarcerea ei în Texas să fie mai dramatică, mai plină de emoţii. În fond, era casa ei, tot ceea ce cunoştea, locul în care tânjea să se întoarcă. Era sigură că urma să fie copleşită de emoţie în momentul în care avea să-şi revadă familia, dar lipsise din Texas suficient de mult pentru a nu mai considera că era singurul loc în care ar fi putut trăi. De familia ei îi era dor, nu de Texas. Şi, în pofida încântării stârnite de gândul reîntâlnirii ce se apropia, se simţi în acelaşi timp cuprinsă de o oarecare mâhnire pe măsură ce se apropiară de Bingham Hills.

Poate că problemele ei aveau să îşi găsească în scurt

timp rezolvarea dacă Degan reuşea să le pună capăt, dar nu era sigură că ar fi vrut să locuiască în continuare tot acolo. Avea o mulţime de amintiri frumoase din oraşul acela şi erau acolo mulţi oameni care îi plăceau, dar acum avea şi amintiri urâte. Şi cum ar mai fi putut să rămână odată ce pleca Degan? Nu ar fi ajuns din nou în exact aceeaşi dilemă creată de intrigile lui Carl în încercarea de a obţine ceea ce voia de la ea? Gând care, la drept vorbind, nici nu o îngrijora la fel de mult ca faptul că avea să se separe de Degan în scurt timp. Acela era adevăratul motiv al mâhnirii ei. Motivul pentru care i se pusese în piept un nod strâns ce refuza să se mai lase alungat.

Însă era nevoită să îl ignore şi să pretindă că totul era în regulă. Degan o privea prea atent. Şi-ar fi dat seama că era ceva în neregulă dacă nu se purta ca de obicei. Aşa că îl tachina în continuare, glumea, încerca – fără succes – să îl facă să râdă, ca de fiecare dată. Dar îi era greu să facă toate astea în condiţiile în care nu avea deloc chef să fie veselă.

Era toropitor de cald peste zi, dar noaptea, în poştalion, erau nevoiţi să aprindă tipsia de cărbuni. Când Degan spusese că putea considera rezolvată problema privind compania neplăcută a lui Grady şi Saul în poştalionul cu care aveau să călătorească, Max nu se gândise nicio clipă că urma să cumpere toate locurile, pentru a putea rămâne singuri. Nu se putea opri din râs de fiecare dată când se gândea la acest lucru. Dar, la cum îl cunoştea pe Grady, probabil nu era decât cu vreo jumătate de zi în urma lor, poate chiar cu mai puţin, având în vedere că Degan îl convinsese pe vizitiu să lungească ultimele două opriri, pentru a-şi lăsa caii să se odihnească.

Însă drumul de la Fort Worth până la Bingham Hills nu era prea lung, ceva mai puţin de două zile. Coborâră din poştalion la câţiva kilometri de Bingham Hills, pentru a putea ocoli călare şi a ajunge la fermă fără a trece prin

oraş. Max îşi dorea o reuniune în linişte cu familia ei, înainte să afle Carl că se întorsese acasă.

Apoi o văzu – casa în care crescuse. Nu îşi dăduse niciodată până atunci seama de cât de părăginită arăta din depărtare, aceasta fiind impresia pe care probabil i-o lăsă lui Degan. Dar nu era. Avea pur şi simplu nevoie de un strat nou de vopsea, aspect de care nu se putuse ocupa fiindcă nu se aflase acolo.

Construită în cea mai mare parte din lemn, doar partea din faţă a casei avea o faţadă de piatră, care fusese adăugată după ce Carl îşi înfiinţase cariera chiar lângă oraş. Cu un singur etaj, dar de dimensiuni decente, casa era orientată spre pădure şi spre restul terenurilor, pe care bunicul ei nu mai apucase niciodată să le cultive. Pe o parte se afla grădina de zarzavaturi şi ierburi a bunicii ei, iar pe cealaltă se zărea un grajd micuţ ce găzduia cei trei cai ai lor şi şareta pe care o folosea bunica ei pentru a merge în oraş să îşi vândă ouăle. Max preferase întotdeauna să meargă pe jos când avusese ceva de livrat, chiar şi înainte ca oraşul să se extindă, ajungând tot mai aproape de fermă.

Coteţele de găini se aflau în spatele casei, orientate spre drumul ce ducea în oraş. Max înţelegea acum de ce Carl ar fi putut fi atât de deranjat de privelişte a acelor coteţe încât să vrea să ia măsuri în privinţa lor. Poate că Degan avea dreptate în privinţa faptului că interesul lui Carl faţă de ea era legat de dorinţa lui de a pune mâna pe ferma familiei ei – astfel încât să se poată descotorosi de ea. Dar acest lucru nu însemna decât că cineva avea să sfârşească nefericit. Tot nu vedea nicio rezolvare la problemă, una care să mulţumească pe toată lumea.

Iar apoi o zări pe bunica ei în curtea din spate, întorcându-se în casă, cu un coş de ouă în mână, o privelişte pe care Max o văzuse de sute de ori până atunci, atât de familiară şi atât de înduioşătoare. Nu văzu niciun ajutor de şerif postat lângă casa ei, însă, pe de altă parte,

Carl se crezuse învingător din clipa când obţinuse acel decret de tutelă, deci nu mai era nevoie de aceştia.

— Plângi? o întrebă Degan, oprindu-se lângă ea.

— Nu. Râse, lacrimi de fericire rostogolindu-i-se pe obraji. Dar te provoc la întrecere până acasă.

Capitolul 47

— Buni! Buni, m-am întors, strigă Max, fugind spre bunica ei.

Ella fu atât de surprinsă să o vadă, încât scăpă coşul cu ouă în curte şi se năpusti spre Max, cu obrajii scăldaţi în lacrimi.

— În sfârşit! Nu eram sigură dacă va mai veni vreodată şi ziua asta!

— Nici eu. Mi-a fost atât de dor de tine! plânse Max, strângând-o cu forţă în braţe pe bunica ei.

Doamne, îi lipsiseră mirosul acestei femei, atingerea ei blândă, iubirea ei neţărmurită.

— Slavă Domnului că eşti acasă! Mi-am făcut atâtea griji pentru tine!

Lacrimile lui Max nu se mai sfârşeau, nici ale Ellei, dar în acelaşi timp râdeau amândouă în vreme ce Ella o conduse pe Max în bucătărie, intrând pe uşa din spate. Ella se duse imediat la sobă să pună de cafea, în timp ce Max se aşeză la masa din bucătărie. Aruncă o privire prin încăpere. Îi fusese dor şi de casa aceasta. Era plină de tot ce strânseseră bunicii ei într-o viaţă întreagă. Fiecare perete era acoperit de tablouri pe care le pictase Ella. Îi plăcuse mult să picteze înainte de moartea bunicului lui Max. După aceea, nu prea îşi mai găsise timp pentru asta.

Ella nu avea decât puţin peste şaizeci de ani. Se căsătorise tânără şi făcuse repede copii. Dintre odraslele ei,

doar Maxwell supravieţuise suficient cât să îi ofere nepoţi. Ochii ei albaştri erau încă limpezi, iar părul ei de-abia acum începea să încărunţească, deşi griul era greu de desluşit având în vedere că părul ei era de acelaşi blond-cenuşiu ca al lui Max. Însă arăta mai subţirică decât şi-o amintea Max. Iar acum chipul ei avea mai multe riduri decât înainte să plece Max. Ultimii doi ani îşi lăsaseră puternic amprenta asupra familiei Dawson.

Ella i se alătură la masă, aducându-i lui Max şi o felie de plăcintă cu piersici, pentru a o servi la cafea. Max zâmbi. Ella credea cu tărie că mâncarea era bună nu doar pentru trup, ci şi pentru suflet. Şi avea întotdeauna o tartă sau o prăjitură pregătită. Chiar dacă bunicul ei nu voise să practice agricultura aici în Texas, tot plantase o mulţime de pomi fructiferi pentru soţia lui.

— Cât timp poţi să rămâi? întrebă Ella.

— Nu mai plec nicăieri.

— Nu şeriful Pike te-a adus înapoi?

Max zâmbi larg.

— A încercat. Dar am un prieten bun care m-a ajutat să mă eschivez de la cea mai recentă urzeală a primarului. Apoi adăugă în şoaptă: Degan Grant m-a luat de soţie ca să îl împiedice pe Carl să pună mâna pe mine – însă e doar temporar, până aflăm ce urmăreşte Carl cu adevărat.

Ella făcu ochii mari, apoi aceştia i se umplură de lacrimi.

— Eşti căsătorită? Şi n-am fost de faţă când s-a întâmplat?

Se ţineau de mâini peste masă. Max strânse puternic mâinile Ellei.

— Nu a fost o nuntă adevărată, sau, mă rog, a fost, dar am făcut-o ştiind că nu va fi pentru totdeauna. Dar s-ar putea să fie nevoie să aşteptăm până împlinesc douăzeci şi unu de ani înainte de a o anula, în cazul în care Carl nu se dă bătut.

Ella oftă.

— Acum ştiu ce urmăreşte primarul, dar când ai plecat tu nu aveam habar. Se scursese atât de mult timp de când încercase să cumpere ferma, încât nu mi-a trecut prin minte că încerca să pună mâna pe ea în alt fel, folosindu-se de tine. Mi-am dat seama după ce m-am trezit chemată la tribunal pentru acele acuzaţii ridicole de incompetenţă. Nu mi s-a permis nici măcar să spun un singur cuvinţel în apărarea mea. Am fost nevoită să stau acolo şi să ascult în tăcere cât am fost de incapabilă ca părinte şi bunică.

— În niciun caz nu ai fost! spuse Max furioasă.

— Nu mai contează acum. Ai găsit o cale să îi dejoci planurile. Forfotea tot oraşul de zvonuri că primarul a distribuit afişe cu tine şi dincolo de graniţele statului Texas, pentru a reuşi să te aducă înapoi. Dar nu a avut nimeni îndrăzneala de a-i cere socoteală pentru asta. Ella clătină din cap. Mi-am pierdut respectul faţă de multe persoane din Bingham Hills. Eu i-am cerut socoteală despre acele afişe, dar mi-a spus că sunt nebună, apoi a venit cu acele acuzaţii la adresa mea.

— E adevărat, buni. Carl a făcut din mine o răufăcătoare, punând o recompensă de o mie de dolari pe capul meu.

— Îl detest pe individul ăla, dar sunt atât de mândră de tine, Max, că ai supravieţuit de capul tău şi ai găsit o cale de a-l înfrânge.

— Nu eu am avut ideea de a mă căsători, ci Degan, dar da, lui Carl nu o să-i placă să constate că a fost înfrânt de o simplă clauză din documentul pe care l-a obţinut prin mijloace necinstite. Dar cum poate să ajungă să pună mâna pe fermă doar fiindcă a devenit tutorele meu?

— Tutela îi dădea puterea de a te căsători cu forţa cu oricine ar fi vrut el, inclusiv cu el însuşi sau cu fiul lui, dacă are să se întoarcă vreodată acasă, şi nu ar fi contat ce ai fi avut tu de spus în privinţa asta.

— Stai aşa, ce s-a întâmplat cu Evan? întrebă Max.

— A plecat din oraş la scurt timp după fuga ta, şi nu se ştie încotro a luat-o. Eu cred că ţinea sincer la tine, Max, şi l-a îngrozit ceea ce încerca să îţi facă tatăl lui. Oricum, odată ce unul din bărbaţii familiei Bingham s-ar fi căsătorit cu tine, Carl ar fi devenit cel mai în vârstă bărbat din familia noastră, ceea ce i-ar fi atribuit dreptul legal de a lua decizii pentru noi toţi. Nu ar fi clipit nimeni dacă una dintre acele decizii ar fi fost de a rade casa asta de pe faţa pământului.

— Asta *nu* o să se întâmple, buni. Degan e acum cel mai în vârstă bărbat din familia noastră.

— Şi unde este acest soţ temporar al tău?

Max ştia că Degan le lăsase puţin timp singure pentru a se bucura de întoarcerea acasă şi pentru a explica de ce o însoţea.

— Se ocupă de cai. Îl vei cunoaşte în scurt timp. Dar apoi o avertiză. E pistolar, buni, dar nu ai motive să te temi de el.

— E capabil să îl înfrunte pe primar?

Max chicoti.

— Rezolvarea problemelor ca aceasta este exact ceea ce face el de obicei, buni. Dar cum de nu mi-ai spus niciodată despre încercarea lui Carl de a cumpăra ferma de la tine? Când s-a întâmplat asta?

— Tu şi Johnny eraţi copii încă. A fost imediat după moartea bunicului vostru. Carl mi-a oferit un preţ decent pentru fermă, apoi un preţ mai mare, urmat de un preţ ridicol de mare.

— Şi tu nu te-ai gândit niciodată să accepţi?

— Iubesc casa asta, dar mai mult de atât…

Ella nu apucă să termine. Degan apăru în pragul uşii, umplând cadrul ei cu trupul său de un metru nouăzeci. Îşi înclină pălăria în faţa Ellei, înainte de a şi-o scoate, apoi, spre uluirea lui Max, îi zâmbi bunicii ei. Max se grăbi să facă

prezentările, dar tot dură o clipă până când bunica ei îşi regăsi glasul. Chiar şi cu acel zâmbet, la prima vedere, era limpede că Degan era un om periculos.

Dar apoi Ella îi porunci:

— Stai jos! Indiferent din ce motiv o ajuţi pe Max, eu îţi sunt recunoscătoare.

Max zâmbi larg.

— Probabil va dori să facă mai întâi o baie, buni.

— Mi-ai citit gândurile, consimţi Degan.

— A doua uşă pe dreapta, şi avem apă pompată pentru cadă, doar că nu e fierbinte, îi spuse Max. Dar îţi încălzesc eu acum.

Se ridică să o facă, în timp ce Ella sugeră:

— Poţi să-ţi duci lucrurile în camera nepotului meu, domnule Grant.

Max se răsuci pe călcâie.

— Nu va fi nevoit să îşi împartă camera cu Johnny.

— Nu e nicio problemă, draga mea. Johnny doarme altundeva.

— Degan doarme cu mine. Trebuie să păstrăm aparenţele, buni.

Degan se retrase din încăpere, mulţumindu-se să spună:

— Să mă anunţaţi ce aţi decis.

Max aruncă o privire mânioasă spre spatele lui înainte ca acesta să dispară. Era evident că nu voia să joace niciun rol în acea explicaţie. Max îşi petrecu un braţ pe după umerii Ellei şi îi şopti:

— E în regulă! Ne-am consumat noaptea nunţii.

— Maxine Dawson!

Max se crispă şi decise că o minciună ar fi putut fi cea mai rapidă cale de a pune capăt acelei conversaţii jenante:

— Am fost nevoiţi să o facem. Grady ne spiona. Dacă primarul află că mariajul nostru nu e real, am să sfârşesc prin a ajunge sub papucul lui, iar el va câştiga… totul. Dar

apoi recunoscu, coborând şi mai mult vocea: în plus, îmi... îmi place să împart patul cu soţul meu.

— Deci îl păstrezi?

— Nu, dar...

— Îl păstrezi, interveni Ella pe un ton ferm.

Max îşi dădu ochii peste cap. Nu se pricepuse niciodată să îi ţină piept Ellei. Şi putea să îi explice mai târziu, după ce Degan îşi vedea de viaţa lui, de ce nu fusese o opţiune să îl păstreze.

În momentul acela vru să ştie:

— Şi *totuşi,* unde e Johnny?

— Acasă la primar, cred. Îi place acolo. Primarul l-a zăpăcit cu haine noi şi frumoase, cu servitori care îi stau la dispoziţie şi cu promisiunea de a-l trimite la o şcoală din est din toamnă.

— Şi chiar a ales el asta după ce l-a împuşcat pe individ pentru mine? Nu e forţat să rămână acolo din cauza decretului ăstuia idiot de tutelă?

— E ceva diferit pentru el, Max, şi nu îi reproşez asta. S-a simţit atât de singur şi de plictisit după ce ai plecat tu. Nu vorbea decât despre planurile lui de a pleca pe mare, la fel ca tatăl lui.

Max se încruntă.

— Doar nu avea de gând să te lase singură aici, nu-i aşa?

— Nu, aştepta ca acest coşmar să se sfârşească şi tu să te întorci acasă – într-un fel sau altul. Carl l-a asigurat că vei ajunge înapoi înainte să plece el la şcoală. Şi vine în fiecare zi să mă ajute la muncile gospodăreşti, deci ai să-l întâlneşti mâine, dacă nu chiar mai devreme.

— Dar poate să vină acasă acum. Faptul că Degan face parte din familia noastră anulează pentru amândoi nenorocitul ăla de decret de tutelă.

— Nu sunt sigură că Johnny va dori să vină acasă. De fapt, dacă crede că te-ai întors definitiv, probabil îşi va lua

tălpăşiţa spre cel mai apropiat port.

Spre deosebire de tatăl şi de fratele ei, Max nu era deloc tentată să viziteze alte ţări. Văzuse deja din propria ei ţară mai mult decât şi-ar fi dorit vreodată să vadă. Dar Johnny îi povestise des pre visul lui de a cutreiera lumea. Nu era tocmai surprinsă de bănuiala Ellei.

— Orice ar decide, e suficient de mare încât să se descurce de capul lui, deci nu va trebui să îţi mai faci griji pentru el, buni.

— Eu îmi voi face întotdeauna griji pentru voi doi, spuse Ella pe un ton posac. Din obişnuinţă. Apoi plescăi şi porni spre chiuvetă. Şi nici măcar nu te-ai apucat să încălzeşti apa pentru bărbatul tău.

Bărbatul ei? Cum avea să o convingă pe Ella că Degan nu era bărbatul ei – când ea şi-ar fi dorit să fie?

Capitolul 48

— Buni pregăteşte ceva special pentru cină. S-a dus să taie două găini. Bănuiesc că îşi imaginează că eşti un mare mâncăcios.

Degan se întoarse când Max veni lângă el la capătul verandei, în partea de unde se vedea puţin din oraş. Îşi spuse că Max era o privelişte mult mai plăcută. Se schimbase într-una dintre rochiile pe care le lăsase acasă, din pânză cadrilată albastru cu verde, ce îi scotea în evidenţă albastrul ochilor. Arăta superb, chiar şi într-o rochie veche, chiar şi cu părul ciopârţit, dar i-ar fi plăcut să o vadă îmbrăcată în mătase, măcar o dată, înainte de…

Nu duse gândul la bun sfârşit. De regulă, era nerăbdător să meargă mai departe, dar nu şi de data aceasta.

— Bunica ta îmi aminteşte de Adelaide Miller, remarcă

el.

— Vrei să spui că e arţăgoasă?

— Nu, doar autoritară.

Max zâmbi larg şi îşi sprijini mâinile de balustrada verandei, chiar lângă el.

— Poate puţin. Dar o să înceapă treptat să te placă.

Aşa cum şi el începuse treptat să o placă pe Max? Era evident că i se vârâse în suflet. Şi îi dărâmase şi toate baricadele, ceea ce nu era neapărat un lucru bun. Nu mai reuşea să îşi păstreze detaşarea. Nu faţă de ea.

Îşi îndreptă din nou privirea spre oraş şi spre casa de pe dealul de dincolo de acesta. Precum un conac boieresc, aceasta veghea netulburată peste întregul domeniu aflat sub stăpânirea bărbatului care locuia în ea. Era oare un lider cu slăbiciuni personale sau un tiran cu pumnul de fier? Avea să afle în curând.

Arătă din cap spre casă.

— Presupun că aia e reşedinţa primarului vostru, nu?

— El îi spune conac.

— Eu nu i-aş spune.

— Dar el da, şi doar fiindcă are mai mult de cinci dormitoare în ea. Buni zicea că a tot extins-o de-a lungul anilor, lăţind-o pe tot dealul acela. Dar apoi îl avertiză: Trebuie să fii cu ochii în patru cât te afli acolo, Degan. E imposibil de prevăzut ce va face Carl când va afla că i-ai dejucat planurile.

— Ţi se pare că arăt îngrijorat?

Ea ridică privirea spre el.

— Dar tu *ai arăta* îngrijorat? Vreodată?

El nu îi răspunse. În schimb, îi ciufuli părul.

— Nu ţi l-a tuns încă.

— Lasă-i timp, abia am ajuns aici. Şi să ştii ca a observat. A pus mâna pe o şuviţă şi a pufnit nemulţumită. Presupun că mâine o să mă alerge cu foarfecă în mână.

Îl văzură amândoi pe Grady Pike venind călare spre ei

dinspre oraş. Max se apropie uşor de Degan. El îşi petrecu braţul pe după umerii ei. Nu îi plăcea felul în care Pike îi stârnea neliniştea lui Max, după cum nu îi plăcea nici cum se purtase individul cu ea, totul în numele legii falsificate a lui Bingham. Era mare minune că nu îl împuşcase pe individ. În mod cert simţise nevoia să o facă – şi încă o simţea.

Grady îşi opri calul sub ei, în lateralul verandei.

— Primarul ar dori să discute cu tine, domnule Grant. Ai fost invitat să iei cina în casa lui.

— Îţi place să faci pe omul bun la toate, Pike?

— Asta e o misiune oficială, insistă Grady.

— Ba nu e. Iar în seara asta iau cina cu familia soţiei mele. Dar am să-i fac primarului vostru o vizită după aceea. Poţi să spui că de-abia aştept.

Grady îi aruncă o privire mânioasă înainte de a smuci frâiele calului, întorcându-l şi pornind înapoi spre oraş. De lângă el, Max spuse hotărâtă:

— Te însoţesc.

— Ba n-ai s-o faci. Nu ai temperamentul necesar pentru această întâlnire. Apoi adăugă pe un ton mai blând: Dar, dacă sfârşesc aruncat în închisoare, poţi să vii să mă salvezi.

— Nu ar îndrăzni să facă aşa ceva! mârâi ea, dar, după ce îi aruncă o privire lui Degan, izbucni în râs. O, glumeai!

— La drept vorbind, nu exclud nicio posibilitate. Pe de altă parte, nu ştiu despre Carl Bingham decât ce mi-ai spus tu, şi mi-e clar că tu ai tendinţa de a exagera. Şi mai ai un vizitator.

Ea îi urmări privirea şi strigă:

— Johnny!

Apoi coborî în fugă treptele verandei pentru a ieşi în întâmpinarea fratelui ei. Degan se sprijini de balustradă şi îi privi, în timp ce tânărul o ridică pe Max în braţe şi se învârti

cu ea descriind un cerc complet înainte de a o strânge într-o îmbrăţişare ca de urs. Se vedea de la o poştă că erau fraţi. Aveau amândoi acelaşi păr blond-cenuşiu, aceeaşi structură osoasă care făcuse din ea o femeie frumoasă, iar din el un tânăr destul de chipeş. Şi, chiar dacă băiatul era mai tânăr cu câţiva ani, era acum cu vreo cincisprezece centimetri mai înalt decât ea.

Max tocmai observase şi ea acest lucru.

— Ia te uită! Ai crescut spectaculos, frăţioare!

— Ai fost plecată mult timp.

Reproşul din tonul băiatului îi atrase un pumn în braţ.

— Nu am avut de ales!

Stingherit, băiatul spuse:

— Ştiu, doar că a fost îngrozitor pe aici fără tine! M-am aşteptat să te întorci anul trecut, când primarul a devenit tutorele nostru.

— Nu ştiam despre asta, dar, dacă aş fi ştiut, aş fi fugit şi mai abitir în direcţia opusă. Chiar dacă a retras acuzaţiile împotriva mea, cum puteam eu să aflu, din moment ce nu a cerut anularea afişelor de dare în urmărire generală?

Când se apropiară de verandă, Johnny surprinse privirea lui Degan aţintită asupra lui.

— Sfinte Sisoe, e adevărat? îi spuse el surorii lui. Chiar te-ai întors acasă cu tot cu soţ?

— Cine ţi-a spus?

— Cu siguranţă nu Carl, se plânse Johnny. I-am auzit pe servitori bârfind despre asta după vizita şerifului.

— Buni zicea că intenţionai să pleci la facultate din toamnă. Asta a fost ideea ta?

— Da, nu că mi-aş dori cu adevărat mai multă şcoală. Dar m-am gândit că astfel voi demonstra ce mincinos e Carl… dacă refuza să mă trimită. Însă el nu a refuzat, şi e mai bine decât să rămân în Bingham Hills. Oriunde ar fi mai bine decât aici.

— Înseamnă că nu ţi-a plăcut să locuieşti în casa lui Carl?

— Glumeşti?

Max îşi dădu ochii peste cap.

— Pe buni sigur ai convins-o. Ea crede că îţi place acolo.

— M-am prefăcut de dragul ei. Nu vreau să-şi facă griji pentru mine.

— O să lămurim noi lucrurile, Johnny, îţi promit! Nu cred că acum Carl îşi poate menţine tutela asupra ta, din moment ce există un nou cap de familie. Vino să îl cunoşti! Apoi adăugă într-o şoaptă pe care Degan oricum o auzi: Nu-ţi fie teamă de el! E de partea noastră.

Capitolul 49

Degan urcă dealul în spinarea calului său. Panta era suficient de abruptă cât să fie un drum obositor pentru cineva de vârsta lui Bingham, acesta fiind probabil şi motivul pentru care în faţa casei se aflau o şaretă şi doi cai. Individul îşi dorise să se instaleze suficient de sus pentru a putea supraveghea cu uşurinţă oraşul pe care îl fondase, dar nu se gândise cât de inconvenabil avea să se dovedească acest lucru. Casa lui pe două niveluri era construită din piatră şi avea în faţă o verandă lată, care se întindea pe toată lungimea casei.

Degan fu condus într-un salon somptuos. Ar fi putut fi un salon din Chicago. Nu era amenajat cu prea mult gust, părea cam grandios, dar era evident că fiecare piesă de mobilier fusese adusă tocmai din est. Probabil nu era folosit prea mult şi fusese decorat mai degrabă pentru a lua ochii vizitatorilor, pentru a-i impresiona pe localnici. Nu fu lăsat să aştepte acolo prea mult timp. Un alt servitor apăru şi îl

conduse în camera de lucru a primarului. Bingham se afla deja acolo.

Nu era chiar atât de bătrân pe cât îi sugerase Max, părând să se apropie de şaptezeci de ani, dar era încă foarte robust şi avea prea puţine riduri pe chip. Capul îi era acoperit de o coamă bogată de păr alb şi de perciuni şi avea ochii de un verde-deschis în care nu se vedea nici urmă de răutate. Lui Degan îi veni greu să creadă că bărbatul acesta reuşise vreodată să o înspăimânte pe Max. Părea complet inofensiv, dar Degan ghici că era doar o iluzie, masca pe care individul o afişa în public, nu firea sa adevărată. Nici nu era de mirare că reuşise atâta timp să îi păcălească pe locuitorii oraşului.

— Presupun că ne putem lipsi de prezentări? spuse Carl, fluturându-şi mâna spre scaunul confortabil aflat de cealaltă parte a mesei de scris masive. Poate eşti faimos în restul părţii de vest a ţării, domnule Grant, dar aici la noi nu se auzise de tine – până acum, desigur.

— Contează?

— Presupun că nu. Whisky?

— Nu.

Sticla şi două pahare fuseseră pregătite pe masa de scris. Carl îşi turnă lui. Câtă vreme primarul îşi ţinea mâinile deasupra mesei, Degan avea să îşi păstreze pistolul în toc. Ameninţările nu şi-ar fi avut rostul. Nu ar mai fi ţinut după ce pleca din Bingham Hills. Dar mai era ceva ce trebuia spus.

— Dacă ai fi violat-o pe Max, întâlnirea asta ar fi avut un alt scop. Ştii asta, nu?

Carl nu se lăsă intimidat decât o fracţiune de secundă, înainte de a răspunde încrezător:

— Nu m-ai ucide.

— Ba da.

Odată încrederea risipită, bărbatul îşi dădu arama pe faţă când se plânse înciudat:

— M-a împuşcat!

— În legitimă apărare. Ai greşit faţă de ea, domnule primar, ea a avut dreptate. Dar am venit să obţin o explicaţie. Vreau să ştiu de ce a fost nevoită să stea departe de casă, timp de aproape doi ani, din cauza ta.

Carl oftă şi se lăsă pe spate în scaun, cu paharul în mână, deşi nu bău din el.

— Sunt obişnuit să obţin ceea ce vreau. De asta am fondat oraşul acesta şi l-am adus în punctul în care e acum. Şi, într-o bună zi, cât încă mai trăiesc, să ştii, va rivaliza cu Fort Worth. Oraşul îmi aparţine. Eu controlez ce se întâmplă aici. Credeam că Max va fi încântată să devină soţia băiatului meu, odată ce ajungea la vârsta potrivită. Ar fi avut servitori în permanenţă la dispoziţia ei, toate rochiile elegante pe care şi le-ar fi putut dori vreodată, i-ar fi fost îndeplinite toate poftele şi capriciile. Nu m-am gândit nicio clipă că ar refuza cu obrăznicie toate astea. Flutură din mână, arătând spre întreaga lui casă. Ştii că aş fi putut face lucruri mult mai urâte ca să mă descotorosesc de ferma aia a ei, care îmi strică peisajul, dar nu am făcut-o. Nu sunt atât de lipsit de scrupule cum pare ea să mă creadă. Poate că m-am lăsat puţin dus de val atunci când am încercat să o compromit pentru a o duce cu forţa la altar, dar eram disperat în momentul respectiv.

— Ce a determinat o asemenea disperare?

— Fata se transformase într-o adevărată frumuseţe. Jumătate dintre bărbaţii din oraş erau îndrăgostiţi de ea. Avea să încapă pe mâinile altcuiva în cel mai scurt timp.

— Te înşeli, să ştii. Forţează-i mâna la ceva ce nu-şi doreşte să facă, şi îţi va opune rezistenţă din prima până în ultima clipă. Iar asta e o realitate pe care am verificat-o personal.

— Ei bine, încăpăţânarea e o trăsătură de familie. I-am oferit văduvei Dawson o adevărată avere pentru ferma aceea a ei. Ba chiar m-am oferit să o dezmembrez bucată

cu bucată şi să o reasamblez oriunde ar fi vrut ea – şi s-ar fi îmbogăţit, pe deasupra. Femeia aia nu e rezonabilă. Nu a vrut nici măcar să discute. Dar oferta mea rămâne valabilă.

— În timpul cât a fost plecată Max, ai fi putut să nivelezi o parte dintre dealurile din sud sau să îţi fi transformat pădurile într-un parc şi să construieşti în jurul lor. Nu ţi-a trecut prin minte niciuna din opţiunile astea, domnule primar?

— Fireşte că da, însă ferma tot va rămâne o pată care să întineze peisajul, aşa cum stă acum lipită de oraş. Stă în calea progresului. Iar asta afectează întregul oraş, nu doar pe mine. Iubesc oraşul acesta, sunt prea puţine lucruri pe care nu aş fi dispus să le fac pentru el.

— Inclusiv să o forţezi pe Max să devină soţia fiului tău.

— Ar fi fost fericită în cele din urmă. Toate femeile adoră bogăţia.

Degan clătină din cap în faţa acelui raţionament.

— Apoi ai fi forţat-o să o convingă pe bunica ei să-ţi vândă ţie ferma?

— Nu ar fi fost nevoie să recurg la aşa ceva. Odată Max intrată în familia *mea,* eu devin capul familiei ei.

— O poziţie pe care, în prezent, o deţin eu.

Carl îndrăzni să chicotească.

— Să fim serioşi, domnule Grant, oraşul acesta e prea paşnic pentru un bărbat cu talentele tale. Şi ştim amândoi că nu ai să te apuci de crescut găini.

Degan râse în sinea lui.

— Nu, n-am s-o fac.

— Şi nu vreau doar pământul familiei Dawson, o vreau în continuare pe Max. Poate că nu ţi-am spus asta foarte clar, domnule Grant. Am nevoie de cineva cu îndrăzneala şi cu spiritul ei în familia mea. Pe toţi dracii, fata a supravieţuit aproape doi ani în sălbăticie, de capul ei. Max îmi poate oferi genul de fii care să ducă mai departe

moştenirea mea.

Degan se abţinu cu greu să nu pună mâna pe pistol.

— Ai un fiu, nu-i aşa? Ce s-a întâmplat cu el?

— Neghiobul naibii şi-a luat tălpăşiţa. Mi-a zis că nu vrea să rămână prizonier aici, zicea că îi cer prea mult. Carl flutură o mână în semn de frustrare. Sunt dispus să îţi plătesc orice sumă doreşti pentru a semna aceste documente de divorţ pe care le-am pregătit…

Degan se ridică.

— Max nu e de vânzare. Dacă mai sugerezi vreodată că ar fi sau dacă te mai apropii vreodată de ea, nu doar că vei afla cât de rapid pot scoate pistolul, ci îl vei şi simţi.

Cu faţa roşie de furie, Carl se ridică şi el.

— Atunci care sunt intenţiile tale?

— Am o propunere pentru tine, spuse Degan şi îi întinse lui Carl o bucată de hârtie pe care notase preţul pe care considera el că ar fi trebuit să îl ceară Ella pentru ferma ei.

Carl coborî privirea spre hârtie.

— Eşti nebun?

— Asta include despăgubiri pentru Max şi pentru faptul că i-ai răpit doi ani din viaţă şi ai pus-o în pericol cu falsele afişe pe care le-ai trimis prin toată ţara.

Continuând să fumege, Carl spuse:

— Dacă accept condiţiile tale, pleci dracului din oraşul meu şi nu te mai întorci niciodată?

— Intenţionez să plec cu Max din oraş pentru o vreme. În afară de asta, nu am nicio altă intenţie care să te privească.

— Sper să-ţi iei şi femeile cu tine – pe toate.

— Nu sunt decât două.

— Cred că m-a pus şi pe mine la socoteală, spuse Allison Montgomery pe un ton ţâfnos, de undeva din spatele lui. Se pare că nu mai sunt bine-venită aici.

Degan închise ochii. Nu din nou…

Capitolul 50

— Nu eşti obosită, fetiţo, după ce ai călătorit toată ziua ca să ajungi aici?

Max nu se întoarse când bunica ei veni lângă ea la capătul verandei. Refuza să îşi ia ochii de la drumul pe care ar fi trebuit să se întoarcă Degan. Şi se lăsase amurgul. Lipsea deja de mai mult timp decât estimase ea că avea să dureze întrevederea.

— Sunt obosită, da, dar în niciun caz nu voi putea dormi până nu aflu ce s-a întâmplat cu primarul. Degan s-a dus acolo fără a avea opţiuni pe care să i le prezinte. Poate să vină cu ameninţări, şi s-ar putea să fie de-ajuns ca să mă protejeze cât se află el aici. Dar, odată ce Degan pleacă, nimic nu îl mai poate împiedica pe Carl să se întoarcă la intrigile lui.

— În afară de cazul în care obţine ceea ce îşi doreşte.

Max îi aruncă bunicii ei o privire tăioasă.

— *Asta* nu e o opţiune. Nu am să-l las pe Carl să câştige, nu după ce am trecut prin atâtea din cauza lui.

Ella îşi petrecu un braţ pe după talia fetei.

— Vei pleca şi tu odată cu soţul tău?

— Nu m-am gândit atât de departe, recunoscu Max. Din cauza lui Carl trebuie să păstrez căsătoria asta o anumită perioadă de timp, cel puţin încă un an.

— Din cauza lui Carl ţi-ai cunoscut soţul.

Max tresări auzind replica bunicii. Presupunea că era adevărat. Dar apoi oftă.

— Nu sunt sigură dacă asta se poate considera o favoare, buni.

— Prostii, pufni Ella. Ai recunoscut deja că îl doreşti pe Degan, iar asta e ceva special, să ştii. Aşa îţi dai seama că

un bărbat e potrivit pentru tine. Aşa îţi dai seama că de aici ar putea rodi iubirea.

— Serios?

— Ei bine, nu întotdeauna, dar de cele mai multe ori aşa se întâmplă. Poţi să doreşti un bărbat pe care nu îl placi, dar asta nu face decât să te vâre în tot soiul de buclucuri, deci e mai bine să speri că nu se va ajunge la aşa ceva. Dar îţi place tipul ăsta?

— Da. Îmi vine mereu să râd când sunt în preajma lui. Şi îmi vine să mă urc pe pereţi de cât de tare îl doresc. Şi mi se face frică pentru el, foarte frică, atunci când se află într-o situaţie periculoasă, ca şi cum ar face parte din familie, ca şi cum…

— L-ai iubi.

Nodul care i se formase în piept crescu din nou în ea.

— Sper că nu, buni, fiindcă nu e un sentiment prea plăcut.

Ella chicoti.

— Dacă iubirea nu e împărtăşită, da, poate fi îngrozitoare. Dar, dacă e împărtăşită, poate fi cel mai minunat lucru din lume. Aşa că asigură-te că ştii ce simţi, scumpo, înainte de a-l lăsa să plece.

— Nu cred că voi avea prea multe de spus în privinţa asta. Nu-mi pot imagina un bărbat ca Degan stabilindu-se undeva, şi nu o să vrea să mă ţin după el la nesfârşit pe post de aghiotant. Pentru el sunt doar o treabă pe care o are de rezolvat, şi, când îşi termină o treabă, el merge mai departe.

— Şi el ce simte faţă de tine?

Max îşi dădu ochii peste cap.

— Interesantă întrebare mi-ai pus. Degan e ca o carte închisă, una care numai că nu are zăvor pe ea. Nu poate citi nimeni acele pagini, nici măcar eu.

Ella o sărută pe obraz.

— Mă duc să pun din nou de cafea. Dacă bărbatul tău

nu se întoarce în curând, vom avea nevoie de ea.

— Cred că mă duc să aflu de ce stă Degan aşa mult.

— Atunci ia-l şi pe Johnny cu tine. Nu vreau să te ştiu apropiindu-te de Carl Bingham de una singură.

Max încuviinţă din cap şi se duse în dormitor pentru a-şi încinge tocul de pistol peste rochie, apoi îşi luă şi puşca de vânătoare, pentru orice eventualitate. John o aştepta la uşa din faţă. Râse când Max îi întinse puşca.

— Mă simt ca pe vremuri, Max, o tachină el.

— Să sperăm că nu. Vreau doar să mă asigur că primarul nu l-a aruncat pe Degan în închisoare.

*

— De unde mama naibii ai ştiut că vin încoace?

Degan avusese nevoie de un moment pentru a absorbi şocul apariţiei lui Allison în Bingham Hills, şi încă în calitate de oaspete al primarului, din câte se părea. Carl nu se obosi să îi corecteze afirmaţia cum că nu mai era bine-venită, ci doar îşi drese vocea şi ieşi în grabă din încăpere, lăsându-i singuri acolo.

— Paznicii particulari pe care i-am angajat sunt foarte buni, spuse Allison, apropiindu-se de el. Deşi unul din ei s-ar putea să fie puţin cam prea zelos, având în vedere că îşi închipuie că e îndrăgostit de mine. Degan se mulţumi să o privească fără niciun comentariu, ceea ce păru să o dezamăgească îndeajuns cât să îi explice: Dacă vrei neapărat să ştii, a avut neghiobia de a crede că, dacă va trage asupra ta în Helena, era posibil să te alunge înapoi acasă în Chicago, unde te voiam eu. Am fost furioasă pe el, firește. Ar fi putut să mă nimerească *pe mine* în ziua aceea!

— Sau ideea ţi-a aparţinut?

— Nu fi absurd! Încă te iubesc, dragul meu. Nu te-aş răni niciodată.

— Mare păcat că asta nu a fost valabil dintotdeauna.

O ignoră când ea roşi, apoi adăugă: Treci direct la partea în care ai reuşit să ajungi în oraşul ăsta înainte de sosirea mea.

— Ei bine, în timp ce unul din paznici a rămas cu mine pentru a-mi asigura protecţia, Miles, pentru a-şi ispăşi păcatele pentru acel fiasco din Helena, a promis să te urmărească – de la o distanţă sigură, bineînţeles. Te-a urmărit până în Dakota, unde te-a pierdut, dar a reuşit să dea din nou de tine când te-ai întors în Butte. Eu revenisem deja în Chicago când am primit de la Miles telegrama prin care mă anunţa că ai arestat un răufăcător şi că urma să îl aduci acasă în Bingham Hills. Am reuşit să iau trenul spre Fort Worth şi să ajung cu câteva zile înaintea ta. Deşi mi-aş fi dorit să fi ajuns tu primul. A fost îngrozitor să aştept aici, chiar şi pentru două zile.

— Şi cum de ai fost invitată în casa primarului?

— Fără cel mai mic efort din partea mea, răspunse ea. Era înnebunit de încântare la gândul că cineva de talia mea îi vizita orăşelul. Aici nu există decât *un singur* hotel, să ştii, dacă poate fi numit astfel. Aşa că nu m-a deranjat să îi accept ospitalitatea pentru scurta mea vizită, atunci când mi-a oferit-o.

— Şi într-adevăr ai ajuns să nu mai fii bine-venită?

Ea ridică din umeri.

— Poate că m-am plâns cam mult. Când el ridică dintr-o sprânceană, ea adăugă: Prea bine, chiar m-am plâns o grămadă, dar nu ţi-ar veni să crezi cât e de plictisitor oraşul acesta, iar bătrânul acela pompos era hotărât să mă impresioneze, de parcă există aici ceva care ar putea să o facă.

— Deci primarul ştia că mă îndrept încoace înainte să ajung? întrebă Degan.

— Ştia că vii, doar că nu ştia că vii *tu.* Apoi râse, înţelegând cât de ciudat se exprimase, şi adăugă: Am fost uluită cu cât de mare uşurinţă am putut pune să fii urmărit.

Oamenii nu observă doar când intri într-un oraş; Miles mi-a spus că observă şi când pleci şi în ce direcţie ai luat-o. Şi se grăbesc să împărtăşească acea informaţie. Se pare că eşti destul de faimos – mai puţin aici, în Texas. I-am spus primarului Bingham cum te cheamă când l-am informat că mă aflam aici în căutarea unui prieten, dar el nu ţi-a recunoscut numele, iar eu nu am avut de ce să îl lămuresc. Pur şi simplu nu am ştiut că aştepta sosirea prizonierei tale, până nu l-am auzit discutând cu şeriful, acum câteva ore.

— Nu e prizoniera mea, e soţia mea.

Allison căscă larg gura, şocată.

— Te-ai căsătorit cu ea? Cum ai putut să te căsătoreşti cu cineva ca ea? Am refuzat să cred când Miles mi-a spus că auzise zvonuri cum că te-ai fi căsătorit în Butte!

— Du-te acasă, Allison, şi începe o viaţă nouă, spuse Degan, înainte de a-i întoarce spatele.

Ieşi din casă, însă Allison îl urmă îndeaproape.

— Degan, te rog, nu mai pot trăi fără tine. Locul tău e în Chicago – lângă mine.

El se opri.

— Ba nu e.

— Dar ne potriveam atât de bine. Ştii bine că aşa era. Şi am putea să ne potrivim din nou. Se năpusti în faţa lui pentru a-l opri. *Trebuie* să te întorci acasă!

— Cu siguranţă nu îţi închipui că încă sunt îndrăgostit de tine. Care e adevăratul tău motiv, Alli, pentru care mă urmăreşti?

Chipul ei fu străbătut de mai multe emoţii – frustrare, regret, chiar furie –, dar apoi oftă.

— Familiile noastre au fost dintotdeauna legate între ele, iar scandalul ne-a afectat pe toţi.

— Nu cred că încă e subiect de bârfă faptul că nu ne-am căsătorit.

— Nu asta. E vorba despre tatăl tău. Am încercat să-ţi

spun, dar ai refuzat să mă asculţi. A devenit ţinta bătăilor de joc. De ani buni, nu a mai ieşit din casă cu mintea limpede, însă îşi închipuie că poate continua ca înainte. A plătit pentru asta pierzându-şi afacerea, clienţii, chiar şi proprietăţi la care nu a făcut plăţile în timp util fiindcă era prea beat să îşi aducă aminte că avea plăţi scadente.

— Îl are pe Flint.

— Flint a încercat într-adevăr să preia îndatoririle lui. Asta trebuie să recunosc. A făcut un efort şi s-a străduit să te înlocuiască. Dar pe el nu-l duce capul la afaceri, după cum bine ştii. Nu a reuşit decât să înrăutăţească situaţia, iar acum a ajuns şi el un beţiv jalnic. Aşchia nu sare departe de trunchi, mă gândesc. Şi totul fiindcă tu ai întors spatele familiei tale.

— Cum am ajuns eu să fiu învinovăţit pentru asta, când *tu* eşti motivul pentru care am plecat?

— Păi tocmai asta e, nu ar fi *trebuit* să pleci. A fost devastator pentru tatăl tău. Erai mândria şi bucuria lui. Erai cel care urma să îi prea moştenirea. Odată cu plecarea ta, a încetat să îi mai pese de oricare dintre lucrurile importante până atunci, iar acum imperiul lui stă să se prăbuşească în ruină. Doar tu poţi să repari asta, Degan. *Acum* înţelegi de ce trebuie să te întorci acasă?

Degan îşi spuse că probabil exagera. Fusese dintotdeauna melodramatică.

— După cum ţi-am spus şi înainte, mi-am rupt definitiv legăturile cu familia mea – şi cu tine. Gata cu încercările jalnice de a reaprinde o dragoste moartă, Alli. Ai făcut o alegere în momentul în care…

Allison explodă:

— Am încercat să discut raţional cu tine! Am încercat să te conving cu frumosul. Dar e evident că singurul lucru pe care îl înţelegi în ultima vreme sunt pistoalele!

Scoase un pistol mic din buzunarul rochiei şi îl îndreptă spre el. Arăta suficient de furioasă cât să îl

folosească.

— Şi ce intenţionezi să faci cu ăla? o întrebă el.

Răsunară două focuri de armă. Undeva se sparse un geam. Allison ţipă şi aruncă pistolul, în timp ce Degan îl scoase pe al lui. Allison se zgâia şocată spre lateralul casei. Încă orientat spre panta dealului, Degan o văzu pe Max urcând în fugă, cu pistolul scos şi fumegând, urmată îndeaproape de fratele ei. Se răsuci pe călcâie pentru a vedea pe cine împuşcase Max, temându-se că era vorba despre Carl Bingham. Dar bărbatul care se rostogolea pe pământ, ţinându-şi strâns mâna rănită, era tânăr. Din mâna însângerată îi căzuse deja un pistol, cel mai probabil cel din care se trăsese cel de-al doilea foc de armă.

— Era cu pistolul aţintit spre spatele tău! spuse Max când ajunse la Degan. Şi ce dracu' caută ea aici? Mai nou, încearcă să te ucidă?

— Dumnezeule, nu! jură Allison îngrozită.

Însă în clipa aceea ieşi şi Carl pe verandă, atras de schimbul de focuri, şi ceru să ştie:

— Ce se petrece? Cine mi-a spulberat fereastra?

Dar, când o observă pe Max lângă Degan, fanfaronada i se transformă într-un zâmbet larg. Grady, care ieşise imediat după Carl, îşi puse mâna pe umărul acestuia şi îl avertiză:

— Ai grijă, probabil a venit să te împuşte din nou.

Auziră cu toţii cuvintele lui, dar, în clipa în care Max îl văzu pe Carl, nu îşi mai putu controla furia. Fluturându-şi pistolul spre Allison şi spre bărbatul rănit, îi strigă duşmanului ei de moarte:

— De doi ani te tot pregăteşti de o spânzurătoare, Carl Bingham! Acum poţi avea parte de două!

Capitolul 51

Carl coborî treptele verandei şi porni spre Max.

— Vreau să îmi spună careva ce e cu toate împuşcăturile astea şi vreau să discut cu tine, Max.

Degan încă nu îşi băgase pistolul înapoi în toc.

— Ţi-am spus, domnule primar, că te împuşc dacă te mai apropii vreodată de ea. Vrei să îţi demonstrez asta?

Chipul lui Carl se schimonosi de furie, dar se opri. Chiar şi aşa, i se adresă tot lui Max:

— Pe cine ai mai împuşcat de data asta?

Grady se apropiase de bărbatul rănit şi îl ajutase să se ridice. Max văzu că era un tânăr înalt, îmbrăcat ca un filfizon de oraş, la costum şi cravată din şnur împletit.

— Pe el! zise ea furioasă, arătând spre bărbat. Era pe punctul de a-l împuşca pe Degan.

— Miles, cum ai putut să faci aşa ceva? strigă Allison, părând mânioasă acum. Cum îndrăzneşti să îmi împuşti prietenul?

— Te-am văzut scoţând pistolul la el. Nu făceam decât să te apăr. Ar fi scos pistolul la tine. Nu ai nevoie de el, Allison, spuse Miles, încercând să se smulgă din mâinile lui Grady şi să se apropie de ea, însă Grady îl împiedică. E un pistolar fără scrupule! Eu pot să am grijă de tine. Te iubesc!

— Nu, spuse Allison, clătinând din cap. Plângând în hohote, se apropie de Degan şi aproape se prăbuşi, însă Degan o prinse.

— Ce se petrece? o întrebă Johnny pe Max.

Max nu ar fi putut să îi spună, pentru că nu ştia nici ea, dar simţi un junghi tăios de gelozie când îl privi pe Degan vorbindu-i blând femeii înnebunite din braţele lui.

Servitorii lui Carl ieşiseră şi ei pe verandă şi tocmai îl întrebau dacă puteau ajuta cu ceva. În timp ce Grady îl duse pe Miles de acolo, Max îl auzi spunându-i lui Carl:

— Se pare că glonţul lui şi-a greşit traiectoria şi a nimerit una dintre ferestrele dumneavoastră.

— Aruncă-l în închisoare deocamdată, îi porunci Carl. Ne batem capul mai târziu când să îl alungăm din oraş.

Cu braţul încă petrecut pe după Allison, Degan se apropie de Carl.

— Ar fi bine să îţi conduci oaspetele înăuntru.

— În niciun caz nu rămâne aici, protestă Carl. Avea de gând să te împuşte.

— Ba rămâne, şi nu, nu avea de gând să facă asta. Voia doar să mă sperie.

Max îl văzu pe Carl ridicând sceptic din sprâncene. Chiar şi Grady auzise probabil replica lui, fiindcă întoarse capul şi îşi dădu ochii peste cap.

— Nu voi depune plângere nici împotriva ei, nici împotriva gărzii ei, continuă Degan. A fost de acord să plece din oraş mâine, cu prima diligenţă. Ocupă-te să ajungă la ea!

Carl bombăni:

— Al naibii să fiu dacă nu o voi face! Ar fi trebuit să ştiu că o să creeze probleme.

Luă cu delicateţe braţul lui Allison, dar privirea îi alunecă spre Max. Degan probabil nu fu cu nimic mai încântat decât ea de expresia pofticioasă din ochii lui Carl, fiindcă spuse:

— E ultima dată când o mai priveşti pe Max Dawson, Bingham.

Carl îi aruncă o privire mânioasă lui Degan şi o conduse pe Allison înapoi în casă.

Degan se întoarse spre ea şi Johnny şi zise:

— Să mergem!

De data asta, Max chiar se bucură să îl audă rostind acele cuvinte.

Johnny se întoarse în galop la fermă, pornind înaintea lor, pentru ca bunica lor să nu îşi facă griji. Degan insistă ca Max să încalece lângă el, pe calul lui auriu, ceea ce ea şi făcu, dar cel puţin o lăsă să ţină ea frâiele lui Noble de data

asta.

— Se pare că începi să-ţi faci un obicei din a-mi salva viaţa, remarcă el încet.

— M-aş fi aşteptat ca primarul, nu prietena ta şi paznicul ei, să încerce să se descotorosească de tine.

— Atunci de ce ai venit până la reşedinţa lui Carl?

— Erai plecat de prea multă vreme.

— Fiindcă nu mă aşteptasem să dau de Allison acolo. Şi-a dat seama care era destinaţia mea înainte să ajungem noi aici. Bingham s-a oferit să o găzduiască, dar a ajuns rapid să îşi regrete invitaţia. Alli poate fi o adevărată snoabă când e desprinsă din mediul ei natural.

— Şi nu ştiai asta despre ea?

— Faptul că nu e adaptabilă sau câtuşi de puţin tolerantă? Nu, nu ştiam.

— Şi că miroase a trandafiri.

Degan chiar se încruntă uşor.

— Era parfumul ei favorit, dar de ce…?

— Ai visat trandafiri, ţii minte? Şi pe ea, din câte înţeleg.

Degan se aplecă spre ea, iar Max îi simţi răsuflarea lângă ureche.

— Pari geloasă.

Ea pufni în râs.

— Pe căţeaua *aia*?

— E o comparaţie bună, consimţi el. Dar, dacă eşti interesată, e fosta mea logodnică. Dacă am visat-o în timpul acelui delir provocat de febră în Dakota, atunci a fost un coşmar. Asta e tot ce mai înseamnă ea pentru mine acum, un coşmar de care mi-aş dori să mă pot descotorosi.

Max fu uluită că fusese dispus în sfârşit să îi povestească despre relaţia lui din trecut cu femeia aceea, însă curiozitatea ei nu era deloc domolită.

— Ea a pus capăt relaţiei voastre sau tu ai făcut-o?

— Ea a făcut-o – când am surprins-o înşelându-mă

înainte de nuntă.

Max se crispă, oferindu-i o replică jalnică:

— Mai bine înainte decât după.

— E şi ăsta un mod de a privi lucrurile.

Max încercă să adopte un ton blazat când îl întrebă:

— Deci mai ai sentimente faţă de ea?

Degan ridică dintr-o sprânceană.

— *Acum* crezi că sunt capabil să simt ceva?

Max îşi dădu ochii peste cap.

— Ştii la ce mă refer. Şi nu mă poţi convinge că ai fost întotdeauna de piatră. Cred că am stabilit deja că lipsa emoţiilor în cazul tău e ceva ce ţine de profesia pe care ţi-ai ales-o. Deci mai ai sentimente faţă de ea?

— În afară de dezgust şi de câte o tresărire ocazională de furie, nu. De fapt, dacă nu se află în acelaşi oraş ca mine, încetează să mai existe, atât de rar mă gândesc la ea în ultima vreme.

Ceea ce în mod cert era foarte grăitor. Max fu nevoită să se stăpânească pentru a nu zâmbi fericită, conştientă că lui Degan nu i-ar fi plăcut, câtă vreme femeia aceea încă era o amintire atât de urâtă pentru el.

Dar apoi el spuse:

— Allison a avut neghiobia de a scoate pistolul la mine fiindcă îşi doreşte cu disperare să mă întorc în Chicago, dintr-un motiv pe care nu îl înţeleg. Ea bănuia că paznicul ei făcuse o pasiune pentru ea, dar a fost la fel de surprinsă ca mine când individul a încercat să mă împuşte.

Max se întrebă dacă era adevărat, dar se mulţumi să spună:

— Nu ai nici cea mai vagă idee de ce e atât de hotărâtă să te aducă înapoi în Chicago?

— Nu, dar m-ai cicălit tu suficient cât să…

— Eu nu cicălesc, explodă ea. Eu sugerez. E o diferenţă importantă, sclifositule!

— Prea bine, tu sugerezi. Dar, oricum ar fi, eu

hotărâsem deja să te duc în vizită în Chicago odată ce terminam aici – pentru a-ţi face rost de o garderobă nouă.

Ea râse.

— Dar ştiu că îţi place să îţi iroseşti banii, nu-i aşa?

— De ce? S-ar putea să decizi că îţi place acolo şi să vrei să rămâi.

— Eu, în ditamai metropola? Tu ai rămâne?

— Probabil că nu. Eu nu mi-aş mai găsi locul în acel stil de viaţă. Dar presupun că pot să văd şi ce face familia mea, dacă tot mergem până acolo.

„Probabil că nu" nu însemna neapărat „nu". Şi era posibil ca totul să se schimbe în momentul în care ajungea acolo şi îşi revedea familia. *Ea* era cea care nu şi-ar fi găsit locul în vechiul lui stil de viaţă, nu el. Poate ar fi trebuit să îl lase în pace…

Ajunseră la fermă şi îşi duseră caii la grajd. Pornind spre casă, Degan întrebă:

— Crezi că bunica ta e încă trează?

— Sunt sigură că arde de nerăbdare să afle ce a avut Carl de spus.

Şi Max abia aştepta. După tot ceea ce se întâmplase acasă la Carl, tot nu ştia ce discutase Degan cu acesta în privinţa felului în care o vânase, a decretului de tutelă şi a fermei.

Ajungând la verandă, spuse:

— Pun pariu că e în bucătărie cu Johnny. Haide!

Porni spre uşă şi îi întinse mâna. Un gest făcut din greşeală, dar firesc pentru ea. Se afla în propria ei casă, printre oamenii pe care îi iubea. Aşa ar fi procedat cu ei. Şi nici măcar nu îşi dădu seama că o făcuse până nu îl simţi pe Degan punându-şi mâna într-a ei.

Se ruşină când constată cât de uşor îi venea să îl trateze ca pe un membru al familiei, ca pe un soţ – şi cât de uşor accepta el acel rol. Nu voia ca Degan să se simtă prins în cursa propriului simţ al onoarei. Nu se aştepta să rămână

căsătorit cu ea, îi spusese acest lucru foarte clar înainte de nuntă. Atunci de ce voia să o ducă la Chicago? I-ar fi plăcut să creadă că voia asta fiindcă nu dorea să renunţe deocamdată la compania ei, dar a merge la cumpărături de haine era o scuză caraghioasă. Doar dacă nu cumva era nevoie să îi scoată pe toţi din Texas înainte să înceapă un nou schimb de focuri. Poate că întâlnirea dintre el şi Carl decursese prost. Nu, i-ar fi spus imediat dacă aşa ar fi stat lucrurile.

Îşi desprinse mâna dintr-a lui în bucătărie, când Ella se năpusti spre ei.

— Ce mă bucur că sunteţi teferi amândoi! Johnny mi-a povestit despre schimbul de focuri. Dar tot vreau să ştiu, o să ne lase Carl în pace de acum încolo?

— Asta rămâne de văzut, răspunse Degan în timp ce se aşezară toţi la masă. Nu i-am spus nimic categoric. Nu se cuvine să iau eu decizii în locul vostru. Însă, din perspectiva unui om de afaceri, îi înţeleg motivele. Reprezentaţi un obstacol pentru el. Dacă un oraş nu se extinde, în cele din urmă moare. Dar şi tu ai avut dreptate, Max. Carl încă spera să te includă în familia Bingham şi chiar s-a oferit să mă mituiască pentru a divorţa de tine. Individul e de-a dreptul detestabil.

— La masa asta nu o să te contrazică nimeni pe tema asta, spuse Ella.

Max se întoarse spre bunica ei.

— Degan i-a zis lui Carl că o să-l împuşte dacă se mai apropie vreodată de mine. Cum Ella zâmbi larg, Max adăugă cu un rânjet: A fost foarte plăcut să ţip la el în seara asta.

— Mă îndoiesc că acum ar mai vrea să te ia de soţie, după ce a văzut în seara asta cât de bine ştii să tragi, spuse Degan. Dar e în continuare disperat să pună mâna pe ferma asta. Nu i-am promis că i-o veţi vinde, dar i-am spus ce preţ v-aş recomanda eu să cereţi pentru ea, inclusiv

compensaţie financiară pentru Max, pentru ce i-a făcut. Pot să obţin de la el suficient cât să vă construiţi o fermă nouă oriunde aţi dori, oricât de mare aţi vrea, sau să locuiţi oriunde v-ar face plăcere. Va fi suficient pentru a putea trăi mai mult decât confortabil, fără a mai fi nevoie să lucraţi vreodată.

— Aia ar putea fi plăcut, spuse Ella. Câtă vreme e şi Max cu mine sau prin apropiere şi are şi Johnny o cameră a lui pentru când vine în vizită.

Max sări în picioare şi dădu să protesteze:

— Dar tu iubeşti casa asta, buni!

— Vă iubesc pe tine şi pe fratele tău, o corectă Ella. Şi da, chiar şi obiectele din casa asta, pe care le-am strâns de-a lungul vieţii. Dar nu şi lemnul din jurul nostru, fetiţo. Adevărul este că, atunci când primarul s-a oferit pentru prima dată să îmi cumpere întreaga fermă, cu mulţi ani în urmă, eu mă aşteptasem ca tu să te căsătoreşti aici într-o bună zi şi să locuieşti undeva pe aproape, şi *ăsta* e motivul pentru care l-am refuzat. Nu aveam de gând să mă mut departe în zona rurală, unde să nu te mai pot vedea decât rar odată ce te măritai. În plus, adăugă ea cu amărăciune, în ultimii doi ani mi-am pierdut iubirea faţă de oraşul acesta. Deci, dacă vrei să pleci, spune-mi când şi am să încep să-mi fac bagajele.

Nevenindu-i să creadă, Max se întoarse spre Degan.

— Cred că asta rezolvă problema.

El nu păru surprins.

— Puteţi veni cu mine în Chicago, să vedeţi cum trăieşte cealaltă jumătate de ţară. Pe lângă metropolă, există o mulţime de orăşele agricole care ar putea să vă placă. Pot sugera şi alte locuri, în cursul călătoriilor mele, am dat peste câteva orăşele foarte plăcute, iar unele dintre ele sunt chiar paşnice.

— Adică au devenit după ce ai trecut tu prin ele?

Degan chiar chicoti de data asta.

— Şi care nu au la cârmă primari cu planuri grandioase.

Johnny încheie chicotind la rândul lui.

— Pare un plan bun.

Capitolul 52

Primarul chiar trimise o bună parte dintre locuitorii oraşului să vină să îi ajute să-şi facă bagajele. Max interpretă acest lucru drept nerăbdare din partea lui Carl de a-i vedea plecaţi din oraş cât mai repede posibil. Ella văzu în gestul lui o încercare de a-şi repara greşelile faţă de ei. Cel puţin nu veni să îşi ia rămas-bun de la ei, aşa cum făcură majoritatea locuitorilor din oraş. Câtă vreme Max nu avea să fie nevoită să îl mai vadă vreodată pe Carl Bingham, puteau să plece fără alte incidente. Se duse la bancă şi îi înapoie lui Wilson Cox banii pe care acesta i-i dăduse din greşeală, precum şi o mustrare usturătoare. Ţâfnosul idiot luă înapoi banii, dar în rest o ignoră. Chiar şi aşa, faptul că îşi luase de pe suflet acea veche sursă de iritare îi dădu o stare de bună dispoziţie potrivită pentru pornirea la drum.

Se vărsară şi câteva lacrimi. Din ochii Ellei. Ea se mutase în Bingham Hills când oraşul nu avea decât o singură stradă scurtă. Îi cunoştea pe nume pe toţi locuitorii oraşului, care se înmulţiseră semnificativ în ultima vreme. Max începu să aibă regrete că o smulgea din locul în care trăise atâta timp, până când Ella o îmbrăţişă şi îi zise cât de mult o entuziasma gândul de a locui într-un loc complet nou şi de a vizita o metropolă precum auzise că era Chicago – şi că era nerăbdătoare să se apuce din nou de pictat. Ceea ce o făcu pe Max să presupună că poate totuşi nu îşi dorea neapărat o altă fermă, nu după ce Degan îi menţionase că

era acum suficient de bogată cât să nu mai fie nevoită să muncească vreodată.

Când diligenţa ajunse în Fort Worth, fură nevoiţi să îşi petreacă o zi în plus acolo pentru a aştepta să fie ajunşi din urmă de cele două căruţe cu lucrurile lor. Max se aşteptase să aibă nevoie de mai mult de două, însă Ella hotărâse să lase tot mobilierul în Bingham Hills, donându-l unei tinere familii care se purtase deosebit de frumos cu ea în timpul cât Max lipsise de acasă.

De-abia în noaptea aceea, petrecută în Fort Worth, când Max împărţi camera cu bunica ei în loc de Degan, o izbi în sfârşit realitatea noii ei situaţii – ameninţarea reprezentată de Carl Bingham se sfârşise. Nu mai trebuia să aştepte până împlinea douăzeci şi unu de ani pentru a-şi anula căsătoria. Degan avea să meargă probabil la un avocat să deschidă procedurile necesare, imediat ce ajungeau în Chicago.

În noaptea aceea nu adormi decât după o tură lungă de plâns. Reuşi să o facă în tăcere, ca Ella să nu o audă. Şi supravieţui cumva şi restul drumului fără a-şi trăda nefericirea din suflet. Entuziasmul lui Johnny o ajută. Aparent, Degan îl luase deoparte pentru o discuţie şi îl convinsese că putea să plece pe mare oricând, dar că acum ar fi fost mai degrabă momentul potrivit să îşi finalizeze educaţia, dacă dorea să o facă.

Chicago se dovedi fantastic. Nu semăna cu nimic din ce şi-ar fi putut imagina Max – forfota, torentul nesfârşit de oameni şi clădirile de câte cinci etaje înălţime! Degan îi duse direct la un hotel. Max fu dezamăgită. Se aşteptase să îi cunoască familia, dacă tot erau acolo. Apoi fu surprinsă când văzu că Degan avea să se cazeze tot la hotel, dar şi mai surprinsă când acesta o conduse în camera ei şi intră să îşi aducă şi propria valiză tot acolo.

— Cred că schimbam hotelul dacă nu reuşeam să găsesc trei camere de data aceasta, recunoscu el.

— De data aceasta?

— În Fort Worth am fost nevoiţi să improvizăm. Nu aveau decât două camere disponibile.

Max se simţi uşurată şi fericită. Crezuse că Degan nu dormise cu ea în Fort Worth fiindcă îşi dorise să înceteze chiar din clipa aceea să mai fie soţul ei. Dar erau în continuare căsătoriţi, şi nu doar din punct de vedere legal, iar ea intenţiona să se bucure de fiecare clipă din acea căsătorie, până se sfârşea.

Dar apoi Degan porni din nou spre uşă.

— Unde mergi? îl întrebă ea.

— Mergem *împreună* să o ducem pe bunica ta la o bancă, la care să îi deschidem cont, apoi să găsim o cusătorească pentru amândouă.

— Dar abia am ajuns!

— Durează până sunt gata hainele, îi explică el. Iar în metropolă hoţii nu sunt la fel de uşor de observat ca în vest. Mă voi simţi mai bine odată ce banii Ellei sunt depuşi în siguranţă, şi sunt sigur că la fel se va simţi şi ea.

Max râse.

— Nu cred că ştie că i-ai adus până aici.

— Nu aveam de gând să îi las în banca lui Bingham. Chiar dacă vânzarea a fost legală, iar documentele sunt semnate, tot a plătit de o sută de ori mai mult decât valorează proprietatea aia. S-ar putea să ajungă să regrete în cele din urmă, dacă nu o face deja.

— O pedeapsă binemeritată şi doar o mică recompensă pentru ceea ce…

— *Voiai* să îl ucid?

— Ai fi făcut-o?

— Ştii deja răspunsul. E un politician şi un om de afaceri – care nu poartă armă.

— Iar tu eşti înarmat cu educaţie financiară, spuse ea, apoi râse. Posibil o armă mai mortală de folosit împotriva lui. Pun pariu că nu se aştepta la asta din partea unui

pistolar.

— Nu, nu se aştepta.

Se duseră la bancă mai întâi. Având în vedere cât de mare era oraşul şi faptul că avea mii de locuitori, Max fu uluită să constate că absolut toţi angajaţii de la bancă îl întâmpinară pe Degan salutându-l pe nume. Toţi se arătară respectuoşi, câţiva dintre ei chiar prietenoşi, dar niciunul neliniştit, deşi nu îşi lăsase pistolul deoparte, nici nu îşi schimbase hainele pentru a avea un aer mai urban.

— Să înţeleg că în trecut veneai frecvent pe aici? întrebă ea, în timp ce traversară clădirea spaţioasă, îndreptându-se spre biroul managerului.

— Da, se mulţumi el să spună.

Apoi managerul se năpusti în întâmpinarea lor, exclamând:

— Slavă Domnului că aţi ajuns acasă, domnule Grant! Tatăl dumneavoastră nu a mai participat la nicio şedinţă a consiliului de administraţie de câţiva ani, iar fratele dumneavoastră s-a arătat la fel de puţin interesat, în sensul că acceptă senin orice se decide prin vot majoritar. Apoi adăugă în şoaptă: Nu cred că e conştient de faptul că *el* deţine votul majoritar.

— Nu am venit pentru şedinţa consiliului de administraţie. Am venit pentru a-i deschide un cont doamnei Dawson. Ocupă-te de asta pentru mine!

— Desigur, domnule.

— Şi rapid.

— Am înţeles.

Max îl trase pe Degan deoparte în timp ce managerul o conduse pe Ella în biroul lui.

— Eşti *proprietar* al acestei bănci?

— E una dintre cele câteva fondate de familia mea, da.

— Şi nu ai putut să mă avertizezi?

— De ce? Ai fi ales alta? Asta e stabilă. Şi, chiar dacă

recent pare să fi fost lipsită de o persoană care să îi stea la cârmă, membrii consiliului de administraţie sunt direct interesaţi să o menţină astfel.

Max avu impresia că lui Degan i se simţise lipsa acolo, deşi el nu păruse surprins să afle acest lucru. Allison Montgomery probabil îi spusese despre familia lui ceva ce el nu îi împărtăşise şi ei. Iar acum Max era mai curioasă şi mai interesată ca niciodată să îi cunoască familia. Însă sfârşi prin a-şi petrece restul zilei în elegantul atelier al unei cusătorese franceze, care avea o mică armată de asistente.

Degan o lăsă acolo cu bunica ei, spunându-i:

— Ascultă-le sfaturile! Ele ştiu exact de ce e nevoie.

De ce e nevoie pentru cine anume? Cu siguranţă nu pentru ea. Din punctul de vedere al lui Max, toate acestea reprezentau o risipă frivolă de bani. Însă Ella se distra, şi, deşi Max nu ar fi recunoscut nici în ruptul capului, după o vreme începu să îi placă şi ei. Ba chiar li se servi prânzul! Li se aduse un cărucior de la restaurantul de peste drum, iar chelnerul rămase acolo pentru a le servi. Şi aveau atâtea alegeri de făcut, deşi Max nu îşi dăduse seama că ar fi putut fi mult mai rău dacă ar fi dus-o direct la depozit. În schimb, i se aduseră suluri întregi de material, doar câteva pentru fiecare rochie. Dar apoi se ajunse la o ceartă când cusătoreasa sugeră să păstreze catifeaua numai pentru ornamente. Max se îndrăgostise de material şi ar fi vrut ca toate hainele ei să fie făcute din catifea.

Cusătoreasa o refuză sec:

— E pentru iarnă, doamnă. Întoarceţi-vă la toamnă şi vă vom arăta toate catifelele.

— Dar dacă nu voi fi aici la toamnă? Cusătoreasa nu ştiu ce să răspundă la aşa ceva, aşa că Max adăugă: Pur şi simplu faceţi-mi o rochie de catifea, altfel plec.

Câştigă cearta, însă Ella plescăi nemulţumită de îndată ce femeia ieşi din încăpere.

— Are dreptate, să ştii. Ai să te topeşti de căldură într-

o rochie de zi din catifea, pe vremea asta.

— Cu doar câteva săptămâni în urmă, purtam piele de viţel şi de căprioară, buni. Orice e mai răcoros de atât. Dar de ce a acceptat să o folosească pentru o cămaşă de noapte? Nu vreau să dorm în aşa ceva.

— O rochie de seară nu e făcută pentru a dormi în ea. Relaxează-te, fetiţo! Orăşenii sunt obişnuiţi să poarte câte o ţinută anume pentru fiecare parte a zilei, rochii de dimineaţă, rochii de zi, rochii de plimbare, rochii de seară.

Max îşi ascunse surprinderea şi spuse simplu:

— Ce prostie!

Apoi sosiră bonetele...

Capitolul 53

Următoarele câteva zile în Chicago se scurseră într-o adevărată vâltoare. Degan o ţinu pe Max atât de ocupată, încât nu avu timp să se întrebe ce se petrecea acasă sau dacă apucase să treacă pe acolo. O plimbă prin oraş într-o trăsură deschisă, arătându-i locurile demne de interes. Max fu convinsă că ar fi putut locui acolo luni întregi sau chiar mai mult timp, şi tot să nu vadă tot ce ar fi fost de văzut.

O duse la restaurante unde se serveau mâncăruri străine, pe care ea refuză să le comenteze, deşi la unele dintre ele fu nevoită să bea foarte multă apă după masă. Se plimbară călare prin parcuri pe care Degan le frecventase în trecut, ba chiar se duseră şi la o cursă de cai, pe un hipodrom imens, deşi nu rămaseră să vadă toate cursele. Prea mulţi oameni îl recunoşteau şi îl asaltau cu întrebări la care nu era dispus să răspundă. Folosi din plin cuvântul „nehotărât” în ziua aceea.

Era într-adevăr nehotărât dacă să meargă acasă, dacă să rămână în Chicago, dacă să o ducă la un avocat? Încă nu

menţionase nimic din toate acestea, iar Max ezita să deschidă ea subiectul, când reîncepuseră să împartă acelaşi pat şi nu se mulţumeau doar să doarmă în el. Max aştepta nerăbdătoare să se culce lângă el în fiecare noapte, să simtă căldura şi forţa trupului lui masiv, să ridice privirea în camera cufundată în întuneric şi să îi vadă faţa atât de aproape de a ei. Adora să îl atingă, şi felul în care o atingea el, şi cât de mult o săruta. În mod inevitabil, se încingeau amândoi şi ajungeau să facă dragoste, o experienţă ce continua să o surprindă cu diversele tipuri de delicii senzuale. Nu putea suporta gândul de a renunţa la toate acestea. Dar aveau să fie nevoiţi să discute aceste lucruri – şi încă repede.

Ella îi mărturisise deja că îi făcea plăcere acea primă vizită a ei într-o metropolă, dar că nu s-ar fi simţit în largul ei să se instaleze acolo. Max simţea la fel, dar ar fi rămas dacă rămânea şi Degan – dacă el şi-ar fi dorit ca ea să rămână.

Noile haine începuseră să sosească una câte una, însoţite de numeroase cutii de pantofi. Max nici măcar nu observase că i se luase măsura şi la picioare în atelierul cusătoresei. Iar bonetele fură livrate fiecare în câte o cutie rotundă. Max le cumpărase pe toate! Rochiile le putea atârna în micuţul dulap, până soseau şi restul, dar camera de hotel începea să se aglomereze cu atâtea cutii.

Degan nu era deranjat, dar spuse totuşi:

— S-ar putea să trebuiască să ne mutăm acasă la mine, ca să ai o cameră doar pentru ceea ce ţi-ai cumpărat. Unele garderobe sunt mari cât un dormitor.

— Nimeni nu are nevoie de *atât* de multe rochii. Am să mă descurc fără probleme. Dar eşti pregătit să mergi acasă?

El încuviinţă din cap.

— Îl vom vizita pe fratele meu astăzi. Fără îndoială a auzit deja că mă aflu în oraş. Nu vreau să creadă că îl evit.

— Şi tatăl tău?

— Probabil va fi acasă, dar aş prefera să nu asişti la acea întâlnire. După spusele lui Allison, a devenit dependent de băutură. Deşi am vorbit cu câţiva dintre vechii lui prieteni, aceştia nu mi-au confirmat-o, dar mi-au spus într-adevăr că nu îl mai văd decât foarte rar, iar unul dintre ei zicea că şi-a pierdut minţile şi că e obsedat de o idee de afacere din care nu are cum să iasă profit. Nu prea ştiu ce să cred.

Max şi-ar fi dorit cu atâta ardoare să îl îmbrăţişeze, dar îi era teamă să nu interpreteze gestul ei drept unul de milă. Spuse totuşi, ezitând:

— Îmi pare rău! Ar fi trebuit să fie o întoarcere acasă plăcută pentru tine.

— Aşa ceva nu ar fi putut fi niciodată, replică el. Sper doar că nu e prea târziu ca tatăl meu să îşi mai revină. Dar vino încoace! Înainte să îl cunoşti pe Flint, ar trebui să îţi explic de ce întâlnirea s-ar putea dovedi ostilă.

Degan era aşezat într-unul din cele două fotolii. Tocmai îşi încălţase cizmele. Max era deja îmbrăcată într una dintre noile ei rochii de plimbare, pe care Degan i-o închisese personal, fiindcă nasturii erau în spate. Max intenţionase să îi spună cusătoresei să nu îi mai facă astfel de rochii, până când Degan încheiase închiderea nasturilor cu un sărut pe umărul ei. Poate că totuşi nu ar fi deranjat-o să îi ceară ajutorul.

Rochia era confecţionată dintr-o minunată mătase de culoarea lavandei şi asortată cu o elegantă jachetă violet, ce forma o parte din turnură, o umbrelă de soare din dantelă mov pe care Max nu era sigură cum să o deschidă şi o bonetă adorabilă cu o pană pufoasă, tot de culoarea lavandei, în vârf. Îi era greu să se desprindă din faţa oglinzii în care se putea vedea din cap până în picioare şi în care se admira acum. Dacă locuitorii din Bingham Hills ar fi putut să o vadă în acel moment, *nu* ar fi recunoscut-o!

Dar porni spre Degan, care o trase în poala sa. Gestul lui o luă prin surprindere, şi, ca de obicei când ajungea atât de aproape de el, corpul ei începu să răspundă, gândurile i se risipiră şi…

— Nu e plăcut pentru mine să îmi aduc aminte ce anume a pus capăt logodnei mele cu Allison.

Numele ei avu asupra lui Max efectul unui duş rece:

— Nu e nevoie să îmi spui dacă încă este ceva dureros.

— Nu e şi nici nu a fost de multă vreme. Credeam că se risipise şi furia, până am dat peste Allison ca peste o piază rea, iar ea mi-a readus totul în minte.

— Nu era pur şi simplu îngrijorată pentru familia ta? *Asta e* impresia pe care a lăsat-o venind după tine.

— Da, atâta că nu m-am dumirit de ce. Dar în noaptea aceea, când viaţa mea s-a spulberat, am ajuns târziu la micul dineu pe care îl organizase tatăl meu acasă la noi pentru a celebra logodna mea cu Allison. Am aflat mai târziu că el fusese reţinut la bancă, cu treburi, iar părinţii lui Allison plecaseră devreme, furioşi că nici eu, nici tatăl meu nu fusesem prezenţi. Eu nu am avut nicio scuză pentru că am ajuns atât de târziu.

— Atunci de ce ai făcut-o?

— Sincer să fiu, am uitat pur şi simplu de dineu. Şi, dacă nu aş fi stat la câteva pahare cu un prieten înainte de a mă întoarce acasă, poate că seara aceea ar fi avut un cu totul alt deznodământ.

Max încremeni. Începuse deja să facă presupuneri despre ce se întâmplase şi se gândea că Allison fusese probabil furioasă şi ea pe Degan pentru că uitase ceva atât de important precum dineul lor de logodnă. Dar se răzbunase înşelându-l? Nu îşi făcuse mai mult rău ei decât lui? Doar dacă nu cumva…

— Dumnezeule mare, nu cumva *i-ai spus* că ai uitat, nu?

El oftă prelung.

— Nu, când am ajuns acasă, era mai târziu decât crezusem. Salonul de servit masa era gol. Majoritatea servitorilor se retrăseseră deja la culcare. Iar apoi am auzit un ţipăt răsunând până la parter. Am intrat în panică, gândindu-mă că era Allison, că mă aşteptase, dar cineva intrase prin efracţie în casa noastră şi o rănea. Nu ar fi fost prima dată când eram jefuiţi noaptea. Aşa că am luat unul dintre pistoalele tatălui meu, am urcat în fugă scările şi l-am împuşcat pe bărbatul care o atacase. Eu îmi imaginam că o salvasem, dar nu fusese aşa. Ţipetele ei fuseseră de plăcere.

Max îşi petrecu braţele pe după gâtul lui şi îl strânse cu drag. Ura faptul că el era nevoit să rememoreze acea întâmplare. Însă Degan continuă:

— Mi-a trecut prin minte, după ce am plecat din Chicago, că nu o iubisem cu adevărat. Fusese doar un premiu pentru care concurasem şi pe care îl câştigasem, iar tata îşi dorea o Montgomery în familia noastră. Lui nu îi păsa care din noi se căsătorea cu ea. Dar la vremea respectivă am fost devastat.

— Dar furia ţi s-a domolit în cele din urmă, aşa că de ce nu te-ai întors mai demult?

— Fiindcă în noaptea aceea l-am împuşcat pe fratele meu – în spate. Ar fi putut să moară. A fost la un pas de moarte. Şi simţeam o furie imensă faţă de amândoi.

Max se lăsă pe spate, făcând ochii mari.

— Cu *fratele tău* te-a înşelat Allison?

— Da. Dar apoi tatăl meu a înrăutăţit şi mai mult situaţia când a insistat că trebuia oricum să mă căsătoresc cu Allison. Logodna noastră fusese anunţată. Nu voia să treacă printr-un scandal. Eu m-am simţit trădat atât de tatăl meu, cât şi de fratele meu, cei doi oameni pe care îi consideram cei mai apropiaţi şi pe care credeam că mă puteam baza. Singurul lucru pe care *puteam* să îl fac era să

plec, înainte să rănesc şi mai grav pe cineva.

— Asta este o rană pe care timpul nu a reuşit să o vindece, nu-i aşa?

— Dimpotrivă, eu mi-am revenit, dar ei, aparent, nu. Mi-aş fi dorit într-adevăr să fi aflat mai devreme de felul cum au reacţionat la dezertarea mea, dar, odată ce le-am întors spatele, nu am mai privit niciodată în urmă.

— *Tu* ai fost cel trădat, pe toate fronturile. Nu ai pentru ce să te învinovăţeşti.

— Tu consideri că asta e de datoria ta ca soţie, nu? Să îmi iei apărarea?

Ea ignoră zâmbetul pe care i-l oferi Degan şi răspunse sincer:

— Chiar crezi că aş face asta dacă nu ai merita-o?

— Da.

Ea pufni, dar mai mult în sinea ei, căci poate ar fi făcut-o. Dar spuse:

— Am afirmat ceva concret pe baza a ceea ce tocmai mi-ai spus – doar dacă nu cumva nu mi-ai zis tot?

— Ba da. Ştii la fel de mult ca mine. Apoi spuse: Plecăm? Vreau să îl prind pe Flint cât mai devreme.

Se ridică şi o puse şi pe ea în picioare, dar nu îşi desprinse braţul din jurul taliei ei când porni cu ea spre uşă. În ultima vreme, făcea frecvent astfel de gesturi, păstrând contactul cu ea într-o formă sau alta. Lui Max i se părea un comportament tipic de soţ. Deşi refuza să lase acest gând să i se urce la cap, tot o făcea să zâmbească în sinea ei.

Capitolul 54

Casa familiei Grant se afla într-un cartier frumos, departe de gălăgia şi forfota centrului aglomerat. Max se aşteptase la un conac, dar nu era decât o casă de oraş impunătoare, nu foarte diferită de celelalte care se înşirau pe marginea străzii. Dar, când uşa le fu deschisă de un

majordom, Max îşi dădu seama că exteriorul era înşelător. Pe dinăuntru chiar arăta ca un conac. Majordomul nu păru să îl recunoască pe Degan, însă nu îi întrebă pe cine veniseră să vadă, ca şi cum i s-ar fi spus să se aştepte la vizitatori. Max se zgâi la scările curbate şi maiestuoase de la capătul foaierului uriaş, excelent mobilat, şi şi-l imagină pe Degan în tinereţe urcând în fugă acele trepte cu un pistol în mână. Acea singură noapte îi transformase stilul de viaţă. Dar acum se întorsese. Acum ar fi putut să îşi găsească perfect locul acolo dacă ar fi vrut, iar ea încă nu ştia dacă voia sau nu. În ciuda îndrăznelii ei, îi era teamă să afle ce planuri avea pentru viitorul lui – şi al ei.

Majordomul îi conduse într-un salon de servit masa cu aer foarte oficial. Era suficient de devreme ca familia să se afle încă la micul dejun, însă la masă nu erau aşezate decât două persoane, Allison Montgomery şi un tânăr care semăna atât de mult cu Degan, încât Max îşi dădu seama că nu putea fi decât Flint Grant. Acesta avea o ţinută relaxată, purtând doar pantaloni şi un halat de brocart deasupra, fără cămaşă pe dedesubt. Allison era îmbrăcată elegant, ca de obicei, şi o studia pe Max.

— Arăţi destul de bine când te aranjezi – pentru o răufăcătoare, spuse ea răutăcioasă.

— Mi-am lăsat pistolul la hotel, replică Max. Ar fi trebuit să îl iau cu mine?

Allison izbucni în râs înainte de a-şi îndrepta atenţia asupra lui Degan.

— Excelent ţi-ai ales momentul, Degan. Ai reuşit să îl prinzi înainte să pună mâna pe băutură.

— Pe tatăl meu?

— Nu, pe fratele tău.

— Degan, spuse Flint încordat, în semn de salut, apoi adăugă, văzând tocul de pistol pe care îl purta Degan. Ai venit să mă împuşti din nou în spate?

Degan ignoră replica lui şi, arătând din cap spre

Allison, vru să ştie:

— *Ea ce* caută aici?

— Unde altundeva ar putea să se afle soţia mea? Deşi îi spun adesea să se ducă dracului, ea pur şi simplu refuză să o facă.

Privirea lui Degan se mută fulgerător asupra lui Allison. Cea a lui Max, asupra lui Degan. Nu îi plăceau surprizele. În timp ce unii prieteni mai vechi şi cunoştinţe peste care Degan dăduse întâmplător de când se întorsese în Chicago îi informaseră familia de prezenţa lui în oraş, lui nu se obosise nimeni să îi spună că fratele lui se căsătorise cu fosta lui logodnică. Max îşi spuse că probabil acele persoane porniseră de la presupunerea că ştia deja.

Însă tonul lui de-abia dacă trădă o urmă de mânie când îi spuse lui Allison:

— Ai fi putut să îmi spui că îmi eşti cumnată în loc să sugerezi altceva.

— Recunosc, am minţit puţin. Eram dispusă să încerc sau să spun orice pentru a te face să revii la responsabilităţile care te aşteptau aici – iar dacă ţi-aş fi spus că mă căsătorisem cu fratele tău, nu aş fi făcut decât să pun sare pe rană.

— Acea rană s-a vindecat, replică Degan.

Ea pufni.

— Eu nu cu impresia asta am rămas după ce ne-am intersectat în acel grajd oribil din Helena, când păreai gata să mă ucizi.

— Reuşeşte într-adevăr să stârnească această dorinţă într-un bărbat, nu-i aşa, frăţioare? zise Flint şi râse batjocoritor.

Allison plescăi nemulţumită, dar continuă:

— Ceea ce s-a întâmplat în noaptea aia nu a fost plănuit, Degan. Eu şi Flint am băut prea mult cât timp te-am aşteptat. Dar, dacă vrei să ştii adevărul, acum mă bucur că s-a întâmplat aşa, fiindcă noi doi nu am fi reuşit nici în

ruptul capului să ne înţelegem. Ai fi *fost* exact ca tatăl tău şi ca al meu, mereu ocupat cu afacerile, rareori acasă, niciodată disponibil pentru evenimentele sociale la care trebuie să particip. Am fost atrasă de tine, altfel nu aş fi acceptat cererea ta în căsătorie, dar, imediat ce mi-am dat acordul să ne căsătorim, am început să am dubii. Flint era cel de care aveam nevoie, nu doar pentru a mă face fericită, ci şi pentru a mă menţine aşa. Mi-am dat seama de asta la scurt timp după ce ne-am căsătorit.

Flint pufni în râs ca reacţie la o asemenea declaraţie. Nici Degan nu păru impresionat de ea. Max decise să se prefacă, atât cât putea, că nu asculta cu aviditate conversaţia lor şi se servi de pe o farfurie aflată pe bufet, care era încărcat cu suficientă mâncare pentru a hrăni o armată. Nu se aşeză însă. A servi din mâncarea care altfel s-ar fi stricat nu era la fel de nepoliticos precum a se aşeza la masa lor fără să fi fost poftită.

— Unde e tata? întrebă Degan.

Flint ridică din umeri.

— Nu mai stă decât rareori pe acasă.

— *De ce* nu ai pus capăt acestui comportament, Flint?

— Să îi spun eu *lui* ce să facă? Îţi arde de glume, frăţioare?

— Nu. Are nevoie de ajutor, nu de toleranţă. Nu ar fi trebuit să fie necesar să vin eu acasă pentru a mă ocupa de asta.

— Nu e corect, spuse Allison, luându-i apărarea soţului ei. Flint a fost copleşit încercând să te înlocuiască, când e clar că e depăşit de situaţie!

— Nu era necesar să încerce, replică Degan.

— Fireşte că era, bombăni Flint. Dar eu nu am fost crescut pentru a prelua afacerile familiei, ci pentru a face o partidă bună şi a asigura moştenitori.

— Aveţi copii?

— Nu, pentru asta ar fi nevoie de doi oameni care

chiar să se *placă* reciproc.

Allison tresări.

— Flint!

Fratele mai mic îşi ignoră soţia şi continuă:

— Tata m-a forţat să mă căsătoresc cu ea, să ştii. A pretins că am greşit faţă de ea. M-a acuzat că am sedus-o, când, naiba s-o ia, a fost o treabă reciprocă. Iar acum familia ei nu o duce prea bine, motiv pentru care se zbate cu atâta înverşunare pentru asta.

— Mă zbat pentru asta fiindcă *te iubesc,* insistă Allison. Dacă ai înceta să te mai simţi atât de vinovat pentru că ţi-ai alungat fratele de acasă, poate ţi-ai da seama de asta.

— Dacă m-ai fi iubit, m-ai fi *ascultat,* îi spuse Flint furios soţiei sale. Ţi-am interzis să îl cauţi pe Degan, dar tu ai făcut-o oricum.

— Fiindcă tu erai pur şi simplu prea chinuit de remuşcări ca să îl înfrunţi, spuse Allison. Dar nu e chiar atât de rău cum te-ai aşteptat, aşa-i? Încercam să te ajut, de dragul *tău,* ca să încetezi să te mai torturezi, fiindcă nu eşti singur, Flint. Indiferent dacă Degan rezolvă sau nu încurcătura asta, nu eşti singur.

— Nu ştiu cât contează, Flint, dar eu o cred, spuse Degan. Şi vă iert – pe amândoi. Aşa că nu vă folosiţi de mine ca pretext pentru a nu vă rezolva problemele dintre voi. Cât despre tata, fie stă închis aici până îşi vindecă dependenţa, fie…

Flint interveni:

— Ce dependenţă?

Degan se uită direct la Allison. Ea îi răspunse cu o privire mai degrabă exasperată decât spăsită.

— *Ţi-am spus* că am minţit puţin.

— Puţin?

— Am reuşit să te aduc aici, nu?

— Deci nu a devenit un beţiv?

Flint izbucni în râs. Allison plescăi nemulţumită, spunând:

— E aproape ca şi cum ar fi, la cât de puţină atenţie acordă familiei lui. E obsedat de noua şi caraghioasa lui idee de afacere, atât de mult încât exclude orice altceva. Şi nici măcar nu e profitabilă! Toate vechile lui afaceri au avut de suferit din cauza asta, fiindcă pur şi simplu nu mai e interesat de nimic altceva. *Asta* nu a fost o minciună.

Degan îşi privi din nou fratele.

— Dar tu?

— Ce-i cu mine? Oh, Allison a pretins că şi eu sunt beţiv? Nu mă surprinde, având în vedere că tind să pun mâna pe o sticlă imediat ce intră ea în încăpere. Dar nu, poate că beau o idee mai mult decât în trecut, dar pe bună dreptate. Presupun că aşteptai cu nerăbdare să mă închizi şi pe mine în casă?

— Ar trebui să ştii că nu e cazul să spui asta.

Flint oftă şi chiar îi oferi o jumătate de zâmbet împăciuitor.

— Îmi pare rău, a fost o răutate gratuită. Par să fiu în continuare în defensivă, un obicei pe care l-am dobândit şi care îmi displace sincer.

Acela fu primul semn pe care îl vedea Max că Flint ar fi putut fi bărbatul fermecător pe care i-l descrisese Degan. Dar apoi Flint se ridică şi se apropie de fratele lui pentru a-l îmbrăţişa. Ceea ce păru să îndepărteze şi ultimele rămăşiţe de tensiune din încăpere. Max îşi spuse că situaţia avea să rămână stabilă câtă vreme Allison îşi ţinea gura închisă. În acel moment, părea mulţumită că fraţii Grant se împăcaseră.

— Mi-a fost dor de tine, Degan, recunoscu Flint.

— Vom vedea dacă nu-ţi trece după ce te instruiesc rapid pentru a şti să gestionezi ce a rămas din imperiului tatălui nostru, în cazul în care într-adevăr s-a retras definitiv pentru a-şi urma alte interese. A fost dintotdeauna

genul care se implica direct. Se aştepta să fiu şi eu la fel. Dar, la drept vorbind, imperiul lui poate funcţiona şi singur dacă îţi alegi corect managerii. Responsabilitatea poate fi delegată, Flint. Noi doi nu suntem *obligaţi* să ne implicăm direct.

— Ai decis să nu rămâi, să înţeleg? întrebă Flint.

— Ceea ce tocmai ţi-am spus e valabil indiferent dacă rămân sau nu.

Max observă rapid că tocmai ratase o oportunitate perfectă de a afla care erau planurile lui Degan. Refuza să le împărtăşească şi propriei familii? În clipa aceea îşi dădu seama că singurul motiv pentru care ar fi putut păstra cu atâta înverşunare secretul în privinţa acelor planuri era faptul că ştia că ei nu aveau să îi convină. Chiar intenţiona să îi întoarcă spatele şi să dispară, lăsând-o în urmă, sau să se descotorosească de ea. În niciun caz nu avea să-i permită aşa ceva.

Ştia ce avea de făcut, dar nu câtă vreme era ocupat să îşi reîntâlnească familia. Degan se retrase o vreme cu fratele lui şi ieşiră din încăpere râzând amândoi. Cât timp bărbaţii se aflaseră în camera de lucru, discutând afaceri, Max luase prânzul cu Allison, experienţă care se dovedise destul de stânjenitoare. Deşi erau cumnate în acel moment, nu aveau absolut nimic în comun în afară de bărbaţii cu care erau căsătorite.

Max fu nevoită să mai fiarbă puţin în sinea ei cu gândul la ce îi rezerva viitorul fiindcă mai avură de făcut o oprire după ce plecară de la reşedinţa Grant. Flint îi dăduse lui Degan adresa locului de unde îşi desfăşura tatăl lor noua activitate comercială. Când coborâră din trăsură în faţa clădirii, Max fu surprinsă.

— *Asta* e ceea ce dispreţuieşte Allison? întrebă ea râzând când citi textul pictat pe vitrină, care făcea reclamă celui mai recent roman western al editurii.

— E evident că ea crede că din romanele de duzină nu

ai cum să obţii profit.

— Atunci înseamnă că nu ştie cât sunt de populare cărticelele astea. Sau poate pur şi simplu nu se pricepe la matematică.

— Romanele de duzină există deja de ceva vreme. Ceea ce mă surprinde e că tatăl meu e hotărât să le publice doar pe cele în care acţiunea se petrece în Vestul american.

— Asta ţi-a spus-o Flint?

Degan încuviinţă din cap.

— Asta şi faptul că tata ştie unde am fost în ultimii cinci ani. Eu m-aş fi aşteptat să deteste orice are legătură cu noua mea viaţă, inclusiv locul unde mi-o trăiesc.

Max se încruntă, simţindu-se neliniştită şi neştiind la ce să se aştepte când intrară în birourile editurii. Nu mai cunoscuse niciodată până atunci un om de afaceri şi niciun editor, cu atât mai puţin un bărbat care să fie şi una, şi alta. Şi era vorba despre tatăl lui Degan! Avea să fie la fel de intimidant ca fiul lui cel mare? Sau chiar mai mult?

Un tânăr îmbrăcat îngrijit, la costum, era aşezat la o masă de scris în încăperea din faţă.

— Pot să vă ajut…

Se opri brusc, fără a mai termina, şi făcu ochii mari.

— Aş dori să îl văd pe Robert Grant, spuse Degan.

Tânărul ocoli în grabă masa de scris şi spuse:

— Da, domnule. Desigur, domnule Grant. Vă rog să mă urmaţi!

Fură conduşi într-o încăpere din spate pe a cărei uşă era pictat cu mult gust, în auriu, numele lui Robert Grant. Când tânărul o deschise, o voce masculină profundă lătră:

— Propunerile noi merg în grămada a cincea, nu pe masa mea!

Tânărul le făcu semn lui Degan şi lui Max să intre, apoi plecă, închizând uşa în urma lui.

Bărbatul mai în vârstă nici măcar nu ridică privirea de la paginile pe care le citea. Masa de scris îi era plină ochi cu

pachete în hârtie maronie subţire, altele fiind aranjate în teancuri pe toată suprafaţa podelei. Cu părul negru ciufulit ce începea să se coloreze în argintiu la tâmple, cu mânecile cămăşii suflecate şi cu ochelarii cocoţaţi pe nas, Robert Grant nu arăta deloc aşa cum se aşteptase Max să arate un bancher bogat.

— Văd cel puţin cincisprezece grămezi aici, remarcă Degan sec. Dar nu-mi dau seama care e a cincea.

Robert ridică privirea, pe chipul lui ivindu-se o expresie de uluire. Se săltă încet în picioare şi îşi scoase ochelarii:

— Degan! Degan Grant, cel mai faimos dintre toţi pistolarii, spuse el mândru. Bun venit acasă, fiule!

Degan fu vizibil deconcertat, în special când tatăl lui ocoli masa de scris pentru a veni să îl îmbrăţişeze. Max se dădu în spate pentru a le lăsa spaţiu celor doi bărbaţi masivi.

— Ştii cum am trăit, doar că nu şi unde? întrebă Degan.

— Fireşte că ştiu. M-am luptat cu orgoliul meu de multe ori, spuse el mai încet, şi, din păcate, orgoliul meu a ieşit întotdeauna victorios. Nu credeam că m-ai fi ascultat dacă te-aş fi contactat personal şi te-aş fi rugat să te întorci acasă, având în vedere modul în care ne-am despărţit.

— Erai furios, îi aminti Degan.

— Ştiu şi îmi pare sincer rău pentru asta. Nu ar fi trebuit niciodată să încerc să te forţez să te căsătoreşti cu Allison sau să îmi iei locul la cârma băncilor, când era evident că îţi doreai un alt fel de viaţă. Am trimis detectivi să te caute în acel prim an după ce ai plecat şi de alte câteva ori după aceea, pentru a mă ţine la curent. Nu pot să-ţi spun cât sunt de mândru că ţi-ai găsit singur calea, ai devenit un personaj de aventură şi te-ai descurcat bine într-un mediu atât de periculos. Eşti cât se poate de faimos acum.

Lui Max nu îi venea să-şi creadă ochilor. Chiar îl vedea pe Degan roşind?

— Prin părţile astea nu sunt, replică el.

— Ai fi dacă m-ai lăsa să te public.

Degan pufni în râs.

— Eu nu sunt scriitor.

— Am primit douăsprezece texte despre tine de când am început afacerea asta, acum trei ani. *Există* oameni care deja scriu despre tine, Degan, poveşti fascinante şi palpitante cu aventuri şi vitejie, eroism şi curaj. Nu ştiu dacă sunt toate bazate pe evenimente reale, fiindcă scriitorii au tendinţa să înfrumuseţeze lucrurile, în special autorul celui mai recent text, care mi-a sosit ieri şi în care se spune că te-ai căsătorit cu o răufăcătoare. Dar, chiar dacă mi-ar plăcea foarte mult să public multe dintre ele, indiferent dacă sunt adevărate sau scornite, nu aş face asta fără a avea mai întâi permisiunea ta.

— Este adevărat că m-am căsătorit cu o răufăcătoare, spuse Degan.

Max zâmbi larg şi veni în faţă.

— E vorba despre mine, căutată recent pentru crimă şi jaf bancar – în mod nejustificat, desigur.

Ochii lui Robert se luminară.

— O, dar e încântător! Şi eu care credeam că singura femeie care trăieşte aventuri în vest e Calamity Jane.

— Cine? întrebă Max.

— Martha Jane Canary? Dar, când Max continuă să îl privească derutată, spuse: Nu contează. Va trebui să îmi povesteşti totul despre tine!

Pentru Max, vizita la tatăl lui Degan se dovedi mult mai plăcută decât cea la fratele lui. Allison exagerase în mod cert în privinţa lui Robert Grant. Chiar dacă era excesiv de zelos când venea vorba despre editură şi îşi petrecea tot timpul disponibil citind propunerile ce îi erau prezentate spre publicare, era evident că iubea munca pe

care o făcea acum.

Pe când se întoarseră la hotel, câteva ore mai târziu, Max tot nu se răzgândise în privinţa a ceea ce intenţiona să facă legat de căsătoria ei. Era mult prea important pentru a mai aştepta.

Odată ajunşi în camera lor, se dezbrăcă imediat de jachetă, pentru a scăpa de turnura rochiei, astfel încât să îşi poată închide cureaua la care îşi purta pistolul. Degan ridică o sprânceană spre ea când o văzu închizându-şi catarama.

— Ce faci?

— Mă pregătesc de o nouă înfruntare cu pistoale.

— Credeam că ai fost de acord că nu e o idee bună.

— Acum e. Şi există şi o miză. În cazul în care câştigi tu, mergem să căutăm un avocat şi punem capăt mariajului. În cazul în care câştig eu, rămânem căsătoriţi definitiv. Eşti pregătit?

— Nu.

Max auzi umorul din tonul lui. Degan se aştepta să dea din nou înapoi, dar de data aceasta nu avea să o facă. De data aceasta înfruntarea era prea importantă.

— Atunci pregăteşte te, îl avertiză ea, apoi adăugă: Stai o clipă!

Se opri să îşi scoată gloanţele din pistol. Nu voia să rişte să îl împuşte accidental din cauza degetelor transpirate. El nu ar fi avut aceeaşi problemă. *El* nu avea niciodată emoţii.

Băgându-şi pistolul înapoi în toc, Max îşi scutură scurt mâinile înainte de a-şi aşeza mâna dreaptă chiar deasupra pistolului ei. Putea să facă acest lucru. Tot restul vieţii ei depindea de acel moment.

— Bun, sunt gata, spuse ea şi îi aruncă în sfârşit o privire.

Nu doar vocea lui Degan avusese o notă de amuzament; şi expresia lui părea la fel.

— Asta nu e… dădu el să spună.

— Unu.

— … Necesar.

— Doi.

— Max.

— Acum!

De data aceasta, reacţionă al naibii de repede, dar nu acesta fu motivul pentru care ajunse să caşte ochii mari. Degan scoase pistolul la ea ca un amator, pe cât de lent era posibil. Zâmbetul ei lumină întreaga încăpere. Degan voia să rămână căsătorit cu ea!

Îşi aruncă pistolul la podea şi traversă în fugă camera, sărind la gâtul lui. Apoi oftă fericită când el îşi încolăci braţele în jurul ei.

— De *ce* nu mi-ai spus? izbucni Max, acoperindu-i faţa cu săruturi.

— Fiindcă ai formulat nişte condiţii care nu fuseseră îndeplinite încă. Nu conta că te iubesc, Max. Tot te-aş fi lăsat să pleci dacă nu ţi-ai fi găsit propriile motive pentru a rămâne căsătorită.

— O, Doamne, te iubesc atât de mult! Cum de nu ţi-ai dat seama de asta, sclifositule?

— M-am lăsat păcălit o dată. Nu voiam să îmi mai asum vreodată riscul de a încerca să ghicesc ce se petrece în inima unei femei. Dar ţi-aş fi făcut curte imediat ce mi-aş fi rezolvat problemele cu familia. Nu aveam de gând să renunţ la tine atât de uşor.

Ea îi cuprinse faţa în mâini cu blândeţe. Încă îi venea greu să creadă că acest bărbat, dur şi rece la suprafaţă, lăsase să i se strecoare în suflet iubirea pentru ea.

— Nu va mai trebui să ghiceşti niciodată – ei bine, doar dacă o să vreau eu să te tachinez. Dar îţi place să fii tachinat, nu-i aşa?

— Nu, spuse el, părând serios, însă apoi adăugă: Dar îmi place să te fac fericită, aşa că am să îndur şi asta. Câtă vreme nu te deranjează consecinţele.

— Oh?

Degan o luă în braţe şi o duse la pat. Max râse când îi dădu drumul pe saltea.

— Va trebui să te tachinez mai des.

Îşi petrecură restul zilei şi toată noaptea în pat. Degan surprinse o cameristă trecând pe hol şi comandă mâncare, cerând să le fie adusă în cameră, înainte ca bucătăria hotelului să se închidă peste noapte, dar chiar şi cina o serviră în pat. Apoi se auzi o bătaie neaşteptată în uşă. Degan îşi trase pantalonii pentru a merge să deschidă. Max se îngropă în aşternuturi. Dar nu fu deloc încântată când auzi vocea lui Allison:

— Flint doarme liniştit, pentru prima oară după atâţia ani. Mă gândeam că poate vrei să ştii asta.

Degan nu îi deschise uşa suficient cât să o lase să intre.

— Ai fi putut aştepta până mâine.

— Îmi doream ocazia de a discuta cu tine între patru ochi.

— Nu sunt singur, îi spuse Degan.

— Ştiu că e aici soţia ta. Mă refeream fără să mă audă Flint. Voiam doar să te asigur că fratele tău va fi bine de acum încolo. Nu m-a crezut niciodată că îl iubesc. Asta a fost jumătate din problema lui. Cealaltă jumătate a fost remuşcarea faptului că te-a trădat.

— Acesta a fost adevăratul motiv pentru care ai ţinut morţiş să mă vezi întors – cu orice preţ?

— Îmi pare rău pentru minciuni, sincer! Nu că nu ar fi adevărat că tatăl tău *chiar* a luat-o razna, adăugă Allison râzând.

— Nu a luat-o razna deloc. Pur şi simplu a renunţat la un stil de viaţă pentru un altul, exact cum am făcut şi eu. Iar activitatea cu care se ocupă acum îl face fericit, asta fiind, la drept vorbind, tot ce contează.

— Presupun că ai dreptate, deşi noi tot ne facem griji

pentru el. Să ştii că se cufundă atât de adânc în lectura acelor poveşti încât pierde noţiunea timpului şi chiar doarme în noul lui birou jumătate din timp. Şi nici măcar nu mai vorbeşte cu vechii lui prieteni, din moment ce aceştia nu fac decât să îl ia peste picior din pricina noii lui afaceri. A devenit subiect de batjocură, ceea ce *este* scandalos.

— Chiar nu cred că îi pasă, şi nu ar trebui să-ţi pese nici ţie.

Allison plescăi.

— Exact acesta e motivul pentru care nu ţi-am zis nimic din toate astea în încercarea de a te convinge să te întorci acasă. Te amuză, nu-i aşa?

Degan râse.

— Puţin.

Allison oftă.

— Nu am venit aici ca să ne certăm în legătură cu hobby-ul ciudat al tatălui tău. Eram sigură că nu m-ai fi ajutat cu adevărata problemă dacă ţi-aş fi spus că acea măruntă gafă comisă cu cinci ani în urmă continua să ne distrugă viețile, motiv pentru care am recurs la minciuni. Flint nu voia să admită că mă iubeşte câtă vreme se detesta singur cu atâta ardoare pentru faptul că te făcuse să pleci. Îţi mulţumesc că l-ai iertat. A contat enorm pentru el.

— Noi nu vom rămâne aici, Alli. Dar nici nu vom fi atât de departe cât să nu ne putem vizita din când în când.

— Îţi mulţumesc, Degan, că ai rezolvat asta.

Max zâmbi în sinea ei când Degan închise uşa în faţa fostei lui logodnice. Se pricepea să rezolve probleme, chiar şi atunci când era vorba despre familii. Dar apoi întrebă:

— Unde vom merge de nu vom fi prea departe?

Degan se întoarse în pat şi o trase din nou lângă el.

— În Nashart, Montana, cred. Îi cunosc deja pe oamenii de acolo şi chiar am o ofertă de lucru. Mi-am spus întotdeauna că, după ce voi ajunge să vizitez şi Texasul, va

fi cazul să decid dacă există vreun loc în vest în care să îmi doresc să mă stabilesc sau ar fi timpul să o iau înapoi spre est.

— *Vrei* să rămâi aici?

— Nu, nu mai mult decât e necesar. Simt că nu mai e locul meu aici. Chiar dacă mi-au lipsit bucătăria rafinată şi încântarea de a dormi într-un pat moale în fiecare noapte, în loc de o dată pe lună, şi asta dacă aveam noroc, pot oricând să îmi angajez bucătari. Mi-a lipsit într-adevăr şi confortul de a avea o reşedinţă permanentă la care să mă întorc. Iar perioada pe care am petrecut-o anul acesta în sânul familiei lui Zachary Callahan m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva sunt pregătit să îmi întemeiez şi eu una. Apoi te-am cunoscut pe tine, şi toate întrebările mele şi-au găsit răspunsul perfect.

— Ce vrei să spui?

Degan o strânse mai tare la piept.

— Nu am mai avut îndoieli. Am ştiut sigur.

Capitolul 55

— Hunter mi-a spus odată că în orăşelul ăsta ai putea construi o casă într-o zi dacă ar veni toată lumea să te ajute. Nu l-am crezut, cu siguranţă nu în cazul unei case atât de mari.

Stând lângă Degan, cu braţele petrecute în jurul ei, Max îşi admiră noua casă, dar se simţi la fel de surprinsă ca el că deja era aproape terminată. Avea impresia că, de fiecare dată când clipise azi, se mai încheiase construcţia unei camere. Însă întregul oraş se prezentase să îşi susţină noul şerif. Când Degan îi spusese că în Nashart îl aştepta ceva de lucru, Max crezuse că se referea la una dintre misiunile lui obişnuite, ce presupunea să tot plece, nu la

ceva atât de statornic precum funcţia de şerif.

— Ar trebui să încheie treaba pe ziua de azi, spuse Max. Oricum nu putem să ne mutăm în ea în seara asta. Şi mâncarea e aproape gata.

Zachary Callahan donase o vacă pentru grătarul ce fusese amenajat în curte. Apoi le fuseseră aduse mese lungi, încărcate acum cu bunătăţile oferite de alţii de prin oraş.

— Ştiu, consimţi Degan. Oricum artizanii nu vor sosi decât peste o zi sau două pentru a realiza finisajele. Şi mai e de zugrăvit şi de pus tapetul, de întins covoarele, de mutat mobilierul. Mă gândesc că până la sfârşitul săptămânii vom putea lua prima noastră cină aici.

Îşi petrecuseră câteva zile în plus în Chicago, cumpărând mobilier şi alegând culori şi modele pentru pereţi şi podele. Max şi-ar fi dorit să fi avut mai mult timp la dispoziţie, varietatea de opţiuni fiind atât de largă, însă Degan o asigurase că avea să poată modifica şi mai târziu orice nu i-ar fi plăcut, oricât de des şi-ar fi dorit. Max crezuse că era una dintre glumele lui, însă el vorbise serios. Voia ca locuinţa lor să fie perfectă pentru ea. Dar era deja, din simplul motiv că era a lor.

Cinci dormitoare, unul pentru Ella, unul pentru Johnny când venea acasă în vacanţă şi alte câteva pentru copiii pe care sperau să îi aibă la un moment dat. Până atunci, urmau să fie folosite drept camere de oaspeţi. Tatăl lui Degan îi avertizase la un somptuos dineu pe care îl organizase pentru ei în Chicago că intenţiona să vină frecvent în vizită. Flint se arătase şi el interesat să îi viziteze în Montana, dar Max se îndoia că Allison ar mai fi fost dispusă vreodată să vină în vest. Şi, după ce îi trimise o telegramă Luellei pentru a o informa unde putea fi găsită acum, Max primise şi răspuns. Luella chiar se căsătorise cu Big Al şi era acum coproprietară a tavernei lui. Îi promisese şi ea că avea să vină în vizită. Poate că până la urmă cinci

dormitoare aveau să se dovedească insuficiente.

Însă casa fusese construită la marginea oraşului, deci putea fi extinsă dacă chiar era nevoie. Aveau şi o curte decent de spaţioasă, în caz că Ella şi-a fi dorit să îngrijească din nou o grădină. Degan concepuse o încăpere suplimentară ai cărei pereţi erau în mare parte din sticlă, ca Ella să se poată bucura de multă lumină atunci când picta. Ella era în mod cert încântată de Nashart şi de Degan.

Şi Max era încântată de Nashart. Era un oraş paşnic şi foarte plăcut, cu oameni prietenoşi, unde se putea plimba călare kilometri întregi dacă aşa avea chef şi unde putea merge la vânătoare oricând dorea. Deşi auzise în detaliu povestea conflictului dintre familia Callahan şi familia Warren, conflict ce se încheiase la începutul acelei veri, după ce cunoscuse ambele familii îi venea greu să creadă că fuseseră la un moment dat inamici. Tinerii din ambele familii se purtau ca şi cum ar fi fost prieteni la cataramă. Iar Tiffany şi Hunter, care prin căsătoria lor puseseră capăt conflictului, erau atât de îndrăgostiţi, încât Max nu se putea abţine să nu zâmbească de fiecare dată când îi vedea împreună.

Însă Hunter Callahan era un personaj cu care nu te puteai obişnui prea uşor. Max nu mai întâlnise niciodată vreun om care să râdă şi să îi tachineze pe alţii cum o făcea el. O îndrăgi de la bun început pe Tiffany, soţia lui. În ciuda faptului că fuseseră crescute în medii atât de diferite, Max o considera deja o prietenă bună.

— La început, eram foarte neliniştită în preajma lui Degan, când locuiam amândoi la familia Callahan, îi mărturisise Tiffany. Asta a fost înainte ca Hunter să descopere că eu eram viitoarea lui mireasă. Dar Degan efectiv duhnea a pericol. Ţie nu ţi-a fost frică de el când l-ai întâlnit prima oară?

Max zâmbi larg.

— Nu.

— Serios?

— S-a minunat şi el de asta. Îmi place să cred că, în adâncul sufletului, ştiam de pe atunci că e bărbatul potrivit pentru mine. Dar nu am ştiut. Pur şi simplu am simţit că nu mi-ar fi făcut rău niciodată.

— S-a schimbat, îi spuse Tiffany uluită. *Tu* l-ai schimbat. Pentru Dumnezeu, ieri l-am văzut râzând!

Max zâmbise. Degan râdea frecvent în ultima vreme. Pistolarul nu mai era reţinut în preajma ei, iar acum începea să lase garda jos şi aici, printre oamenii aceştia, fiindcă îi considera prieteni. Deja privea acest oraş ca pe noua lui casă. Max ştia cât de mult conta să simţi că ţi-ai găsit locul.

La câteva zile după ridicarea casei, aflară că realizarea ornamentelor sculptate în lemn pe care Degan le dorea în partea de jos şi de sus a pereţilor din fiecare încăpere a casei lor avea să dureze mai mult decât estimaseră ei, deşi meşterul îşi adusese doi asistenţi şi primise o mână de ajutor şi de la dulgherul din localitate, care le pusese la dispoziţie atelierul lui. Dar, cum tot restul era terminat, se mutară oricum la sfârşitul săptămânii şi invitară familia Callahan la cină, pentru a celebra prima noapte în noua lor casă. Bucătarul şi ajutoarele acestuia, precum şi cele două cameriste pe care Degan le angajase din Chicago nu aveau să sosească decât peste o săptămână, aşa că Ella se oferise să gătească ea, cu ajutorul lui Max.

Degan adusese aici atât de multe din est, chiar şi servitori, încât Max îşi făcea griji că acceptase să se stabilească în vest doar de dragul ei. Până când el îi spusese cât de rare erau femeile în Montana şi că, dacă îşi doreau să găsească servitori în acest secol… Max pricepuse ideea.

Sam Warren şi John Callahan se arătaseră amândoi interesaţi de postul de ajutor de şerif pe lângă Degan. Acesta nu se hotărâse încă pe care din ei să îl aleagă.

— Ai putea să îi angajezi pe amândoi, sugeră Max.

— Oraşul ăsta nu are nevoie de atât de mulţi oameni ai legii.

— Sau ai putea să mă angajezi pe mine în locul lor.

Flutură din gene spre el. Degan o plesni peste fund.

— Chiar dacă ştii să mânuieşti un pistol şi eşti a naibii de intimidantă…

— Ba nu sunt!

— Eu nu pot proteja oraşul dacă sunt ocupat să te protejez pe tine. În plus, adăugă el, trăgând-o în braţele lui pentru un sărut prelungit, îmi distragi mult prea tare atenţia.

Max se descurcase singură atâta timp, încât ştia că avea să dureze până să accepte pe deplin că exista altcineva care să aibă grijă de ea. Însă adora atitudinea protectoare a lui Degan. Îi adora forţa şi tandreţea. Adora totul la soţul ei.

Cât despre ajutoarele de şerif, chiar dacă Degan probabil nu avea nevoie de ajutor, Max ar fi stat mai liniştită ştiind că el avea totuşi pe cineva în preajmă. Din fericire, oraşul era paşnic, deşi poate că nu avea să rămână astfel prea multă vreme. Ştia că Degan se aştepta ca sosirea lui să atragă şi oarece probleme. Îşi zise că probabil tocmai îi mărturisise acest lucru şi lui Hunter când cowboy-ul trecu să le facă o vizită, în ziua de după cina festivă, iar ea li se alătură pe verandă, surprinzând ultima parte din conversaţia lor.

— Îţi faci prea multe griji, îi spunea Hunter. Odată ce se află că ai devenit om al legii, şi se va afla, pistolarii dornici de glorie vor înceta să te mai caute. Le va fi teamă ca nu cumva să alegi să îi arunci direct în închisoare, în loc de a le oferi o înfruntare. Dar apoi o observă pe Max în spatele lor şi exclamă: Maxie! Nu cred că Ucigaşul aici de faţă e prea fericit.

Ea se încruntă, în timp ce Hunter încălecă la loc pe cal

şi se îndepărtă râzând.

— De ce anume nu eşti fericit? îl întrebă ea pe Degan.

Degan îşi dădu ochii peste cap.

— Nu la mine se referea. Era vorba despre ceea ce ne-a adus drept dar de casă nouă. Cel puţin nu ne-a făcut cadou un porc! adăugă Degan zâmbind larg şi îi întinse căţeluşul pe care îl ţinea în braţe.

— O, ce dulce el gânguri Max încântată, apoi strigă către Hunter: Mersi, Callahan! După aceea îi spuse în şoaptă lui Degan: Dar o să-i schimbăm numele.

— Sunt de acord, având în vedere că e femelă.

Ea râse.

— Prietenul tău e pus pe farse.

— Nu, e doar fericit. Dar la fel sunt şi eu. Nu am crezut niciodată că voi ajunge să am tot ce mi-aş fi putut dori în viaţă. Îţi mulţumesc că mă iubeşti, Maxie!

— Nu am avut încotro, sclifositule.

Sfârşit